

Sơ Huân Tâm Ý

Contents

Sơ Huân Tâm Ý	1
1. Chương 1: Mỡ Dầu	2
2. Chương 2: Bánh Hoa Quế	3
3. Chương 3: Canh Thịt Viên	10
4. Chương 4: Chè Óc Chó	16
5. Chương 5: Cua Nhồi Cam	22
6. Chương 6: Lê Hầm Đinh Hương	27
7. Chương 7: Gà Hạt Thông	31
8. Chương 8: Thịt Phù Dung	38
9. Chương 9: Bánh Khoai Sọ	43
10. Chương 10: Thịt Hoa Cúc	48
11. Chương 11: Thịt Thỏ Cam Sành	52
12. Chương 12: Thắt Sên Giảo	56
13. Chương 13: Canh Hoa Mai	62
14. Chương 14: Vịt Nướng Chay	67
15. Chương 15: Bánh Trôi Ngủ Sắc	71
16. Chương 16: Ngọc Thạch Đỏ Tía	76
17. Chương 17: Mì Quần Đói	80
18. Chương 18: Lẩu Dê Đất	86
19. Chương 19: Mai Ngâm	92
20. Chương 20: Canh Thịt Vịt	96
21. Chương 21: Cúng Cưới Ngựa Giữa Biển Mai	102
22. Chương 22: Sủi Cảo Đông Chí	107
23. Chương 23: Vô Tình Gặp Phải Bên Đường	111
24. Chương 24: Tự Tay Điểm Trà	116
25. Chương 25: Bánh Ú Lá Trúc	120
26. Chương 26: Bánh Tôm Chiên	126
27. Chương 27: Móng Dê Hầm	131
28. Chương 28: Sự Nghi Ngờ Ấm Ảnh	135
29. Chương 29: Tuyết Đầu Mùa Đón Xuân	139
30. Chương 30: Đêm Giao Thừa	144
31. Chương 31: Tết Nguyên Tiêu	149
32. Chương 32: Ôn Nghĩa Một Bữa Cơm	154
33. Chương 33: Một Bát Cháo Hoa	158
34. Chương 34: Canh Bò Câu	162
35. Chương 35: Thề Mai Như Tuyết	167

Sơ Huân Tâm Ý

Giới thiệu

Editor: Dương NữỒ kinh thành mọi người hay đồn thổi về vị Tiểu Hầu Gia là một người có lòng dạ độc ác tràn đầy dã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-huan-tam-y>

1. Chương 1: Mở Đầu

Cỗ kiệu chớp cao chậm rãi đi về phía trước, người bên trong nghiêng người, một tay đỡ trán, đôi mắt khép hờ nghỉ ngơi, thỉnh thoảng cất tiếng ho khẽ.

Đột nhiên, cỗ kiệu lắc lư dữ dội, ngay sau đó tấm rèm gấm vừa dày vừa nặng bị xóc lên một cái, một người nhào vào, mang theo làn gió nhẹ nhiễm mùi thuốc nhàn nhạt.

Cảnh Dật từ từ mở mắt ra, chỉ thấy một nữ tử mặc hỉ phục đỏ thẫm đang nửa quỳ nửa ngồi ở trước mặt mình, hàm răng cắn chặt cánh môi dưới, cả người run cầm cập, ngược đôi mắt to tròn lên nhìn hắn.

Bên ngoài kiệu truyền đến giọng nói trầm thấp của Cao Linh: “Chủ tử!”

Ngay sau đó, trên đoạn đường bên ngoài vọng đến tiếng bước chân dồn dập của một đám người xen lẫn với tiếng gào thét và tiếng mắng chửi đầy phẫn nộ. Cảnh Dật lẳng lặng nhìn nữ tử trước mắt, nữ tử kia cũng ngược đầu nhìn thẳng vào mắt hắn. Khóe mắt nàng rưng rưng, thế nhưng nàng vẫn cắn chặt cánh môi, quật cường không chịu khóc ra thành tiếng.

Một hồi lâu sau, nữ tử kia mấp máy cánh môi đã rỉ máu, lặng lẽ nhả ra hai chữ: Cầu người.

Cảnh Dật chậm rãi nhướng một bên mày lên, như thể cảm thấy vô cùng thú vị. Bên ngoài kiệu vọng vào một giọng nói xa lạ: “Bọn ta đang truy đuổi một người, không biết chủ nhân nhà người có thể giúp...”

Tất cả đám người bên ngoài kiệu đều ngậm chặt miệng không đáp lại. Người kia có vẻ vô cùng giận dữ, vén lên một góc rèm, Cảnh Dật thấp giọng cất tiếng gọi về phía cửa sổ: “Cao Linh.”

Hình như người tên Cao Linh kia đưa ra thứ gì đó, bên ngoài kiệu nhanh chóng trở nên yên ắng. Cỗ kiệu được nâng lên lần nữa, tiếp tục tiến về phía trước. Nữ tử kia vẫn duy trì tư thế quỳ lúc trước, bàn tay đặt trên váy nắm chặt, đồng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc lẫn hoài nghi.

Cảnh Dật lại chậm rãi nhắm mắt, thấp giọng nói một câu: “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Nữ tử kia kiên định lắc đầu một cái, ngược mắt lên, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, đôi mắt hẹp dài nhắm chặt cùng đôi môi tím tái của nam tử. Lại nhìn tiếp đến chiếc khăn lông cừu trắng như tuyết quấn quanh cổ, bộ đồ gấm lông lấy trên người, cùng miếng ngọc bội với hoa văn rồng phun mây màu đỏ tươi bên hông hắn, nàng không khỏi mở trừng mắt, hắn là...

Dường như Cảnh Dật cảm nhận được ánh mắt kinh sợ của nữ tử kia, nhưng lại vẫn không mở mắt ra, chỉ khẽ cong khóe môi: “Sợ rồi sao?”

Nữ tử kia ngây ra một lúc, sau đó bờ môi chậm rãi vẽ ra một nụ cười khổ, giọng nói hơi run nhưng lại lộ ra vẻ kiên định: “Dân nữ Kiều Sơ Huân đa tạ ơn cứu mạng của Tiểu Hầu gia.”

Tâm ý của tác giả:

Hy vọng đây là một câu chuyện có thể khiến mọi người cảm thấy ấm áp giữa mùa đông giá rét.

Tâm ý của Dương:

Truyện đáng lẽ đã được bên Ưu Quân Các làm, nhưng vì lý do gì đó mà lại chỉ làm mỗi văn án rồi bỏ dở, và dưới sự đề nghị của một bạn, mình đã đọc thử và quyết định làm bộ này, dù rất dài, và là cổ đại. Nhìn thấy giới thiệu “đây là một câu chuyện có thể khiến mọi người cảm thấy ấm áp giữa mùa đông giá rét” thì có lẽ sẽ có nhiều người nghĩ đến truyện “Cái muôi”. Tính ra thì tình huống hai truyện cũng khá là tương

đồng, nam chính có tiền, có tài, có vẻ ngoài khiến mọi giới tính đều ganh tị, và có bệnh, còn nữ chính với tình thế bơ vơ lẻ loi thì trở thành đầu bếp cho nam chính. Cũng như “Cái muôi”, truyện khá nhẹ nhàng, dễ đọc, và rất ấm áp.

Vì không quen với cổ đại lắm nên nhiều từ ngữ mình sẽ để theo cảm tính, nếu các bạn cảm thấy không phù hợp với không khí cổ đại thì đừng ngại góp ý cho mình. Đây là một việc rất quan trọng để bộ truyện được hay hơn, mượt mà hơn, cho nên mình thật lòng mong muốn nhận được sự góp ý của các bạn.

Một việc cũng quan trọng không kém, đây là truyện MỸ THỰC. Mỹ thực này không chỉ là cái nhãn cho thể loại, không chỉ thể hiện ở tên chương như trong “Áo blouse” hay tên các món ăn như trong “Cái muôi” và qua các bức ảnh minh đính kèm mỗi chương, mỹ thực này được thể hiện một cách rõ nét trong từng chương, vì vậy mình nhấn mạnh lại một lần nữa, các bạn ăn no rồi mới đọc nhé, mình sẽ chỉ xát thêm muối vào cái dạ dày trống rỗng của bạn và khiến lời kêu đói của bạn thêm bi thương mà thôi.

Hầu hết tên các chương đều là tên món ăn, và đương nhiên, mình sẽ có ảnh đi kèm. Tuy nhiên, không phải món nào mình cũng có thể tìm được ảnh mang phong cách cổ xưa, cho nên mong các bạn thông cảm, thay vào đó, mình sẽ chọn những bức ảnh đẹp mắt của các món có trong chương truyện.

Hy vọng các bạn sẽ hài lòng khi thưởng thức bộ truyện này.

2. Chương 2: Bánh Hoa Quế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nửa tháng sau.

Đầu thu, mới sáng sớm trời còn hơi se lạnh, làn gió nhẹ khẽ mơn man gò má, mang theo hương quế thơm ngào ngạt làm say lòng người. Kiều Sơ Huân xách chiếc giỏ mây rảo bước trong chợ, đi được mấy bước thì nhìn thấy ven đường có một bà lão đang bán hoa quế phơi khô. Hai cái giỏ trúc, một cái đựng ngân quế trắng tinh, một cái đựng kim quế vàng óng, một vàng một bạc tôn lên lẫn nhau, đưa hương bay xa, vừa nhìn đã thấy trong lòng dễ chịu.

Kiều Sơ Huân suy nghĩ một lát, đi tới trước gian hàng hỏi giá tiền. Bà lão cười híp mắt, tìm mấy cái lá khô để gói lại, vừa làm vừa nói: “Chà, hoa quế này đúng là một thứ tốt! Chưng bánh ngọt, làm bánh đường, ướp mật hoa quế, cất rượu hoa quế... Làm được thật là nhiều món ngon...”

Kiều Sơ Huân cười nhẹ nhàng nói phải, nhưng trong lòng lại nghĩ đến dược tính của hoa quế, có thể tiêu đàm giảm ho, xua hơi lạnh làm ấm người, hết sức thích hợp với vị trong phủ kia. Hai hôm trước trong lúc dùng bữa tối có nghe hắc nói muốn uống rượu, lát này phải để ý xem trên đường có bán rượu hoa quế không... Ngày mai mua thêm một chút rồi tự mình ủ, có lẽ đến lập đông là có thể uống được rồi.

Mua hai túi hoa quế, Kiều Sơ Huân lại xách thêm một con gà mái cùng một ít rau tươi theo mùa, hai vò rượu hoa quế nhỏ, bao lớn bao nhỏ quay trở về phủ.

Ba ngày trước, đoàn người bọn họ đến phủ Việt Châu, phủ đệ đã được sắp xếp sẵn, bọn họ chuyển vào phủ ngay tối hôm đó. Phủ đệ không lớn, từ bên ngoài nhìn vào thì chẳng khác gì phủ trạch của một gia đình giàu có, nhưng bên trong lại tồn không ít tâm tư để bài trí, từ vườn hoa đến đình nghỉ mát đều đầy đủ, phía sau gian phòng chính của Cảnh Dật còn có một con suối nước nóng bán lộ thiên nho nhỏ.

Những người đi theo cũng không nhiều, ngoài nàng ra thì cũng chỉ có mười mấy tên hộ vệ do Cao Linh đứng đầu, bốn người trong số đó còn được sung làm kiện phu khênh kiện. Ngoài đám người này ra, trong phủ không có nha hoàn, cũng chẳng có đầu bếp, đơn giản tới mức có phần hiu quạnh.

Ngày chuyển vào phủ đệ, Kiều Sơ Huân đã nói với Cảnh Dật, một mình nàng có thể nhận hết việc nấu cơm, chỉ cần tìm thêm hai nha hoàn tới giúp làm việc vặt và phục vụ hắc là được rồi, Cảnh Dật lập tức đồng ý,

Cao Linh liền dán cáo thị ở bên ngoài phủ, thế nhưng đến chạng vạng tối hôm qua thì vẫn chưa có người tới cửa xin làm.

Dọc đường trở về phủ, Kiều Sơ Huân đều mãi suy nghĩ chuyện này, vừa tới cửa thì thấy Cao Linh từ bên trong phủ đi ra. Thấy bao lớn bao nhỏ trên người Kiều Sơ Huân, Cao Linh cũng sững sốt một lúc, vội vàng nhận lấy con gà mái và mấy thứ nặng hơn, nhàn nhạt nói: “Lần sau phải ra ngoài sớm như vậy thì cứ gọi vị huynh đệ nào đó đi cùng. Một cô nương như ngươi lại xách nhiều đồ như vậy... không an toàn...”

Dường như Cao Linh không quen với việc nói những lời như vậy lắm, một câu nói hoàn chỉnh lại bị đứt quãng giữa chừng, sắc mặt cũng hơi mất tự nhiên. Kiều Sơ Huân nắm hai bọc hoa quế, tay còn lại thì xách giỏ đựng thức ăn, khoe môi khẽ nở một nụ cười điềm đạm: “Ta đã biết, đa tạ.”

Cao Linh lại sững sốt một lúc nữa, quay đầu sang nhìn nàng, giống như không ngờ rằng sẽ vì chút chuyện nhỏ này mà được người ta nói cảm tạ. Mặc dù hai ngày nay Kiều Sơ Huân lo liệu cơm canh cho hơn mười miệng ăn trong phủ, nhưng cho dù tướng mạo, khí chất, cử chỉ hay lời nói đều không giống nữ tử con nhà bình thường, lời cảm tạ từ trong miệng nàng thốt ra nghe có vẻ khá kỳ quặc.

Nhưng dường như Kiều Sơ Huân lại không thấy có gì không ổn, khẽ mỉm cười, hỏi: “Vẫn còn chưa tuyển được người sao?”

Cao Linh gật đầu một cái, tỏ ra phiền muộn. Chẳng lẽ là tờ cáo thị hắn viết có vấn đề gì, tiền công ít quá sao? Một tháng hai quan tiền cũng không thấp mà...

Kiều Sơ Huân đặt hết đồ lên chiếc bàn dài, lại cười cười động viên hắn: “Không sao đâu, những chuyện này một mình ta vẫn còn có thể xoay sở được, chủ yếu là ở chỗ công tử.” Mặc dù mọi người đều biết thân phận thật của Cảnh Dật nhưng tất cả đều ăn ý gọi hắn là công tử.

Cao Linh lộ ra nụ cười có phần gượng gạo: “Công tử nói là không cần người phục vụ. Bên chỗ hắn đã có các huynh đệ thay phiên nhau trông nom, thật ra vẫn khá tốt.”

Kiều Sơ Huân lấy gáo nước, đổ vào đó một ít kim quế, lại thêm một chút nước lạnh, rửa đi lớp bụi bám bám trên nhụy hoa, sau đó đi tới tủ gỗ, tìm một bộ trà cụ bằng sứ men xanh. Bộ trà cụ này là do nàng mua được trên đường ngày hôm qua, lớp men sứ mịn màng trơn bóng, màu sắc thanh nhã, nàng mặc cả với người ta một lúc lâu, cuối cùng mua được với giá mười lăm lượng bạc, còn được tặng thêm hai bình đựng rượu nhỏ cùng màu.

“Chờ một chút, chờ trà ngấm rồi mang tới cho công tử, ta đi làm cơm ngay đây.” Kiều Sơ Huân vừa nói, vừa bắt đầu nhanh nhẹn pha trà.

Nàng bỏ vào trong ấm trà một nắm hoa quế đã rửa sạch, rót thêm nước vừa mới đun sôi, hơi nóng nhẹ nhàng bốc lên, Kiều Sơ Huân đẩy lại nắp ấm trà, lấy hai cái chén đặt vào trong khay. Nàng lấy hũ mật ong từ trong tủ gỗ ra, múc hai muỗng cho vào một cái đĩa nhỏ, cuối cùng giao lại khay cho Cao Linh, khẽ mỉm cười: “Đây, nhắc công tử hãy uống nhân lúc còn nóng, sẽ tốt cho thân thể hắn. Nếu cảm thấy chất thì đổ một chút mật ong vào.” Trà hoa quế đương nhiên rất thơm, chỉ là vị không được ngọt lắm, cho nên Kiều Sơ Huân mới bỏ một đĩa mật ong nhỏ bên cạnh.

Cao Linh hít một hơi, nhịn không được, cất tiếng khen ngợi: “Thơm quá!”

Kiều Sơ Huân mỉm môi cười một tiếng: “Lát nữa sẽ chưng bánh hoa quế cho các người, nếu người muốn ăn nóng thì nửa canh giờ nữa tới đây một chuyến.”

Cao Linh cố nén cảm giác muốn nuốt nước miếng, gật đầu một cái, bưng trà hoa quế đi.

Kiều Sơ Huân xúc từ cái vại nhỏ bên cạnh một chút bột gạo tẻ, lại đổ thêm một ít bột nếp, vừa đổ nước lạnh vừa cầm đũa chậm rãi khuấy đều, lại vẩy vào bên trong một ít đường trắng.

Nào bột một lúc, bỏ vào trong chậu, phủ lên một tấm vải ướt, để sang một bên. Nàng lại lấy một ít hoa quế đã rửa lúc nãy bỏ vào trong một cái bát nhỏ, múc thêm mấy muỗng mật ong cho vào, cầm đũa lên nhẹ nhàng trộn đều.

Nhân lúc chờ bột dậy, Kiều Sơ Huân đi vào trong sân, dùng dao chẻ một đoạn trúc nhỏ, quay lại trong bếp rửa sạch sẽ, dùng làm khuôn đổ bánh.

Bột được chia làm hai nửa, một nửa thì dùng đoạn trúc kia tạo thành hình tròn mập mập, cắt đôi ở giữa, múc vào một muống mật hoa quế đã được chuẩn bị xong từ trước, dùng tay ghép lại, bên trên phủ hai bông hoa quế, đặt vào nồi để chưng. Một nửa còn lại thì dùng dao cắt thành từng miếng mỏng, cho vào nồi hấp chín rồi mới quét lên một lớp mật ong hoa quế, bỏ vào chảo dầu, lật đi lật lại hai lần.

Kiều Sơ Huân vừa mới bỏ số bánh hoa quế vừa chiên xong vào trong khay thì ngoài cửa đã có ba, bốn người chen nhau, nghển cổ dõi mắt nhìn vào bên trong bếp, lại chẳng ai dám lên tiếng. Kiều Sơ Huân vừa xoay người đã bị đám người đó dọa cho giật nảy mình. Vừa đúng lúc này thì Cao Linh đi tới, gõ đầu mỗi người một cái, lại mỉm cười nhìn về phía Kiều Sơ Huân, trên mặt đầy vẻ mong ngóng.

Kiều Sơ Huân đưa khay bánh hoa quế trong tay cho Cao Linh, lại lễ phép cười cười với mấy người ngoài cửa: “Vốn là làm cho các người, phải ăn nhân lúc còn nóng mới ngon.”

Mấy người kia rồi rít cảm ơn, người nào người nấy rút rề đưa tay ra cầm lấy một khối bánh từ chiếc khay trên tay Cao Linh, đưa lên miệng cắn một miếng lớn. Ồ! Lớp vỏ bên ngoài vàng óng xốp giòn, bên trong lại là lớp nhân mềm mịn, cắn một miếng còn có một chút mật ong tràn ra, nhai một lúc, trong miệng tràn đầy hương hoa quế ngọt ngào đậm đà. Có người nhanh tay vội vàng cầm lấy một khối bánh khác từ trong khay, vừa cười vừa không ngớt lời khen ngợi Kiều Sơ Huân: “Thơm quá! Lại còn không quá ngọt... Ngon quá!”

Cao Linh thấy trong khay chỉ còn lại hai khối bánh hoa quế cuối cùng, khẽ ho khan hai tiếng, khiến bàn tay đang vươn ra kia đành phải rút trở về. Lúc này Cao Linh mới nhìn về phía Kiều Sơ Huân: “Công tử đã nếm trà, uống hai chén liên tục, ta tới lấy thêm chút mật ong.”

Lúc này Kiều Sơ Huân cũng vừa mới lấy bánh hoa quế vừa chưng xong ra, đưa một khối cho Tiểu Nghị đang đứng bên cạnh Cao Linh mới mắt nhìn hai khối bánh hoa quế chiên còn lại kia, nói: “Nếm thử cái này xem.”

Đám người đứng ngoài cửa kia lại lập tức ùn lên, vừa ăn vừa hít hà: “Nóng quá đi!” “Oa, bên trong có mật hoa quế, ngọt quá...” “Hai bông hoa quế phủ ở bên trên rất thơm!” “Chao ôi, ngon quá...”

Kiều Sơ Huân khẽ cười, đổ một đĩa mật ong nhỏ đặt vào tay Cao Linh, lại đưa cho hắn hai khối bánh hoa quế chưng: “Thân thể công tử không tốt, không nên ăn các loại đồ ăn chiên rán. Bên trong hai khối bánh này bỏ ít đường hơn, người mang cho hắn nếm thử một chút.”

Cao Linh bưng đồ xoay người lại, hung hăng trừng mắt với đám người tham ăn ngoài cửa: “Còn chen chúc nhau ở đây làm gì, ai đi làm việc của người nấy đi!”

Kiều Sơ Huân lại múc ra một khay bánh hoa quế chưng, đưa cho một người trong số đó: “Đây là dành cho mấy người còn lại.” Tiểu Văn nhận lấy cái khay, vẻ mặt vô cùng cảm động, các huynh đệ không tới cũng có người nhớ tới, Kiều tiểu thư thật là tốt bụng! Rồi nhanh tay lấy một khối bánh trong khay giấu vào trong ống tay áo, lập tức bị mấy người nhìn thấy bĩu môi khinh bỉ.

Kiều Sơ Huân xoay người, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Gà đã được rửa sạch, phần thịt ức đã được cẩn thận cắt ra, toàn bộ phần còn lại của con gà được cho vào một cái nồi hầm nho nhỏ, bên trong bỏ thêm linh chi cùng mấy thứ dược liệu tốt cho việc làm ấm cơ thể. Trong phủ có đủ các loại dược liệu cần thiết, càng chẳng thiếu những thứ bổ dưỡng như nhân sâm hay linh chi, tất cả đều được mang từ kinh thành tới, chứng tỏ bệnh tình của Cảnh Dật đã kéo dài nhiều ngày.

Nhặt rau, rửa rau, thái đồ ăn,... Loay hoay một mình, cuối cùng cũng làm xong bữa trưa. Đồ ăn cho cả đám huynh đệ là xương sườn kho hành lá, rau thái sợi xào, trứng gà chiên lá hẹ, củ cải đỏ ngâm nước lạnh, cuối cùng còn có một nồi canh sườn thơm ngát.

Đồ ăn cho Cảnh Dật được làm riêng. Một chung cháo gà nho nhỏ, lớp dầu mỡ nổi trên cháo đều được gạn đi, cháo được nấu từ gạo tẻ, bên trong còn bỏ thêm một ít khoai từ cắt nhỏ, màu sắc trông có vẻ thanh đạm nhưng mùi vị lại rất đậm đà. Phần thịt ức gà được luộc chín rồi cắt thành từng sợi nhỏ, trộn với nước gia vị chua ngọt, ngoài ra còn làm thêm một món ăn miền sơn cước. Nấm tươi mới hái trên núi, măng núi cùng với câu kỷ tử, cắt thành sợi mảnh, chần qua một lượt nước sôi, lại bỏ thêm chút nước gia vị chua ngọt đã pha sẵn.

Trong thời gian chần rau, Kiều Sơ Huân còn hâm non nửa bầu rượu hoa quế, ước chừng chỉ đủ để rót ba chén. Xong xuôi thì đặt tất cả lên khay.

Cao Linh chờ vào bếp bưng thức ăn giúp, đám huynh đệ đều ăn cơm ở sảnh phụ. Kiều Sơ Huân thì bưng cơm nước vào phòng ngủ của Cảnh Dật, vừa bước chân vào trong phòng thì đã ngửi được hương hoa quế trong veo. Cảnh Dật mặc rất dày, trời vừa vào thu mà áo choàng trên người hắn đã là một lớp gấm dày, trên cổ vẫn quàng một chiếc khăn lông cừu như trước đó, hắn cầm một quyển sách dựa vào cái sập nhỏ, tay còn lại bưng một chén trà chậm rãi uống từng hớp.

Kiều Sơ Huân đặt khay lên bàn, đi tới trước sập chừng ba thước thì dừng lại, buông mắt xuống nhẹ giọng nói: “Công tử, dùng bữa thôi.”

Cảnh Dật đặt chén trà xuống, trong tay vẫn nâng quyển sách, nhìn dáng vẻ thanh tú của người trước mặt, bất giác cau mày: “Sao không ngược mắt lên?”

Kiều Sơ Huân hơi sững sốt, bình tĩnh lại mới nghe lời mà ngược mắt lên, khóe môi lộ ra nụ cười yếu ớt: “Trời lạnh, thức ăn sẽ mau nguội. Công tử muốn dùng bữa ở đây hay là tới bàn?”

Cảnh Dật thả quyển sách xuống, nhìn vào mắt nàng, chậm rãi nói: “Bưng tới đây đi.”

Kiều Sơ Huân đáp lại một tiếng, lấy bộ trà cụ trên sập đi, lại bưng khay cơm tới đặt xuống. Nàng mở nắp chiếc chung nhỏ trước, lại đưa thìa canh tới, nhẹ giọng nói: “Uống chút cháo nhân lúc còn nóng trước đã.”

Cảnh Dật nhìn cái chén nhỏ đựng rượu ở bên cạnh, hơi kinh ngạc, khẽ hít mũi: “Rượu hoa quế sao?”

Kiều Sơ Huân vâng một tiếng, nhắc bầu rượu lên rót đầy chén: “Với tình trạng thân thể hiện giờ của công tử thì vẫn có thể uống một chút rượu, chỉ là cần phải chú ý tới loại rượu, hơn nữa tốt nhất là nên hâm nóng trước.”

Cảnh Dật cầm chén rượu lên khẽ nhấp một chút, lại chậm rãi buông xuống.

Kiều Sơ Huân đứng bên cạnh, thấy hắn cau mày thì khẽ hỏi: “Không hợp khẩu vị sao?”

Cảnh Dật ngược mắt lên nhìn nàng một cái, nuốt hết chút rượu trong miệng, chậm rãi nhả ra một câu: “Uống không ngon.” Sau đó lại thấp giọng bổ sung: “Trà và bánh đều rất ngon.”

Kiều Sơ Huân cong cong khóe miệng: “Rượu này là mua bên ngoài. Ngày mai ta sẽ mua thêm chút hoa quế về cất rượu, có lẽ đến lập đông thì có thể uống được.”

Cảnh Dật gắp một miếng gà cắt sợi, nhai thử: “Nước gia vị pha rất được, chỉ là hơi nhạt.”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: “Thân thể người không tốt, không nên ăn mặn.”

Cảnh Dật lại nếm một chút rau nui, chậm rãi nói: “Cái này ăn rất ngon.” Vị nắm ngọt mát, măng chua dịu, câu kỷ tử non mềm, ba loại rau sơn đã được trộn chung một chỗ, nếm thử mới thấy vô cùng thơm ngon, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Kiều Sơ Huân lui về đứng ở phía sau. Khoảng chừng một khắc trôi qua, Cảnh Dật dùng xong bữa trưa, nhận lấy chiếc khăn do nàng đưa tới, lau miệng. Đường như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, hàng mi khẽ nhướng lên: “Người đã ăn rồi sao?”

Kiều Sơ Huân cong khóe môi: “Đã ăn rồi.” Sau đó thì bắt đầu thu thập chén đĩa, bưng khay lui xuống, chỉ chốc lát sau đã đưa tới một bình trà hoa quế, nước trà lần này là dùng lửa nhỏ để đun lên, bên trong còn cho thêm sơn tra thái lát và đẳng sâm, bên cạnh vẫn có một đĩa mật ong nhỏ như thường lệ.

Cảnh Dật nếm một hớp nước trà, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc: “Mùi vị không giống như trước đó!” Trà hoa quế trước đó trong veo lại nhuận miệng, lại vẫn có chút đắng chất, hương thơm ngọt ngào làm ấm lòng người. Bình trà hoa quế này quả thật đã bớt hương, thế nhưng vị lại nồng đậm hơn, trong ngọt có chua, còn có một chút vị nhân sâm nhàn nhạt.

Kiều Sơ Huân cười cười: “Bình trước đó là pha trực tiếp, bình này là nước trà được nấu riêng, bên trong lại thêm một số thứ khác, có lẽ mùi vị nồng hơn một chút.”

“Ta lui xuống trước.” Nói xong thì nhẹ nhàng lui về sau mấy bước rồi mới xoay người ra khỏi phòng.

Cảnh Dật dựa vào cái sạp nhỏ, khẽ nhắp một ngụm trà hoa quế thơm nồng, ánh mắt nhìn theo bóng dáng đang rời đi kia qua làn hơi nước lơ mờ.

* Câu kỷ tử (củ khởi, củ khỉ, cẩu kỷ, kỷ tử, danh pháp khoa học: Fructus Lycii) là một loài thuốc quý, quả khô trị nhiều chứng bệnh như can thận âm hư, âm huyết hư tổn, chứng tiêu khát, hư lao, khái thấu,...

* Sơn tra (táo gai - danh pháp khoa học: Crataegus) là một chi lớn chứa các loài cây bụi và cây gỗ trong họ Hoa hồng (Rosaceae), được dùng để chữa trị chứng đầy bụng ăn không tiêu, đau bụng, tiêu chảy, đau bụng do ứ huyết sau khi sinh, chữa cao huyết áp.

* Đẳng sâm (đẳng sâm bắc - danh pháp hai phần: Codonopsis pilosula) có tác dụng bổ trung ích khí, sinh tân, dưỡng huyết; chủ trị chứng trung khí bất túc, phế khí hư nhược, khí tân lưỡng hư, huyết hư hoặc khí huyết lưỡng hư.

* Canh hãm từ câu kỷ khởi, đẳng sâm và một số thảo dược khác

3. Chương 3: Canh Thịt Viên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại mấy ngày trôi qua.

Vừa qua buổi trưa, Kiều Sơ Huân nấu một nồi lớn trà hoa quế, bên trong bỏ sơn tra thái lát và hoa cúc phơi khô, chia cho mười mấy người mỗi người một bát lớn, mọi người uống xong lau mồ hôi trán, trong người khoan khoái. Vừa đúng lúc này thì có người gõ cửa lớn, Tiểu Lục ném cái bát không vào trong ngực Tiểu Nê đứng bên cạnh, nhảy tót ra mở cửa.

Đứng bên ngoài cửa là một tiểu nha đầu chừng mười ba, mười bốn tuổi, đôi mắt tròn vo, đôi môi chúm chím, rụt rè nhìn vào bên trong một cái, nhỏ giọng hỏi: “Trong phủ đang tuyển nha hoàn làm việc vặt sao?”

Tướng mạo Tiểu Lục khá oai hùng, giữa hai hàng mày còn toát lên vẻ uy dũng, mà thật ra không chỉ có Tiểu Lục, mười mấy người còn lại cũng đều như vậy. Thấy dáng vẻ e dè của tiểu nha đầu, Tiểu Lục toét miệng nặn ra một nụ cười tự cho là thân thiện, cất giọng nói vang như tiếng chuông đồng: “Đúng vậy! Tuyển người!”

Tiểu nha đầu bị dọa cho run lên một cái, hàng mi run run, cắn môi muốn bỏ chạy. Kiều Sơ Huân vội bước lên trước, cười cười với nàng: “Cô nương chớ sợ, công việc trong phủ không hề nặng nhọc, cũng chỉ là làm việc vặt trong bếp như rửa rau, bưng cơm mà thôi. Một tháng hai quan tiền, trả vào đầu tháng, có được không?”

Ngũ quan và dáng dấp của Kiều Sơ Huân hết sức thanh tú, mặt mày dịu dàng, khí chất khiêm tốn, lúc nói chuyện với người khác thì khóe môi luôn cong cong. Tiểu nha đầu hơi do dự gật gật đầu, vươn đôi tay nhỏ bé lên tóm lấy người đang đứng trước mặt, nhỏ giọng nói: “Được. Ta, ta biết làm rất nhiều việc, nấu cơm giặt quần áo cũng không sao. Chỉ cầu tiểu thư thưởng cho bữa cơm...”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, tiến lên nắm lấy ống tay áo của tiểu nha đầu, dẫn người đi vào bên trong: “Ta không phải tiểu thư gì đâu, chỉ là người quán xuyến việc cơm nước trong bếp mà thôi. Người cứ gọi ta là Sơ Huân là được rồi.”

Tiểu nha đầu kinh ngạc tròn tròn mắt, không phải là tiểu thư sao? Nàng đã từng nhìn thấy đại tiểu thư nhà khác ở trên đường, cả dáng vẻ và khí chất đều không bằng một nửa vị trước mặt này! Bỗng nhiên ý thức được mình tròn mắt nhìn người ta như vậy là rất thất lễ, tiểu nha đầu vội vàng cúi đầu xuống, lạnh lợi đáp lại: “Sơ Huân tỷ tỷ. Ta tên Lý Đào, người nhà thường gọi ta là Tiểu Đào Nhi.”

Kiều Sơ Huân xoa xoa đầu nàng, khóe môi cong lên: “Tiểu Đào Nhi đừng sợ, trong phủ chỉ có một vị chủ tử, nhớ phải gọi là công tử. Những người ở ngoài cửa vừa rồi đều là thị vệ của công tử, người gặp cứ gọi ca ca là được.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi ra sau bếp, Kiều Sơ Huân giới thiệu sơ qua cho nàng, lại lấy hầu bao từ bên hông lên, đếm đếm ngân lượng bên trong. Tiểu Đào Nhi chớp chớp đôi mắt to nhìn Kiều Sơ Huân, chờ nàng phân phó công việc.

Kiều Sơ Huân cất hầu bao lại, cười cười với nàng: “Bây giờ vẫn còn sớm, cùng ta ra phố mua ít đồ đi.” Hai người quay trở lại cửa, Tiểu Lục xung phong đi cùng, ba người hai trước một sau đi ra khỏi phủ.

Hai ngày nay, trong lúc ra phố Kiều Sơ Huân cũng đã biết được đại khái phương hướng trong thành. Thành đông là khu buôn bán náo nhiệt, tất cả các loại cửa tiệm bán thóc gạo, vải vóc, đồ lặt vặt đều tập trung ở bên đó. Thành tây sớm chiều đều có chợ, nếu muốn mua rau quả tươi, gà vịt cá, người ta đều đến đây để mua. Quán cơm và quán rượu chủ yếu tập trung ở thành nam, còn lại thành bắc chính là nha môn và phủ đệ của một số hộ giàu có.

Ba người ra khỏi cửa phủ thì đi về hướng đông, đi chưa được mấy bước đã nghe thấy cách đó không xa có tiếng gõ chiêng, đám đông trên đường cũng xôn xao theo. Kiều Sơ Huân vốn không phải là người thích tham gia vào chuyện náo nhiệt, kéo tay áo Tiểu Đào Nhi muốn đi vòng qua đám đông. Đi được mấy bước thì lại nghe thấy có người cao giọng thuật lại thông cáo.

Kiều Sơ Huân cau mày nhìn vào bên trong đám đông một cái, quả nhiên nhìn thấy mọi người đang vây quanh một tờ cáo thị, bên cạnh cái giá gỗ có hai tên nha dịch đang đứng, còn có một người ăn mặc kiểu thư sinh đang đọc nội dung trên cáo thị cho mọi người nghe. Ba người đứng lại nghe một lúc, thì ra là thông cáo của nha môn, nhắc nhở dân chúng trong thành ban đêm nhớ đóng kín cửa, đặc biệt là các cô nương, tốt nhất là không nên ra khỏi nhà sau khi mặt trời đã lặn.

Kiều Sơ Huân vốn muốn lại gần hơn một chút để nhìn cho rõ ràng, nhưng phía trước lại quá đông người, nàng liền nghiêng người sang định bảo Tiểu Lục đi lên trước, nào ngờ lại thấy đối phương giống như đang mải mê suy nghĩ chuyện gì đó. Kiều Sơ Huân gọi mấy tiếng liên tục, hắn mới định thần lại, đi theo hai người về phía trước, nhưng dường như trong lòng nặng trĩu tâm sự.

Kiều Sơ Huân nhìn về phía sau một cái, dừng bước lại, cong môi mỉm cười nhìn hắn: “Đi ngang hàng đi.”

Tiểu Lục như thể bị kinh hãi, lắc đầu liên tục: “Không được.”

Kiều Sơ Huân có phần không hiểu, Tiểu Lục úp úp mở mở giải thích: “Công tử từng dặn dò... phải tôn trọng Kiều tiểu thư, không được tùy tiện.” Thật ra thì nguyên văn lời của Cao Linh là phải đối đãi với Kiều tiểu thư như chủ tử, không được thất lễ. Mặc dù Tiểu Lục vốn cầu thả nhưng cũng không phải kẻ không có đầu óc, không cần nghĩ cũng biết lời này không thể nói ra trước mặt Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân nhìn hắn, đột nhiên nở một nụ cười tinh nghịch: “Mấy ngày trước ta đã muốn hỏi, tại sao tên của các người đều lạ lùng như vậy. Người gọi là Tiểu Lục, ta còn nhớ mấy người nữa, gọi là Tiểu Nghị, Tiểu Nê, còn cả Tiểu Văn.” Nghe sao cũng thấy không hợp với mấy người này lắm, lại còn có chút cảm giác giống nữ nhi...

Mặt Tiểu Lục lập tức biến sắc, nụ cười cũng hơi gượng gạo: “Kiều tiểu thư biết chữ không?”

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, đương nhiên là nàng biết.

Tiểu Lục lộ ra vẻ mặt bi hùng coi thường cái chết: “Khi công tử vẫn còn niên thiếu có đọc được một bài thơ Đường...”

Kiều Sơ Huân vốn thông minh, trong đầu nghĩ ngợi một chút, ghép tên cả mấy người mà nàng nhớ được với nhau, không kìm được bật cười một tiếng. Tiểu Đào Nhi đứng bên cạnh tò mò giạt giạt ống tay áo nàng: “Sơ Huân tỷ tỷ, làm sao thế?”

Kiều Sơ Huân vừa đi vừa cười, thảo nào lúc trước nàng lại luôn cảm thấy mấy cái tên này lạ lùng thế. Thì ra là tách hai mươi chữ của một bài thơ Đường ra, thêm một chữ “Tiểu” đằng trước, lấy làm tên cho từng người.

Tiểu Lục cắn răng sầm mặt đi theo phía sau hai người, thật là oan uổng quá! Nỗi oan đầu tiên trong đời đám huynh đệ chính là cái tên do công tử đặt cho này!

“Lục nghị tân phiêu tửu, hồng nê tiểu hảo lô. Văn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô.” Kiều Sơ Huân chậm rãi ngâm thành tiếng bài ngũ ngôn tứ tuyệt này, lại cười tủm tỉm nghiêng đầu nhìn Tiểu Lục một cái: “Tại sao lại chỉ có mười ba người, còn bảy người nữa đâu?”

Vẻ mặt Tiểu Lục buồn bã, lập tức ngưng lại lời nguyên rửa trong lòng. Mãi hồi lâu sau hần mới ngược mắt lên nhìn về phía Kiều Sơ Huân: “Còn bốn người đang trên đường tới. Ba người còn lại... mất rồi.”

Tiểu Đào Nhi “a” một tiếng, lại vội vàng che miệng, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Tiểu Lục, thật là đáng tiếc!

Kiều Sơ Huân nhú mày lại, khẽ nói một câu “xin lỗi”, nghĩ đến bài thơ Đường kia, trong lòng miên man.

Ba người đi tới tiệm tạp hóa mua mấy món đồ dùng thường ngày, lúc đi ngang qua một phường thêu, Tiểu Đào Nhi đột nhiên khẽ kéo tay áo Kiều Sơ Huân: “Sơ Huân tỷ tỷ, hầu bao của tỷ hơi cũ rồi.” Gò má Tiểu Đào Nhi hơi ửng hồng, nàng rụt rè nói: “Nếu tỷ không chê tay nghề Tiểu Đào Nhi vụng về, ta, ta khâu cho tỷ một cái mới có được không? Chỉ cần mua một ít sợi tơ màu, thêm một miếng vải nhỏ là được.”

Kiều Sơ Huân sững sốt một lúc, theo bản năng sờ chiếc hầu bao bên hông, mỉm cười nhìn nàng: “Được.”

Bước vào phường thêu, một cô nương trẻ tuổi mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt nhanh chóng tiếp đón, khéo mắt hơi đỏ nhưng vẫn miên cưỡng nở nụ cười: “Cô nương muốn mua gì sao?”

Có thể nói Kiều Sơ Huân không biết chút gì về chuyện thêu thùa may vá, chỉ đành nghiêng mắt nhìn về phía Tiểu Đào Nhi. Tiểu Đào Nhi đi tới trước sạp hàng, quan sát kỹ lưỡng một lúc, nói mấy câu với cô nương kia. Cô nương kia nhanh chóng lấy mấy cuộn chỉ thêu màu sắc rực rỡ, dùng giấy gói lại, cười cười với hai người: “Chỉ của tiệm chúng tôi rất bền, lại không dễ bay màu, nếu dùng thấy tốt thì sau này thường xuyên tới!”

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, thấy cô nương kia lại quay lưng đi gạt nước mắt, nàng khẽ mím môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, kéo Tiểu Đào Nhi ra khỏi cửa tiệm.

Ba người lại tới chợ ở thành tây mua chút hoa quả tươi, một miếng sườn dê, hai con cá tươi, một túi nhỏ quả óc chó, xong xuôi mới quay trở về phủ.

Thêm một người, quả nhiên công việc nhanh và tiện hơn hẳn. Kiều Sơ Huân để Tiểu Đào Nhi nhặt rau rửa rau, Tiểu Lục ở bên cạnh làm thịt cá, hai người đều rất nhanh nhẹn, làm việc cũng cẩn thận, Kiều Sơ Huân đãi xong gạo để nấu cơm, đi tới chỗ hai người nhìn một cái, hết sức hài lòng.

Cá là để làm cho tất cả mọi người ăn, Kiều Sơ Huân phát hiện ra mấy người này rất thích ăn ngọt, vì vậy định làm món cá chua ngọt. Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh giúp băm thịt dê làm nhân bánh, tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi nhưng sức lực lại không hề nhỏ chút nào, lúc đầu còn khiến Kiều Sơ Huân bị dọa sợ, nghĩ thâm, quả nhiên là con nhà nghèo thường phải làm lụng từ sớm, cánh tay tiểu nha đầu chỉ nhỏ như que củi mà lại cực kỳ có lực.

Kiều Sơ Huân ngồi cạnh đó bào củ cải thành sợi, đến khi gia vị đều đã xong xuôi thì Tiểu Đào Nhi cũng chuẩn bị xong. Kiều Sơ Huân bỏ thịt dê băm nhỏ vào một cái tô, thêm vào trong đó chút muối, ngũ vị hương, rượu vàng, cùng một ít hạt thái nhỏ và rau thơm, cầm đũa lên bắt đầu trộn.

Chỉ chốc lát sau, nước trong nồi lớn sôi lên sùng sục, Kiều Sơ Huân rửa sạch tay, nhón một chút thịt dê, vo thành viên tròn rồi ném vào trong nồi, Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh nhìn thấy thì líu lưỡi: “Sơ Huân tỷ tỷ, như vậy có lỏng lẻo quá không?” Nàng thấy Kiều Sơ Huân cũng chẳng dùng bao nhiêu sức, rất sợ viên thịt dê vừa cho vào nồi đã tan vụn ra.

Động tác trên tay Kiều Sơ Huân vẫn không dừng lại, vừa cười vừa giải thích: “Không đâu, nếu tay nặn viên mà dùng nhiều sức thì lại không tốt, viên thịt sẽ bị cứng, ăn sẽ không đủ tươi non.”

Tiểu Đào Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu, lại nhìn sợi củ cải ở trên thớt một cái: “Có thể thả sợi củ cải vào không?”

“Cứ thả vào đi.” Kiều Sơ Huân vừa thả viên thịt dê vào trong nồi vừa đáp lại.

Cá đang chưng trong nồi bên cạnh cũng tới độ chín vừa, Kiều Sơ Huân cầm cái muỗng khuấy khuấy canh, bảo Tiểu Đào Nhi bưng cá ra.

Phía bên này thì nấu canh thịt viên, phía bên kia Kiều Sơ Huân nhanh tay nhanh chân nêm nếm gia vị cho cá, chia ra hai đĩa mỗi cái một nửa, lại phân phó Tiểu Đào Nhi: “Bưng cá ra trước đi. Cơm cũng có thể xới ra được rồi.”

Sau đó nàng đi lấy tô canh, múc canh thịt viên ra. Đến lúc Tiểu Đào Nhi và Tiểu Nghị đi vào bếp giúp đỡ, Kiều Sơ Huân vừa đảo rau trong chảo vừa nghiêng đầu ra hiệu cho hai người bưng canh ra: “Hai tô canh, mỗi bàn đặt một tô. Nếu muốn uống thêm nước canh thì trong nồi vẫn còn. Các người cứ ăn trước đi, món cuối cùng xong ngay đây.”

Hai người mỗi người bưng một tô canh đặt lên bàn. Trời hơi lạnh, mọi người chia nhau mỗi người một bát canh thịt viên, vừa ăn canh vừa hít hà. Thịt viên vừa mềm vừa mịn, hương vị ngon miệng, lại chẳng hề có mùi tanh của thịt dê, sợi củ cải tươi ngon, nước canh vừa thơm lại vừa nồng.

Canh chia mỗi người một bát xong, có người còn cảm thấy chưa đã miệng, bưng tô đến sau bếp múc thêm nước canh quay lại chia cho mọi người, đến lúc quay lại thì phát hiện ra con cá đã bị ăn mất nửa con, không khỏi kêu lên: “Ăn hiếp người ta!” Mọi người đều bật cười, bàn tay cầm đũa cũng không ngừng lại. Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh cúi đầu nhanh chóng lùa cơm, Cao Linh ngồi cùng bàn với nàng, thấy cảnh này thì không khỏi bật cười: “Ăn nhiều thức ăn vào. Thức ăn Kiều tiểu thư làm ngon lắm.”

Tiểu Đào Nhi cố gắng nuốt trôi cơm canh trong miệng, đưa tay vỗ ngực, nhỏ giọng đáp: “Cám ơn Cao đại ca, ta biết rồi. Chỉ là Sơ Huân tỷ tỷ vẫn còn bận bịu trong bếp, ta muốn ăn nhanh một chút để tới giúp tỷ ấy.”

Mười bốn người chia ra ngồi thành hai bàn, đang cầm cúi ăn say sưa, nghe được lời này thì người nào người nấy đều ngừng đũa. Cao Linh nhú mày, nhìn đám người bên cạnh một cái. Tiểu Văn uống nửa bát canh, gật đầu liên tục: “Đúng đúng, mấy ngày hôm nay, làm xong bữa trưa bữa tối cho chúng ta thì Kiều tiểu thư lại bận bịu cơm nước cho công tử...”

“Hơn nữa lần nào cũng hầu hạ công tử ăn uống xong thì mới trở về sau bếp.” Tiểu Tử ở bên cạnh bổ sung.

Tiểu Lô bắt giắc “a” một tiếng, lại có chút chột dạ nhìn về phía mọi người: “Lần nào chúng ta cũng ăn hết sạch đồ ăn, vậy Kiều tiểu thư ăn cơm với cái gì...”

Cao Linh chau mày nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, uống công hân còn hùng hồn cam đoan với công tử rằng nhất định sẽ không để Kiều tiểu thư phải chịu thiệt thòi...

Lúc này Tiểu Đào Nhi đã ăn xong hai bát cơm, đưa tay quạt miệng, nói với mọi người: “Ta đi trước, các vị ca ca cứ thông thả dùng bữa.”

Phần sau của bữa ăn mọi người đều yên lặng hơn hẳn. Tiểu Văn rót nước trên đĩa cá chua ngọt vào bát mình, vừa ăn vừa cảm khái: “Làm sao đây, ăn ngon quá... Ta vốn còn muốn để lại cho Kiều tiểu thư một ít...”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì đã bị mọi người trừng mắt nhìn, một ít mà người miễn cưỡng để lại kia mà cũng ăn được sao!

Lại nói Kiều Sơ Huân chuẩn bị xong hai mâm đồ ăn, sau khi để Tiểu Lục bưng ra thì lại bắt đầu bận bịu chuẩn bị bữa tối cho Cảnh Dật, vẫn như thường lệ là một chung cháo nhỏ cùng hai món ăn thanh đạm.

Trên lò vẫn đang ninh một nồi canh xương dê bằng lửa nhỏ, vốn được ninh từ trước khi đi chợ đến giờ, lúc này nước canh đã có màu trắng sữa, bên trong bỏ thêm câu kỷ tử, hoàng kỳ và một ít nhân sâm. Bưng canh xương dê xuống, đổ vào trong chiếc chung nhỏ, cháo gạo tẻ đã nấu xong, bây giờ chỉ cần khuấy nhẹ, hâm nóng lại một chút là được.

Nhân lúc hâm lại cháo, Kiều Sơ Huân bắt đầu chần rau. Nàng cắt miếng đậu phụ mua ngoài chợ lúc chàng vụng tới thành từng miếng lớn bằng lòng bàn tay, trên mỗi miếng phủ một ít rau đã chần xong, giá đỗ, măng, nấm, cuốn thành từng cuộn nhỏ, tổng cộng là bảy cuộn, đặt vào trong khay, ở giữa đặt một bông hoa tía từ củ cải trắng.

Trong nồi còn có khoai từ hấp chín, nàng lấy ra, dùng khuôn tạo thành hình đóa hoa, bên trên vẩy thêm chút mật hoa quế do nàng tự pha chế.

Trong thời gian không đủ để uống hết một chén trà, bữa tối của Cảnh Dật đã được chuẩn bị xong. Kiều Sơ Huân nâng tay lên lau trán một chút, bưng mâm đi tới phòng ngủ của công tử.

* Bài thơ Vãn Lưu thập cửu của Bạch Cư Dị

Lục nghị tân phơi tửu,

Hồng nê tiểu hoá lô.

Vãn lai thiên dục tuyết,

Năng ẩm nhất bôi vô?

Dịch nghĩa:

Rượu lục nghị mới chế cất

Cái lò nhỏ làm bằng gạch đỏ

Tối tới nơi trời muốn xuống tuyết

Uống một ly rượu chẳng

Bản dịch thơ của Trần Trọng Kim trong “Đường thi”, NXB Văn hoá thông tin, 1995:

Rượu ngon mới cất một vò,

Đất nung màu đỏ, hoá lò sẵn kia.

Tối ngày tuyết xuống bất kỳ,

Uống chơi đã vậy, chén thì có đâu?

* Hoàng tửu (rượu vàng) là một loại đồ uống có cồn của Trung Quốc được làm từ nước, ngũ cốc như gạo, lúa miến, kê, hoặc lúa mì.

* Hoàng kỳ (Bắc kỳ - danh pháp khoa học: *Astragalus membranaceus* (Fisch) Bge), là một vị thuốc Đông y phổ biến, quen thuộc, có tính ấm, vị ngọt, có tác dụng bổ khí cố biểu, tăng cường chức năng miễn dịch, thúc đẩy quá trình chuyển hóa trong cơ thể, lợi tiểu, hạ áp, tăng lực co bóp của tim, kháng khuẩn, tốt cho gan, thận...

4. Chương 4: Chè Óc Chó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Sơ Huân hầu hạ Cảnh Dật dùng xong bữa tối, thu dọn chén đĩa vào trong khay, để sang chiếc bàn tròn cạnh đó, lấy khăn ra cẩn thận lau sạch tay, sau đó mới quay trở lại bên cạnh cái sập nhỏ, nhẹ giọng nói: “Mời công tử đưa tay ra.”

Cảnh Dật dựa người vào sập, đôi mắt khép hờ không biết là đang nghĩ ngợi cái gì, nghe nói vậy thì chậm rãi mở mắt ra, khẽ nhướn mày, nhưng cũng không nói gì, y lời vươn một bàn tay ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới.

Kiều Sơ Huân không kiềm được cong cong khóe môi, đặt tay lên ống tay áo của hắn, lật bàn tay hắn lại, đặt lên trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Vừa mới đưa ngón trỏ và ngón giữa ra thì cổ tay đã bị kẹp lại, Kiều Sơ Huân sợ giật nảy mình, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hắn. Đôi mắt hẹp dài của Cảnh Dật thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng, con ngươi đen nhánh sâu thẳm, giống như muốn nhìn thấu lòng người: “Làm gì?”

Kiều Sơ Huân không hiểu, lại bị vẻ mặt lạnh như băng lẫn chán ghét của hắn làm cho sợ run lên, vội buông mắt xuống nhẹ giọng trả lời: “Bắt mạch.”

Cảnh Dật giống như phải bồng, nhanh chóng buông bàn tay đang giữ cổ tay nàng ra: “Không cần.”

Kiều Sơ Huân hơi nhúu mày, vẫn ngang ngạnh đứng yên tại chỗ: “Ta chỉ muốn xác định xem thân thể công tử nên điều dưỡng như thế nào, nên dùng những dược liệu nào để phối với đồ ăn...”

“Ta nói là không cần.” Cảnh Dật lạnh lùng cắt ngang lời giải thích của nàng, kéo tấm chăn trên người lên, nhắm mắt lại lần nữa, mặt cũng ngoảnh sang phía bên kia: “Lui ra đi.”

Kiều Sơ Huân không ngẩng đầu lên nhưng cũng có thể nhận ra được thái độ lạnh nhạt của đối phương, nàng nhẹ giọng vâng một tiếng, lui ngược lại mấy bước, đến bên cạnh chiếc bàn tròn, bưng khay lên đi ra khỏi

phòng.

Nàng cúi đầu, vừa đi được mấy bước, suýt chút nữa đã đụng phải Cao Linh. Cao Linh đưa tay ra đỡ lấy chung canh lắc lư sắp đổ, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Kiều Sơ Huân thì nhú mày lại, đưa tay ra muốn đón lấy cái khay: “Để ta.”

Kiều Sơ Huân lắc đầu một cái, khẽ mỉm cười với hắn: “Không cần, dù sao ta cũng phải quay trở lại bếp. Người mau vào đi.”

Cao Linh chần chờ một lát, không biết nên mở miệng thế nào: “Kiều tiểu thư...”

Kiều Sơ Huân cười cười với hắn: “Ta không phải tiểu thư gì, người gọi ta Sơ Huân là được rồi.”

Cao Linh vẫn một mực lắc đầu: “Kiều tiểu thư, vừa rồi bọn ta đã bàn bạc rồi, sau này bữa trưa và bữa tối các huynh đệ sẽ thay phiên nhau đưa cơm cho công tử, người làm xong nói một tiếng là được. Như bây giờ... Người chẳng hôm nào ăn được một bát cơm nóng, như thế này không được hay...”

Kiều Sơ Huân hơi cong khóe môi: “Không sao. Lúc chuẩn bị cơm nước ta đã ăn một chút rồi, các người không cần phải để ý đến ta.”

Cao Linh ăn nói vụng về, trong lòng biết rõ như vậy là không nên, nhưng lại chẳng biết nói sao cho phù hợp, trong lòng gấp đến độ chảy cả mồ hôi hột.

Kiều Sơ Huân tinh nghịch nháy mắt với hắn một cái: “Được rồi, chuyện này để hôm khác nói sau. Không phải người có việc tìm công tử sao, mau vào đi thôi, đừng để công tử phải chờ lâu.”

Nàng quay trở lại bếp thì Tiểu Đào Nhi đã đợi ngoài cửa, vội vàng tiến lên đón lấy cái khay, nhỏ giọng than phiền: “Sơ Huân tỷ tỷ, ngày mai tỷ dẫn ta đi làm quen mấy chỗ đi, vừa rồi ta muốn đi lấy đồ giúp tỷ mà cũng không biết đường.”

Kiều Sơ Huân cười nhìn nàng: “Là ta sơ suất rồi. Sáng sớm ngày mai ta sẽ dẫn người đi làm quen các nơi trong phủ.”

“Sơ Huân tỷ tỷ, vừa rồi ta đã xem qua, trong nồi vẫn còn chút cháo trắng và hai khối bánh hoa quế.” Tiểu Đào Nhi vừa múc nước lạnh từ cái ang cạnh đó ra để rửa bát, vừa nghiêng đầu nhìn Kiều Sơ Huân một cái: “Ta đã hâm lên giúp tỷ rồi, tỷ mau ăn đi.”

Kiều Sơ Huân hơi ngần ra, quay mặt sang phía khác “ừ” một tiếng, ngón tay mở nắp nồi hơi run run.

Hai người trò chuyện với nhau, một người thì ăn, một người thì làm việc, thế nhưng cũng khá thú vị. Tiểu Đào Nhi làm việc rất nhanh nhẹn, Kiều Sơ Huân vừa ăn xong một bát cháo, nàng đã rửa sạch sẽ bát đĩa, đặt sang một bên cho ráo nước, lại bắt đầu thu dọn dao thớt.

Kiều Sơ Huân rửa sạch bát đĩa mà mình vừa dùng để ăn xong, thấy phòng bếp đã được dọn dẹp sạch sẽ thì xách túi hạt óc chó mua lúc xế chiều đang đặt ở cạnh cửa vào trong bếp.

Hạt óc chó vừa mới hái còn mang theo mùi nhựa cây thoang thoảng, lúc mua đã bảo lái buôn lột lớp da bên ngoài giúp, Kiều Sơ Huân lấy một cái ghế nhỏ và một cái búa ở sau cửa tới, ngồi bên cạnh cửa đập vỏ hạt óc chó.

Tiểu Đào Nhi tiến lên trước nhìn một cái, vui vẻ bật cười một tiếng.

Kiều Sơ Huân vừa mới giã được một hạt, trong lòng đang cảm thấy rất đắc ý, nghe được tiếng cười của Tiểu Đào Nhi thì vội vàng ngẩng đầu lên nhìn: “Sao thế?”

Tiểu Đào Nhi vươn tay ra lấy cái búa trong tay Kiều Sơ Huân, lại kéo ống tay áo của Kiều Sơ Huân để nàng đứng lên: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ làm đồ ăn cho tất cả mọi người là được rồi, mấy việc vặt này cứ để cho ta làm.” Vừa nói vừa chớp chớp đôi mắt tròn vo nhìn Kiều Sơ Huân, bên khóe miệng còn mang nụ cười ngọt ngào.

Kiều Sơ Huân nhìn nhân hạt óc chó bị vỡ vụn lẫn vào trong đám vỏ cứng, vẻ mặt hơi lúng túng. Nàng chưa từng làm việc này bao giờ, sau khi tới đây, rất nhiều việc đều là nàng học làm từng chút từng chút một. Trước kia nàng chưa từng phải đun củi, chưa từng nấu cả một nồi thức ăn thật to, cũng chưa từng đi chợ

mặc cả với người ta. Nhưng không phải việc gì cũng đều có lần đầu sao, nếu đã quyết tâm bắt đầu lại từ đầu thì cứ từ từ học hỏi, chắc chắn sẽ có thể làm tốt được.

Tiểu Đào Nhi ngồi bên cạnh đập vỏ hạt óc chó, Kiều Sơ Huân liền lấy một cái tô để rửa táo, là số táo đỏ phơi khô mua được ngoài chợ hai hôm trước. Lúc ấy Kiều Sơ Huân đã nếm thử một quả, vỏ mỏng thịt dày hạt nhỏ, ăn cũng rất ngọt. Hôm nay lại mua được hạt óc chó, vừa khéo có thể làm chè óc chó cho công tử.

Nhớ lại chuyện lúc nãy, trong lòng Kiều Sơ Huân hơi khó chịu, khéo miệng lại lộ ra nụ cười tự giễu. Nói thế nào thì người ta cũng cho nàng chỗ nương thân, cho nàng ba bữa một ngày, lúc nàng gặp khó khăn đã vươn tay ra giúp đỡ, việc nàng có thể làm cũng chỉ là cố hết sức để báo đáp ân tình của Cảnh Dật. Hắn không thích nàng, sau này cố gắng hạn chế tiếp xúc với hắn là được.

Bên phía phòng chính, Cao Linh đi vào, thuật lại chuyện Tiểu Lục nhìn thấy trên đường lúc chiều cho Cảnh Dật nghe. Cảnh Dật nhắm hai mắt, một hồi lâu sau vẫn không nói gì.

Cao Linh chần chờ hồi lâu, lại thấp giọng nói: “Công tử, Kiều tiểu thư...”

Cảnh Dật chậm rãi mở mắt ra. Cao Linh hơi áy náy cúi thấp đầu: “Sau này bữa trưa và bữa tối ta và các huynh đệ sẽ thay phiên nhau hầu hạ công tử dùng bữa. Trước kia là do bọn ta đã sơ sót.”

Cảnh Dật nhanh chóng hiểu ra ý tứ trong lời nói của Cao Linh, trầm ngâm một lúc, lại phân phó: “Ngày thường người quan tâm tới nàng một chút, mấy thứ như quần áo chăn nệm đừng để bị thiếu...”

Cao Linh vâng một tiếng, Cảnh Dật lại chậm rãi nói: “Nếu nàng muốn đi thì đừng cản. Nhớ cho thêm chút bạc.”

Cao Linh ngẩng phắt đầu lên: “Công tử —”

Cảnh Dật đã nhắm mắt lại, rõ ràng là không muốn nhiều lời: “Được rồi, người cũng đi nghỉ sớm đi. Gọi Tiểu Lục tới đây.”

Cao Linh chần chờ một lát, cuối cùng cũng không nói gì, ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Kiều Sơ Huân đã thức dậy, thấy Tiểu Đào Nhi đang say giấc, nàng cũng không thấp đèn, mò mẫm trong bóng tối đi ra sân, rửa mặt và chải đầu sơ qua xong thì liền đi vào trong bếp.

Đêm hôm qua, hai người bận bịu chừng một canh giờ, bóc sạch lớp vỏ cứng bên ngoài hạt óc chó, lại xước lớp vỏ mỏng của quả táo đỏ, sau đó lại giã vụn hạt óc chó, táo đỏ cũng được nghiền nhuyễn, gác lại để sáng hôm sau làm đồ ăn.

Kiều Sơ Huân đổ gạo đã được ngâm nước cả đêm vào một cái tô, dùng một cái chày đá để giã, vừa giã vừa cho thêm nước vào trong, mãi cho tới khi cánh tay vừa đau vừa tê rần, gạo trong tô đã dẻo mịn thì nàng mới lấy một tấm vải mỏng sạch sẽ ra, lọc sạch phần cặn trong sữa gạo.

Nước trong nồi đã sôi sùng sục, Kiều Sơ Huân đổ sữa gạo vào, lại lần lượt cho hạt óc chó giã vụn và táo đỏ nghiền nhuyễn vào, cầm một cái muôi canh cán dài chậm rãi khuấy đều.

Tiểu Đào Nhi lạch cạch chạy vào, khịt khịt cái mũi nhìn vào bên trong nồi: “Thơm quá! Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ đang làm món gì thế? Từ trước tới nay ta chưa thấy bao giờ.”

Một tay Kiều Sơ Huân không ngừng khuấy đều, tay còn lại múc hai thìa mật đổ vào trong nồi, khéo môi cũng khẽ cong lên: “Là chè óc chó. Tối hôm qua bảo người giúp giã hạt óc chó và táo đỏ chính là để làm cái này.”

Tiểu Đào Nhi đỏ mắt chờ mong: “Nhìn qua có vẻ rất ngon...”

Chỉ chốc lát sau, hỗn hợp sữa trong nồi bắt đầu sôi tăm, Tiểu Đào Nhi nhanh nhẹn đưa hai miếng vải đến, lại cầm giúp cái muôi canh.

Kiều Sơ Huân nhanh chóng nhắc cái nồi xuống đặt lên chiếc bàn dài bên cạnh, buông hai miếng vải xuống nắm lấy dải tai rồi lại thổi mấy hơi liên tục vào đầu ngón tay.

Tiểu Đào Nhi nắm tay áo Kiều Sơ Huân kéo tới bên cạnh chậu nước, múc một gáo nhỏ nước lạnh, chậm rãi gội lên đầu ngón tay nàng, lại nhìn nàng đầy lo lắng: “Về sau những chuyện thế này cứ để ta làm đi.”

Sau đó lại cẩn thận lau mu bàn tay Kiều Sơ Huân: “Sao mới bây giờ mà da đã nứt nẻ rồi?” Bây giờ mới là mùa thu, nếu thêm mấy ngày nữa trời lạnh hơn thì phải sống thế nào đây...

Cảm giác đau rất trên đầu ngón tay dần biến mất, Kiều Sơ Huân thu tay vào trong tay áo, cười cười với nàng: “Không sao.”

Tiểu Đào Nhi vừa giúp múc cháo, lấy bánh bao, vừa lo lắng nhìn Kiều Sơ Huân: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ da thịt mềm, mấy ngày nay đừng đụng vào nước lạnh. Lát nữa ra phố ta sẽ mua cho tỷ hộp cao hoa lê, thứ đó rất tốt cho tay, da tay sẽ không bị nứt nẻ nữa.”

Kiều Sơ Huân cầm môi canh chia chẻ óc chó, khéo miệng vẫn cong cong: “Trước kia Tiểu Đào Nhi từng dùng rồi sao?”

Tiểu Đào Nhi đặt cái đĩa bánh bao lên khay, lại lắc đầu: “Không, ta thấy tỷ tỷ bên cạnh nhà có dùng. Mùi rất thanh, lại còn thoang thoảng hương hoa lê nữa.”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: “Thế sao.”

Chẳng bao lâu sau, Cao Linh cũng tới bưng bữa sáng giúp.

Kiều Sơ Huân đặt vào trong khay một bát cháo trắng, một bát nhỏ sữa óc chó, ba cái bánh bao nhân chay cùng một đĩa củ cải muối chua, nhìn về phía Tiểu Đào Nhi: “Đi cùng ta một chuyến đi, tiện thể dẫn người làm quen mấy chỗ.”

Đến cửa, Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gõ hai cái, đẩy cánh cửa ra, giao khay lại cho Tiểu Đào Nhi.

Tiểu Đào Nhi trợn tròn mắt, đôi môi chúm chím hơi giương lên: “Ta?”

Kiều Sơ Huân hơi buồn cười liếc nàng một cái: “Ừ.”

Tiểu Đào Nhi nhận lấy cái khay, dè dặt nhìn nàng một cái: “Sơ Huân tỷ tỷ...”

“Không sao đâu, ta ở đây chờ người.” Kiều Sơ Huân liếc nhìn đường viền trên giấy dán cửa sổ, lại vắt lại sợi tóc bị rơi bên tai Tiểu Đào Nhi.

Bên phía sảnh phụ ăn uống với khí thế ngất trời, tất cả mọi người đều chưa từng ăn chẻ óc chó, ném rồi không dùng lại được. Màu sắc đỏ thẫm gần tím, mùi vị vừa thơm nồng lại vừa tinh tế, táo đỏ ngọt, hạt óc chó thơm, trộn lẫn với vị đặc trưng của sữa gạo, ngậm trong miệng cũng không nỡ nuốt xuống.

Ăn xong chẻ óc chó, mọi người mới ăn bánh bao và cháo trắng, đồ ăn trên bàn nhanh chóng bị quét sạch.

Tiểu Đào Nhi đi vào chưa đầy một khắc đã tay không trở ra, đôi mắt to tròn lóng lánh ánh nước, đôi môi nhỏ nhắn cũng mím chặt, vừa thấy Kiều Sơ Huân đã lao thẳng vào trong ngực nàng.

Kiều Sơ Huân bị dọa cho sợ, thế này là thế nào?

“Ôi... Công tử hung dữ quá! Sơ Huân tỷ tỷ, sau này tỷ bảo ta làm cái gì cũng được, chỉ cần đừng bắt ta đưa cơm cho công tử... Ta, ta không muốn đưa cơm cho công tử...” Tiểu Đào Nhi ra vẻ đáng thương ngẩng đầu lên: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ đừng đuổi ta đi, cái gì ta cũng làm được...”

Một câu nói ngắn ngủn mà ngắt giữa chừng ba, bốn lần, thế nhưng Sơ Huân cũng nghe ra được đại khái, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu nàng: “Được rồi, người ra ăn cơm trước đi. Phần chẻ óc chó của người đặt ở trong nồi hấp, ta sẽ quay lại ngay.”

Đôi mắt to tròn của Tiểu Đào Nhi vẫn còn vương giọt nước, nàng nhìn Kiều Sơ Huân với vẻ mặt hoảng sợ: “Tỷ, tỷ còn muốn đi vào sao?”

Kiều Sơ Huân thật sự bị nàng làm cho bật cười: “Thân thể công tử không tốt, ta vào xem có cần giúp cái gì không.”

Tiểu Đào Nhi run sợ gật đầu một cái, quay người bước đi. Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng đi vào trong phòng, chỉ thấy Cảnh Dật đang ngồi bên cạnh bàn, bàn tay bưng cái bát sen có vẻ hơi cổ sức, miệng đang chậm rãi uống từng thìa nhỏ chè óc chó.

Thấy Kiều Sơ Huân đi vào, Cảnh Dật hơi ngừng lại động tác trên tay, đôi mắt dài hẹp liếc nàng một cái, cất tiếng nhàn nhạt: “Sao lại tới?”

Kiều Sơ Huân đi tới bên cạnh, thấy trên người hắn chỉ mặc một bộ đồ mỏng màu đen, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng, trên cổ cũng không quàng khăn lông cừu thì không khỏi nhú mào. Nàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lấy chần và khăn quàng tới, cúi người đắp chần lên đùi hắn, lại đưa khăn quàng cho hắn.

Cảnh Dật ngược mắt nhìn nàng nhưng không vươn tay ra.

Kiều Sơ Huân vẫn buông mí mắt, thấy hắn không nhúc nhích thì cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Cảnh Dật buông cái bát sen xuống, khẽ ho hai tiếng. Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, cúi đầu tiến lên trước một bước, nhẹ nhàng đặt chiếc khăn lông cừu lên sau cổ hắn, khẽ nói một câu “xin lỗi”, sau đó nhẹ nhàng vén tóc hắn lên, quàng chặt chiếc khăn quanh cổ hắn.

Hàng mào đen rậm khẽ nhướng lên: “Tại sao lại phải nói xin lỗi?”

Kiều Sơ Huân đã lui về đứng ở chỗ trước đó, khoe môi cong lên, thế nhưng giọng nói lại hơi run run: “Ta biết công tử không thích tiếp xúc với người khác.”

Cảnh Dật giống như vừa nghe được một câu chuyện hay ho, cười giấu một tiếng, đưa tay kéo một cái, kéo người kia vào trong ngực mình.

Kiều Sơ Huân run lên, mở to đôi mắt ra nhìn hắn, người này làm sao thế...

Dù rằng Cảnh Dật đang phải ngược mắt lên nhìn người ta nhưng khí thế vẫn rất áp bức, đôi môi tím tái cong lên có vẻ hơi tùy tiện, giọng nói trầm thấp nhưng lại có chút buốt lạnh: “Là người bình thường không dám tiếp xúc với ta mới đúng.”

Cả người Kiều Sơ Huân hơi sững ra, một hồi lâu sau đôi môi mới khẽ mấp máy: “Người không phải người như vậy.”

Cảnh Dật nhướng một bên mào lên: “Vậy là người thế nào?”

Kiều Sơ Huân mân khoe môi, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào mắt hắn: “Triệu Tiểu Hào gia Triệu Kỳ trong miệng mọi người không phải như những gì mọi người nói.”

Cảnh Dật buông cánh tay đang vòng quanh eo nàng ra, bờ môi cũng lộ ra chút tự giấu: “Người mới biết ta được mấy ngày!”

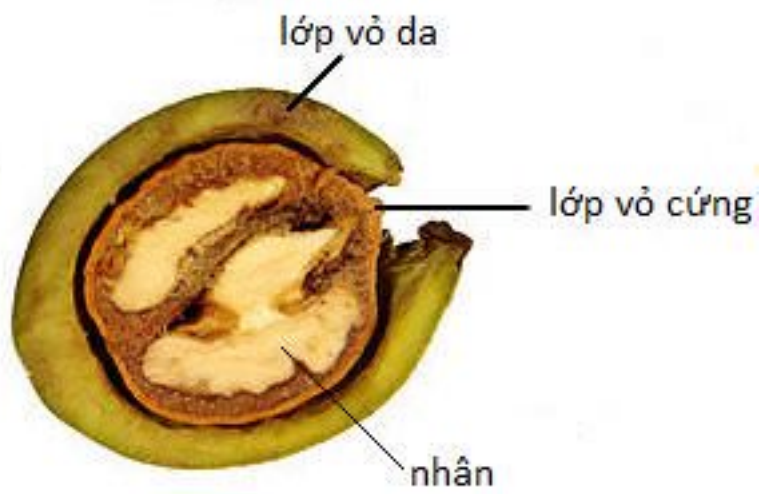
Kiều Sơ Huân lui về phía sau hai bước, bỏ lại bát cháo và bánh bao trên bàn vào trong khay: “Đồ ăn đã nguội rồi, ta đi hâm nóng lại một chút rồi sẽ tới.”

Đi ra được mấy bước, Kiều Sơ Huân hơi nghiêng đầu, vẫn không ngược mắt lên: “Người thích bài thơ kia không thể nào là người xấu.”

Kiều Sơ Huân biết người này chưa lâu, nhưng đã có thể nhận ra được, người này khác xa vị Tiểu Hào gia lòng đầy dã tâm, hung tàn ngoan độc, giết cả phụ thân và huynh ruột như mọi người đồn đại, thậm chí có thể nói là giống như hai người khác biệt.

Lục nghị tân phiêu tửu, hồng nê tiểu hỏa lô. Văn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô. Đây vốn là cội lòng của kẻ tự do tự tại, không tranh với đời. Phần lớn thiếu niên đều kiêu căng ngạo mạn, đều hướng tới cuộc sống rong ruổi trên chiến trường để thể hiện tài năng, rất hiếm người ở cái độ tuổi đó đã thích cuộc sống không màng danh lợi như trong bài thơ kia. Người yêu thích nó chắc hẳn từ nhỏ đã phải trải qua mưa gió, cho nên mới hướng tới một cuộc sống thanh thoi yên bình tự do tự tại.

Cảnh Dật hơi sững ra, nụ cười bên khoe môi nhạt dần, trong lòng lại dấy lên nỗi cay đắng mà chỉ mình hắn mới hiểu được.

5. Chương 5: Cua Nhồi Cam

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa qua buổi trưa, bên ngoài cửa có người lớn tiếng rao bán cua.

Tiểu Lô bưng lấy nước trà mà Tiểu Đào Nhi đưa tới, ngoảnh về phía sân sau cười lớn tiếng: “Kiều tiểu thư, ngoài cửa có bán cua đấy!”

Kiều Sơ Huân đang ủ rượu, nghe được lời này thì không khỏi ngẩng đầu lên cười hỏi: “Muốn ăn cua sao?”

Tiểu Lô gật đầu liên tục: “Các huynh đệ cũng rất thích ăn cua! Trước đây hằng năm cứ vào đầu thu thì huynh đệ bọn ta đều cách vài ba hôm lại đến quán ăn ăn các món từ cua, cái gì mà cua ngâm rượu, cua hấp, cua nấu gừng... Trước đây công tử thích ăn nhất là món cua nhồi cam...” Vừa nói xong chữ cam cuối cùng, Tiểu Lô lập tức tỏ ra hơi ảo não, cúi đầu nhấp một hớp nước trà.

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: “Thân thể công tử bị nhiễm lạnh, không nên ăn cua.”

Tiểu Lô gật đầu qua loa một cái, bưng chén trà định quay người đi, thế nhưng Kiều Sơ Huân lại đi theo: “Ta cùng người đi ra xem.”

Tiểu Lô hơi kinh ngạc quay mặt sang, Kiều Sơ Huân cười nhìn hắn: “Nếu các huynh đệ đều thích ăn thì làm một ít, dù sao ta cũng chưa chuẩn bị cơm tối, vẫn làm kịp.”

Nói xong liền kêu Tiểu Đào Nhi ra ngoài cửa chọn cua. Ra ngoài xem, quả thật cua rất tươi, con nào con nấy bóng nhẫy chắc nịch. Kiều Sơ Huân tính đầu người mua một sọt to, hai ngày nữa bốn người thị vệ kia sẽ tới nơi, cộng thêm Cao Linh, Tiểu Đào Nhi và cả chính nàng thì tổng cộng vừa vặn hai mươi người.

Kiều Sơ Huân đưa cho Tiểu Đào Nhi một ít bạc, bảo nàng ra phố mua mấy quả cam, lại thêm hai bình nữ nhi hồng thượng hạng. Cua có tính hàn, mặc dù mùi vị ngon miệng nhưng ăn nhiều lại dễ bị đầy bụng khó tiêu, phải phối hợp với một chút rượu vàng để dung hòa. Tiểu Lô xung phong xách rượu giúp, đi cùng Tiểu Đào Nhi.

Tiểu Lục khiêng sọt cua ra sau bếp, thấy Kiều Sơ Huân trông có vẻ hơi sợ thì gọi hai người nữa tới, muốn buộc lại giúp cho Kiều Sơ Huân, đứng ở trước sân múc nước giếng rửa sạch cua rồi nhanh chóng cột chắc cả con cua lại.

Kiều Sơ Huân ở bên cạnh nhìn một lúc thì cũng đã nắm được cách làm, vừa mới vươn tay ra muốn bắt lấy một con để thử thì lập tức bị Tiểu Nê cản lại. Hai người kia cũng đều lên tiếng khuyên can, nói thẳng ra là không thể để cho nàng phải làm những việc nặng nề này, Kiều Sơ Huân chỉ có thể lại ngồi xuống bên dưới gốc cây ngô đồng, tiếp tục đập kín vỏ rượu.

Hôm đó Tiểu Đào Nhi đưa đồ ăn sáng cho Cảnh Dật, bữa trưa lại là Cao Linh đưa cơm, đến chạng vạng tối Cảnh Dật gọi Cao Linh vào phòng, nói là sau này để Kiều tiểu thư ăn cơm cùng hắn là được, như vậy vừa không phải làm phiền mọi người mà Kiều Sơ Huân cũng có thể ăn uống đàng hoàng, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Cao Linh nghe được thì khỏi phải nói là mừng đến mức nào, công tử nhà hắn sống hơn hai mươi lăm năm, đây là lần đầu tiên chủ động thân thiết với một cô nương đấy! Hơn nữa tất cả mọi người cũng đều rất thích Kiều Sơ Huân, đương nhiên rất vui mừng nếu hai người họ có thể gần gũi nhau.

Nhưng mà người trong cuộc lại không nghĩ nhiều như vậy. Cảnh Dật xưa nay đều không thích gần gũi với người khác, lại không muốn để bọn Cao Linh chỉ vì chuyện ăn cơm của hắn mà phải vất vả, hơn nữa Kiều Sơ Huân rất có chừng mực, không lăm lờ như những cô nương mà trước kia hắn biết, vì vậy hắn mới đồng ý để cho nàng dùng bữa cùng hắn.

Lúc đầu Kiều Sơ Huân nghe được quả thật có hơi giật mình, sau đó cũng dần thấy bình thường. Tiểu Đào Nhi có vẻ vẫn còn rất sợ Cảnh Dật, những huynh đệ kia mặc dù thân thủ không tệ nhưng lại không quen phục vụ người khác, hơn nữa bây giờ nàng làm gì, làm như thế nào cũng chỉ là một câu nói của Cảnh Dật

mà thôi, hôm nay chẳng qua chỉ là bảo nàng ngồi ăn cơm cùng một bàn, đây cũng không coi là làm khó người ta.

Bởi vì đây là lần đầu làm cua nên Kiều Sơ Huân làm món đơn giản nhất là hấp. Một sọt cua to, thả kín hai cái chõ hấp, Tiểu Đào Nhi ôm củi đến, ngồi bên cạnh cầm cái quạt nhỏ quạt lửa.

Kiều Sơ Huân định làm mấy món thanh đạm, nấu thêm một nồi canh cua, món chính là bánh màn thầu nhân cải trắng, thế là xong bữa tối. Đặt số rau cải cần dùng lên một góc bàn để lát nữa Tiểu Đào Nhi rửa, Kiều Sơ Huân bắt đầu đi rửa cam.

Hôm đó lúc Cảnh Dật kéo nàng vào trong ngực, nàng đột nhiên phát hiện ra trên người hắn không lạnh như nàng vẫn nghĩ, sức lực của cánh tay cũng không yếu ớt như kẻ mang bệnh lâu ngày, chỉ là hơi thở quả thật khá ngắn, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt.

Sau đó nàng đã hỏi riêng Cao Linh, xác nhận việc Cảnh Dật có biết võ, hơn nữa từ nhỏ nàng đã đọc đủ loại sách thuốc, cho nên có thể đoán được rằng hắn là trước đó hắn bị thương nặng, mất máu quá nhiều nên tổn hại đến nguyên khí, nhưng mà cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vẻ bề ngoài.

Nàng không hiểu tại sao Cảnh Dật lại phải giả bộ như trên người mang đầy bệnh tật, nhưng cũng biết chắc hẳn hắn có không ít nỗi niềm khó nói thành lời. Huống hồ nàng cũng chỉ cần chuẩn bị tốt ba bữa một ngày, giúp Cảnh Dật từ từ hồi phục sức khỏe, những chuyện còn lại một mình nàng cũng không quản được.

Sau khi biết được tình huống sức khỏe của Cảnh Dật, lúc nấu ăn Kiều Sơ Huân cũng mạnh dạn hơn, không chỉ chú tâm vào việc tẩm bổ cho hắn như lúc trước nữa. Mấy thứ như nhân sâm linh chi gì đó đều là thứ đại bổ, nếu không phải thân thể quá mức yếu ớt thì cũng không nên ăn nhiều, nếu không thì người đang khỏe mạnh cũng có thể sinh bệnh!

Kiều Sơ Huân vừa nghĩ vừa cắt cam, dùng cái thìa khoét bớt một chút thịt cam, chỉ chừa lại phần thịt cam dày bằng một ngón tay, sau đó lại nhét phần gạch cua đã xử lý sạch sẽ vào bên trong, dùng phần cuống cắt ra lúc nãy để đẩy lại. Sau đó nàng lại bỏ hai quả cam vào trong một cái nồi hấp nhỏ, bỏ thêm vào trong nồi một ít giấm ngọt và rượu nếp, chỉ bỏ một chút muối, lại đặt lên nồi hấp với lửa nhỏ.

Tiểu Đào Nhi ngồi bên cạnh đã nhặt xong rau và rửa sạch sẽ, lau tay lên cái tạp dề, tiến tới bên cạnh Kiều Sơ Huân, hỏi đầy vẻ thần bí: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ đoán xem hôm nay ta cùng Tiểu Lô ca ca ra phố đã nghe được chuyện gì?”

Kiều Sơ Huân cầm cái muôi canh nhẹ nhàng khuấy cháo trong nồi, hơi buồn cười liếc nàng một cái: “Chuyện gì?”

Tiểu Đào Nhi mở to đôi mắt tròn, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: “Ôi Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ đừng cười! Chuyện này không buồn cười chút nào.”

“Hôm nay ta cùng Tiểu Lô ca ca đến một cửa hàng rượu để mua rượu, nghe được phía sau rèm có người đang khóc, còn có tiếng nam tử ở bên cạnh đang an ủi... Sau đó bọn ta nghe tiểu nhị trong cửa hàng nói, con gái của ông chủ nhà hắn mất tích từ hơn một tháng trước, kết quả là sáng sớm hôm nay người của nha môn tới, bảo bọn họ đi nhận thi thể...” Tiểu Đào Nhi vừa nói vừa chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt cũng sáng hơn: “Chao ôi, vị phu nhân kia khóc cực kỳ thảm, tất cả mọi người trong cửa hàng đều mừng, không biết là kẻ nào thất đức như vậy...”

Kiều Sơ Huân nhắc vung lên, giữ lại một khe hở rồi đi tới chỗ cái thớt bắt đầu thái đồ ăn, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn: “Người nói, ông chủ cửa hàng rượu đến nha môn nhận xác, xác nhận là cô nương nhà ông ta sao?”

Tiểu Đào Nhi gật đầu một cái: “Xác nhận!” Vừa nói vừa chà tay lên cái tạp dề, cúi đầu nói: “Nghe nói là chết rất thảm...”

Kiều Sơ Huân vừa thái thức ăn vừa nghĩ miên man. Mấy ngày trước lúc đi đường thấy quan phủ dán cáo thị, bảo các cô nương không nên ra ngoài lúc chạng vạng tối, cho dù có ra khỏi nhà cũng nên có người đi cùng, hóa ra là vì chuyện này sao? Mặc dù lúc đầu thấy hơi kỳ lạ nhưng nàng cũng không nghĩ ngợi nhiều...

Chẳng mấy chốc, mấy món thanh đạm cũng đã làm xong, Kiều Sơ Huân bắt đầu chế biến nước chấm cho cua. Một đồng người đứng ngoài cửa, ngẩn cổ nhìn hai chỗ cua hấp kia mà nuốt nước miếng nhưng cũng không ai dám lên tiếng thúc giục. Kiều Sơ Huân bảo Tiểu Đào Nhi nhắc nắp lên, bưng cua ra, rồi lại đưa mấy cái khay trên chiếc bàn dài cho mấy người đứng chờ ngoài cửa: “Hôm nay là món hấp. Tháng này chính là thời điểm thích hợp để ăn cua, nếu các người thích thì sau này sẽ làm thêm...”

Tiểu Văn bưng một tô cua hấp chín, chảy cả nước miếng: “Kiều tiểu thư, bọn ta đi trước!” Tất cả mọi người chia nhau bưng khay và bát đĩa, Tiểu Tiểu, Tiểu Lai mỗi người bưng một tô canh cua đi sau cùng.

Kiều Sơ Huân cười gạt đầu một cái, nhắc cái nồi chưng trên lò xuống, không mở ra mà chỉ lót một cái khay bên dưới rồi đặt lên mâm. Sau đó nàng lại múc hai bát cháo, hai bát nhỏ canh cua, hai đĩa rau sống, cùng với một bầu nữ nhi hồng đã hâm nóng, cuối cùng lại gấp thêm hai chiếc bánh bao nhân chay.

Nhắc mâm lên bước mấy bước, quả thật rất nặng! Kiều Sơ Huân khẽ cong môi, may mà mấy ngày nay làm không ít việc, cánh tay cũng luyện thêm được một chút sức, nếu không thì đúng là không bưng nổi từng này thứ...

Đi tới cửa phòng chính, phát hiện ra cửa đã mở chốt sẵn, chỉ cần đẩy ra là được. Kiều Sơ Huân bưng mâm đi vòng qua tấm bình phong thì thấy Cảnh Dật đã đứng ở trước mặt mình, giật mình một cái, cánh tay run run, mâm chao nghiêng, đồ ăn đều sắp đổ ra.

Cảnh Dật một tay đỡ lấy cánh tay nàng, tay kia đỡ lấy bên dưới mâm, mấy cái bát nhỏ trên mâm lắc lư nhưng lại không đổ ra chút nào. Cảnh Dật dứt khoát nhận lấy toàn bộ cái mâm, chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, thả mâm xuống, lại nghiêng người sang nhìn Kiều Sơ Huân đang đứng ngầy ra tại chỗ: “Sao lại không tới?”

Kiều Sơ Huân vội rũ mắt xuống, đáp một tiếng rồi bước lên trước giúp bưng đồ.

Cảnh Dật chậm chạp ngồi xuống chiếc ghế gỗ hoa lê trải đệm mềm, trên người khoác chiếc áo choàng mỏng màu đỏ tía, mái tóc dài đen như mực thả bù xù sau lưng, sắc mặt vẫn tái nhợt, lại càng tôn lên đôi con ngươi đen sâu thẳm, ánh mắt sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng vào hắn. Người này trời sinh đã có tướng mạo đẹp đẽ, lúc này nhờ y phục sẫm màu trên người mà trông càng có vẻ quyền rũ lạ thường, thế nhưng tính tình lại vẫn lạnh lùng như thường.

Kiều Sơ Huân đặt cái nồi hấp ở trước mặt hắn, mở nắp ra, tay cầm tấm vải mỏng giúp hắn nhắc cam ra. Cảnh Dật liếc thấy vết thương trên tay nàng thì gơ tay lên giật tấm vải trong tay nàng: “Ra đóng cửa.”

Kiều Sơ Huân sững sốt mất một lúc, vội vàng buông tay ra, bước nhanh qua tấm bình phong, đóng kín cửa lại. Đến lúc trở lại thì chỉ thấy người kia đang dùng một tay cầm muối uống nước canh, một tay khác cầm đĩa nếm món cua nhồi cam, một nam nhân bình thường vẫn luôn lạnh lùng, lúc này trông lại giống như một đứa bé con vậy, trông nét mặt có vẻ rất thích thú.

Trong phòng thấp hai ngọn đèn, một ở bên cạnh cái bàn tròn, một ở bên cạnh cái sập nhỏ, bốn góc phòng cũng đặt đèn sa bát giác, vì vậy cả căn phòng đều sáng rõ. Kiều Sơ Huân cong cong khóe miệng ngồi xuống đối diện hắn, cầm muối canh lên bắt đầu ăn canh.

Bên trong canh cua có bỏ thịt cua, nấm hương, táo đỏ, măng, đậu phụ cắt thành sợi mảnh, cùng với gừng và hành lá băm nhỏ, tạo ra hương vị thanh thuần ngọt miệng, uống một bát, trong bụng sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp dễ chịu.

Hai món ăn một mặn một ngọt, hương vị ngọt trong, vừa khéo phù hợp để ăn cùng cháo trắng và bánh bao.

Cảnh Dật đang nếm cua nhồi cam, thịt cua thơm ngon, cam lại có vị trong veo, còn thoang thoang vị chua của giấm, vị nồng của rượu, lại phối hợp với một hớp nữ nhi hồng ấm nóng, Cảnh Dật không khỏi nheo mắt lại, rất lâu rồi chưa ăn ngon miệng như vậy...

Ăn hết một quả, Cảnh Dật lại mở nồi hấp nhắc quả thứ hai ra đưa cho Kiều Sơ Huân nhưng bị nàng lắc đầu từ chối.

Cảnh Dật nhướn một bên mày lên: “Người không thích ăn sao?”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: “Ta không quen ăn cua.”

Cảnh Dật chậm rãi cong khóe môi: “Vây ta sẽ không khách khí.”

Kiều Sơ Huân nuốt một hớp cháo trắng, mỉm cười: “Ăn đi.” Nàng biết thân thể Cảnh Dật vẫn còn nhiễm lạnh, cho nên còn chứa khá nhiều thịt cam, thịt cua cũng bỏ ít hơn, hơn nữa còn có canh cua và rượu vàng dung hòa bớt, Cảnh Dật ăn hai quả cũng không có gì đáng ngại.

Cảnh Dật ăn xong cua nhồi cam, lại uống hết một bát nhỏ canh cua, sau đó vừa uống rượu vừa ăn bánh bao và chút đồ ăn. Kiều Sơ Huân thấy hắn ăn nhiều hơn hẳn so với trước đây, trong lòng vừa vui vẻ lại vừa thấy hơi tiếc. Trước kia nàng cho rằng thân thể hắn quá lạnh, lúc làm đồ ăn đều lấy canh và cháo làm món chính, cộng thêm vài món thanh đạm, mặc dù có tác dụng bồi bổ nhưng rõ ràng là không hợp khẩu vị của hắn, thế mà đến tận giờ hắn cũng chưa hề nói ra, thỉnh thoảng còn khen tay nghề của nàng tốt.

Cảnh Dật ăn uống thoải mái, thấy Kiều Sơ Huân chỉ uống hết bát cháo trắng rồi ngừng đũa, bánh bao cũng chẳng đụng đến liền hỏi: “Không ăn sao?”

Kiều Sơ Huân đang nghĩ ngợi chuyện khác, liền rũ mắt gật đầu một cái, thật ra thì nàng cũng không nghe ra hắn đang hỏi cái gì.

Cảnh Dật cầm bánh bao lên cắn một miếng, trong đôi mắt đen sâu thẳm thoáng qua nụ cười: “Ngày mai lại làm cua nhồi cam cho ta nữa được không?”

Kiều Sơ Huân tiếp tục gật đầu một cái, lại đột nhiên thấy không ổn, theo bản năng trừng mắt lên, nhìn thấy đôi mắt hẹp dài của người kia. Nhớ lại lời hắn vừa nói, Kiều Sơ Huân vội vàng lắc đầu: “Không được, thân thể ngươi hư nhược, không thể ngày nào cũng ăn cua.”

Cảnh Dật suýt chút nữa bị nghẹn bánh bao, bưng rượu lên uống một hớp, cố nhin cảm giác muốn bật cười, thế nhưng khóe môi vẫn bất giác cong lên: “Thân thể ta hư nhược?” Rốt cuộc nha đầu này có biết là có những lời không thể nói bậy nói bạ không đấy.

Kiều Sơ Huân lại hồn nhiên không cảm thấy lời nói của mình có ý gì khác, nghiêm mặt nói: “Ngươi bây giờ vẫn còn khá yếu, nên kiêng đồ lạnh, cua là thứ có tính hàn, không nên ăn nhiều.”

Cảnh Dật thật sự bị nàng chọc cho bật cười, nhìn nàng đầy ẩn ý một lúc lâu mà Kiều Sơ Huân vẫn nhìn thẳng vào mắt hắn một cách vô cùng nghiêm túc.

Cuối cùng vẫn là Cảnh Dật chịu thua trước, tiếp tục vùi đầu ăn bánh bao, nha đầu này, rõ ràng là chẳng hiểu cái gì hết...

* Đèn sa là loại đèn có chao đèn làm bằng vải lụa, bên ngoài được trang trí với nhiều hoa văn khác nhau, có vẻ bề ngoài rất thanh lịch nên thường được dùng trong cung đình.

6. Chương 6: Lê Hàm Đình Hương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Sơ Huân thu dọn bát đĩa trên bàn xong, vừa bung tới cạnh cửa thì đã thấy Tiểu Đào Nhi đứng bên ngoài, vươn tay ra nhận lấy cái mâm, nở nụ cười ngọt ngào: “Sau bếp đã thu dọn xong xuôi, ta cũng không có chuyện gì làm, cho nên muốn tới đây bưng đồ giúp Sơ Huân tỷ tỷ...”

Kiều Sơ Huân cũng không từ chối, xoay người đóng kín cửa lại, đi theo Tiểu Đào Nhi quay trở lại sân. Vừa vào sân thì đã nghe thấy tiếng đập vỡ thứ gì đó lộp bộp, nhìn kĩ lại thì thấy Tiểu Văn và Tiểu Lục đang ngồi xổm ở giữa sân, một người đang đập vỏ óc chó, người kia thì đang giã nhân óc chó một cách hơi vụng về.

Kiều Sơ Huân hơi sững ra, nghiêng người nhìn về phía Tiểu Đào Nhi. Tiểu Đào Nhi khoát tay lia lịa: “Không phải ta bảo hai vị ca ca tới giúp đâu, chỉ là vừa rồi lúc ăn cơm, mọi người đều nói chè óc chó rất ngon, ta nói với bọn họ là món đó làm rất phiền phức, phải giã nhân óc chó, phải lột vỏ táo đỏ, còn phải bào vụn nhiều thứ khác, Sơ Huân tỷ tỷ còn phải dậy giã gạo ngâm từ từ mờ sáng...”

Kiều Sơ Huân nghe vậy thì nở nụ cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Đào Nhi: “Ta không có ý trách móc người...” Vừa nói lại vừa quay người nhìn về phía hai người kia: “Đứng dậy đi, những chuyện thế này để bọn ta làm là được rồi...”

Tiểu Lục đưa tay lên lau mặt, cười có vẻ hơi xấu hổ: “Không sao đâu, dù sao thì bọn ta cũng đều nhàn rồi không có việc gì làm, hơn nữa việc nặng thế này, cô nương như người làm cũng vất vả...”

Tiểu Vân lại đập vỡ một hạt óc chó, lộ ra nụ cười có phần tự giễu: “Đúng vậy! Mười mấy người bọn ta đều là loại tham ăn tham uống, bình thường cũng chỉ biết tìm đồ mà ăn, nếu không phải có tiểu cô nương nói thì bọn ta cũng chẳng biết làm một bát chè óc chó lại phải phiền phức như vậy.”

Tiểu Đào Nhi đặt đồ lên thớt, cũng đi ra tiếp lời: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ cũng đừng khách khí với mọi người nữa! Hai vị ca ca đều sẵn lòng muốn giúp, bọn họ giúp chúng ta giã hạt óc chó, như thế chúng ta sẽ có thể làm mau hơn một chút.” Vừa nói vừa cầm một cái tô đặt xuống trước mặt Tiểu Lục, thay cho cái tô đã đầy óc chó giã nhỏ trước đó, lại xách tới hai chiếc ghế con cho bọn họ ngồi, tiết kiệm chút sức lực.

Kiều Sơ Huân cười nói cảm ơn hai người họ, đi vào trong bếp, nhắc cái nồi nhỏ đặt sang một góc bàn dài, sau đó lại đi tìm ba cái bát sen.

Mở nắp nồi ra, bên trong lập tức bốc lên một làn hơi trắng mang theo mùi vị trong veo nhàn nhạt. Kiêu Sơ Huân cầm cái muôi canh dài, múc vào mỗi bát hai muống, cho thêm vào mỗi bát một chút mật hoa hòe rồi dùng thìa nhỏ khuấy đều, xong xuôi thì mang ra cho ba người kia nếm thử.

Ba người mỗi người bưng một bát, Tiểu Đào Nhi cầm cái thìa nhỏ lên thổi một hơi, khịt khịt cái mũi nhỏ nhắn: “Thơm quá! Sao lại có cảm giác giống như đã ngửi thấy mùi này ở đâu rồi...”

Tiểu Vân và Tiểu Lục thì còn chẳng dùng đến thìa, bưng cả bát lên nhấp một hơi, Tiểu Vân chép miệng một cái, liếc nhìn thứ nước màu trắng nhạt trong chiếc bát màu xanh, lại ngẩng lên nhìn Kiêu Sơ Huân: “Kiều tiểu thư, đây là cái gì thế? Ngọt ngọt thanh thanh, uống vào cổ họng có cảm giác rất dễ chịu!”

Tiểu Lục thì uống liền mấy hơi, vừa cười vừa nhìn người nào đó còn đang cầm cả cái chày trên tay: “Đàn độn! Kiều tiểu thư, là canh tuyết lê phải không?”

Kiều Sơ Huân khẽ cười, gạt đầu một cái: “Dạo này trời đã bắt đầu khô hanh, nấu cho các người chút canh tuyết lê, vừa nhuận họng vừa tốt cho tim phổi.”

Bởi vì tuyết lê đã được nghiền nát trước khi bỏ vào nồi, bên trong lại bỏ thêm một ít lúa mạch và rễ sậy, sau khi nhắc nồi xuống thì cho thêm chút mật ong, nhờ vậy mà mùi vị ngọt thanh nhuận họng, từ cổ xuống đến dạ dày đều có cảm giác dễ chịu. Ba người kia vui vẻ uống xong lại tiếp tục làm việc. Tiểu Đào Nhi bưng cái bát nhỏ và cái tô lúc nãy vào trong bếp, múc canh tuyết lê ra, chuẩn bị để lát nữa đưa cho tất cả mọi người uống.

Kiều Sơ Huân cẩn thận bỏ quả lê đã phân phó Tiểu Đào Nhi chưng trong nồi trước đó vào một cái chung nhỏ, sau đó lại bưng mâm tới phòng Cảnh Dật.

Đến cửa thì nghe thấy bên trong truyền ra tiếng thì thầm, bởi vì giọng nói đã được đè thấp nên không thể nghe được rõ là đang nói chuyện gì. Kiêu Sơ Huân nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng, tiếng nói chuyện bên trong phòng ngừng lại.

Kiều Sơ Huân cất cao giọng nói: “Công tử, là ta.”

Bên trong truyền tới tiếng mở then cửa, người mở cửa là Tiểu Lô. Kiêu Sơ Huân nhẹ giọng nói cảm ơn, vào đến phòng mới phát hiện ra Cao Linh cũng ở bên trong. Cảnh Dật đang dựa vào cái sập nhỏ, giữa hai hàng mây ánh lên vẻ nghiêm trang.

Kiều Sơ Huân bưng mâm đến đặt lên cái bàn nhỏ bên cạnh sập, mở nắp ra, lại đưa một đôi đũa bằng bạc tới.

Cảnh Dật ngồi thẳng người hơn một chút, nhìn bên trong cái chung nhỏ, lại nhướng một bên mày lên.

Kiều Sơ Huân vẫn không ngược mắt lên, thấy Cảnh Dật không nhúc nhích gì thì biết hẳn đang chờ nàng giảng giải rõ, nàng đưa một cái thìa nhỏ cho hắn, nhẹ giọng nói: “Bên trong quả lê có thêm Xuyên bối mẫu, ngoài ra còn có một chút đường phèn. Có lẽ vị hơi đắng, nhưng rất tốt cho sức khỏe của người.”

Cảnh Dật chậm rãi cong khóe môi, cầm đũa lên nhẹ nhàng chọc vào quả lê, lập tức thấy thịt lê đã được chưng đến mức mềm ra. Gắp một miếng cho vào miệng, quả thật mùi vị hơi đắng, nhưng lại trộn lẫn với vị

thanh mát vốn có của lê, hơn nữa Kiều Sơ Huân cho đường phèn rất vừa vặn, thật sự không hề khó ăn.

Tiểu Lô và Cao Linh cũng đứng ngay phía sau, người ưỡn thẳng, cảm hơi thu vào, trên mặt lộ vẻ kính cẩn, không nói tiếng nào.

Cảnh Dật chậm rãi ăn, lại ngược mắt nhìn hai người kia một cái: “Lui ra trước đi. Mấy ngày tới chú ý tăng cường canh giữ trong phủ, nhất là vào ban đêm. Những chuyện còn lại để ngày mai nói sau.”

Cao Linh và Tiểu Lô cùng đồng thanh đáp lại, hành lễ với Cảnh Dật rồi lui ra.

Cảnh Dật lại gấp thêm một miếng lê lên chậm rãi nhai, liếc mắt nhìn Kiều Sơ Huân đang đứng bên cạnh.

Lúc đầu Kiều Sơ Huân vẫn còn chưa nhận ra, trong đầu đang nghĩ đến thực đơn ba bữa ngày mai, sau đó dần dần phát hiện ra đôi mắt kia dường như không giống với mọi ngày, nàng mới ngược mắt lên nhìn.

Lúc này Cảnh Dật đã ăn hết quả lê, vẻ mặt giống như đang nghiền ngẫm chuyện gì đó, thấy Kiều Sơ Huân rót cuộc cũng đã ngược mắt lên thì mới lộ ra một nụ cười xấu xa, hàng mày cũng khẽ nhíu chặt: “Đáng quá...”

Kiều Sơ Huân hơi sững ra, trong lòng thầm nhủ chẳng lẽ tỷ lệ đường phèn và Xuyên bối mẫu không đúng, theo lý mà nói thì chắc hẳn là không đáng mà!

Cảnh Dật khẽ cong môi lên, lại nói tiếp: “Có kẹo không?”

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, trong mắt thoáng qua chút nghi hoặc, lúc trước nàng đã từng làm mấy món thuốc bổ, có món còn nặng mùi thuốc và đắng hơn thế này, sao chưa bao giờ thấy hắn nói muốn ăn kẹo...

Cảnh Dật hít một hơi nhẹ, đôi mắt hẹp dài vẫn nhìn nàng chăm chăm: “Qua đây.”

Mặc dù Kiều Sơ Huân không hiểu lắm nhưng vẫn nghe lời bước lên trước.

Cảnh Dật hơi nâng mặt lên, trong mắt lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Tại sao có canh tuyết lê mà lại không cho ta uống?”

Kiều Sơ Huân nghẹn họng, đôi mắt cũng mở to ra, mũi người này sao lại tinh thế!

Cảnh Dật nhìn thấy vẻ mặt đó của nàng thì cảm thấy rất hài lòng, giọng hơi khàn đi, chậm rãi nói: “Trên người ngươi có mùi mật ong.”

Kiều Sơ Huân nghe thấy lời này, không hiểu sao vành tai lại hơi nóng lên, nhưng lại cảm thấy mình nên nói cái gì đó, vì vậy liền nhẹ giọng giải thích rõ: “Canh tuyết lê là nấu cho các huynh đệ uống. Sau khi nhắc nôi xuống ta có bỏ thêm chút mật hoa hòe. Ta không biết ngươi muốn uống...”

Trong đôi mắt hẹp dài lại ánh lên chút ý cười nhợt nhạt, Cảnh Dật cong môi nhìn nàng: “Bây giờ thì biết rồi?”

Kiều Sơ Huân cắn môi, nhìn hắn với vẻ khó xử: “Chỉ nấu một nôi nhỏ, Tiểu Đào Nhi đã chia cho mọi người uống rồi.” Ý là không có phần của hắn.

Cảnh Dật lại không nổi giận như nàng nghĩ, chỉ lạnh nhạt nói: “Ở đầu giường có một cái tráp nhỏ bằng bạch ngọc, ngươi lấy tới đây cho ta.”

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, lấy cái khăn từ bên hông ra lau tay, đi tới mép giường mới phát hiện ra cái tráp kia đặt ở phía bên trong giường, ở ngay sát vách tường, nếu không bước lên giường thì sẽ không với tới được.

Đang lúng túng đứng ở bên mép giường thì nghe thấy người ở sau lưng kia chậm rãi nói: “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Mau lấy đi.”

Kiều Sơ Huân tính tình cẩn thận, thấy Cảnh Dật thúc giục thì chỉ có thể xoay người sang nhìn hắn, nhẹ giọng giải thích: “Xiêm y của ta không sạch sẽ, không dám ngồi lên giường của công tử.”

Từ khi đến đây, trên người nàng vẫn mặc chiếc váy dài màu đỏ tươi mua được trên đường sau khi ra khỏi thành Biện Kinh. Mấy ngày trước, khi thời tiết còn tốt, trước khi đi ngủ thì mang đi giặt rồi hong ngoài

sân, sáng sớm hôm sau là đã khô. Nhưng hiện giờ trời đã chuyển lạnh, bộ đồ này đã sáo, bảy ngày rồi chưa được giặt, ngày nào nàng cũng quanh quẩn trong bếp, ra đường thì phần lớn cũng loanh quanh trong chợ, không phải là xách đồ thì chính là rửa rau nấu cơm, muốn không bẩn cũng khó.

Cảnh Dật cười khúc khích một tiếng, một tay đỡ lấy thái dương, đôi mắt đen nhánh sáng lên: “Nhiều quy củ vậy làm gì! Ta không ngại.”

Kiều Sơ Huân chỉ có thể quay người lại, nhấc vạt váy lên, nghiêng người ngồi cạnh mép giường Cảnh Dật, nhanh tay ôm lấy cái tráp bạch ngọc kia rồi lại nhanh chóng đứng dậy, hai tay ôm tráp quay trở lại.

Cảnh Dật lại không đưa tay ra nhận mà chỉ thấp giọng nói: “Mở ra đi.”

Kiều Sơ Huân chỉ có thể quay cái tráp về phía mình, một tay đỡ, một tay kẹp sợi xích bạc tinh xảo phía trên, nhẹ nhàng kéo một cái, nắp tráp được mở ra.

“Bên trong có một cái chai nhỏ màu ngọc bích, lấy ra.” Cảnh Dật ở bên cạnh chậm rãi nói.

Kiều Sơ Huân y lời lấy cái chai nhỏ ra, lại ngược mắt lên, hơi lúng túng nhìn Cảnh Dật.

Cảnh Dật vẫn khẽ cong khóe môi, dường như tâm tình rất tốt: “Người cầm lấy chai thuốc, tráp đặt lên bàn là được.”

Kiều Sơ Huân khép lại cái tráp bạch ngọc, gài lại xích bạc, lại dè dặt đặt cái tráp lên trên mặt bàn. Mở nắp chai thuốc ra, khẽ ngửi một cái, Kiều Sơ Huân nhìn hẩn vẻ kinh ngạc.

Cảnh Dật nhướng một bên mày lên, tỏ ý nàng có lời gì thì cứ nói.

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, đẩy lại nắp chai: “Thuốc này quá quý giá, ta không thể nhận.”

Về mặt Cảnh Dật lạnh lùng, giọng nói cũng tỏ ra không vui: “Không cần thì vứt đi.”

Đôi mắt lộ ra chút kinh ngạc, Kiều Sơ Huân lại nhanh chóng nở nụ cười: “Công tử chó giận, ta nhận là được, đa tạ ý tốt của công tử.”

Dường như Cảnh Dật hơi bất mãn với những lời lẽ khách sáo như vậy, khóe mày hơi nhăn lại nhưng cũng không bắt bẻ gì, chỉ liếc mắt nhìn cái chung nhỏ bằng sứ trắng trên bàn, bên môi lại khẽ hiện ra nụ cười nhàn nhạt: “Sau này nếu lại làm món này thì nhớ chuẩn bị ít kẹo.”

Kiều Sơ Huân lạnh lợi đáp lại một tiếng, Cảnh Dật lại thêm một câu: “Đừng có mua bên ngoài.”

Bờ môi Kiều Sơ Huân khẽ nhếch lên, lại mím môi mỉm cười đáp: “Được.”

...

Qua buổi trưa ngày hôm sau, Cao Linh bưng một cái chung nhỏ vào phòng. Mở nắp chung ra, lập tức có một mùi thơm mê người xông vào mũi, có hương vị trong veo của lê, còn lẫn với mùi ngọt nồng của hoa đình hương.

Cảnh Dật liếc nhìn quả lê đã được tước lớp vỏ ngoài, lộ ra thịt lê trắng như tuyết, hình dáng mượt mà, cầm đưa lên chọc mở ra, có thể nhìn thấy bên trong có hơn mười bông hoa nhỏ màu tím nhạt, những cánh hoa nhỏ bé nổi bật giữa màu trắng muốt của thịt lê, trông hết sức bắt mắt.

Cao Linh ở bên cạnh thấp giọng nói: “Kiều tiểu thư bảo công tử hãy ăn nhân lúc còn nóng, món lê hầm đình hương này là món tốt để làm ấm người, chuyên trị khí hư thân hàn, rất đúng với bệnh tình của công tử.” Vừa nói vừa bưng một cái bát sen nhỏ lại gần: “Kiều tiểu thư còn nói, nếu công tử không thích vị đình hương thì sau khi ăn xong có thể dùng canh tuyết lê để súc miệng.”

Cảnh Dật cầm quả lê không nhúc nhích, nhìn chằm chằm mấy bông hoa nhỏ màu tím giữa quả lê, giọng nói không rõ vui giận: “Nàng ấy đâu?”

Trong mắt Cao Linh lộ ra nụ cười thấp thoáng, hạ giọng giải thích: “Nói là ra ngoài mua chút nguyên liệu nấu ăn, bữa tối nấu thêm cho các huynh đệ ít món.”

Cảnh Dật hừ nhẹ một tiếng, dường như không vui cho lắm: “Bữa ăn của các người còn chưa đủ nhiều món?” Hằng ngày không phải viên thịt dê thì là sườn lợn kho hành lá, ăn còn ngon hơn vị chủ tử này đấy!

Cao Linh cố nén cười, nói tiếp: “Ta nghe Tiểu Đào Nhi nói, Kiều tiểu thư chủ yếu là đến cửa tiệm ở thành đông mua mấy thứ đồ đặc biệt, bảo là muốn làm kẹo hạt thông cho các huynh đệ ăn thử.”

Khóe môi Cảnh Dật bất giác cong lên, cầm đũa kẹp một miếng thịt lê cho vào trong miệng, thịt lê mềm tan, mùi vị của hoa đình hương rất độc đáo, rất hợp với vị thanh mát của lê, ăn hết một quả lê, không chỉ trong bụng thấy ấm áp dễ chịu mà trong miệng cũng thơm ngát, trong lòng cũng vì thế mà khoan khoái theo.

Cảnh Dật nuốt xuống miếng lê cuối cùng, cầm khăn lên lau miệng: “Tới tiệm vải tốt nhất trong thành, may cho các huynh đệ mỗi người hai bộ xiêm y thu đông. Ừng cũng làm cùng luôn đi.”

Cao Linh thấp giọng đáp lời, Cảnh Dật dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mép ngoài cái bát sen, lại chậm rãi nói: “Hỏi Tiểu Đào Nhi một chút xem kích thước xiêm y của tiểu nha đầu đó thế nào, còn cả sở thích về màu sắc và kiểu dáng nữa, làm thêm mấy bộ, vải thì chọn loại thật dày...”

Cao Linh không tìm được cong môi lên: “Vâng.”

* Trong Đông y, rễ sậy được gọi là lô căn. Theo quan niệm y học cổ truyền lô căn có vị ngọt, tính lạnh; vào 2 kinh Phế và Vị. Có tác dụng thanh nhiệt tả hỏa, sinh tân chỉ khát (tăng tân dịch, chống khát), trừ phiền, chống nôn, lợi niệu...

* Xuyên bối mẫu (danh pháp khoa học: *Fritillaria roylei* Hook) là loài bối mẫu trồng ở Tứ Xuyên, vị đắng, tính hơi hàn, quy kinh Phế và Tâm, có tác dụng nhuận phế trừ đờm, chỉ khái (trừ ho), thanh nhiệt tán kết, là vị thuốc chủ đạo trong nhiều bài thuốc Đông y trừ ho.

* Hoa đình hương (cổng đình hương, đình tử hay tử đình hương, danh pháp khoa học: *Syringa oblata* Lindl) được dùng trong Đông y làm chất kích thích mùi thơm, làm thuốc chữa đau bụng, nấc cụt, kích thích tiêu hóa, xoa bóp và gắn bó gãy xương, chữa phong thấp, đau xương nhức mỏi, lạnh tay chân,...

7. Chương 7: Gà Hạt Thông

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chạng vạng tối, hai người trở về, cái giỏ xách trên tay Kiều Sơ Huân đầy ắp, Tiểu Lục ở bên cạnh xách hai con gà mái béo mập, một miếng sườn lợn to cùng hai túi hoa quả tươi.

Tiểu Lục đưa toàn bộ đồ ra sau bếp, thấy không còn gì cần giúp nữa thì mới rời đi.

Tiểu Đào Nhi đang đãi gạo, thấy Kiều Sơ Huân thì cười ngọt ngào một tiếng, đôi mắt tròn tỏa sáng. Kiều Sơ Huân buông đồ xuống, lấy mấy thứ trong giỏ bỏ vào tủ, lại khó hiểu liếc Tiểu Đào Nhi một cái: “Sao thế?”

Tiểu Đào Nhi đãi xong gạo, cho gạo vào nồi nước đã chuẩn bị bên cạnh, bên môi không giấu được nụ cười: “Không có gì...”

Kiều Sơ Huân bị nụ cười của nàng làm cho hơi sượng: “Rốt cuộc là làm sao?”

Tiểu Đào Nhi đẩy nắp nồi lại, lạch cạch đi tới bên người Kiều Sơ Huân: “Sơ Huân tỷ tỷ, tối nay ăn món gì thế?”

Kiều Sơ Huân mở một túi giấy, đổ đồ bên trong ra một cái tô, khóe miệng cong cong: “Hạt thông.”

Mặt Tiểu Đào Nhi xịu xuống, cái miệng nhỏ nhắn chu lên: “Hạt thông? Hạt thông thì có gì ngon mà ăn chứ! Ta còn tưởng là có thịt gà để ăn cơ đấy...”

Kiều Sơ Huân mím môi cười một tiếng: “Đúng thế, làm gà hạt thông cho ngươi ăn.”

Tiểu Đào Nhi vừa nghe thấy thì mắt lập tức sáng lên. Gà hạt thông! Vừa nghe đã có cảm giác thơm ngon rồi... Tay nghề của Sơ Huân tỷ tỷ cực kỳ tốt, không chỉ làm đồ ăn ngon miệng mà còn toàn làm mấy món mà nàng chưa từng ăn bao giờ, bây giờ nàng ham ăn đến mức một ngày chỉ mong chờ đến ba bữa cơm, ngay cả hai ngày nghỉ cuối tháng cũng không muốn về nhà!

Kiều Sơ Huân cười thúc giục nàng: “Đừng có luẩn quẩn quanh người ta nữa, mau đi rửa rau đi, nếu không lát nữa làm xong gà rồi mọi người lại không có rau ăn.”

Tiểu Đào Nhi “a” một tiếng, vội vàng chạy đi nhặt rau, rửa rau.

Kiều Sơ Huân đưa hạt thông đi ngâm, lại mở nồi hấp ra, cầm đũa nhẹ nhàng đâm thử, chín rồi. Trước lúc ra khỏi nhà nàng đã bảo Tiểu Đào Nhi trông lửa giúp, trong nồi đang hấp bánh bao nhân đậu đỏ. Kiều Sơ Huân nhắc nồi hấp xuống, đặt lên một góc bàn, gấp ra một cái đũa cho Tiểu Đào Nhi: “Ăn trước đi, ăn xong còn làm việc tiếp.” Tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi, vốn đang ở tuổi ham ăn ham chơi, nhưng tính tình khéo léo hiểu chuyện, trong bếp làm được đồ ăn ngon cũng không ăn trước mà ngoan ngoãn chờ tất cả mọi người cùng ăn.

Kiều Sơ Huân đưa cho nàng cái bánh có hình dạng con lợn con, Tiểu Đào Nhi cười đến mức mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, há miệng ra cắn một miếng, vừa hít hà vừa nói ồm ồm: “Oa! Ngọt quá, đậu đỏ rất mịn, ngon quá...”

Kiều Sơ Huân cười liếc nàng một cái, đẩy kín nắp nồi, bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho tất cả mọi người.

Món chuẩn bị cho đám huynh đệ là gà hạt thông, đậu phụ nấu cải trắng, đậu đũa trộn, cháo gà, bánh bao nhân đậu đỏ và cơm, trên lò vẫn đang hầm nồi cháo trắng.

Lúc làm gà hạt thông, Kiều Sơ Huân cố ý tách riêng một phần bỏ ít dầu và muối hơn, đây là phần dành riêng cho Cảnh Dật. Sau khi biết tình trạng thân thể thực sự của Cảnh Dật, lúc chuẩn bị đồ ăn cho hắn Kiều Sơ Huân cũng thoải mái hơn.

Sau đó, nàng lại hầm một chung nhỏ cháo gạo tẻ, bên trong bỏ chút gà xé sợi, lại bỏ thêm câu kỷ tử, khoai từ và duẩn ti. Tiếp đó lại nhanh tay trộn món rau nui đã làm xong trước đó.

Có Tiểu Đào Nhi hỗ trợ nên bữa tối nhanh chóng xong xuôi.

Kiều Sơ Huân bưng mâm đi vào phòng Cảnh Dật, thấy hắn vẫn đã đứng sẵn sau bức bình phong như tối hôm trước, vừa thấy nàng thì liền đưa tay ra nhận lấy cái mâm, đi thẳng tới bên cạnh bàn. Kiều Sơ Huân vội vàng quay lại đóng kín cửa phòng.

Cảnh Dật mở cái lồng bàn đặt trên mâm, thấy bên trong có món chiên rán thì không khỏi nhướng mày lên, cong môi nhìn Kiều Sơ Huân: “Mùi hạt thông.”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, cầm đũa lên gấp một miếng thịt gà hạt thông bỏ vào trong bát Cảnh Dật: “Cũng không hoàn toàn là món chiên, có rán qua một lượt, sau đó lại cho vào nồi hầm, cuối cùng rưới lên một tầng nước sốt. Phần của ngươi tương đối thanh đạm, ít dầu ít muối, vẫn rất có ích đối với việc hồi phục sức khỏe của ngươi.”

Cảnh Dật như cười như không liếc nàng một cái, gấp lên cắn một miếng, chậm rãi nhai: “Có thịt gà, còn có cả thịt lợn. Mùi hạt thông rất thơm.”

Ăn xong một miếng thì thấy Kiều Sơ Huân mở nắp nồi hấp vẫn đẩy kín này giờ, bên trong có bốn, năm cái bánh bao hình lợn con, hắn bắt giắc cong môi lên, gấp một cái cắn thử.

Kiều Sơ Huân thấy hắn ăn rất vui vẻ thì liền cúi đầu xuống bắt đầu ăn cháo.

Cảnh Dật thấy nàng cúi đầu ăn, không để ý đến hắn nữa thì cảm thấy nhân đậu đỏ ngọt ngào trong miệng cũng mất bớt một phần mùi vị. Chậm rãi nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Cảnh Dật lại gấp một miếng gà hạt thông, nước sốt được rưới lên có vị ngọt hơi chua, cũng có chút vị mặn, kết hợp với miếng thịt ngoài giòn trong mềm vừa miệng, lại không có vị ngấy.

Miệng thì nhai đồ ăn, môi thì cong lên: “Tại sao lại là hình con lợn con?”

Kiều Sơ Huân vừa mới gấp một cái bánh bao nhân đậu, nghe thấy lời này thì không khỏi ngước mắt lên, sau đó lại buông mi mắt xuống, nhẹ giọng đáp: “Ta cũng không nghĩ nhiều về chuyện này. Nếu công tử thích hình dạng khác thì lần sau ta sẽ làm.”

Đôi mắt đen nhánh thoáng qua nụ cười, Cảnh Dật hài lòng “ừ” một tiếng, giọng nói hơi khàn đi: “Làm hình con thỏ trắng đi.”

Kiều Sơ Huân cũng không ngược mắt lên, chỉ ngoan ngoãn gật đầu một cái, nào ngờ người nọ lại cười cười tiếp thêm một câu: “Khá giống với người.”

Kiều Sơ Huân khẽ nhếch môi, đôi mắt mở to, ngây người ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, hần, sao hần có thể nói như thế...

Cảnh Dật khẽ nhướng hàng mày, trên khuôn mặt nhợt nhạt lộ ra nụ cười: “Sao thế?”

Gò má Kiều Sơ Huân nóng lên, nàng nhẹ giọng thanh minh: “Ta không phải thổ.”

Cảnh Dật bật ra một tiếng cười khe khẽ, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, môi cũng cong lên: “Ngày đó người nhào một vòng vào trong kiệu của ta, đôi mắt mở rất to, lại còn hơi đỏ, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi không chịu nói chuyện, ta thấy như vậy rất giống một con thỏ con.”

Kiều Sơ Huân mất tự nhiên quay mặt sang một bên: “Ngày đó, ngày đó tình huống không giống bình thường...” Nếu không nàng cũng đã không lỡ mồm chui vào kiệu của người khác.

Cảnh Dật uống một hơi cháo, lại vô cùng thản nhiên gật đầu một cái: “Là rất không giống bình thường. Ta ngồi kiệu hơn hai mươi năm, lần đầu tiên gặp được một người có thể ung dung vượt qua Cao Linh và mười mấy người kia mà chui thẳng vào trong kiệu của ta.”

Kiều Sơ Huân càng lúng túng hơn, bàn tay đặt trên váy siết chặt, gò má dần đỏ ửng lên, đôi mắt cũng nổi lên một lớp sương mờ. Nàng sống mười tám năm, đó cũng là lần đầu làm một chuyện to gan như vậy... Sao hần lại cứ túm chặt lấy chuyện này không chịu buông như vậy...

Cảnh Dật thấy với tình cảnh này, hần mà nói thêm câu nào nữa thì sợ là người kia sẽ bật khóc thật, không khỏi cảm thấy buồn cười, cầm đũa lên gấp một miếng gà hạt thông bỏ vào bát nàng, thấp giọng nói: “Không nói nữa, mau ăn cơm đi.”

Kiều Sơ Huân đáp khẽ một tiếng, lại nói cảm ơn, vùi đầu xuống im lặng ăn cháo.

Cảnh Dật thấy mãi một lúc lâu mà nàng vẫn chưa ngẩng đầu lên, màu đỏ trên má vẫn chưa hề nhạt bớt thì trong lòng cũng loáng thoáng hối hận, vốn chỉ muốn nói mấy câu trêu chọc nàng để nàng dừng chỉ vùi đầu ăn cháo như vậy. Bây giờ ngẫm lại, mấy câu đùa giỡn lúc nãy đúng là có hơi quá...

Ăn xong bữa tối, Kiều Sơ Huân đứng bên cạnh bàn thu dọn bát đũa. Cảnh Dật liếc tay nàng, lại ngược mắt nhìn về phía cô nương vẫn cứ cúi gằm mặt kia: “Đã dùng thuốc chưa?”

Kiều Sơ Huân ngược mắt nhìn hần một cái, nhẹ giọng đáp: “Đã dùng rồi, hiệu quả rất tốt. Đa tạ công tử.”

Cảnh Dật khẽ cong môi lên, lại chậm rãi nói: “Sau này mấy chuyện vặt vãnh thì để đám người kia làm, người chỉ cần nấu cơm là được rồi.” Vốn là một đôi bàn tay hết sức đẹp đẽ, thế mà bây giờ trên mu bàn tay có không ít vết thương, ngón trở thon dài cũng hơi sưng đỏ. Chai thuốc đưa cho nàng tối hôm trước vốn là thứ các phi tần trong cung dùng để dưỡng da, bên trong có không ít thành phần giúp da mềm mịn, mùi cũng không nồng, còn có mùi thảo dược nhàn nhạt, rất thích hợp cho nàng dùng.

Trong lòng còn đang nghĩ thì lời đã ra khỏi miệng: “Trên người người có mùi thảo dược, rất dễ ngủ...” Nhàn nhạt thoáng thoáng, còn lẫn với chút vị đắng dịu dịu, chỉ nhận ra được mùi mộc lan và bạch chỉ, còn lại không nhận ra được là mùi gì.

Kiều Sơ Huân hơi sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Là túi thơm do ta tự làm.”

Cảnh Dật chậm rãi nhướng một bên mày lên, như thể cảm thấy rất có hứng thú: “Cho ta xem được không?”

Kiều Sơ Huân thu dọn xong xuôi bát đĩa trên bàn, lại cầm khăn lau sạch tay, lấy từ bên hông xuống một cái túi thơm màu đỏ nhạt hình quả lựu, cúi đầu đưa tới: “Cũ lắm rồi...”

Cảnh Dật lại có vẻ chẳng thèm để ý, cầm lấy đưa lên chóp mũi khẽ ngửi một cái, cong môi nhìn nàng: “Hôm khác khâu cho ta một cái đi.”

Kiều Sơ Huân hơi run, ngẩng phắt đầu lên, lại thấy Cảnh Dật đang như cười như không mà nhìn nàng, lòng bàn tay xòe ra giữ cái túi thơm của nàng, một bên mày đang nhướng lên, vẻ mặt kia rõ ràng là đang nói nàng chuyện bé xé ra to.

Kiều Sơ Huân lại rũ mắt xuống, lấy lại túi thơm của mình, nhẹ giọng giải thích: “Ta không biết khâu túi thơm. Ta chỉ biết điều phối nguyên liệu bên trong túi.”

Nhìn nàng treo lại túi thơm vào bên hông như đang treo bảo bối, Cảnh Dật lại hí hóp đôi mắt dài hẹp: “Vậy cái đó là ai mua cho người?”

Kiều Sơ Huân vẫn không ngước mắt, chỉ lộ ra một nụ cười đầy lưu luyến: “Là một vị cố nhân...” Làm cho nàng.

Cảnh Dật hừ nhẹ một tiếng, vẫn cố chấp cong khóe môi, ngón tay gõ lên mép bàn có vẽ cầu kính, dứt khoát bày ra tính xấu của Tiểu Đào Nhi gia: “Ta không muốn mua bên ngoài.”

Kiều Sơ Huân hơi khó xử mím môi lại, nhưng mà nàng thật sự chưa từng đụng đến mấy việc thêu thùa may vá, nếu khâu tạm thì chỉ sợ không ra cái dạng gì thôi... Nàng trợn mắt lên liếc Cảnh Dật một cái, thấy khuôn mặt tái nhợt của người kia có vẻ không vui thì hơi nhịu mày lại, mặc dù trong lòng biết rõ là mình không biết làm nhưng cũng chỉ có thể nhẹ giọng đáp một tiếng “được”.

Kiều Sơ Huân bưng mâm lên, rũ mắt nhẹ giọng nói: “Công tử chớ giận, trở về ta sẽ làm. Chỉ là có lẽ phải chờ thêm mấy ngày...” Nàng về học hỏi Tiểu Đào Nhi mấy ngày thì chắc là cũng có thể làm ra được một cái hình dạng đơn giản.

Cảnh Dật quay mặt sang, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt như thể nàng dâu nhỏ bị bắt nạt của nàng thì trong lòng bất giác cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra dửng dưng: “Ừ, không vội. Người cứ từ từ mà làm, làm đẹp mắt một chút.”

Kiều Sơ Huân hơi nhịu mày, đáp “vâng” một tiếng, bưng mâm xoay người đi ra ngoài, ảo não cắn môi, lại còn đẹp mắt một chút...

Quay lại bếp, Tiểu Đào Nhi đã dựa theo sự phân phó của nàng mà chuẩn bị xong hạt thông và cánh hoa hồng, nồi cũng đã được đun nóng lên. Kiều Sơ Huân thả bát đĩa xuống, bắt đầu nấu nước đường.

Tay cầm cái muôi canh cán dài chậm rãi khuấy dung dịch nước đường đã chuyển sang màu hổ phách ở trong nồi, Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, lại nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Đào Nhi đang ngồi rửa chén trên ghế nhỏ: “Tiểu Đào Nhi, người có thể dạy ta cách khâu túi thơm được không?”

Lúc trước Tiểu Đào Nhi giúp nàng khâu một cái hầu bao màu đỏ rực, đường kim mũi chỉ đều tinh xảo khéo léo, hình dạng cũng rất đặc biệt, treo lên hông cũng rất hợp với màu sắc bộ xiêm y, Kiều Sơ Huân vẫn dùng suốt mấy ngày qua.

Tiểu Đào Nhi nâng tay lên lau trán, khuôn mặt trắng nõn lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Không thành vấn đề! Sơ Huân tỷ tỷ muốn khâu túi thơm để tặng người ta sao?”

Kiều Sơ Huân quay mặt sang chỗ khác, nhìn làn sương trắng mờ đang bốc lên từ trong nồi, khẽ “ừ” một tiếng.

Tiểu Đào Nhi càng cười ngọt ngào hơn, giọng nói cũng loáng thoáng ý cười: “Sơ Huân tỷ tỷ đã có người trong lòng rồi sao? Công tử nhà nào lại có phúc như thế...” Lát nữa nhất định phải mau chóng nói cho Cao Linh đại ca và bọn Tiểu Lục ca ca biết, trong lòng Sơ Huân tỷ tỷ cũng có công tử!

Kiều Sơ Huân vẫn đang khuấy nước đường, cảm thấy gò má đang dần nóng lên: “Không phải đâu, người chớ nói bậy bạ.”

Tiểu Đào Nhi vênh cái miệng nhỏ lên khẽ cười: “Sơ Huân tỷ tỷ xấu hổ sao? Chuyện này thì có gì đâu, Sơ Huân tỷ tỷ đáng đẹp, lại còn rất ôn nhu, còn làm đồ ăn rất ngon, công tử nhà nào gặp được cũng sẽ thích thôi!” Nhất là Cảnh công tử...

Kiều Sơ Huân cầm lấy hai miếng vải nhỏ nhấc cái nồi trên lò xuống, đặt lên chiếc bàn dài, cầm muôi canh múc một muống nước đường, nhẹ nhàng đổ vào ống trúc được làm lạnh bằng nước giếng. Liên tục đổ đầy năm ống trúc, lại lấy cánh hoa hồng và hạt thông đã được hong khô đặt ở bên cạnh, rắc lên trên nước đường màu hổ phách, một tay cầm con dao nhỏ xắn phần nước đường vẫn còn mềm, một tay rải cánh hoa và hạt thông lên, hết tầng này đến tầng khác.

Động tác trên tay dần chậm lại, Kiều Sơ Huân cúi đầu nhìn nước đường đang từ từ đông cứng lại trên bàn, giọng nói nhẹ nhàng bỗng đề cao lên: “Tiểu Đào Nhi, đừng ăn nói linh tinh. Ta làm túi thơm là vì công tử muốn nhưng lại không thích mua bên ngoài, không phải như người nghĩ đâu...”

Tiểu Đào Nhi chớp chớp đôi mắt tròn vo, nhỏ giọng hỏi: “Sơ Huân tỷ tỷ, vậy tỷ có thích công tử không?”

Kiều Sơ Huân cầm cái dao nhỏ nhẹ nhàng cạo ống trúc, cuốn phần nước đường bị trào ra ngoài vào bên trong, môi khẽ vẽ lên: “Ta và hắn là không thể.”

Trong sân, Cao Linh vừa khéo đi tới cạnh cửa, nghe được hai câu cuối cùng, không khỏi nhú mày, nhìn Kiều Sơ Huân một cái. Dưới ánh đèn hơi vàng, nàng mặc một bộ quần áo màu đỏ, tóc vấn thành một búi đơn giản, dáng người hơi gầy, sợi tóc bên tai che khuất mất một phần mi mắt. Không biết tại sao hắn lại cảm thấy nàng không hề vui tươi cởi mở như những gì nàng vẫn thường biểu hiện ra bên ngoài.

Cạo sạch một ống trúc nữa, Kiều Sơ Huân ngồi dậy, liếc nhìn những viên kẹo màu hổ phách đã làm xong bên cạnh, khéo môi hơi cong lên, cầm cái đĩa nhỏ xoay người lại, vốn định để Tiểu Đào Nhi ném thử một chút nhưng lại thấy Cao Linh đang đứng bên ngoài cửa.

Cao Linh hắng giọng một cái, hơi lúng túng: “Là thế này, công tử bảo ta tới xem một chút, món hầm tối nay...”

Kiều Sơ Huân cười, gật đầu một cái, đưa cái đĩa nhỏ trong tay tới: “Đây là kẹo hạt thông. Canh tuyết lê sẽ xong ngay thôi.”

Vừa nói, nàng vừa xắn mấy khối kẹo còn nóng hổi, tỏ ý để Cao Linh và Tiểu Đào Nhi ném thử trước. Tiểu Đào Nhi xoa xoa tay, cười híp mắt cầm một khối lên, bỏ vào trong miệng. Kiều Sơ Huân cắt kẹo thành từng miếng lớn bằng đồng xu, vì vậy ăn rất tiện. Kẹo vẫn còn nóng, cho vào miệng lại dần tan ra, vị đường ngọt ngào, cánh hoa hồng thơm phức hòa chung với hương thơm nồng của hạt thông, vị ngọt lịm lan dần xuống cổ họng, như thể vị ngọt ấy sẽ cứ thế mà chạy thẳng vào trái tim.

Tiểu Đào Nhi bưng lấy gò má, đôi mắt cong cong: “Ngọt quá ngọt quá...”

Cao Linh đợi khối kẹo kia hoàn toàn tan ra, nuốt xuống, sau đó mới khẽ mỉm cười, xúc động nói: “Tay nghề của Kiều tiểu thư thật là tốt! Kẹo hạt thông này chẳng hề thua kém cửa hàng kẹo nổi danh nhất kinh thành.”

Lúc này Kiều Sơ Huân đã múc một chung nhỏ lê hầm Xuyên bối mẫu đặt vào trong mâm, vừa đưa đồ cho hắn vừa cười đáp lại: “Cũng chỉ là làm thử một chút thôi, sao có thể so với hàng được bán bên ngoài.”

Cao Linh thấy Kiều Sơ Huân đưa mâm tới cho mình thì không khỏi ngạc nhiên: “Kiều tiểu thư, người không tới đó sao?”

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh đã nhanh mồm nhanh miệng: “Sơ Huân tỷ tỷ khâu túi thơm cho công tử đấy, còn phải chuẩn bị bữa sáng mai nữa.”

Thấy ánh mắt Cao Linh khẽ sáng lên, Kiều Sơ Huân lại càng lúng túng: “Không có chuyện đó đâu, đừng nghe nàng ấy nói bậy...” Tiểu Đào Nhi còn muốn giải thích thì Kiều Sơ Huân đã xoay người lại, liếc nàng một cái về trách móc.

Tiểu Đào Nhi mếu máo, lại nháy nháy mắt với Cao Linh, là thật đấy!

Cao Linh cười tủm tỉm nhìn hai người một cái, bưng mâm đi.

* Mộc lan (danh pháp khoa học: Magnoliaceae) có rất nhiều tác dụng điều trị các bệnh về răng miệng, tiêu hóa, hô hấp, phòng ngừa ung thư, điều trị bệnh Alzheimer, hỗ trợ giảm cân.

* Bạch chỉ (danh pháp khoa học: Angelica dahurica) là cây thảo sống lâu năm, cao 1-2m. Rễ bạch chỉ có tác dụng khu phong, thanh nhiệt, giải độc, sát trùng, được dùng để chữa các bệnh như cảm mạo, sốt, ho, thấp nhiệt, tiêu chảy; dung ngoài làm thuốc sát trùng, chống viêm...

8. Chương 8: Thịt Phù Dung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm qua, trong lúc dùng bữa tối, Cảnh Dật lẩm bẩm nói là muốn ăn mấy món như tôm cua, lúc ấy Kiều Sơ Huân không đồng ý, nhưng trong lòng lại bắt đầu tính toán. Mấy hôm nay đã làm món cua nhiều lần, hấp, ngâm, xào gừng, hầm đều đã làm qua một lượt, mọi người ăn xong đều hết lời khen ngợi. Mỗi bữa nàng chỉ để Cảnh Dật ăn nhiều nhất là hai con, chủ yếu vẫn là sợ cua quá lạnh, không có lợi cho quá trình hồi phục của hắn.

Giờ lại còn nói là muốn ăn tôm... Kiều Sơ Huân nghĩ nghĩ, cho dù là hấp hay xào thì cũng không ổn cho lắm. Tiểu Lô và Tiểu Đào Nhi đi theo bên cạnh, một người thì xách một miếng thịt nạc lớn và mấy củ cà rốt mập mập, người còn lại cũng ôm một cái giỏ xách đầy um.

Tiểu Đào Nhi thấy Kiều Sơ Huân nhìn gian hàng cách đó không xa tới mức xuất thần thì cũng ghé cổ lên nhìn theo, Tiểu Lô thì từ lúc này đã tinh mắt nhìn ra gian hàng kia bán tôm. Nuốt nước miếng một cái, Tiểu Lô nhìn về phía Kiều Sơ Huân, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh: “Kiều tiểu thư, buổi tối ăn món gì thế?”

Kiều Sơ Huân suy nghĩ một chút, hơi do dự đáp lại: “Muốn làm món tôm cho các người ăn, chỉ là...” Nhìn miếng thịt lợn trong tay Tiểu Lô, Kiều Sơ Huân đột nhiên nghĩ tới một món, môi cũng lộ ra một nụ cười âm ỉ: “Làm thịt phù dung cho các người.”

Tiểu Đào Nhi tròn tròn mắt: “Phù dung? Nhưng mà đến mùa xuân mới có hoa phù dung cơ mà!”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, chớp chớp mắt với Tiểu Đào Nhi mấy cái: “Phù dung này không phải hoa phù dung, đến lúc làm xong thì người sẽ biết thôi!”

Ba người vừa nói vừa đi đến gian hàng bán tôm. Những con tôm màu xanh nhạt với lớp vỏ sáng bóng trong suốt, con nào con nấy đều còn tươi rói, vừa vụng chỉ còn lại gần nửa sọt, Kiều Sơ Huân quyết định mua hết.

Lấy hầu bao ra, định lấy bạc ra trả thì nghe thấy âm thanh ồn ào huyền ảo vang lên phía sau. Xa xa truyền tới tiếng khóc thê lương của nữ nhân cùng với tiếng cảm giận của đám đông, âm thanh càng lúc càng tới gần, càng lúc càng rõ hơn, có thể loáng thoáng nghe thấy mấy chữ “vô dụng”, “triều đình”, “Thượng Kinh”,...

Kiều Sơ Huân xoay người, thấy cách đó không xa có một đoàn người đang đi tới, trong tay mấy tên nam nhân cầm đầu còn cầm gậy tre, vẻ mặt trông vô cùng căm phẫn. Nữ nhân đi chính giữa được người ta đỡ, mái tóc rối tung trông cực kỳ thảm hại, cả người mềm oặt nghiêng ngả. Người bán tôm thở dài: “Thật là đáng thương! Đang yên đang lành con gái lại bị người ta làm hại như vậy...”

Tiểu Lô quay mặt nhìn sang người bán hàng: “Người biết người này sao?”

Người bán hàng gạt đầu một cái, tay cầm hai sợi dây mây, buộc chặt cái giỏ trúc lại: “Biết chứ! Đều là kẻ làm ăn trên cùng một con phố cả mà, cô nương kia còn từng trông hàng giúp mẹ nữa. Nhà cũng chẳng có ai khác, chỉ có hai mẹ con, mở một tiệm bán đậu phụ nhỏ nhỏ, buổi sáng còn bán sữa đậu nành nóng.” Vừa nói lại vừa thở dài: “Một cô nương xinh đẹp như vậy, đúng là tạo nghiệp chướng!”

Tiểu Lô lại đưa mắt nhìn đám người đã càng lúc càng khuất xa, cau mày hỏi: “Bọn họ đang định làm gì thế?” Đi về hướng kia hẳn là muốn đến nha môn.

Người bán hàng đã buộc chặt giỏ trúc, đặt xuống bên chân Tiểu Lô, sau đó mới đứng lên, phỉu phỉu tay: “Tới nha môn tìm Y đại nhân đây! Đây đã là người thứ hai rồi, người trước đó nghe nói là cô nương của cửa hàng rượu nào đó, cũng là một cô nương xinh đẹp hơn người... Bây giờ đúng là loại người nào cũng có.”

Người bán hàng nhận lấy tiền từ Kiều Sơ Huân, đếm đếm, lại cười ha hả chào hỏi với nàng: “Đa tạ tiểu thư! Ta tên là A Thất, sau buổi trưa mỗi ngày đều tới bày sạp hàng ở đây, nếu sau này cô nương muốn mua tôm cá trai sò gì thì cứ tới đây, ta sẽ tính rẻ cho cô nương, cũng sẽ giúp cô nương giữ cho hàng được tươi!”

Kiều Sơ Huân cười, gạt đầu một cái, Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh lại bắt đầu mặc cả với hắn: “Bọn ta mua nhiều như vậy, hôm nay người nên tính rẻ cho bọn ta mới đúng!”

Người bán hàng vẫn còn trẻ tuổi, bị một tiểu nha đầu quở trách như vậy thì hơi ngượng ngùng, mò mẫm mấy đồng bạc trong túi, lại gãi đầu một cái. Tiểu Đào Nhi lại nói tiếp: “Trong cái giỏ bé bé đó của ngươi là tép có phải không? Tặng bọn ta một túi đi! Nếu như ăn ngon thì sau này bọn ta sẽ thường xuyên chiếu cố việc làm ăn của ngươi!” Vừa rồi nàng đã liếc mắt nhìn qua, hơn nữa còn có mùi tanh tanh mặn mặn, chắc chắn là không thể nhầm được!

A Thất không biết làm sao, đành phải cúi người xuống bốc từ trong cái giỏ vẫn đang đặt nắp kia ra một túi giấy nhỏ, nhét vào giỏ hàng trong lòng Tiểu Đào Nhi, vẻ mặt hết sức đau lòng: “Được rồi, cho ngươi đấy! Cái mũi của tiểu nha đầu ngươi thật là thánh!”

Tiểu Đào Nhi vui vẻ vênh môi lên, lại cười híp mắt nhìn về phía Kiều Sơ Huân – Ta lợi hại chứ!

Kiều Sơ Huân bị nàng chọc cho bật cười: “Tiểu nha đầu!”

Tiểu Lô xách giỏ hàng lên vai, đi theo phía sau hai người, vẻ mặt như đang nghiền ngẫm chuyện gì.

...

Quay trở về trong bếp, hai người lại bắt đầu làm việc.

Trên thớt bày rau xanh đã trộn xong, Tiểu Đào Nhi cầm cái muôi cán dài khuấy nồi cháo, bên trong bỏ thêm khoai lang tím cắt miếng và khoai từ được gọt thành hình quả cầu khiến cháo có vẻ mịn và đặc hơn, còn có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào.

Kiều Sơ Huân lột sạch vỏ tôm, cũng rút hết chỉ trên lưng, rửa sạch sẽ, bỏ vào trong tô, rót thêm một chút rượu hoa điều để ướp. Sau đó nàng lại ra ngoài, lấy miếng thịt được phơi ở góc râm mát vào trong bếp. Miếng thịt ba chỉ được cắt thành hình vuông vắn, xoa đều nước tương lên các mặt, đã được phơi bên ngoài hơn nửa canh giờ.

Sau đó nàng xếp từng con tôm lên trên miếng thịt, dùng sống dao đập dẹt miếng thịt xuống, đặt lên muôi canh, lúc nước sôi sùng sục thì nhanh chóng nhúng xuống hai lượt, sau đó bỏ vào chảo dầu. Nửa bát rượu hoa điều, một bát nước cốt gà, một bát nhỏ bột gạo hấp, sau đó rắc hành và gừng trong cái bát đựng gia vị ở bên cạnh vào chảo, đảo qua đảo lại với lửa lớn, nhanh chóng hoàn thành món ăn.

Tiểu Đào Nhi múc hai tô cháo, đi tới gần xem thử, trong khay là một miếng thịt màu nâu vàng, bởi vì được chiên lên mà miếng thịt co lại thành hình tròn, ở giữa là những con tôm đỏ óng, nhìn qua thật sự rất giống bông hoa phù dung. Tiểu Lục đứng ngoài cửa chờ bưng đồ ăn, ngửi thấy mùi thơm cũng ra sức khịt khịt mũi: “Thơm quá!”

Kiều Sơ Huân xào thêm hai món khác để mọi người bụng đi. Đồ ăn cho Cảnh Dật là một đĩa nhỏ thịt phù dung, nàng nhắc chung canh trên lò xuống, xới một bát cơm, một bát cháo, mấy chiếc bánh bao nhân đậu, lại hâm một vò rượu.

Vừa vào đến phòng, mâm đã bị Cảnh Dật đón lấy. Kiều Sơ Huân đóng kín cửa lại, vòng qua bức bình phong, thấy cửa sổ ở phía sau mở toang, gió lạnh lùa vào trong phòng mang theo hương hoa cúc. Thế mà Cảnh Dật cứ như thể không hề thấy lạnh, trên người chỉ khoác một cái áo choàng bằng gấm, ung dung ngồi xuống ghế, lật ngửa bát đĩa đang úp trên mâm ra, lại cong môi nhìn nàng: “Đây là cái gì?”

Kiều Sơ Huân vội vàng đóng cửa sổ lại, khoe mày hơi nhú: “Công tử, người vừa mới khá hơn một chút, không nên để gió thổi như vậy.”

Cảnh Dật nhú mày, mỉm cười nhìn nàng: “Ta không yếu đuối tới mức đó đâu.”

Kiều Sơ Huân không đáp lại, giúp hắn rót đầy chén rượu, sau đó mới ngồi xuống đối diện với hắn, nhẹ giọng giải thích: “Món này được gọi là ”thịt phù dung“. Bên ngoài là thịt ba chỉ được tẩm ướp bằng nước tương, bên trong là tôm đã được ngâm với rượu, lúc chiên lên có bỏ thêm một ít nước cốt gà và rượu hoa điều, nhờ vậy có thể giảm bớt một chút tính hàn của tôm, mỡ trong thịt ba chỉ cũng đã chảy ra bớt, sẽ không quá ngậy.”

Cảnh Dật kẹp một miếng thịt cho vào trong miệng, lập tức cảm giác được vị ngọt của miếng thịt, vị nước tương đậm đà, lại không hề béo ngậy, tôm được bọc bên trong miếng thịt đã được ngâm rượu trước, hương vị ngọt lành lại hòa quyện với mùi rượu nhàn nhạt. Cảnh Dật vừa chậm rãi nhai, vừa nhấp thêm một hớp

rượu hoa điều còn nóng ấm, cảm thấy mùi thơm trong miệng lại tăng thêm mấy phần. Rượu nóng chảy theo cổ họng xuống đến dạ dày, ngay cả lồng ngực cũng thấy ấm áp hơn. Cảnh Dật cong môi, đôi mắt dài hẹp thoáng qua nụ cười nhàn nhạt, hần chỉ tự lẩm bầm mấy câu cho chính mình nghe mà nàng đều nhớ rõ trong lòng.

Ăn liên tục mấy miếng thịt xong, Cảnh Dật mới gấp một cái bánh bao lên, cắn một miếng to, chậm rãi nhướn một bên mày lên: “Bên trong có bỏ ô mai?”

Kiều Sơ Huân nuốt đồ ăn trong miệng xuống, môi hơi cong lên: “Chỉ bỏ mấy quả, hơn nữa đã nghiền nát trước khi bỏ vào. Ô mai kích thích cảm giác thèm ăn, giữ ấm cơ thể, tốt cho sức khỏe của người.”

Đậu được mài vụn, đậu đỏ vừa ngọt lại vừa nồng, thêm chút ô mai vào, ăn xong còn có vị chua ngọt đọng lại. Cảnh Dật chậm rãi nhai bánh bao, nhìn người nào đó đang gấp thức ăn, vẻ mặt nghiền ngẫm, vì chăm chú mà đôi mắt đen nhánh càng có vẻ sâu hơn. Mỗi lần đến đây đều chỉ nói chuyện món ăn hoặc được lý, cũng chỉ có lúc nói những chuyện đó thì nha đầu này mới nhiều lời hơn một chút, nếu không thì là ấp a ấp úng, lại còn lúc nào cũng cúi gầm đầu xuống, dáng vẻ hết sức ngoan ngoãn. Trước kia hần luôn cảm thấy nữ nhân thật ồn ào, bây giờ lại thấy hình như người này quá tĩnh lặng, ngược lại lại hy vọng nàng có thể nói nhiều hơn.

Bản thân Kiều Sơ Huân rất thích ăn tôm, trước kia nàng thường xuyên ăn món thịt phù dung này, chỉ là chưa từng tự mình làm lần nào. Đây là lần đầu tiên làm thử, nước tương và gia vị đều chỉ đoán chừng, không ngờ rằng mùi vị lại rất ngon, mặn nhạt vừa phải, độ lửa cũng phù hợp. Ăn hết nửa bát cơm của mình, lấy bát cháo tới, lật cái đĩa đang đẩy bên trên ra. Vừa cầm thìa lên định ăn thì nghe thấy người đối diện chậm rãi hỏi: “Là cháo gì thế?”

Nuốt hớp cháo trong miệng xuống, Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên, thấy người kia đang híp mắt lại nhìn chăm chăm vào bát cháo của nàng: “Chỉ là cháo bình thường, bên trong bỏ thêm chút khoai lang tím và khoai từ.” Kiều Sơ Huân buông thìa xuống, nhanh chóng rũ mắt xuống che khuất vẻ buồn phiền thoáng lướt qua đáy mắt.

Nhiều món ăn quá nên nặng, mâm cũng không lớn, cho nên nàng chỉ lấy một bát cơm và một bát cháo. Đồ ăn chính ngoài cơm ra thì còn có bánh bao nhân đậu, hơn nữa cháo cũng không phải là làm cho hần. Trong chung canh là cháo gà được làm riêng cho hần, bên trong có cho thêm câu kỷ tử và đẳng sâm, gà được ninh suốt cả một buổi chiều, gạo nấu cháo còn là loại gạo thượng hạng, mấy vị thuốc bên trong đều được lựa chọn kĩ càng, bổ máu ích khí, cực kỳ tốt cho thân thể hần hiện giờ. Nhưng mà vẻ mặt vừa rồi của hần...

Quả nhiên, Cảnh Dật nhìn một hồi, chậm rãi cong môi lên: “Ta cũng muốn.”

Kiều Sơ Huân mím môi, ngược mắt lên đối diện với tầm mắt hần, nhẹ giọng nói: “Bên trong chung canh cũng là cháo.” Hơn nữa còn ngon hơn cháo này nhiều.

Cảnh Dật đã ngửi được mùi cháo gà thơm lừng bên trong chung canh, nhưng căn bản là hần không muốn để ý đến cái đó, vẫn kiên quyết nói: “Ta muốn ăn cái này.”

Kiều Sơ Huân không còn cách nào khác, chỉ có thể đứng dậy, lạnh trí nói: “Công tử chờ một chút, ta đi múc thêm một bát nữa.” Trong lòng còn tự trách, có lẽ cả một thời gian dài đều ăn cháo gà, bây giờ Cảnh Dật đã chán, cho nên muốn đổi khẩu vị, đây là do mình suy nghĩ không chu toàn.

Cảnh Dật kéo luôn bát cháo trước mặt nàng về phía mình, lại nắm hai cái tai của chung canh nhấc lên đặt xuống trước mặt nàng, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, môi nở nụ cười có phần không đứng đắn: “Không cần phải phiền toái như vậy, không phải thế này là được rồi sao!”

Nói xong, chẳng đợi Kiều Sơ Huân kịp phản đối, hần đã cầm cái thìa gác trên bát, múc một muỗng cháo cho vào trong miệng, lộ ra một nụ cười vô cùng thỏa mãn: “Ăn ngon lắm.” Khoai lang tím vừa ngọt lại vừa mềm, khoai từ bùi bùi, cháo sền sệt, rất mịn, còn lẫn với vị thanh thanh nhàn nhạt.

Kiều Sơ Huân vừa rồi còn muốn lên tiếng phản đối, thế nhưng lúc này đã bị dọa tới mức trợn tròn mắt, môi khẽ run lên, bên tai vang lên tiếng vo ve, trong lòng lẫn trong mắt đều là cảnh tượng Cảnh Dật dùng cái thìa nàng đã dùng lúc này để ăn cháo... Hần, sao hần có thể...

Kiều Sơ Huân ban đầu sợ hết hồn, sau đó trong lòng càng thấy ngượng ngùng hơn, ngay cả gò má cũng nóng lên, đứng bên cạnh bàn, nói không nên lời. Cảnh Dật lại thản nhiên như không phát hiện ra, vừa ăn cháo, vừa như cười như không mà nhìn nàng: “Ngồi đi! Đợi thêm lát nữa thì cơm canh đều sẽ nguội hết.”

Kiều Sơ Huân rũ mắt xuống, rằng mân mê cánh môi, tay chân cứng ngắc ngồi xuống chỗ của mình. Cảnh Dật cầm lấy chiếc thìa còn sạch sẽ đặt trên cái đĩa nhỏ đưa tới trước mặt nàng, trên mặt thoáng hiện ra ý cười: “Chỉ đổi lần này thôi, sau này sẽ không làm thế nữa. Được chưa?” Giọng điệu như thể đang dỗ dành một đứa bé đang làm nũng vậy.

Kiều Sơ Huân đưa tay ra nhận lấy cái thìa, múc một muỗng cháo gà thơm lừng, chậm rãi cho vào trong miệng. Cổ họng cảm giác muốn nổi giận xuống, trong lòng vẫn loáng thoáng cảm thấy không được tự nhiên lắm. Nhưng Cảnh Dật lại có vẻ rất ung dung thoải mái, nếu nàng cứ khó chịu như vậy thì lại giống như tiểu nhân chấp vặt.

Cảnh Dật thấy nàng vẫn cứ cúi gầm đầu, hàng mi dài hơi run run, gò má trắng nõn cũng dần ửng đỏ lên, động tác ăn cháo cũng cực kỳ chậm, hết như một con thỏ con vậy, rõ ràng là trong lòng ầm ục muốn chết, thế mà vẫn cứ bướng bỉnh cố tỏ ra không sao. Hắn lại nghĩ tới cảnh tượng trong kiệu hôm đó, nàng cắn chặt môi, trong mắt rừng rừng, thế nhưng vẫn quật cường đối diện với hắn, trong lòng lại bất giác mềm nhũn ra, nụ cười bên môi cũng sâu hơn.

* Phù dung (phù dung thân mộc, mộc phù dung, địa phù dung, phù dung núi, hoa phù dung, mộc liên - danh pháp hai phần: *Hibiscus mutabilis*) là một loài thực vật có hoa thân nhỡ thuộc họ Cẩm quỳ, lá và hoa tươi được giã, đắp lên mụn nhọt đang mưng mủ để hút mủ và làm giảm đau nhức.

* Rượu hoa điều là một loại danh tửu của Trung Hoa, xuất xứ từ Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang. Người ta chọn loại gạo ngon nấu thành rượu, để lâu có màu vàng, khi hâm lên mùi rất thơm. Theo Lâm Ngữ Đường, rượu hoa điều cũng chỉ là rượu Thiệu Hưng nhưng là một loại rượu mà người ta nấu lên khi sinh một đứa con gái, để sau này khi cô ta đi lấy chồng sẽ đem ra đãi khách và hoa điều chỉ để miêu tả những hình vẽ trang trí trên bình rượu hơn là loại rượu.

9. Chương 9: Bánh Khoai Sọ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa quá trưa, Kiều Sơ Huân bưng mâm trở lại sau bếp, nhưng tìm khắp nơi mà không thấy Tiểu Đào Nhi đâu. Bát đĩa đã được rửa sạch sẽ, xếp ngăn nắp bên trong tủ, khoai sọ mà nàng nói sẽ cần dùng cũng đã được rửa sạch, đặt trong một cái tô. Trên lò đang nấu trà, mở nắp lên nhìn một cái, cũng đúng như những gì nàng đã dặn dò, cả mật trà và hoa lái đều được cho vào với số lượng vừa phải, nhìn màu sắc của nước trà thì hẳn là mới nấu chưa lâu.

Kiều Sơ Huân tìm một vòng không thấy người, lại hỏi mấy tên ảnh vệ nhưng ai cũng nói là không thấy Tiểu Đào Nhi. Kiều Sơ Huân cảm thấy buồn bực, nhưng cũng biết nha đầu này làm việc rất có chừng mực, vì vậy cũng không đi tìm nữa, quay trở lại bếp chuẩn bị làm chút đồ ăn ngọt cho mọi người.

Kiều Sơ Huân bỏ hơn mười củ khoai sọ vào một cái nồi nhỏ, rót thêm chút nước lạnh, bắc lên cái lò nhỏ bên cạnh để nấu. Múc một gáo nước lạnh ra ngoài sân rửa tay, dùng xà phòng có mùi thơm cẩn thận rửa hai lần. Thời tiết đã chuyển lạnh, nước giếng lạnh buốt, chỉ một chốc mà đã có cảm giác bàn tay tê cứng, nàng xối một lần nước nữa, sau đó mới quay trở lại bếp.

Kéo cái ghế con ra ngồi xuống, lấy khăn lau sạch nước đọng trên tay, nhẹ nhàng xoa tay vào nhau, sau đó mới lấy cái túi thơm đang khâu dở ở bên hông ra. Vải được mua ở phường thêu trước kia từng ghé qua, chẳng qua chỉ là một miếng vải rộng một thước vuông mà có giá tới một lượng bạc. Kiều Sơ Huân cũng không mặc cả, bởi vì biết rõ vải này thật sự rất tốt. Đường dệt mịn màng tinh tế, vải lại dày, màu đỏ tía rất thuần, vì miếng vải trơn mịn mà màu sắc càng trở nên óng ánh.

Sau lưng, ánh mặt trời ban trưa lặn lẽ rơi vào phòng, chiếu sáng cái túi thơm trong tay, cái túi màu đỏ tía hơi lắc lư lên xuống. Kiều Sơ Huân không biết Cảnh Dật thích màu gì, chỉ biết là hẳn có rất nhiều y phục màu này. Ngoài ra nàng cũng mơ hồ có chút ấn tượng, lúc trước ở kinh thành, tất cả mọi người đều truyền tai nhau rằng Tiểu Hầu gia Triệu Kỳ của phủ Tam Vương gia chỉ mặc màu đỏ tía, cũng có không ít cô nương nói, khắp thiên hạ cũng chỉ có hần mặc màu này đẹp mắt như vậy.

Mặc dù màu này trông có vẻ cao quý nhưng cũng mơ hồ lộ ra vẻ lẳng lơ, thế nhưng Triệu Kỳ là kẻ kiêu căng ngạo mạn, giữa hai hàng mày thấp thoảng vẻ thiếu đĩnh đạc của mấy kẻ vương tôn quý tộc, thế mà lại có thể át đi cái vẻ lẳng lơ kia, càng tôn lên khí chất tôn quý cao sang.

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng xoa lên hình thêu giống họa tiết hoa sen trên túi thơm. Màu tím nhạt và màu lam thắm rất khó kết hợp với nhau, lúc đầu nàng không biết, chỉ cảm thấy nếu thêu một bông hoa sen thì chắc hẳn sẽ rất đẹp, sau đó mới phát hiện ra, kỹ thuật thêu mà Tiểu Đào Nhi dạy nàng mặc dù trông rất đẹp mắt nhưng quả thật rất thử thách tính kiên nhẫn và tỉ mỉ của người thêu. Kiều Sơ Huân có thể tự nhận là có tính kiên nhẫn, thế mà cũng đã mấy lần thấy quá khó. Hơn nữa trong lúc thêu cũng không thể phạm chút sai lầm nào, nếu không sẽ để lại vết kim rõ nét giữa mảnh vải mềm mại trơn bóng.

Hình thêu dưới đầu ngón tay đã có chút hình dáng, đây là kết quả của việc cố gắng suốt mười mấy buổi tối. Cứ nghĩ đến ánh mắt nhàn nhạt và dáng vẻ mím môi của người kia, Kiều Sơ Huân lại khẽ thở dài một tiếng, trong lòng có chút cảm giác bất đắc dĩ.

Mặc dù người này không âm hiểm tàn ác như trong miệng người ngoài, thế nhưng vẫn có mấy phần tính tình thiếu gia, nói chuyện và làm việc đều nói một thì không thể là hai, không cho phép người ta làm trái ý, hơn nữa lại còn nóng lạnh khó đoán, rất nhiều lúc vừa mới cong môi cười đó, chỉ chốc lát sau đã nghiêm mặt không nói tiếng nào. Cho dù từ nhỏ nàng đã quen bị ghẻ lạnh, cũng không biết xung đột chính diện với người khác, thế nhưng vẫn hết lần này tới lần khác bị hần chọc cho vừa thẹn vừa giận, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Nghĩ đến nguyên nhân khiến mình chạy trốn khỏi nhà, Kiều Sơ Huân không khỏi cong môi lên, lộ ra nụ cười khổ. Mà thôi, đã mang thân phận như vậy, đời này sao còn có thể mong mỗi gặp được một vị phu quân tốt rồi trăm năm hòa hợp? Cảnh Dật có thể xem như đã cứu mạng nàng, hẳn cũng chỉ là nhất thời nổi hứng đòi một cái túi thơm, làm cho hần là được, cần gì phải nghĩ nhiều.

Lúc còn nhỏ, ngồi một mình trên lầu các, lật xem những câu chuyện kể về giai nhân lãng tử, ngâm nga những bài từ khúc hát về cảnh trăng sáng hoa rơi, nàng cũng đã từng nghĩ đến chuyện sau này muốn gả cho người như thế nào. Bây giờ nhìn lại, đó chẳng qua chỉ là chút tâm trạng sụt sướt bi lụy của một tiểu nữ nhi mà thôi. Nàng bây giờ chỉ cần có thể lặng lẽ sống qua ngày, mỗi ngày làm một chút đồ ăn ngon khiến mọi người vui vẻ, thế là đã thỏa mãn rồi. Cảm giác thỏa mãn này là Cảnh Dật cho nàng. Từ nhỏ nàng đã hiểu đạo lý có ân phải báo.

Cẩn thận cất chiếc túi thơm lại, cầm hai miếng vải nhấc cái nồi nhỏ xuống, gấp khoai sọ ra để ráo, lại đổ sạch nước trong nồi, rót vào một tô sữa bò mới mua lúc sáng, mấy thìa đường trắng, mật ong và một ít mỡ lợn, đặt nồi lên lò lùn nữa, dùng cái thìa khuấy nhẹ.

Một lát sau, đợi khoai sọ nguội, nàng bóc sạch lớp vỏ bên ngoài, dùng dao cắt thành từng miếng dày, bỏ vào bên trong nồi, lại dùng thìa sắt dầm nhẹ. Mùi sữa bò và khoai sọ lẫn vào nhau, sữa bò trong nồi dần đặc sệt lại, khoai sọ chuyển sang màu trắng ngọc đẹp mắt.

Kiều Sơ Huân cho bánh khoai sọ vào hai cái khay, mấy khối cuối cùng xới vào một cái đĩa nhỏ, lại rót nước trà đã nấu xong vào trong một cái bát lớn, sau đó mới đi ra ngoài gọi đám ảnh vệ tới bưng đi.

Kỳ lạ là lúc này trong sân chẳng có mấy người. Không chỉ có Tiểu Đào Nhi, ngay cả Cao Linh cũng không thấy đâu, mười bảy ảnh vệ chỉ còn lại có sáu, bảy người. Kiều Sơ Huân cũng không hỏi nhiều, bưng khay tới để mọi người mau ăn nhân lúc còn nóng. Bởi vì bánh khoai sọ được làm với sữa bò, cho nên nếu nguội sẽ có vị ngọt ngấy, phải ăn lúc còn nóng thì mới ngon.

Lấy một cái đĩa nhỏ đặt lên trên bát đựng bánh khoai sọ, lại rót nước trà vào trong bình, cầm hai cái chén uống trà, úp lên trên khay. Kiều Sơ Huân để Tiểu Văn trông lửa giúp, bưng bánh ngọt và trà tới phòng Cảnh Dật.

Khoai sọ vốn đã ngọt bùi, lại dùng sữa bò để hầm, bên trong còn bỏ thêm mật ong và đường trắng, cho nên mùi vị càng ngọt hơn. Bánh trông có màu trắng trong, hệt như một miếng bạch ngọc thượng hạng, cắn một cái, bánh mềm tan trong miệng, mùi sữa thơm nồng lan tràn, nuốt xuống, vị ngọt trôi thẳng xuống dạ dày, vô cùng dễ chịu.

Cảnh Dật ăn hai khối liên tiếp, lại nhấp một ngụm trà hơi có vị đắng, híp đôi mắt hẹp dài, chậm rãi thở ra một hơi. Cuối thu, ánh mặt trời sau giờ Ngọ sáng rực, mang theo hơi ẩm dễ chịu lại có chút khô hanh, chiếu nghiêng lên chiếc sập nhỏ. Kiều Sơ Huân kéo một cái ghế tròn tới ngồi bên cạnh sập, đưa sườn mặt về phía hắn, miệng hé ra, đôi môi khẽ nhấm nháp, thỉnh thoảng còn vươn đầu lưỡi ra liếm môi, trông có vẻ vô cùng thích vị bánh khoai sọ.

Đôi mắt nhanh chóng thoáng qua chút màu sắc ấm áp, hơi thở bỗng chốc trở nên nóng bỏng. Cảnh Dật nâng chung trà lên, uống thêm một hớp trà nóng, cổ họng cảm xúc kích động đang dâng lên trong lòng. Ngón trở thon dài miết nhẹ quanh miệng chén trà xanh ngọc, giống như đang vuốt ve khuôn mặt mềm mại của người nào đó. Cảnh Dật cong môi lên, chậm rãi nói: “Miếng còn lại người ăn đi.”

Kiều Sơ Huân nuốt miếng bánh trong miệng, xoay mặt nhìn về phía Cảnh Dật: “Công tử không thích mùi sữa bò sao?”

Cảnh Dật như cười như không nhìn nàng: “Cũng tạm. Chỉ là bữa trưa đã ăn nhiều, bây giờ không đói lắm. Thứ này để nguội cũng mất ngon, đừng lãng phí.”

Kiều Sơ Huân khẽ gạt đầu một cái, hơi mắt tự nhiên bưng chén trà nhỏ trên bàn lên, uống hai hớp trà, sau đó lấy khối bánh khoai sọ cuối cùng.

Cảnh Dật bưng chén trà, bàn tay còn lại đặt trên quyển sách đang để mở trên đùi, chậm rãi đọc, lại như vô tình mà hỏi một câu: “Túi thơm đã làm xong chưa?” Cũng đã nửa tháng rồi, thế mà vẫn chưa thấy nàng chủ động nhắc tới, cho rằng hắn chỉ nói đùa cho vui sao?

Bàn tay Kiều Sơ Huân đang đặt bên mép vấy hơi xiết chặt lại, mi mắt khẽ run lên: “Vẫn chưa xong.” Ngược mắt lên nhanh chóng liếc Cảnh Dật một cái, lại cúi đầu xuống nhìn khối bánh trong tay, nhẹ giọng nói: “Trước kia ta chưa từng thù hằn ai, làm cũng không đẹp mắt...”

Cảnh Dật cong môi liếc nàng một cái, lại nhìn quyển sách trong tay, giọng vẫn rất bình thản: “Không sao, chỉ cần không quên là được rồi.”

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, đứng dậy thu dọn đồ rồi đi ra.

Món chính của bữa tối là thịt lợn hầm hoa hồng, thịt ba chỉ được chiên lên cho chảy dầu, phết lên các mặt một lớp sữa lên men với hoa hồng, bắc lên nồi chưng, nấu như phần mỡ, lại dùng khoai sọ đã luộc chín thái mỏng để xếp cùng, một miếng thịt một miếng khoai sọ bày kín một cái đĩa, quét thêm một lớp dầu, sau đó lại cho thêm nước hầm từ sườn lợn cùng một chút rượu vàng.

Thịt hầm béo mà không ngấy, hương vị ngọt ngào ngon miệng, không hề có miếng mỡ vụn nào, lại thơm nồng hương hoa hồng. Khoai sọ thì đậm đà mùi thịt, mềm nhũn thơm lừng, quả thật còn ngon hơn cả ăn thịt. Lại còn có một món mới là đậu phụ xào dầu tằm. Món đúng như tên, là dùng nước tương được chế biến từ những con tằm đầu thu để xào với đậu phụ, trước tiên là để lửa lớn, đợi cho các mặt miếng đậu phụ đều đã khô vàng thì bỏ thêm vào bên trong một ít nước luộc tằm, bỏ thêm mấy cây nấm tươi, dậy nắp nồi lại đun lửa nhỏ.

Đợi đến lúc nấm đã hút chùng phân nửa nước thì múc đồ ăn ra. Đậu phụ đã giòn vỏ, nhưng bên trong vẫn non mềm, ngấm vị mặn mà của nước tằm và vị tươi mới của nấm. Cây nấm thì trộn lẫn hương thơm của đậu phụ và mùi vị nồng đậm của nước canh.

Cảnh Dật ăn một hơi hết hơn nửa đĩa đậu phụ, thịt lợn hầm cũng ăn hơn nửa bát, vét sạch hai bát cơm, hai cái bánh bao chay, cuối cùng lại chậm rãi uống canh cá diếc.

Kiều Sơ Huân nhớ lại lúc bưng bữa tối tới, người này đột nhiên xuất hiện ở sau lưng nàng, ngay cả một tiếng động cũng không phát ra, sau đó đột nhiên lên tiếng, hệt như thể kẻ sát bên tai nàng mà nói, lúc ấy dọa cho nàng giật mình, suýt chút nữa đã làm rơi cái mâm trong tay, hấn lại đỡ cho mâm đứng yên.

Bây giờ nhìn lại sắc mặt người này, mặc dù vẫn trắng nõn như trước, nhưng đã không còn tái nhợt như thường ngày nữa, đôi mắt đen nhánh cũng sáng hơn, giữa hai hàng mày toát lên vẻ khí khái mà trước kia không có. Kiều Sơ Huân buông mắt xuống, nhìn thể này thì hẳn là hẳn vừa tới hậu viện luyện công về.

Cảnh Dật ăn xong bữa tối với tốc độ gió cuốn, bây giờ đã no nê, cầm lấy khăn lau miệng, cong môi nhìn Kiều Sơ Huân đang ăn cháo ở đối diện. Nhấp một hộp rượu để cho nhuận họng, Cảnh Dật mỉm cười, chậm rãi cất tiếng: “Ngày nào cũng làm nhiều việc như vậy, sao lại ăn ít hơn cả con gà con thỏ?” Thảo nào trước giờ nhìn nàng cứ cảm thấy có gì đó không hợp, Cảnh Dật vừa nhấp nhấp chén rượu vừa nghĩ, bỗng nhiên bừng tỉnh ra, hóa ra là vì nàng gầy quá!

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhanh chóng nhìn hấn một cái, lại rử mắt xuống, nhẹ giọng thanh minh: “Ta đâu có.” Là vì hôm nay hấn ăn nhiều hơn bình thường nên mới thấy nàng ăn ít. Đồ ăn bữa tối đều là chuẩn bị cho Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân đã quen buổi tối chỉ ăn cháo và một ít rau, cùng lắm là ăn thêm một miếng bánh ngọt hoặc bánh bao nhân đậu, nếu ăn nhiều nàng sẽ thấy không thoải mái.

Dường như tâm trạng Cảnh Dật rất tốt, cầm cái thìa nhỏ lên múc một muỗng đậu phụ bỏ vào trong bát nàng: “Đậu phụ này rất ngon, thế mà ngươi không thử lấy một miếng.”

Kiều Sơ Huân thấp giọng nói cảm ơn, cầm thìa lên ngậm miếng đậu phụ kia vào miệng, lại vội vàng ăn một thìa cháo. Cảnh Dật thấy vậy thì hơi nheo mắt lại: “Ngươi không quen ăn mùi tằm sao?” Bên trong món này cũng không có thứ gì xa lạ, duy chỉ có nước tương từ tằm là lần đầu tiên được nàng dùng, hơn nữa mặc dù nước tương tằm thơm nhưng vị lại hơi mặn, cho dù đã được nấm hòa tan bớt nhưng nếu người ăn không quen thì vẫn sẽ cảm thấy mùi vị quá nồng.

Kiều Sơ Huân nuốt miếng đậu phụ trong miệng xuống, mỉm cười ầm áp: “Cũng tạm.”

Cảnh Dật nhú mày, giọng nói lười biếng nghe có vẻ hơi lạnh nhạt: “Ăn không quen thì đừng miễn cưỡng.” Cũng không ai ép nàng phải ăn món mình không thích, nếu nàng không thích thì cứ nói thẳng ra là được, hấn cũng không phải là người không phân rõ phải trái, làm như thế hấn ngang ngược lắm vậy!

Kiều Sơ Huân cảm giác được vị đối diện bỗng dưng có vẻ lạnh lùng hấn, vội vàng vươn tay ra lấy bầu rượu rót cho hấn, không ngờ vừa vươn tay ra thì đụng phải mu bàn tay hấn cũng vừa đặt lên bầu rượu. Kiều Sơ Huân vội vàng rút tay về, theo bản năng mân mê môi dưới, trên mặt cũng có chút luống cuống.

Thế nhưng Cảnh Dật lại vì sự trùng hợp vô tình này mà tâm trạng khá hơn một chút, trên mu bàn tay vẫn còn vương lại xúc cảm mềm mại lạnh lạnh, ngay cả chén rượu vừa rót ra cũng có cảm giác ngon hơn: “Đêm nay có món hầm gì đặc biệt không?”

Lần này Kiều Sơ Huân đáp lại rất nhanh, trên môi cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Hôm qua công tử có nói muốn ăn bánh trôi, nguyên liệu đều đã chuẩn bị xong, lát nữa làm xong sẽ đưa tới cho công tử ngay.”

Cảnh Dật chậm rãi cong môi lên, đôi mắt đen nhánh thoáng qua nụ cười. Xem ra tất cả những lời hằn nói, nàng đều để vào lòng...

10. Chương 10: Thập Hoa Cúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chớp mắt đã sang đầu đông.

Quá trưa.

Kiều Sơ Huân bưng mâm đi vào phòng.

Cảnh Dật đang ngồi dựa vào cái sập nhỏ đọc sách. Y phục trên người cũng không khác lắm so với lúc mới tới đây, cũng không quàng khăn cổ, nhưng sắc mặt đã khá hơn không ít.

Sau này Kiều Sơ Huân mới dần nhận ra, màu da của hắn vốn trắng hơn nhiều so với những nam nhân khác, hơn nữa trước kia bị nội thương lại mất máu quá nhiều, cho nên sắc mặt mới kém như vậy. Bởi vì mặt mày hắn sắc bén, môi lại tái nhợt, hơn nữa khi đó cũng mặc y phục rất dày, cho nên người ngoài vừa nhìn vào sẽ cảm thấy đây chắc hẳn là một kẻ thân mang đầy bệnh, ốm yếu quanh năm.

Thời gian này Kiều Sơ Huân vẫn hết lòng chú ý giúp hắn điều dưỡng. Nàng hết sức để tâm vào chuyện nấu nướng, ngay cả nước trà uống hằng ngày cũng dành ra không ít tâm tư, xong bữa tối một lúc thì còn có món hầm làm ấm người ăn kèm với trà bánh. Lại thêm cả công dụng của suối nước nóng phía sau nhà nên mấy ngày nay thần sắc của hắn đã có vẻ phần chấn hơn.

Sắc mặt trắng nõn như ngọc dương chi, màu môi đẹp hết cánh hoa ngày xuân, người này vốn đã có ngũ quan tuấn tú, sức khỏe khá hơn trông lại càng giống với cái dáng vẻ mà trước kia người ta vẫn thường hay miêu tả, rằng Tiểu Hầu gia Triệu Kỳ của phủ Tam Vương gia có vẻ bề ngoài còn đẹp hơn nữ tử, mặt mày lại mang nét lạnh nhạt lẫn với vẻ tà khí bẩm sinh, khiến cho người ta nhìn mà khiếp sợ, không dám nhìn thẳng.

Kiều Sơ Huân đóng kín cửa, bày chén đĩa trong mâm ra, sau đó mới xoay người nhìn về phía người vẫn đang dựa vào sập kia: “Công tử, tới dùng bữa thôi. Trời lạnh, cơm canh cũng mau nguội.”

Cảnh Dật đặt sách xuống, trong mắt chợt lóe chút tức giận. Nàng quả thật có tính không chịu khuất phục, nếu không phải đợi một hồi lâu vẫn không thấy hắn có động tĩnh, sợ thức ăn nguội mất ngon thì có lẽ nàng sẽ thật sự cứ đứng yên đó mà chờ!

Kiều Sơ Huân lại không phát hiện ra vẻ mặt khác lạ của đối phương, bày đĩa và thìa canh ra, đứng sang bên cạnh yên lặng chờ đợi.

Cảnh Dật vẫn không động đậy, dựa vào sập quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt. Chiếc váy dài màu cam nhạt với những đường thêu hình hoa lưu cùng màu ở bên mép váy, kiểu dáng đơn giản thanh nhã, cổ áo còn được viền thêm một vòng lông thỏ trắng muốt như tuyết, có lẽ vì tính toán đến việc nàng bận rộn làm việc cả ngày nên ống tay áo không khảm nạm thêm thứ gì, chỉ thêm một lớp gấm thêu hình hoa cúc. Lại nhìn đến đôi hài lộ ra bên ngoài váy, rõ ràng cũng là mới làm, cùng màu với bộ váy, trông rất ấm áp.

Cảnh Dật âm thầm gật đầu, chuyện giao phó cho Cao Linh và tiểu nha đầu kia, quả thật bọn họ làm không tệ. Chỉ là trông có vẻ thiếu thiếu thứ gì đó...

Kiều Sơ Huân lại chờ thêm một lúc, thấy người kia vẫn không có động tĩnh gì thì không khỏi ngược mắt lên nhìn về phía hắn, lại thấy Cảnh Dật đang đưa tay xoa đầu gối, mày hơi nhíu lại.

Kiều Sơ Huân vội vàng đi lên trước, trong lòng tự trách mình không phát hiện ra thân thể công tử khó chịu, trong mắt nàng cũng lộ ra chút lo lắng: “Công tử, đầu gối bị lạnh sao?” Mặc dù trong phòng đốt than lửa, nhưng hắn đã dựa vào chỗ kia cả một hồi lâu không nhúc nhích, trên người cũng không đắp chăn, ngồi lâu chắc chắn sẽ cảm thấy lạnh.

Cảnh Dật ừ một tiếng không rõ ràng, môi hơi cong lên một góc rất nhỏ: “Chân hơi tê, người đỡ ta qua đó đi.”

Kiều Sơ Huân đáp một tiếng, dè dặt đưa tay ra đỡ lấy cánh tay Cảnh Dật, đầu ngón tay còn hơi run run. Ngược lại, mặc dù trông Cảnh Dật như thể đang dựa hẳn vào vai nàng, tư thế khá thân mật, nhưng lúc đứng dậy lại không hề mượn đến lực của nàng.

Kiều Sơ Huân đỡ Cảnh Dật đứng lên, hơi lo lắng nhìn xuống chân Cảnh Dật, hai người chậm rãi đi về phía bàn.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Dật cảm thấy cái phòng này nhỏ như vậy, chớp mũi ngửi được mùi thảo dược thoang thoảng đặc trưng của riêng nàng, không kiềm được suy nghĩ miên man, trong ngực như thể có con mèo nhỏ đang vươn móng vuốt ra cào nhẹ, hơi ngứa ngứa, lại mang đến chút rung động khó mà nói rõ thành lời.

“Túi thơm vẫn chưa làm xong sao?” Cảnh Dật không hề ý thức được rằng hành động này của mình chẳng khác gì Đãng Đồ Tử, thậm chí còn hơi nghiêng mặt sang, nhìn lộn tóc của nàng bị hơi thở của hắn làm cho phát phơ bên gò má thì tâm tình tốt hơn hẳn.

* Đãng Đồ Tử (có thể) là một nhân vật hư cấu trong văn học, xuất phát từ điển cổ mỹ nam Tống Ngọc phán Đãng Đồ Tử là kẻ háo sắc với dẫn chứng rằng hắn có một người vợ vô cùng xấu xí, chứng tỏ rằng chỉ cần là nữ nhân thì Đãng Đồ Tử đều thích cả. Về sau, Đãng Đồ Tử được dùng để chỉ bản tính háo sắc của một người.

Kiều Sơ Huân đỡ hắn, chuyên tâm đi về phía trước, đã cảm thấy trên vai hơi nặng hơn, lại chợt nghe Cảnh Dật nhắc tới chuyện túi thơm thì trong lòng không khỏi khẽ run lên. Mãi cho tới lúc hai người đều đã ngồi xuống bên bàn, nàng mới rũ mắt xuống nhẹ giọng đáp: “Làm không được đẹp lắm, ăn cơm xong sẽ đưa cho công tử xem, nếu công tử không thích thì ta sẽ mua một cái khâu sẵn, cho thêm được liệu vào là được...”

Thật ra thì túi thơm đã làm xong từ ba hôm trước, mũi thêu có hơi xù xì, hình dạng cũng không tinh xảo, chỉ có được liệu bên trong là nàng dùng hết lòng để điều phối. Không chỉ mùi hương không quá nồng mà còn hết sức có ích cho quá trình hồi phục của hắn.

Kiều Sơ Huân đã suy tính xong xuôi, nếu hắn không nhắc lại chuyện này thì thôi, nàng cũng bót lúng túng, còn nếu Cảnh Dật cứ nhất quyết đòi nàng thì lấy ra cho hắn xem là được. Một người cao quý như hắn chắc chắn sẽ không coi trọng tay nghề của nàng, đến lúc đó nàng cũng có cái cớ để ra bên ngoài mua một cái đẹp mắt hơn...

Thế nhưng Cảnh Dật lại có vẻ rất có hứng thú, ngay cả thức ăn cũng không quan tâm tới nữa: “Thế sao? Cho ta xem thử.”

Kiều Sơ Huân lấy cái túi thơm hoa sen màu đỏ tía từ bên hông ra, hơi ngượng ngùng đưa cho hắn.

Cảnh Dật nhận lấy đưa lên nhìn, màu sắc vải rất tốt, họa tiết hoa sen thêu phía trên cũng rất đẹp, có thể thấy là đã tốn rất nhiều công sức để khâu. Hơn nữa đưa lên gần mũi có thể ngửi thấy mùi thảo dược nhàn nhạt, không giống lắm với thứ mùi trong túi thơm của Kiều Sơ Huân, nhưng lại rất thích hợp với nam nhân, ít nhất cũng không có vẻ quá nữ khí.

Cảnh Dật vui vẻ treo túi thơm lên hông, lại híp mắt cười nhìn cô nương vẫn đang cúi thấp đầu kia: “Ta rất thích, cảm ơn.”

Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên một cái, thấy hắn đã đeo túi thơm lên, chiếc áo choàng màu xanh nhạt càng làm tôn lên màu đỏ tía bắt mắt, không hiểu sao nàng lại cảm thấy lỗ tai nóng lên. Nàng cũng chẳng nhìn sắc mặt người kia, vội vàng mở đĩa đựng thức ăn trong mâm, lên tiếng giải thích cho Cảnh Dật: “Mấy ngày trước hoa cúc nở rộ, ta hái một ít, đem đi phơi khô, làm mấy món ăn. Món này là thịt hoa cúc.”

Cảnh Dật vẫn cong cong khóe môi, cầm đũa lên kẹp một miếng cho vào trong miệng, nhai thử, hơi kinh ngạc: “Người dám làm cái này?” Nhìn dáng vẻ nàng rõ ràng là trước kia chưa từng phải làm việc nặng nhọc, cùng lắm chỉ là từng làm qua vài món canh món hầm gì đó, thế mà mấy ngày nay rèn luyện rồi gan cũng to ra, ngay cả thịt rắn cũng dám làm cho hắn nếm!

Về mặt Kiều Sơ Huân trắng bệch, nàng nhẹ nhàng lắc đầu một cái: “Ta chẳng qua chỉ xào lên mà thôi, thịt... thịt là do Tiểu Đào Nhi thái giúp.” Ngay cả chữ kia nàng cũng không dám nhắc tới chứ đừng nói đến việc động thủ.

Hôm trước mấy người kia nhắc đến thịt rắn, người nào người nấy mắt sáng lên, trên mặt lại tỏ vẻ hết sức đáng tiếc, mười bảy mười tám người đứng xếp thành hàng trước mặt nàng, nàng thật sự không nỡ phụ lòng bọn họ.

Nếu làm món hầm thì đương nhiên không thể thái quá nhỏ, vì vậy nàng chỉ có thể để Tiểu Đào Nhi giúp bỏ xương đi, cắt thành từng miếng nhỏ, lại thêm một ít thịt lợn nàng tự thái thành miếng, xào chung với hoa cúc đã phơi khô.

Thịt rắn vốn có vị ngon ngọt, lại thêm cánh hoa cúc thoang thoảng, Kiều Sơ Huân cũng xào rất tốt, vì vậy món ăn có mùi vị cực kỳ thơm, rất đưa cơm.

Bên phía sảnh phụ đã tranh giành nhau từ lúc nãy, Cảnh Dật ném hai miếng, cũng bưng cơm lên ăn. Thấy từ sau khi nói xong câu kia sắc mặt nàng vẫn cứ trắng bệch, Cảnh Dật mềm lòng, thầm mắng mười tám người kia một lượt, lại hơi mỉm cười nhìn nàng: “Tay nghề của người càng ngày càng tốt.”

Kiều Sơ Huân nở nụ cười, cầm lấy bầu rượu nóng ở bên cạnh, rót cho hắn một chén: “Cái này đáng lẽ để thêm ít ngày nữa mới uống thì sẽ ngon hơn, hôm nay vì làm đồ ăn nên mới mở vò nhỏ nhất ra trước.”

Cảnh Dật bưng chén rượu lên ném thử một ngụm, vị nếp thoang thoảng, hoa cúc hơi đắng, uống vào lại có vị ngọt dịu rất dễ chịu, uống một chút kèm với đồ ăn mặn sẽ bớt ngấy. Uống liền hai ngụm, Cảnh Dật nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: “Bọn hắn được nuông chiều cũng không tốt. Sau này người cứ tùy ý làm chút thức ăn là được rồi, không cần cứ phải làm theo ý bọn hắn.”

Kiều Sơ Huân nuốt thức ăn trong miệng xuống, hơi kinh ngạc ngược mắt lên, sau đó nở một nụ cười, hiện lên cả lúm đồng tiền: “Không sao đâu, ta còn có Tiểu Đào Nhi giúp đỡ mà. Chỉ là ta, không quen lắm...” Thật ra thì nàng rất sợ mấy con vật nhỏ như thế. Từ nhỏ đã đọc sách thuốc, đương nhiên nàng biết những loài này có mùi vị ngon miệng mà cũng rất bổ cho thân thể, chỉ là trước giờ nàng đều không dám đụng đến. Còn nhớ lúc bé, mùa thu mùa đông hằng năm trong phủ đều làm canh rắn, mùi thơm từ bếp lan ra khắp phủ, thế nhưng nàng chẳng dám uống dù chỉ một hớp.

Sau này lớn lên, có lần bị người ta gạt cho ăn mấy miếng, chỉ cảm thấy trong vị ngon kia có lẫn cảm giác gì đó rất kỳ quái, sau đó người kia cười hì hì nói với nàng rằng, thứ nàng ăn chính là thịt rắn, lúc đó nàng bị nghẹn ngang họng, nôn mãi cho tới khi trong dạ dày không còn gì để nôn ra nữa thì mới dừng lại được. Cho nên từ đó về sau, chỉ cần nhìn thấy chữ kia hoặc là nghe người ta nhắc đến, nàng đều bất giác thấy lạnh cả sống lưng, không kiềm chế được toàn thân run rẩy.

Lần này có nhiều người, Tiểu Đào Nhi xung phong đứng ra nhận việc. Ngay cả dáng vẻ con vật kia nàng cũng không dám nhìn tới, trên thớt chẳng qua là thịt đã cắt thái xong xuôi, hơn nữa Tiểu Lục và Tiểu Lô đều nói, trước kia Cảnh Dật cũng rất thích ăn thứ này, cho nên nàng mới nhắm mắt mà làm.

Cảnh Dật thấy nàng không hề đụng đến món thịt kia thì mở nắp đậy một món khác, thấy bên trong là trứng chiên rau xanh, liền cầm đũa lên gấp một miếng bỏ vào trong bát nàng.

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, gấp lên chậm rãi ăn. Cảm giác buồn nôn đang trào lên cuộn cuộn cũng bớt đi được một chút.

Cảnh Dật lại mở cái bát nhỏ đang đậy kín bên cạnh, thấy bên trong là mấy khối bánh ngọt. Cảnh Dật nhón một khối lên cắn một miếng, môi khẽ nhếch lên: “Cũng bỏ thêm hoa cúc sao?”

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gật đầu: “Ta cho thêm một chút bột đậu xanh, phần lớn các món bình thường người vẫn ăn đều có tác dụng làm ấm người, thỉnh thoảng ăn một chút đồ thanh nhiệt để điều hòa cũng tốt.”

Cảnh Dật hơi nhếch môi lên, nhưng cũng không nói gì. Đĩa thịt hoa cúc kia, Cảnh Dật ăn hết một bát cơm, lại ném thêm hai khối bánh hoa cúc, cuối cùng vừa chậm rãi thưởng thức rượu, ăn chút đồ ăn nhẹ, vừa nhìn chăm chăm người kia, bàn tay đặt trên đùi nhẹ nhàng vuốt ve cái túi thơm.

Kiều Sơ Huân cúi đầu yên lặng ăn cơm, trong đầu đang nghĩ tới thực đơn bữa tối và ngày hôm sau. Cảnh Dật ngẩng nhìn khuôn mặt dịu dàng của nàng, bờ môi đầy đặn, làn da trắng nõn, mái tóc đen bóng mềm mượt... Trong đôi mắt hẹp dài thoảng qua chút ánh sáng, Cảnh Dật nuốt một hớp rượu, chậm rãi nói: “Ăn no rồi?”

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, không hề cảm thấy người nấu cơm như mình bị người ta hỏi vấn đề này thì có gì kỳ lạ.

Cảnh Dật đã sớm biết tâm tư của nàng không đặt ở đây, hấn cũng không tức giận, chỉ cong môi cười khê: “Vậy đi giúp ta lấy một ít đồ tới đây.”

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn hấn, lại vội vàng đứng lên: “Mời công tử nói.”

Cảnh Dật bưng chén rượu lên, nheo mắt lại, ánh mắt sáng ngời: “Bên cạnh tường có một cái rương, bên trong có một cái tráp nhỏ làm bằng trúc tía, người lấy tới đây cho ta.”

Kiều Sơ Huân y lời làm theo, cái tráp làm từ trúc tía trơn mịn, vẫn còn thoang thoảng mùi trúc, hình dạng vô cùng tinh xảo, bưng lên tay có cảm giác hơi nặng hơn so với tưởng tượng.

Cảnh Dật nhận lấy cái tráp bằng một tay, ngón trở thon dài khê khều một cái, nắp tráp bật ra. Cúi mắt xuống nhìn một hồi, Cảnh Dật lấy từ bên trong ra một cây trâm bằng bạc khảm một viên trân châu tròn bóng nhẵn, sau đó đặt tráp lại, nhấc tay lên ném một cái, tráp rơi xuống cái sạp nhỏ ở phía xa xa.

Kiều Sơ Huân nhìn thấy cây trâm bạc trên tay hấn, lúc đầu còn chưa nghĩ nhiều, sau đó mới thấy hấn đứng lên đi thẳng về phía nàng, nàng lui lại theo bản năng, đôi mắt nhìn hấn với vẻ nghi hoặc pha lẫn kinh ngạc.

Cảnh Dật chỉ cười một tiếng, đôi môi đỏ tươi cong lên trông có vẻ thiếu đứng đắn: “Người tránh cái gì?”

Kiều Sơ Huân lắc đầu một cái, không phải nàng đang tránh, nàng là...

Cảnh Dật thấy một bên chân nàng lại bắt đầu lạng lẽ lùi về sau thì hơi nhướng mày lên: “Lại tránh nữa!”

Kiều Sơ Huân bị hấn làm cho giật mình, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích. Người kia chậm rãi đi tới cạnh nàng, bàn tay nắm cây trâm nâng lên, sau đó tóc nàng bị kéo căng, nàng nhanh chóng cảm nhận được đầu hơi nặng hơn một chút.

Nàng lúng ta lúng túng ngẩng đầu lên nhìn hấn, chỉ thấy hấn đang cười hết sức thoải mái, còn gật đầu khen ngợi: “Đẹp lắm!”

Kiều Sơ Huân vừa định giơ tay lên gỡ xuống thì hấn đã nhúu mày lại, trên mặt hiện ra vẻ không vui: “Không được gỡ xuống.”

Kiều Sơ Huân bị dáng vẻ hỉ nộ vô thường của hấn làm cho đầu óc rối mù: “Nhưng mà...”

“Người tặng túi thơm cho ta, ta cũng nên tặng lại đáp lễ, không phải như vậy mới hợp lễ nghi sao.” Cảnh Dật ngồi xuống ghế của mình, ngón tay gõ nhẹ trên mép bàn, nhìn nàng mà cười, vẻ mặt hết sức tự đắc.

Kiều Sơ Huân sống mười tám năm, chưa bao giờ bị người ta nửa ép buộc nửa dụ dỗ như vậy, nhất thời vừa thẹn vừa giận, hàm răng cắn chặt môi dưới, không biết nên làm sao cho phải. Trong lòng biết rõ tâm tư bụng dạ của mình không sánh nổi người trước mắt này, hơn nữa hấn là chủ nàng là tôi tớ, cũng không thể tranh cãi với hấn, cho nên chỉ có thể rũ mắt xuống không nhìn hấn nữa, lại sợ hấn bày ra thêm trò gì nên cũng không dám thể hiện cảm xúc ra mặt.

Đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, Cảnh Dật biết rõ nàng không cam lòng, lại còn hơi ầm ỹ, trong lòng bỗng dưng cũng có chút khó chịu, thế nhưng vẫn cố chấp không chịu lui một bước, chỉ cong môi lên nhìn nàng: “Muốn uống trà người nấu.”

Kiều Sơ Huân khê đáp lại một tiếng, quay lại bàn thu dọn bát đĩa, nhanh chóng bưng mâm ra khỏi phòng.

Cao Linh từ bên ngoài đi vào, vừa lúc nhìn thấy khóe mắt Kiêu Sơ Huân ươn ướt, đầu lại cúi gằm xuống. Viên trân châu trên cây trâm bạc chói sáng giữa nắng chiều, khiến người ta cảm thấy rất ầm ỹ, hết như cảm giác mà nàng mang lại cho người khác. Cao Linh thấy vậy cũng không cần nàng, trong mắt lộ ra nụ cười thấp thoáng, xem ra đúng là chủ tử động lòng thật rồi...

11. Chương 11: Thịt Thỏ Cam Sành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối hôm đó, Tiểu Văn và Tiểu Nê từ bên ngoài trở về, trên tay xách mấy con thỏ và gà rừng, bảo là săn được trên núi ở thành bắc, muốn cho mọi người đổi khẩu vị, nếu Kiều Sơ Huân cảm thấy được thì sau này có thể thường xuyên làm. Tiểu Đào Nhi gật đầu liên tục, liếm liếm cái miệng nhỏ, khen ngợi: “Con thỏ mập quá...”

Kiều Sơ Huân bị dáng vẻ tham ăn của nàng làm cho bật cười, lại thấy hình như trong ngực Tiểu Văn còn ôm thứ gì nữa thì vội đi lên nhìn.

Tiểu Văn vội vàng đặt hết mấy thứ trong tay xuống đất, lòng bàn tay nâng cái bọc nhỏ trong ngực, nhẹ nhàng đặt lên bàn đá. Tiểu Đào Nhi cũng đi lên, chỉ thấy một con thú nhỏ đang nằm run rẩy bầy trên miếng vải bông màu xám tro, lớp lông toàn thân trắng như tuyết, ánh mắt đỏ đỏ, cái miệng bé xiu hồng hồng hơi động đậy, khiến mấy sợi râu màu bạc khẽ run lên, hai cái lỗ tai dài co rúm lại ra sau lưng, cả người gần như biến thành một quả cầu nhỏ.

“Chà! Đáng yêu quá!” Tiểu Đào Nhi vươn tay ra sờ lên một cái lỗ tai thỏ, con thỏ nhỏ run lên một cái, dứt khoát nhắm luôn cả mắt lại, cứ như thể càng sợ hơn.

Tiểu Đào Nhi chep miệng, chớp đôi mắt to nhìn Kiều Sơ Huân: “Sơ Huân tỷ tỷ...”

Kiều Sơ Huân cong khóe miệng lên, khẽ khàng vuốt ve lớp lông trên lưng con thỏ: “Lỗ tai thỏ khá nhạy cảm, người vừa mới rửa chén, tay còn lạnh, chắc chắn là nó cảm thấy không thoải mái.”

Tiểu Đào Nhi trề môi ra gật đầu một cái, lại nghiêng đầu nhìn về phía hai người bên cạnh: “Tiểu Văn ca, Tiểu Nê ca ca, sao hai người bắt cả con sống về?”

Tiểu Nê vỗ vỗ bả vai Tiểu Văn, cười nói: “Vốn định dùng đá để bẫy, kết quả là con thỏ con này đứng yên ở cửa hang không nhúc nhích, chắc là bị dọa cho sợ quá.”

Tiểu Văn cũng gật đầu một cái: “Hai người bọn ta nghĩ, dù sao thì cũng đã bẫy được nhiều rồi, con thỏ này cứ mang về cho Kiều tiểu thư chơi vậy! Những lúc không có việc gì làm, trêu chọc nó một chút cũng vui...”

Kiều Sơ Huân cong môi lên, đôi mắt sáng trong: “Cám ơn...”

Hai người kia vội vàng khoát tay, Tiểu Nê nhận lấy cái ghế con Tiểu Đào Nhi đưa tới, ngồi xuống sân: “Kiều tiểu thư, tối nay ăn luôn được không? Ta làm hai con trước?” Mấy chuyện tuốt lông lột da đó vẫn nên để bọn họ làm thì hơn.

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: “Không vội, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi. Lát nữa ăn cơm xong người làm giúp hai con thỏ, trưa mai sẽ làm cho các người ăn.”

Hai người cười ha ha đồng ý, đi luôn vào trong bếp rửa tay, tiện thể giúp đỡ bưng đồ ra.

...

Trưa ngày hôm sau, Kiều Sơ Huân lấy một miếng thịt thỏ đã tẩm ướp gia vị để qua đêm ra, bỏ vào trong nồi, đổ thêm một chút rượu hoa cúc cùng một ít măng mùa đông và hành lá vào xào chung. Nước gia vị dùng để ướp thịt thỏ có hương vị rất đậm đà, lại còn bỏ thêm chút rượu vàng, cho vào nồi xào chung cùng mấy thứ nguyên liệu khác với lửa lớn, rượu hoa cúc thơm nồng, măng sợi thơm dịu, cộng thêm mùi thơm của thịt thỏ, chẳng mấy chốc sau hương thơm đã bay tràn bốn phía.

Tiểu Đào Nhi ngồi gọt vỏ cam ở bên cạnh, cái mũi hít vào một hơi dài: “Thơm quá đi!”

Kiều Sơ Huân nhận lấy cam từ trên tay nàng, cầm dao nhanh chóng cắt thành từng miếng nhỏ, bỏ vào trong nồi đảo đảo mấy cái, sau đó nhắc nồi xuống mức đồ ăn ra đây hai cái đĩa lớn. Cuối cùng, Kiều Sơ Huân lại cầm lấy hai quả cam đã gọt vỏ xong, cắt thành múi nhỏ, bày quanh cái đĩa, lại cười cười với Tiểu Đào Nhi: “Xong rồi, bưng đi được rồi đây.” Tiểu Đào Nhi vui mừng bưng cái đĩa lên, mắt cười tít, cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Kiều Sơ Huân bưng cái chung nhỏ trên lò xuống, đặt sang một bên cái bàn dài, đổ phần thịt thỏ còn lại trong tô vào nồi, dầu muối cũng bỏ ít hơn, xào thêm một đĩa hột như vừa rồi. Sau đó lại xới hai bát cơm, mấy khối bánh hạt để cùng một bát cháo trắng rồi bưng mâm đi ra khỏi bếp.

Vào phòng của Cảnh Dật, chỉ thấy hắc đang ngồi ngay ngắn phía sau án thư với dáng vẻ khác thường, một tay lật quyển sách dày, một tay khác cầm cây bút lông, dường như đang ghi chép cái gì đó. Vẻ mặt không còn ung dung lưỡi biếng như thường ngày, khóe môi khẽ vẽ lên, giữa hai hàng mày cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Nghe thấy tiếng bước chân của Kiều Sơ Huân, Cảnh Dật vội vàng ghi thêm mấy chữ, kẹp cái thẻ vào trong quyển sách, gấp lại, bút lông cũng được đặt lên nghiêng mực cạnh đó. Hắc gác tay trên tay vịn của ghế, chống một bên má, quan sát người đang đứng bên cạnh bàn kia một lượt từ đầu đến chân, vẻ âm trầm trên khuôn mặt dần nhạt bớt, trong mắt cũng hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Cây trầm bạc trên châu quả thật rất hợp với nàng...

Nhớ đến chuyện từ trưa hôm qua tới giờ nàng chẳng thêm đoái hoài đến hắc, Cảnh Dật lại cau mày, rõ ràng tâm tư nàng rất đơn thuần, thế nhưng lúc này hắc lại không đoán ra được rốt cuộc nàng nghĩ thế nào. Nàng không thích hắc tặng đồ cho nàng, hay là không muốn khâu túi thơm tặng cho hắc? Lại nhớ tới nụ cười của nàng lúc nhắc tới người tặng túi thơm cho nàng, trong lòng Cảnh Dật bỗng dưng thấy ngứa ngáy khó chịu, nha đầu này thích người khác rồi nên mới đào hôn sao...

Kiều Sơ Huân bày xong bát đĩa, xoay người nhìn Cảnh Dật một cái, rũ mắt xuống: “Công tử, dùng bữa thôi.”

Bỗng dưng hắc lại nhớ tới hôm nào đó nghe thấy nàng nói chuyện với Cao Linh ở ngoài cửa, nàng gọi Cao Linh là gì, Cao đại ca? Thế mà tại sao đến phần hắc lại một câu công tử hai câu công tử lạnh như băng... Cảnh Dật mím môi, đứng dậy bước tới.

Kiều Sơ Huân nhắc mấy cái đĩa đang úp trên bát đựng đồ ăn ra, lại đưa đôi đũa bạc tới, nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua Tiểu Vân và Tiểu Nê đi săn được mấy con thỏ rừng và gà núi, hôm nay làm món thịt thỏ cam sành.” Sau đó, nàng lại rót cho hắn một chén rượu hoa cúc đã hâm nóng.

Cảnh Dật nếm một miếng, thịt thỏ chắc chắn đã được tẩm ướp trước, thịt vừa mềm lại vừa dẻo, cắn một cái còn thấm ra chút nước mặn thơm ngon, lớp da thoang thoang vị ngọt, vừa có mùi vị dịu dịu của hoa cúc vừa có vị ngọt của cam sành, mùi vị nồng đậm hương vị ngọt ngào, cực kỳ đặc sắc. Cảnh Dật ăn mấy miếng liên tục, lại nhón một miếng cam bày quanh đĩa cho vào trong miệng. Nước cam trong veo, rất hút dầu mỡ, ăn cùng thịt thỏ một mặn một ngọt, một đậm đà một thanh dịu, khiến người ta đã động đũa thì sẽ không muốn ngừng lại.

Kiều Sơ Huân vẫn rừ mi mắt, nuốt một mồm cơm, lúc vươn đũa ra gấp thức ăn lại không may đụng phải Cảnh Dật. Kiều Sơ Huân vội vàng rút tay về: “Xin lỗi...” Rõ ràng nàng thấy Cảnh Dật định gấp một món ăn khác rồi, sao bỗng dừng lại đụng đũa với nàng...

Người ngồi bên đối diện hơi cong môi lên, trong mắt lóe lên một chút, gấp một miếng thịt thỏ bỏ vào trong bát Kiều Sơ Huân: “Không sao đâu.” Thật ra là hắn cố ý, Kiều Sơ Huân cứ cúi gầm đầu xuống ăn cơm, hắn thì vừa ăn vừa nhìn nàng chằm chằm, đương nhiên cả vẻ mặt lẫn mọi cử động của nàng đều lọt hết vào trong mắt hắn.

Kiều Sơ Huân nói một tiếng cảm ơn, gấp thịt thỏ lên bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai, lại và một mồm cơm, không hề biết rằng người ngồi bên đối diện kia vì một cử chỉ đơn giản như vậy của nàng mà con người càng sẫm màu hơn.

Cảnh Dật bưng rượu lên nhấp một ngụm, sau đó chậm rãi nói: “Từ nay trời bắt đầu càng ngày càng mau tối, qua bữa trưa đừng ra khỏi nhà nữa, cần cái gì thì bảo bọn hắn đi mua cho.”

Kiều Sơ Huân khẽ gạt đầu, lại ngược mắt lên: “Công tử cũng nghe nói đến chuyện xảy ra trong thành rồi sao?”

Cảnh Dật chậm rãi nhướng một bên mày lên: “Hử?”

Kiều Sơ Huân mân mê cánh môi, thấp giọng nói: “Chính là chuyện có không ít cô nương trẻ tuổi bị mất tích. Rõ ràng đang ngủ ngon lành trong phòng mình, thế mà sáng sớm hôm sau đã không thấy tăm hơi đâu. Hơn nữa còn nghe nói sáng hôm nay có phát hiện được thi thể của một vị cô nương ở thành bắc, đã là người thứ ba rồi...”

Cảnh Dật trầm ngâm một lúc, nhìn nàng một cái, hỏi: “Sợ sao?”

Kiều Sơ Huân hơi ngây ra, sau đó khẽ gạt đầu một cái: “Cũng hơi. Trước kia lúc còn ở Biện Kinh cũng đã nghe nói đến những chuyện tương tự.”

“Nghe nói là có một công tử họ Đoàn, cả Tiểu Vương gia và Hình bộ cùng nhau phá án nhưng cuối cùng vẫn không bắt...” Kiều Sơ Huân bỗng dừng không dám nói tiếp nữa, trong mắt thoáng qua vẻ hoảng hốt, vội vàng dời tầm mắt đi: “Rất, rất xin lỗi!”

Cảnh Dật chỉ khẽ mỉm cười, nhướng mày lên: “Không phải lúc đầu ngươi nói ta là người tốt sao? Sao bây giờ lại đi xin lỗi ta.”

Mi tâm trắng nõn hơi cau lại, Kiều Sơ Huân quay mặt nhìn về phía hắn, dè dặt nói: “Nhưng mà, đó là người nhà của ngươi...” Cho dù xấu xa thế nào thì cũng là ca ca ruột của hắn, hơn nữa cuối cùng cũng là vì hắn đưa ra chứng cứ cho nên mới bị triều đình định tội rồi bị chặt đầu, cho dù người ngoài có nói thế nào thì hắn nghe được cũng sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng...

Cảnh Dật hơi cong môi lên, trong mắt cũng hiện lên ý cười thấp thoáng: “Ngươi cảm thấy ta sẽ khó chịu trong lòng sao?”

Thấy Kiều Sơ Huân khẽ gạt đầu, Cảnh Dật bật cười tự giễu một tiếng, đôi mắt hẹp dài híp lại, trong mắt dần lộ vẻ thâm trầm: “Bọn hắn chết, ta nên là người vui mừng nhất mới đúng!” Tâm tư ác độc như vậy, hành vi bẩn thỉu như vậy, sợ là những tên tội phạm giết người bị nhốt trong đại lao của Hình bộ còn sạch sẽ hơn bọn hắn. Trời sinh là kẻ mang cùng dòng máu với hắn, lại có dung mạo giống hắn y đúc, mang cái

bộ mặt y hệt của hần đi làm hại những đôi nam nữ vô tội kia, giày vò hành hạ bọn họ, lại còn... Từ thời niên thiếu, mỗi lần nhìn vào gương, hần đều không nhận được cơn buồn nôn.

Hần chủ động xin đi theo Triệu Đình lên tây bắc đánh giặc, mỗi lần hai bên đối chiến, hần đều cầm một cây giáo bạc xông lên đầu tiên. Người trong quân doanh khen hần dũng mãnh, mỗi lần thắng trận trở về Thánh thượng cũng hết lời khen ngợi hần, nhưng lại chỉ có một mình Cao Linh ở bên cạnh hần nhìn ra được rằng hần không hề muốn sống sót trở về! Thế nhưng ông trời lại khăng khăng không chịu để hần được toại nguyện, lần nào cũng để hần nguyên vẹn trở về, từng bước từng bước thăng quan tiến chức, sau đó lại phải đối diện với bộ mặt xấu xí bẩn thỉu của hai kẻ kia.

Không có chiến trận, hần lại đi ngao du khắp nơi, từng đi qua những đồng cỏ mênh mông, sa mạc bao la vô tận, biển khơi xanh thẳm, đỉnh núi phủ tuyết, từng gặp gỡ đủ loại người, vẫn không ngừng cố đè nén phần bóng tối trong lòng kia, thế nhưng không lúc nào mà không nguyên rửa hai kẻ kia sẽ phải rơi vào địa ngục A Tỳ... Có lẽ hần cũng không phải là một người bình thường, làm gì có người bình thường nào lại căm ghét phụ thân và huynh trưởng của mình như vậy, làm gì có người bình thường nào sẽ tàn nhẫn độc ác, bày ra một cái bẫy, lật đổ toàn bộ phủ Tam Vương gia như vậy...

Trước mắt hiện lên từng cảnh tượng, tốt có, xấu có, tinh khiết có, bẩn thỉu có, màn tuyết trắng xóa, vũng máu dơ bẩn, khói bếp lượn lờ, những bộ xương người trắng hếu... Bên tai truyền đến tiếng gọi khe khẽ, mùi thảo dược nhàn nhạt, dần dần đã lấn át mùi máu tanh nồng kia, giọng nói ấm áp êm ái, phá vỡ những cảnh tượng huyền ảo, âm thanh càng lúc càng rõ ràng...

Cảnh tượng hỗn loạn trước mắt dần chậm lại, phai nhạt, đập vào mắt hần là khuôn mặt dịu dàng thanh tú, ánh mắt trong suốt sáng người đang nhìn thẳng vào hần, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng chạm lên bàn tay đang nắm chặt cứng tới mức dần chuyển sang màu xanh của hần, nàng nhíu mày, vẻ mặt của nàng lúc này là đang lo lắng và đau lòng sao?

Hần dần buông lỏng bàn tay, hai hàm răng đang cắn chặt cũng không còn dùng sức nữa, thân thể căng cứng lên cũng dần bình tĩnh lại. Trong đôi mắt hẹp dài chậm rãi nổi lên một lớp hơi nước, ánh mắt lại mang ý trêu chọc lẫn vẻ cảnh giác: “Người gọi gì ta?”

Kiều Sơ Huân quan sát rõ sự biến đổi của hần, lúc này vẫn thấy hơi lo lắng, lập tức nhẹ nhàng đáp lại: “Công tử, là ta không tốt, không nên nhắc tới chuyện đó. Người chớ suy nghĩ nhiều, thân thể người không tốt, không nên kích động quá mức...”

Rõ ràng tâm tư hần quá nặng nề, lo nghĩ nhiều năm, vừa rồi sợ là hần vừa mới rơi vào ma chướng nên không tự kiềm chế được mà thôi... Hần lại là người tập võ, nếu không cẩn thận, lỡ như bị tẩu hỏa nhập ma thì phải làm sao đây? Kiều Sơ Huân suy nghĩ, mi tâm trắng nõn không khỏi nhíu chặt lại, giống như đang tự trách.

Cảnh Dật lại chỉ khẽ cười một tiếng, trở tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn kia, đôi mắt hẹp dài nhìn thẳng vào mắt nàng, chậm rãi nói: “Lòng dạ mềm như vậy, chắc hần từ nhỏ đến lớn bị không ít người bắt nạt nhỉ?”

Kiều Sơ Huân đối diện với ánh mắt có vẻ dí dỏm của hần, khóe môi bất giác mím chặt hơn, tay cũng khẽ giãy ra: “Công tử...”

Cảnh Dật dứt khoát bọc cả cổ tay nàng trong lòng bàn tay mình, giọng nói lười biếng thấp thoáng ý cười: “Người mà dùng thêm chút sức nữa thì bàn sẽ bị lật đấy.”

Kiều Sơ Huân nghiêng đầu nhìn sang, quả thật bát cháo trắng bên cạnh đã bị hất ra một ít, nắp đậy chung canh cũng bị lệch đi. Bàn tay người kia nóng như lửa, ngón tay thon dài vẫn đang nhẹ nhàng mân mê trên cổ tay nàng có vẻ hết sức nhàn nhã, giọng nói cũng lẫn theo tiếng cười khe khẽ. Kiều Sơ Huân vừa thẹn vừa giận, cất tiếng cũng có phần nóng nảy: “Người buông ta ra!”

Vết chai ở đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua phần cổ tay nhỏ bé của nàng, Cảnh Dật cong môi lên cười một cách xấu xa: “Người gọi ta là gì?”

Mặc dù từ nhỏ đến lớn Kiều Sơ Huân bị bắt nạt không ít lần, thế nhưng bên cạnh luôn có bà bà và nha hoàn che chở, càng chưa từng bị nam nhân cợt nhả như vậy. Mấy ngày nay nàng bị hần đùa giỡn hết lần này tới lần khác, lúc thì bảo nàng khâu túi thơm, lúc thì lại tặng trâm cho nàng, trong lòng nàng vốn đã

phải cố nhịn rồi. Lần này lại bị hấn kéo chặt cổ tay, khoe mắt nàng đỏ ửng lên, nhưng bởi vì tính tình quật cường không chịu khuất phục cho nên vẫn cắn chặt môi cố nén nước mắt, không chịu nói tiếng nào.

Bởi vì vừa rồi mới rơi vào ma chướng nên sau khi bình tĩnh lại đầu óc Cảnh Dật quả thật hơi chậm chạp, nhất thời không còn kiểm chế ý nghĩ trong lòng như ngày thường nữa. Đây lại là lần đầu tiên động lòng trước một nữ nhân, hấn không biết nên cư xử thế nào, dứt khoát nắm lấy cổ tay nàng giở trò vô lại, trong lòng chỉ muốn nghe thấy nàng dùng giọng nói êm ái của mình mà gọi hấn một tiếng “công tử”.

Cổ tay Kiều Sơ Huân bị nắm chặt tới mức đau nhói lên, lại phát hiện ra người kia vẫn đang như cười như không mà nhìn nàng chăm chăm thì cảm thấy hấn thật vô lại, vô duyên vô cớ không chịu buông nàng ra. Nàng nghiêng mặt sang một bên, trừng mắt lên oán giận liếc hấn một cái, sau đó nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, môi bị cắn tới mức rỉ máu, từng hơi nước trong mắt cũng càng lúc càng dày.

Cảnh Dật bị nàng trừng cho luống cuống mất một lúc. Từ trước tới giờ hấn đều rất giỏi quan sát sắc mặt người khác, đương nhiên có thể nhìn ra được ánh mắt vừa rồi của Kiều Sơ Huân là thật sự ghét hấn, bàn tay hấn không khỏi buông lỏng ra một chút, trong lòng cũng dâng lên cảm giác khó chịu.

Kiều Sơ Huân vẫn ra sức giãy giụa cổ tay, hấn vừa mới buông lỏng ra một chút, nàng lập tức rút tay về. Thấy cháo trên bàn đã hơi lạnh, nàng vội đứng lên, bưng cái chung đựng cháo vào trong khay, giọng nói hơi khàn: “Công tử ăn trước đi, ta đi hâm nóng đồ ăn một lát, sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

* Theo quan niệm Phật giáo, người sống tạo nghiệp ác thì khi chết sẽ rơi xuống địa ngục, có 18 tầng địa ngục với những hình phạt khác nhau, tương ứng với những cảnh giới tội ác khác nhau mà một người đã phạm phải ở trần gian. Địa ngục A Tỳ là tầng thứ 13, còn gọi là Huyết Trì địa ngục, là ngục nặng nhất, những kẻ bất hiếu sẽ bị đày xuống đây.

12. Chương 12: Thất Sinh Giáo

Kiều Sơ Huân bưng mâm quay trở lại bếp, thấy Tiểu Lục và Tiểu Hỏa đều đang ngồi trên ghế con, một người đang nhổ lông gà, một người khác thì đang bóc vỏ hạt dẻ. Trong bếp có tiếng nước chảy cùng với tiếng bát đĩa va chạm, hấn là Tiểu Đào Nhi đang rửa bát.

Thấy Kiều Sơ Huân bưng mấy món đồ về, khoe mắt hơi đỏ, trên môi còn dính vết máu, hai người họ đều sững sốt mất một lúc, đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó lại hết sức ăn ý cúi đầu xuống.

Lúc này Kiều Sơ Huân cũng chẳng có lòng dạ nào mà để ý đến người khác, bưng luôn đồ đi vào trong bếp. Trước tiên là mở nồi hấp ra, bỏ chung canh vào hâm nóng, sau đó lại lấy một cái bát sạch đặt lên trên thớt, chờ lát nữa hâm canh xong thì sẽ múc một bát cháo nóng.

Tiểu Đào Nhi rửa bát ở gần đó, chỉ thấy Kiều Sơ Huân cúi gằm đầu làm việc thì cũng không nói gì, trong lòng cảm thấy không ổn, nhón chân lên liếc thử, chỉ thấy Kiều Sơ Huân mím chặt môi, không hề phát ra chút âm thanh nào nhưng nước mắt lại chảy xuống ròng ròng. Tiểu Đào Nhi vội vàng thả bát đĩa trên tay xuống, quệt quệt tay lên tạp dề, vội vàng bước tới bên cạnh Kiều Sơ Huân: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ làm sao thế? Đừng khóc mà...”

“Ôi, thế này sao mà được chứ...” Tiểu Đào Nhi móc từ trong hầu bao ra một cái khăn sạch, giúp Kiều Sơ Huân lau bên gò má, đột nhiên nhìn thấy vết máu trên môi Kiều Sơ Huân thì bất giác “a” lên một tiếng, lại vội vàng che miệng lại.

Hai người tỷ tỷ trong nhà đều mười bốn, mười lăm tuổi đã gả cho người ta, qua năm nay nàng đã tròn mười lăm, đã nghe các tỷ tỷ lén lút nhắc tới nhiều chuyện. Bây giờ nhìn thấy môi Kiều Sơ Huân bị cắn rách, lại thấy nàng rơi nước mắt thì lập tức cho rằng đây là do Cảnh Dật gây ra, không khỏi tức giận nắm tay thành quả đấm: “Công tử thật xấu xa! Uống công ta nghe lời Cao đại ca, còn ra sức nói tốt cho hắn...” Vừa nói xong thì lại lập tức bịt chặt miệng, đôi mắt to tròn xoe hoảng sợ nhìn Kiều Sơ Huân, xong rồi...

Thế nhưng Kiều Sơ Huân lại bị đánh về cả kính của nàng chọc cho cong môi lên cười, vươn ngón tay chọc vào trán tiểu nha đầu: “Ngươi đấy!” Sao mà nàng không nhận ra chỗ luẩn quẩn trong lòng tiểu nha đầu này chứ, mặc dù không ngờ rằng chuyện này là do Cao Linh đưa đường chỉ lối, nhưng Kiều Sơ Huân cũng nhận ra được, mấy ngày nay tiểu nha đầu này cứ quẩn lầy nàng mà nhắc đến Cảnh Dật, lúc thì nói cây trám công tử tặng rất hợp với màu da của nàng, lúc lại nói mặc dù công tử hơi hung dữ nhưng lòng dạ lại rất tốt.

Tiểu Đào Nhi ra vẻ đáng thương nắm lấy vạt váy Kiều Sơ Huân: “Sơ Huân tỷ tỷ, ngươi đừng giận ta! Ta thật sự cảm thấy công tử rất tốt, mặc dù có vẻ hung dữ nhưng từ trước tới giờ đều chưa từng làm khó dễ chúng ta, lại còn cố ý dẫn dò Cao đại ca lúc nào đi may y phục thì phải may cho chúng ta đẹp một chút, không cần phải tiếc bạc. Một vị chủ tử tốt như vậy bây giờ rất hiếm thấy!”

Hai ảnh vệ ở ngoài cửa vĩnh tai lên nghe ngóng cẩn thận, người nào người nấy ra sức gạt mạnh đầu, chủ tử nhà bọn họ vốn là người rất tốt! Chỉ là... Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, người nào người nấy lại thở dài, hình như lần này hơi nóng lòng quá rồi, ngay cả môi của cô nương nhà người ta cũng cắn rách thành như vậy, khó trách người ta lại khóc.

Tiểu Hỏa lại bóc xong một hạt dẻ nữa, nhấc tay lên ném vào cái tô gần đó, dè dặt giọng xuống, nói: “Có phải là chủ tử đã nhịn quá nhiều năm, cho nên khó khăn lắm mới gặp được một người mình thích, liền không khống chế được, hơi kích động...”

Tiểu Lục nghiêm nghị gạt đầu, mặt ra vẻ đương nhiên: “Chắc chắn rồi! Ngươi nghĩ mà xem, sau cái lần năm mười lăm tuổi đó, chủ tử chưa hề phát tiết lần nào nữa. Mười năm đấy! Một nam nhân bình thường sao có thể chịu đựng được...”

Bàn tay bóc hạt dẻ của Tiểu Hỏa run lên một cái, đột nhiên nảy ra ý nghĩ: “Này, ngươi nói xem có phải đã lâu lắm rồi không làm nên chủ tử không thạo chút kỹ xảo nào nữa?”

Tiểu Lục liếc mắt ra vẻ ghét bỏ hắn: “Từ trước tới giờ chủ tử chưa từng học qua chút kỹ xảo nào được

chưa hả! Sau lần đó, chủ tử cũng không nhớ được cái gì...”

Hai người đồng thời dừng lại động tác trên tay, đưa mắt nhìn nhau một cái, Tiểu Lục cắn răng nhỏ giọng nói: “Phải nói cái này với Cao Linh mới được.”

Tiểu Hỏa trịnh trọng gật đầu: “Phải đi tìm ít quyển sách tới, nếu không hạnh phúc cả đời của chủ tử sẽ gặp phải trở ngại!”

...

Ba ngày liên tiếp sau đó, lúc Kiều Sơ Huân đưa cơm đến cho Cảnh Dật cũng không hé răng nói lời nào, Cảnh Dật cũng không tìm chuyện chọc cho nàng nói chuyện như trước đây nữa, mỗi lần hai người dùng bữa đều hết sức yên lặng.

Trước giờ những người khác đều không tới trong lúc hai người đang dùng cơm, cho nên cũng không biết cảnh tượng hai người ở chung là như thế nào. Nhưng mà mọi người cũng nhận ra tình huống không ổn lắm, nhất là sắc mặt Cảnh Dật càng ngày càng khó coi hơn, mỗi lần đám ảnh vệ đều nơm nớp lo sợ đi vào, sau đó run lấy bầy đi ra khỏi phòng. Đến buổi tối ngày thứ ba, mọi người lần lượt ra khỏi phòng, nghe thấy Cảnh Dật lạnh lùng gọi tên Cao Linh, bảo hắn ở lại.

Đợi cho người cuối cùng đã ra khỏi phòng, Cảnh Dật dựa vào cái sập nhỏ, lạnh nhạt liếc Cao Linh một cái: “Thế này là có ý gì?”

Cao Linh ngẩng đầu lên, theo tầm mắt của Cảnh Dật mà nhìn về phía cái bàn nhỏ, chỉ thấy trên bàn bày ra ba, bốn quyển sách có bìa màu xanh lam, quyển dày quyển mỏng, liếc qua tên thì đều thấy hơi kỳ quặc... Cao Linh bước lên, cầm lấy một quyển mở ra xem thử, lập tức híp mắt lại, cái đám vô lại này! Chả trách tên nào tên nấy vọt ra nhanh như vậy, thì ra là làm chuyện xấu, nhường lại cục diện rối rắm cho hắn thu dọn...

Bởi vì chuyện gần đây liên tục có mấy cô nương bị mất tích nên Cảnh Dật phân phó cho mọi người rất nhiều công việc, tất cả mọi người đều đứng ở trước cái sập nhỏ chờ lệnh. Cảnh Dật nói xong chính sự, vừa mới liếc mắt ra ngoài cửa sổ một lát, quay mặt lại lần nữa thì đã thấy mấy quyển sách bày ra trên bàn, lật ra xem thử một cái, Cảnh Dật liền hất tung mấy quyển sách, lên tiếng bảo Cao Linh ở lại.

“Cầm về đi.” Cảnh Dật híp nửa con mắt lại, giọng lạnh lùng: “Chỉ một lần này thôi đấy, lần sau sẽ không có ngoại lệ. Thêm một lần nữa, cho dù là ai thì cũng sẽ bị lột da.”

Cao Linh thả quyển sách về trên bàn, cắn răng, trên mặt lộ vẻ quyết phải đánh đến cùng: “Chủ tử, các huynh đệ cũng đều là vì người... Mọi người đều nhìn ra chủ tử có ý với Kiều tiểu thư, hôm trước có người thấy Kiều tiểu thư khóc trong bếp, trên môi còn chảy máu...” Cho nên mới kiếm mấy quyển sách tới để công tử học hỏi... Cao Linh nói dứt quãng, gân xanh trên trán giật giật liên hồi, hình như cái việc học hỏi này nói hơi sớm rồi... Thảo nào mà chủ tử lại tức giận.

Cảnh Dật chậm rãi mở mắt ra, nhưng cũng không nhìn Cao Linh nữa. Đôi mắt phượng thoáng qua vẻ ảm đạm, mấy ngày nay nàng không để ý đến hắn, trong lòng hắn cũng đã đoán được là thế này. Nhưng mà nghe người khác nói nàng khóc, trong lòng hắn vẫn không kiềm được cảm giác chua xót... Hắn là nàng rất ghét hắn.

Cao Linh đang định nói gì nữa thì nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền vào, giọng nói êm ái vang lên: “Công tử.”

Cảnh Dật hơi rũ mắt, khóe môi lộ ra một độ cong bất đắc dĩ. Nàng cũng thật dễ mềm lòng, đã ghét hắn như vậy mà một ngày ba bữa, cộng thêm trà bánh sau buổi trưa và món hầm buổi tối, nàng vẫn chuẩn bị hết sức tận tâm, vừa làm xong đã đưa tới cho hắn.

Cửa không cài then, Kiều Sơ Huân dùng tay đẩy cánh cửa, bưng mâm bước vào phòng.

Trong phòng, Cao Linh đã nhanh tay thu dọn mấy quyển sách kia, lui sang một bên. Thấy Kiều Sơ Huân đi vào, hắn không chỉ không bước lên giúp nàng mà còn thấp giọng nói một câu: “Công tử, nếu không để ta đi tìm đại phu tới.”

Cảnh Dật liếc hắn một cái, tỏ ý bảo hắn đừng có nhiều chuyện, lúc thu hồi tầm mắt lại thì cố hết sức né tránh ánh mắt của Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân hơi kinh ngạc ngược mắt lên, chỉ thấy cả ánh mắt lẫn vẻ mặt hắn đều có vẻ uể oải, trong lòng nàng không khỏi dao động. Đặt mâm lên bàn, nàng vừa quan sát vẻ mặt Cảnh Dật, vừa nhẹ giọng nói: “Mời công tử đưa tay ra.”

Cảnh Dật nhếch môi lên đưa tay ra, lần này lòng bàn tay hướng lên trên, lại còn kéo cổ tay áo lên một chút, lộ ra một đoạn cổ tay trắng bóc.

Kiều Sơ Huân nắm chặt đầu ngón tay mình, vẫn còn hơi lạnh, nhẹ nhàng nói một tiếng “thất lễ”, sau đó mới vươn ba ngón tay ra đặt lên mạch đập của hắn.

Cao Linh có thể nhìn ra tâm tình của chủ tử nhà hắn hiện giờ đang tốt, lập tức khẽ khàng bước chân ra khỏi phòng, tiện thể đóng kín cửa lại.

Nàng bắt mạch, cảm giác mạch đập càng lúc càng nhanh, hơi ngửa mặt lên nhìn Cảnh Dật, lại thấy đôi mắt đen nhánh của hắn đang nhìn nàng chăm chú, giữa hai hàng mày lộ ra vẻ chuyên tâm, nhưng cũng loáng thoáng chút buồn phiền khó hiểu.

Kiều Sơ Huân cau mày lại, hỏi khẽ: “Công tử cảm thấy khó chịu ở đâu sao?”

Cảnh Dật nhấp môi, chỉ nói một chữ: “Nóng.”

Kiều Sơ Huân nghe vậy thì mi tâm càng nhú chặt hơn, tiến lên trước một bước, lại nói một tiếng “thất lễ” rồi vươn tay ra sờ lên trán hắn. Hình như hơi nóng... Nhưng cũng có thể là vì tay nàng quá lạnh, hơn nữa sắc mặt người này vẫn bình thường, màu môi tươi đẹp, cũng không có triệu chứng giống như đang phát sốt.

Cảnh Dật chỉ khẽ than nhẹ một tiếng: “A...” Kiều Sơ Huân vừa sờ trán hắn, vừa quan sát kĩ sắc mặt Cảnh Dật, chỉ thấy khóe mày hắn hơi cau lại, đôi mắt khép hờ, trông vẻ mặt thật sự không được thoải mái lắm.

Kiều Sơ Huân lại duỗi ngón tay ra xoa nhẹ lên lòng bàn tay hắn, ở đó rất khô, cũng hơi nóng hơn. Nhưng mà cũng may là không phải đang lên cơn sốt, chỉ là hỏa khí trong người hơi cao, chỉ cần chú ý về mặt ăn uống trong mấy ngày tới là có thể điều chỉnh được.

Kiều Sơ Huân nhanh chóng thu tay về, mở nắp chung canh ra, cầm cái thìa nhỏ khuấy một cái, nhẹ giọng nói: “Trong canh này có bỏ ngó sen, vừa hay có thể thanh hỏa, lát nữa công tử ăn canh nhớ ăn thêm mấy miếng ngó sen.”

Ôn hương nhuyễn ngọc đột nhiên rời đi, Cảnh Dật lập tức thấy khó chịu trong lòng, nhú mày một cái: “Người muốn đi?”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười với hắn: “Công tử mau uống canh nhân lúc còn nóng. Ta ra ngoài một chuyến, sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

Cảnh Dật lộ vẻ mặt không vui nhưng cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái, cầm thìa lên chậm rãi ăn canh, bàn tay còn lại chậm rãi nắm chặt lại, xúc cảm mềm mại lạnh lạnh vẫn còn sót lại trong lòng bàn tay, nhưng trong lòng lại dần ấm áp lên. Nhìn tình hình lúc này thì dường như nàng cũng không ghét hắn lắm... Vậy mấy ngày trước chỉ là đang phát cáu với hắn sao? Cảnh Dật ăn canh, khóe môi bất giác lặng lẽ cong lên.

Sau khi quay trở về bếp không lâu, Kiều Sơ Huân đã bưng một đĩa lê cắt nhỏ quay trở lại. Lê mùa đông rất ngọt, lại còn là lê giòn mới được đưa tới bán, nghe người bán hàng nói là được chở từ vùng tây bắc tới, chỉ là giá cao gấp ba lần so với lê địa phương. Nhưng mà khi đó Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi đã nếm thử một miếng, quả thật rất ngọt, hơn nữa ăn còn có cảm giác rất mịn, không hề có chút vụn nhám nào, nếu dùng để nấu canh thì thật sự là hơi tiếc.

Cảnh Dật lấy một miếng bỏ vào trong miệng, thịt lê nhẵn mịn giòn tan, lại còn hơi lạnh lạnh, ăn vào cả cổ họng lẫn tim phổi cũng thấy thoải mái dễ chịu.

Kiều Sơ Huân bưng chung canh lên, thấy mấy ngó sen bên trong đều đã được ăn hết thì đẩy nắp lại, đặt vào trong khay cùng với thìa canh.

Cảnh Dật nuốt một miếng lê, nhìn nàng, chậm rãi nói: “Người có chuyện gấp phải vội về sao?”

Kiều Sơ Huân hơi sững sốt, ngược mắt lên nhìn hắn: “Không có.” Nàng thì có thể có chuyện gì, cũng chỉ là quay về bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho ngày mai mà thôi. Cùng lắm là nói chuyện phiếm với Tiểu

Đào Nhi một lúc, trêu chọc con thỏ nhỏ một hồi rồi đi ngủ thôi.

Cảnh Dật cong môi lên, chậm rãi nói: “Không có chuyện gì thì ngồi cùng ta một lúc đi.” Vừa nói vừa dịch chân vào bên trong, dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng ngồi xuống bên sạp.

Kiều Sơ Huân vội vàng lắc đầu một cái, thấy vẻ mặt lạnh lùng của Cảnh Dật thì lại nhanh chóng tới bên bàn ăn, nhắc một cái ghế tròn tới, đặt bên cạnh sạp, nghiêng người ngồi xuống.

Vẻ mặt Cảnh Dật bớt giận hơn một chút, im lặng ăn lê, cũng không nói chuyện. Kiều Sơ Huân ngồi cạnh đó, hơi lúng túng, một lát sau thì cất tiếng hỏi khê: “Ta nghe Cao đại ca nói, gần đây công tử đang bận giúp phủ nha phá án. Có, có manh mối gì sao?” Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Cảnh Dật, không biết tại sao Kiều Sơ Huân lại cảm thấy vành tai nóng lên, vì vậy mới muốn tìm vài lời để nói, cũng là để bầu không khí khỏi kỳ lạ như vậy.

Cảnh Dật nhìn gò má đỏ ửng của nàng, môi hơi cong lên: “Người có hứng thú với mấy chuyện thế này sao?”

Kiều Sơ Huân cẩn thận suy nghĩ một chút, lại khê gật đầu một cái: “Ta không thạo mấy việc này, chỉ là mấy ngày nay ra phố luôn cảm thấy trong thành lòng người hoang mang, có mấy cửa tiệm đã lâu không mở cửa. Hơn nữa ta còn nghe Tiểu Đào Nhi nói, mấy cô nương bị hại dường như đều chết rất thê thảm...”

Cảnh Dật trầm ngâm một lúc mới chậm rãi lên tiếng: “Biết Thất Sênh Giáo chứ?” Nếu nàng đã biết rõ chuyện phủ Tam vương gia, còn từng nghe nói về Đoạn Trần thì chắc chắn sẽ có chút ấn tượng đối với chuyện của Thất Sênh Giáo.

Kiều Sơ Huân liếc nhìn vẻ mặt hắn, dè dặt trả lời: “Ta đã từng nhìn thấy cáo thị của quan phủ, nói là một tà giáo, còn hút máu người nữa?”

Cảnh Dật nhẹ nhàng gật đầu, mi mắt cũng lộ vẻ âm đạm: “Bọn Cao Linh đã đến quan phủ kiểm tra thì thế, quả thật rất giống với vụ án Thất Sênh Giáo trước kia. Mấy người chết đó...” Cảnh Dật đang nói thì hơi dừng lại, chậm rãi nhướn một bên mày lên, trong đôi mắt phượng lộ ra nụ cười hài hước nhàn nhạt: “Người vẫn muốn nghe?”

“Lát nữa sợ không dám về phòng mình thì làm sao?” Ngay cả giọng nói lười biếng cũng thoáng lẫn nụ cười.

Kiều Sơ Huân mím môi, rất trấn định nhìn hắn: “Không đâu.” Trong sân nhiều người như vậy, hơn nữa ai cũng có võ nghệ cao cường, từ trước tới giờ nàng và Tiểu Đào Nhi đều cảm thấy rất yên tâm, ban đêm cũng ngủ rất ngon giấc.

Cảnh Dật cong môi lên, con ngươi đen nhánh lấp lánh ánh sáng: “Lá gan cũng lớn đấy!” Bình thường đều bày ra dáng vẻ con thỏ con ngoan ngoãn trước mặt hắn, không ngờ rằng nàng cũng can đảm như vậy.

Thấy Kiều Sơ Huân thật sự muốn nghe, Cảnh Dật liền nói cho nàng nghe về mấy manh mối thu thập được

gần đây, chỉ là đã lược bớt những chi tiết khiến người ta chỉ nghe thôi cũng đã phát run.

Kiều Sơ Huân nghe rất cẩn thận, đợi Cảnh Dật kể xong, nàng liền nhẹ giọng hỏi: “Những cô nương bị bắt đi kia đều mất tích hơn một tháng rồi mới bị giết sao?”

Cảnh Dật nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Kiều Sơ Huân suy nghĩ một chút, đột nhiên khẽ thốt lên: “Vậy chẳng phải là... mấy người của Thất Sinh Giáo kia, đều ở trong thành Việt Châu này?”

Cảnh Dật nhìn thấy đôi mắt nàng tròn tròn lên như con thỏ con bị dọa cho hoảng sợ thì không khỏi cảm thấy buồn cười: “Ừ, không thể ở quá xa.” Bởi vì phải tìm mục tiêu, cho nên chắc chắn phải có một vài người thường xuyên đi đi lại lại trong thành.

Thấy mi tâm Kiều Sơ Huân hơi cau lại, dường như hết sức lo lắng, Cảnh Dật liền cong môi lên cười nàng: “Sao rồi, Kiều tiểu thư đang nghĩ đến đâu mới quan trọng nào sao?”

Kiều Sơ Huân lắc đầu, nhìn Cảnh Dật với vẻ hơi trách móc: “Công tử đừng có lúc nào cũng trêu chọc ta.” Bình thường đám người kia gọi nàng là “tiểu thư” cũng được, nhưng hắn là chủ tử mà cũng theo mọi người gọi nàng là “Kiều tiểu thư” thì còn ra thể thống gì nữa.

Đôi mắt phượng của Cảnh Dật cong cong, ánh mắt càng lộ vẻ sâu xa: “Vậy người nói xem, ta nên gọi người là gì đây?” Nhắc tới mới thấy, hai người từ kinh thành đến đây cũng đã sắp được bốn tháng rồi, Kiều Sơ Huân vẫn gọi hắn là “công tử”, mà hắn cũng chưa từng gọi thẳng tên Kiều Sơ Huân.

Thấy nàng lại mím môi, tay vân vê vạt váy, Cảnh Dật liền không kìm được bật cười: “Người lại không cho ta gọi người là tiểu thư, vậy ta gọi tên người có được không?” Nói xong, không đợi Kiều Sơ Huân kịp lên tiếng phản đối, Cảnh Dật gọi một tiếng: “Sơ Huân...”

13. Chương 13: Canh Hoa Mai

Phía sau phòng Cảnh Dật có một suối nước nóng nho nhỏ, lại chỉ có một nửa là lộ thiên, trên nửa còn lại dựng một cái lán, như vậy cho dù trời mưa hay tuyết thì cũng không ảnh hưởng tới việc ngâm suối nước nóng.

Bên cạnh suối nước nóng là một hàng cây mai, đi qua nơi đó sẽ tới phòng của Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi. Cao Linh và mấy ảnh vệ cũng ở trong hậu viện, mười mấy người còn lại thì ở tiền viện, như vậy đồng nghĩa với việc vây quanh phòng của Cảnh Dật ở giữa.

Thân thể Cảnh Dật càng ngày càng tốt, nội lực cũng đã khôi phục được bảy, tám phần. Bởi vì trong thành

liên tục xảy ra mấy vụ án nên gần đây hắc mồi thường xuyên ra khỏi nhà. Đám ảnh vệ cũng thay phiên nhau bị phái ra ngoài làm việc, nhưng mà trong phủ vẫn luôn để lại mấy người trông giữ để đảm bảo cho sự an toàn của Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi.

Nói là ảnh vệ chủ yếu là lúc còn ở kinh thành, Cảnh Dật có thân phận tiểu hầu gia, rất nhiều chuyện không thể quá phô trương. Bây giờ mọi người đã đến thành Việt Châu, đã cách xa kinh thành, Cảnh Dật cũng không cần lúc nào cũng đề phòng người của phủ Tam vương gia như lúc trước nữa, vì vậy đám ảnh vệ cũng không hẳn là ảnh vệ, lúc nào cũng có thể thoải mái ra vào bên cạnh Cảnh Dật.

Đêm hôm qua có trận tuyết nhẹ, trong sân phủ một mảng tuyết trắng xóa, hoa mai bên suối nước nóng cũng rơi lả tả, tuyết trắng lẫn với cánh hoa hồng phấn trông rất thanh nhã.

Cảnh Dật ăn xong bữa sáng thì ra khỏi nhà, Cao Linh và bốn ảnh vệ đi theo, một số người khác thì bị phái đi điều tra ngầm ở khắp các góc ngách trong thành. Đồ ăn sáng là hoành thánh do Kiều Sơ Huân gói, có hai loại nhân là thịt tươi lẫn khoai từ và thịt tươi cùng ngó sen, ngoài ra còn có mấy món chua ngọt và mặn, cùng với bánh bao nhân đậu. Tất cả mọi người đều dậy sớm, ăn uống no nê, cả người khoan khoái dễ chịu, thỏa mãn đi ra ngoài.

Thu dọn bát đĩa xong, Kiều Sơ Huân bắt đầu hâm cháo gà. Nàng và Tiểu Đào Nhi một người cán vò, một người gói sủi cảo, làm hai nồi sủi cảo nhân thịt lửa đầy ắp, Tiểu Đào Nhi ở trong bếp trông lửa và nấu cháo, Kiều Sơ Huân thì ra sân hái một ít hoa mai mới hé nụ.

Quay trở lại bếp, nàng ngâm hoa mai trong nước giếng, lại đổ thêm gần nửa túi bột gỗ đàn hương cùng một số loại gia vị khác, bắt đầu khuấy. Chỉ chốc lát sau, cái chậu nhỏ ngát hương, mùi mai trắng thơm dịu, mùi bột đàn hương hơi trầm, hai loại kết hợp lại sinh ra mùi thơm hết sức độc đáo.

Tiểu Đào Nhi ngồi bóc hạt dẻ ở gần đó, nhìn Kiều Sơ Huân nhanh tay trộn bột, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên: “Sơ Huân tỷ tỷ, sủi cảo đã hấp rồi, sao tỷ còn trộn bột nữa?”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, đưa tay lên quạt trán: “Trời lạnh, mọi người đều ở bên ngoài, vẫn nên làm thêm chút đồ nóng.”

“Ngăn thứ ba bên dưới tủ gỗ có khuôn, người giúp ta lấy cái hình hoa mai tới đây.” Kiều Sơ Huân vừa nhào bột vừa gọi tiểu nha đầu giúp một tay.

Tiểu Đào Nhi nhanh chóng lấy khuôn tới, đứng bên cạnh nhìn Kiều Sơ Huân làm việc, chỉ thấy mười ngón tay thon dài của nàng thoăn thoắt, chẳng mấy chốc trên thớt đã xuất hiện mấy bông hoa mai xinh xắn. Tiểu Đào Nhi cầm một bông hoa mai lên ngửi một cái, hít sâu một hơi: “Thật là thơm! Giống mùi của mấy loại son phấn đắt tiền ấy...”

Kiều Sơ Huân hơi cong môi lên, liếc nàng một cái: “Con mèo tham ăn!”

Tiểu Đào Nhi dẩu môi lên, nhỏ giọng oán trách: “Cái này cũng không thể trách ta được, chủ yếu là vì Sơ

Huân tỷ tỷ nấu ngon quá! Tháng trước ta về nhà mang theo mấy khối bánh ngọt về cho mẫu thân và mấy đệ đệ muội muội, bọn họ đều nói chưa từng ăn loại bánh nào ngon như thế. Ta nói với bọn họ là ngày nào ta cũng được ăn, hi hi...”

Kiều Sơ Huân nở một nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Lần sau về thì nói trước với ta một tiếng, ta làm thêm cho người một ít.”

Tiểu Đào Nhi lè lưỡi: “Không cần đâu! Mẫu thân của ta nói, không thể cứ lấy đồ của chủ tử như vậy. Mỗi tháng hai quan tiền, còn thường xuyên có y phục mới, hơn nữa mấy tháng nay ta ở trong phủ đã mập hơn trước kia nhiều rồi, mẫu thân ta nói là do vận khí của ta tốt, làm việc cho một nhà tốt như vậy...”

Kiều Sơ Huân cười cười nhìn nàng một cái, bỏ mấy bông hoa mai trên thớt vào cái tô bên cạnh, mở nồi canh gà đang nấu ở bên cạnh ra, đổ gần hết mấy miếng mì hoa mai vào, chỉ chừa lại chừng mười miếng, bỏ vào chung canh gà dành riêng cho Cảnh Dật.

Gần trưa, trời vẫn âm u, thỉnh thoảng lại có tuyết rơi xuống. Tiểu Lục và Tiểu Lai mỗi người xách hai cái hộp đựng thức ăn, Kiều Sơ Huân cũng xách một cái hộp nhỏ, đưa bữa trưa tới cho Cảnh Dật, mấy người còn lại thì ở lại canh giữ phủ.

Đá lát trên đường khá trơn, hai người đi phía sau chú ý đến bước chân Kiều Sơ Huân nên cũng không đi nhanh. Cũng may phủ nha cách không xa phủ đệ, chỉ một lát sau đã đến nơi.

Kiều Sơ Huân đi trước, lúc bước chân lên bậc thềm cuối cùng thì đột nhiên bị trượt chân, hơn nữa trên tay còn xách đồ nặng, tay còn lại thì đang cầm dù, còn chưa kịp kêu lên thì cả người đã ngã ngửa về phía sau. Tiểu Lục và Tiểu Lai đi sau vẫn giữ khoảng cách chừng hai bước chân, thấy vậy thì vội vàng tiến lên trước đưa tay ra đỡ lấy.

Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy mắt cá chân vặn một cái, người nghiêng sang một bên, nửa người tựa vào vai Tiểu Lục, hộp đựng thức ăn trên tay lắc một hồi, may mà nắm chặt nên cũng không rơi ra, cây dù ở tay bên kia thì đã rơi xuống đất. Cảnh Dật vừa bước ra khỏi phủ nha thì nhìn thấy cảnh tượng Kiều Sơ Huân đang dựa nửa người trong ngực Tiểu Lục, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, đôi mắt mở to, có vẻ như bị dọa sợ không nhẹ.

Hắn nhanh chóng tiến lên kéo tay đỡ cho nàng đứng lại ngay ngắn, liếc Tiểu Lục một cái, giọng cũng hơi lạnh: “Không sao chứ?”

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, còn chưa kịp mở miệng thì đồ trên tay đã bị cầm lấy. Hai người bên cạnh vừa tự trách lại vừa sợ, nhất là Tiểu Lục bị cái liếc mắt của Cảnh Dật làm cho toát cả mồ hôi lạnh.

Cảnh Dật cúi đầu liếc nhìn dấu chân và vết trượt trên nền tuyết, khom người xuống nhặt cây dù lên, mày nhíu chặt lại: “Có bị trật chân không?”

Kiều Sơ Huân thử nhúc nhích mắt cá chân, vẫn ổn, chỉ là hơi nhói nhói. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Cảnh

Dật, bên môi lộ ra nụ cười nhẹ: “Không sao. Bên ngoài rất lạnh, công tử mau vào thôi.”

Ngoài cửa là một vị công tử nho nhã mặc quan phục màu xanh đậm, hấn nhìn hai người, cười cười: “A! Kiều tiểu thư đã đưa cơm tới rồi đấy sao? Có phần của ta không...”

Người nói chuyện chính là phủ doãn Y Thanh Vũ của phủ Việt Châu, mấy ngày nay đang phá án cùng Cảnh Dật, cũng đã dần quen thuộc với mọi người. Người này bình thường vốn thích nói đùa, đi theo phía sau Cảnh Dật ra ngoài đón người, thấy tiểu hầu gia bình tĩnh kéo người ta vào trong ngực thì ý cười trong mắt càng sâu hơn.

Kiều Sơ Huân vội vàng hành lễ với Y Thanh Vũ: “Y đại nhân tốt lành.”

Y Thanh Vũ cười híp mắt khoát tay một cái, đi lên trước nhận lấy một cái hộp đựng thức ăn trong tay Tiểu Lục, quay đầu nhìn về phía Kiều Sơ Huân: “Nhất phẩm tiểu hầu gia của đương triều còn đứng ở đây đấy, ta thật sự không gánh nổi tiếng đại nhân này của người. Sau này gặp mặt chỉ cần chào nhau một tiếng là được rồi, không cần hành lễ!”

Cảnh Dật một tay xách hộp đựng thức ăn, một tay che dù cho Kiều Sơ Huân, che kín nửa người nàng trong ngực mình, dẫn nàng đi vào trong. Đi vào phòng sau hậu viện, Y Thanh Vũ mở nắp trên cửa hộp đựng thức ăn ra, hít sâu một hơi, thở dài nói: “Là canh hoa mai! Tiểu hầu gia thật là có phúc...”

Cảnh Dật liếc hần một cái, vén vạt áo khoác lên ngồi xuống ghế: “Cũng làm cả phần của người, còn ý kiến cái gì!”

Tiểu Lục và Tiểu Lai đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, ra khỏi phòng gọi đám ảnh vệ tới ăn cơm. Kiều Sơ Huân cười khẽ, đứng bên cạnh bàn, mở hộp đựng thức ăn ba tầng có tay cầm quấn dây màu đỏ ra, bưng hai đĩa thức ăn ra trước, sau đó bưng một đĩa sủi cảo hấp, cuối cùng là chung canh thả bột mì hình hoa mai kia, dưa, cùng với bát nhỏ.

Y Thanh Vũ vừa thấy có sủi cảo thì cực kỳ vui mừng, vội vàng cao giọng gọi người lấy giấm từ sau bếp lên, lại cắt thêm rau thơm hành lá chia cho mọi người. Trong phủ nha ăn trưa sớm, đám thuộc hạ đều đã ăn xong, chỉ có Y Thanh Vũ vì muốn ăn cơm chùa nên mới dính lấy Cảnh Dật chờ cơm do Kiều Sơ Huân đưa tới.

Mọi người nhanh chóng ăn sủi cảo hấp và canh hoa mai còn nóng sốt. Vốn dĩ canh hoa mai đã có thể làm món chính, nhưng vì còn có sủi cảo hấp nên Kiều Sơ Huân không bỏ nhiều mì hoa mai, chủ yếu là uống nước canh, thưởng thức mùi thơm từ hoa mai và bột đàn hương.

Quả nhiên, canh gà có thêm mùi vị rất khác với ngày thường, lại cần thêm một cái sủi cảo nhân thịt lừa còn nóng hôi hổi, nhân thịt tươi non mềm mại, ăn kèm với giấm chua chua ngọt ngọt và rau thơm hành lá cắt nhỏ, quả thật cực kỳ ngon miệng. Người ta vẫn nói “trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt lừa”, khen là ở chỗ thịt lừa tươi non hơn những loại thịt khác, hơn nữa Kiều Sơ Huân điều chế gia vị để ướp thịt rất ngon, càng làm nổi bật thêm sự thơm ngon của thịt lừa.

Kiều Sơ Huân nấu ăn rất chú trọng tới việc phối hợp dinh dưỡng giữa các loại nguyên liệu và hiệu quả trị liệu của món ăn, thịt lừ tính hàn nhưng lại bổ khí ích máu, mạnh gân tráng cốt, hơn nữa hiện giờ trời lạnh, rất phù hợp cho Cảnh Dật.

Cảnh Dật thấy Kiều Sơ Huân chỉ ăn hai miếng rồi bắt đầu uống canh thì liền thấp giọng hỏi nàng: “Mới ăn thế đã no rồi?”

Kiều Sơ Huân nuốt hết cháo trong miệng, gạt đầu một cái: “No rồi. Công tử phải vất vả phá án, chú ý ăn nhiều một chút.”

Trong lúc dùng bữa, hai người cũng nói chuyện nhiều hơn trước kia. Cảnh Dật dần dần cũng biết có chừng có mực, không còn chọc cho Kiều Sơ Huân nói không nên lời như lúc trước nữa. Bây giờ nghe Kiều Sơ Huân chủ động khuyên mình ăn nhiều, trong lòng hẳn hết sức vui vẻ, tìm chuyện để nói: “Hoa mai ở đâu ra?”

Kiều Sơ Huân cong môi lên, đáp lại: “Hái ở ngay trong phủ, bên cạnh suối nước nóng. Chắc là công tử không để ý, sáng nay mai đã nở nhiều rồi.”

Cảnh Dật nhếch môi lên, lộ ra nụ cười đầy ý tứ sâu xa: “Thế sao? Ta thật sự không để ý.” Nghĩ một chút, hẳn lại cười, nói: “Làm chút rượu hoa mai đi, vừa vặn đầu xuân năm tới có thể uống.”

Kiều Sơ Huân cười nhẹ, gạt đầu: “Được.” Trong sân đã chôn mười bình rượu hoa quế, bảy bình rượu hoa cúc, sau này có loài hoa nào thích hợp để cất rượu thì đều có thể hái về làm rượu. Như vậy sang năm tới thì mọi người đã có thể uống rượu đủ thứ mùi vị, cũng có thể làm được nhiều loại đồ ăn hơn.

Chừng mười ảnh vệ trong phòng dường như cũng đã quen với việc lúc ăn cơm thì giọng điệu của chủ tử sẽ nhẹ nhàng ôn hòa hơn bình thường, nhỏ giọng trao đổi với Kiều Sơ Huân, lặng lẽ ăn cơm như thể xung quanh không có ai. Ngược lại thì Y Thanh Vũ sững sốt mất một lúc, vừa run lập cập vừa vui vẻ ăn sủi cảo.

Đúng lúc ấy thì có một người đẩy cửa đi vào, trong tay cầm hai tờ giấy, thấy cả đám người hoặc đứng hoặc ngồi đều đang ăn cơm với khí thế ngất trời thì không khỏi ngây người ra. Y Thanh Vũ bưng bát uống một hớp canh, vừa nhai miếng mì hoa mai mềm dẻo thơm lừng vừa cười ha ha chào hỏi: “Sở Hối, tới đây! Làm việc tới tận trưa, còn chưa ăn cơm phải không? Mau tới đây ném thử tay nghề của Kiều tiểu thư, đảm bảo người ăn một miếng sẽ không còn muốn đụng đến cơm nước trong nha môn nữa!”

Cảnh Dật liếc mắt nhìn Y Thanh Vũ một cái, ánh mắt có vẻ uy hiếp, có muốn ăn cơm nữa không hả? Có phải mấy ngày nữa còn muốn Kiều Sơ Huân bao hết cơm nước trong nha môn không hả!

Y Thanh Vũ nghiêng người, vội vàng che cái bát lại, đôi mắt cong cong nhìn tiểu hầu gia, cười vô cùng tha thiết, muốn muốn! Trong lòng lại thăm le lưỡi, tiểu hầu gia đau lòng cho mỹ nhân kia!

Sở Hối hành lễ với Cảnh Dật và đại nhân nhà mình xong thì thờ ơ trả lời: “Đa tạ đại nhân quan tâm, ta đã ăn rồi.” Nói xong lại đi lên trước, đặt tờ giấy trong tay lên trên án thư của Y Thanh Vũ: “Đại nhân cứ ăn xong rồi hãy xem.” Nói xong thì khề gạt đầu với mọi người, quay lưng đi ra.

Cảnh Dật nhìn theo bóng lưng thiếu niên như có điều suy nghĩ, môi hơi mím lại, liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái: “Thiếu niên trẻ tuổi mà lại chín chắn, đúng mực.” Ý là dưới tay người cũng có có mấy người đáng tin cơ đấy!

Y Thanh Vũ cười híp mắt, vẻ mặt đầy tự hào: “Bồn vét được từ chỗ Lý bá bá ở Hàng Châu đấy!”

Đám ảnh vệ đang uống canh đều giật giật khóe mắt, chuyện bồn vét này đáng để tự hào lắm sao?

Kiều Sơ Huân cũng bị dáng vẻ của Y Thanh Vũ chọc cho hơi cong cong khóe môi. Cảnh Dật hơi xoay mặt một cái, thấy vẻ mặt cong môi cười dịu dàng như vậy của Kiêu Sơ Huân thì trong lòng bất giác lay động, nhưng lại có chút bức bối... Buồn cười thế sao?

14. Chương 14: Vịt Nướng Chay

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai ngày liên tục tuyết rơi dày đặc, thế nhưng hoa mai trong sân lại khoe sắc rực rỡ. Mỗi ngày thức dậy Kiêu Sơ Huân đều hái một ít mai đã nở rộ, giữ lại để làm rượu hoặc nấu canh.

Trời càng ngày càng lâu sáng, may mà giờ dần mỗi ngày đám ảnh vệ thay ca đều thấp thêm hai ngọn đèn lồng, đến lúc Kiêu Sơ Huân dậy đã có thể men theo ánh sáng đi ra ngoài sân, lúc mức nước rửa mặt cũng tiện hơn rất nhiều.

Rửa mặt chải tóc xong vẫn còn sớm, Kiêu Sơ Huân xách giỏ trúc đi vào rừng mai, chọn những chạc cây rậm rạp hơn, cánh tay khoác giỏ trúc nứu nhánh cây xuống thấp hơn một chút, tay còn lại nhanh chóng hái những bông hoa đã hoàn toàn nở rộ, để lại những bông còn chưa nở bung hoặc mới chỉ là nụ hoa còn chưa hé.

Bàn chân giẫm trên nền tuyết, thỉnh thoảng dịch bước chân về phía trước, phát ra âm thanh khe khẽ. Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên cánh hoa mềm mại, chớp mũi thưởng thức hương thơm dịu dàng tươi mát, mặc dù bận rộn nhưng tâm tình Kiêu Sơ Huân vẫn rất tốt. Cúi đầu liếc nhìn giỏ trúc treo dưới khuỷu tay, thấy hoa mai đã phủ kín một tầng, Kiêu Sơ Huân cong môi, xoay người quay trở về bếp.

Đổi giỏ trúc sang tay khác, chẳng biết từ lúc nào sau lưng đã có một người, đôi ủng thêu hoa văn sẫm màu, áo choàng gấm màu xanh lam viền bạc. Kiêu Sơ Huân vội ngẩng đầu lên, giọng không khỏi kinh ngạc: “Công tử.”

Cảnh Dật dường như đã đi theo một hồi lâu, thấy nàng rút cuộc cũng quay người lại ngẩng đầu lên thì khóe môi chậm rãi cong cong. Ánh sáng màu vàng cam ấm áp ở phía sau phủ lên người hắn, từ vai xuống đến cánh tay hắn đều nhuộm một vàng sáng mờ mờ, ngũ quan trước giờ vẫn luôn lạnh lùng đã có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều, ngay cả con ngươi vốn đen nhánh cũng ánh lên màu vàng mờ nhạt.

Kiều Sơ Huân thấy hắn nhìn nàng chăm chú thì cũng không nói gì, cánh tay đặt bên người hơi mất tự nhiên kéo kéo vạt áo, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Ta lập tức quay lại bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, sáng sớm gió lạnh, công tử vẫn nên vào nhà đi thôi.”

Khóe môi Cảnh Dật càng cong hơn, mắt hơi híp lại nhìn động tác nhỏ trên tay nàng: “Không hái nữa?”

Kiều Sơ Huân lại nhìn vào những cánh hoa trong giỏ trúc, khẽ gật đầu một cái: “Vâng, mỗi ngày hái một ít cánh mới nở là được. Hơn nữa hiện giờ vẫn còn sớm, trong phủ cũng không có nhiều mai...” Thứ nhất, hái

nhiều mai cũng không dùng hết, sẽ rất đáng tiếc; thứ hai, trong phủ chỉ có chừng mười mấy gốc mai, nếu hái cho trơ trụi cả thì thật sự không dễ nhìn chút nào.

Kiều Sơ Huân nói không rõ, nhưng Cảnh Dật lại nghe ra, vươn tay lấy giỏ trúc đến nhìn thử, chậm rãi nói: “Ồ ngoại ô thành nam có một vườn mai, phong cảnh không tệ, chờ qua mấy ngày này, ta dẫn người đi hái mai.”

Kiều Sơ Huân hơi ngậy ra nhìn hắn, không hiểu ý của hắn cho lắm: “Công tử muốn thưởng mai sao?” Hay chỉ đơn thuần là muốn giúp nàng hái mai? Nếu là về sau thì không cần phải phí công phí sức như vậy, mặc dù trong phủ không nhiều mai nhưng mỗi ngày chỉ hái một ít, vẫn dư sức dùng để cất rượu và làm đồ ăn.

Cảnh Dật khẽ liếc nàng một cái: “Người không muốn đi?”

Kiều Sơ Huân ghen lời, gật đầu không phải mà lắc đầu cũng không phải, đi hay không thì nàng đều không có ý kiến gì, chỉ là nếu Cảnh Dật nổi hứng muốn thưởng mai thì nàng thật sự không nên làm phật ý hắn. Trong lòng đang ngập ngừng, Kiều Sơ Huân vươn tay ra định lấy giỏ trúc về, cánh tay vươn ra lại bị hắn cầm lấy, giọng nói của hắn cũng ấm áp hơn lúc nãy: “Tay lạnh như vậy còn đi hái hoa, bị cọng thì phải làm sao?”

Hắn vừa nói vừa dùng đầu ngón tay xoa nhẹ lên bàn tay lạnh buốt của nàng, cổ tay dùng lực kéo nàng lại gần hơn một chút. Kiều Sơ Huân cảm thấy gò má nóng lên, không ngừng muốn rút tay ra: “Không, không sao đâu. Lát nữa quay vào nhà là ổn thôi.”

Cảnh Dật thuận tay ném giỏ trúc xuống dưới đất, kéo luôn cả bàn tay còn lại của Kiều Sơ Huân, đưa lên trước mặt quan sát tỉ mỉ. Mấy vết thương nhỏ lúc trước đều không còn nữa, da thịt trên tay trơn mịn, xem ra nàng vẫn thường xuyên dùng chai thuốc kia. Mười ngón tay thon dài, chỉ là hơi xanh xao, ngay cả mu bàn tay cũng mơ hồ có màu tím tái. Ngón tay cái của hắn khẽ vuốt qua mu bàn tay, bàn tay ấm áp của hắn bao bọc lấy tay nàng, chậm rãi vuốt ve, bất ngờ chạm phải một vết chai mỏng bên trong ngón trỏ, hắn hơi nhíu mày lại.

Lúc đầu Kiều Sơ Huân chỉ chú tâm nhìn giỏ trúc đựng cánh hoa bị Cảnh Dật ném xuống một cách không thương tiếc, thấy những cánh hoa đảo lộn, nhưng cuối cùng cũng không bị rơi ra ngoài. Vừa mới yên tâm thì đã bị hành động tiếp theo của Cảnh Dật làm cho trong lòng chấn động, mi tâm trắng nõn nhăn lại, mười ngón tay hơi gấp xuống, không ngừng kéo cổ tay về: “Công tử...”

Đã khá nhiều ngày nay hai người chung sống rất hòa hợp. Cảnh Dật không còn buông lời chọc ghẹo nàng như trước kia, cả lời nói lẫn cử chỉ đều rất quy củ, thỉnh thoảng nói mấy câu cũng chỉ là quan tâm đến nàng, khiến Kiều Sơ Huân không còn ầm ức nữa, dần khôi phục ấn tượng ban đầu đối với hắn: mặc dù tính tình lạnh nhạt nhưng lòng dạ thật sự không tệ, cũng rất biết cách làm người. Không ngờ sáng hôm nay vô tình gặp gỡ trong rừng mai, lúc đầu vẫn còn nói chuyện rất tốt, không hiểu sao bỗng dưng lại trở về tình cảnh như trước đó...

Ngón cái vuốt ve trên vết chai, Cảnh Dật ngược mắt lên nhìn, thấy vẻ mặt hơi hốt hoảng của nàng, giọng nói bất giác lộ ra vẻ thương xót chiều chuộng: “Đến đây mới có sao?” Nhìn vị trí hắn là do cầm dao mà có, hơn nữa vẫn còn rất mỏng, chắc chỉ mới xuất hiện tầm hai, ba tháng.

Mí mắt Kiều Sơ Huân khẽ run lên, bàn tay vẫn cố rút ra nhưng lại không dám có quá nhiều tiếp xúc, hơi luống cuống đáp lại: “Không sao đâu, nấu cơm lâu sẽ thành như vậy.”

Đang nói thì nghe thấy ở phía xa xa vang lên giọng nói hơi sợ sệt của Tiểu Đào Nhi: “Sơ Huân tỷ tỷ, ta đã nhắc hoành thánh ra khỏi nồi, bánh bao cũng đã hâm lại rồi...”

Các loại thức ăn đều được làm từ hôm trước, sáng hôm sau chia ra hâm nóng lại là có thể nhanh chóng ăn được. Tiểu Đào Nhi ở trong bếp đợi mãi mà vẫn không thấy Kiều Sơ Huân, cũng không biết nàng có dự định gì khác hay không, cho nên mới dựa theo lời dẫn dò từ tối hôm trước mà chuẩn bị xong đồ ăn, sau đó thì đi tìm người. Không ngờ Cảnh Dật cũng ở trong rừng mai này, hơn nữa nhìn từ xa thì có vẻ như hai người họ đứng rất gần nhau, Tiểu Đào Nhi đành mạo hiểm khả năng bị công tử ghét, run rẩy nói ra một câu như vậy, định bụng nếu tình hình không ổn thì sẽ nhanh chóng chạy đi.

Kiều Sơ Huân vội vàng mượn lời của Tiểu Đào Nhi để khuyên nhủ: “Công tử về phòng trước đi, ta phải đi

chuẩn bị đồ ăn sáng cho mọi người, để trễ sẽ ảnh hưởng đến chính sự của các người...” Vừa rồi nàng và hân đứng cách nhau xa hơn, mà trời cũng còn tối hơn, Kiều Sơ Huân không để ý đến. Bị hân kéo gần lại thế này mới phát hiện ra trên vai hân đã phủ một tầng sương trắng, mấy cọng tóc cũng dính những hạt sương li ti, chắc hân trước đó đã ra khỏi phủ, cũng không biết hân đã ở bên ngoài bao lâu mới quay trở về đây.

Cảnh Dật nhìn gò má đỏ ửng của người trước mắt và ánh mắt né tránh của nàng, yên lặng một chốc rồi buông tay ra. Kiều Sơ Huân vội vàng lui về sau hai bước, hơi khom người xuống, xách cái giỏ trúc lên bước vội về phía Tiểu Đào Nhi.

...

Buổi trưa nàng vẫn như thường lệ làm xong cơm nước cho Cảnh Dật và đám ảnh vệ rồi đưa đến phủ nha. Sắc trời vẫn u ám, những bông tuyết li ti vẫn rơi mãi không ngừng, đập vào dù tạo ra tiếng vang nho nhỏ. Hai bên đường đã nhuộm màu trắng bạc, đang giờ cơm trưa, trước gian hàng bán trà nóng và khoai nướng xếp hàng dài, trên đường cũng hơi chen chúc.

Tiểu Lai và Tiểu Bôi một người đi trước chắn bớt đám đông cho Kiều Sơ Huân, một người vẫn như thường lệ đi theo phía sau. Lúc đi ngang qua một gian hàng bán trà, không ngờ một người bưng chén trà vội vàng đi tới, trượt chân một cái, người nọ “ôi chao” một tiếng, chén trà đã rời khỏi tay, hướng thẳng về phía Kiều Sơ Huân. Sau đó nghe một tiếng “phịch”, người nọ nằm ngã ngửa mặt hướng lên trời, đôi mắt lo lắng nhìn về phía Kiều Sơ Huân.

Tiểu Bôi đi sau lưng nhanh chóng kéo Kiều Sơ Huân sang một bên, Tiểu Lai đi đằng trước thì xách hộp đựng thức ăn trong tay lên chặn lại, nước trà nóng hổi chỉ chớp mắt đã vấy ra đầy đất, có một ít còn văng đến ủng của Tiểu Lai, chén trà cũng rơi xuống vỡ vụn. Người nọ ước chừng chỉ mới hai mươi tuổi, cả người ăn mặc kiêu thư sinh, thấy tình huống như vậy thì vội vàng cố đứng dậy, cũng không lo phủi sạch tuyết trên người, đi lên trước vái mấy người một cái thật mạnh, hơi run rẩy nói: “Thật sự xin lỗi, vừa rồi tiểu sinh đi quá nhanh, không chú ý nhìn đường, đã để tiểu thư bị sợ hãi rồi. Cũng may hai vị đại ca thân thủ lợi hại, nếu không để tiểu thư bị bỏng, lại gặp trời tuyết giá lạnh thế này, tiểu sinh thật sự có lỗi...”

Tiểu Lai quét mắt quan sát hân ta, ánh mắt lạnh thấu xương, sau đó lại đưa mắt trao đổi với Tiểu Bôi. Tiểu Bôi lạnh giọng cắt đứt lời tạ lỗi lặp đi lặp lại của thư sinh trẻ tuổi kia: “Được rồi, sau này đi đường nhớ chú ý một chút.”

Kiều Sơ Huân khẽ cong môi, gật gật đầu với hân ta, tỏ ý không sao. Vừa rồi quả thật nàng bị dọa cho sợ hết hồn, cũng may bên cạnh có hai ảnh vệ nên không hề hân gì. Chỉ là người này...

Ba người tiếp tục đi về phía trước, Tiểu Lai nghiêng đầu nhìn Kiều Sơ Huân một cái, nhẹ giọng nói: “Kiều tiểu thư không bị dọa sợ chứ?”

Kiều Sơ Huân lắc đầu một cái, trên mặt vẫn có vẻ nghi hoặc: “Không sao. Người vừa rồi...”

Tiểu Bôi đưa mắt trao đổi với Tiểu Lai, sau đó nhẹ giọng đáp: “Chẳng qua chỉ là một kẻ lỗ mãng mà thôi, Kiều tiểu thư không cần quan tâm.”

Kiều Sơ Huân xoay mặt sang nhìn hân, nhếch môi lên nhưng không nói gì. Vừa rồi lúc người nọ chấp tay lại tạ lỗi, nàng thấy rõ vết chai giữa hổ khẩu và ngón tay hân, đó không phải thứ mà một thư sinh sẽ có...

Đến cửa phủ nha thì thấy Cảnh Dật và Y Thanh Vũ đã đứng đợi bên ngoài cửa lớn, Y Thanh Vũ nhướng mày, dựa vào cửa, dáng vẻ uể oải: “Kiều tiểu thư đã tới rồi! Ta cả đêm qua không ngủ, cơm sáng cũng chưa ăn, chỉ chờ bữa cơm trưa này của người cứu giúp...”

Cảnh Dật đi lên nhận lấy hộp đựng thức ăn trong tay Kiều Sơ Huân, tay kia vòng qua thắt lưng nàng, ôm người đi thẳng vào trong, không để cho người nào đó có cơ hội đáp lời vấn an. Vừa đi vừa quảng cho Y Thanh Vũ một ánh mắt lạnh lùng: “Lúc sáng đã cho người thời gian ăn sáng, là chính người không ăn.” Bây giờ lại đi cáo trạng trước mặt nàng là có ý gì? Thật sự định sau này cứ đến nhà hân ăn chực sao?

Y Thanh Vũ cười ha ha một tiếng, đưa tay ra nhận lấy một hộp thức ăn từ trong tay một ảnh vệ, chạy lăng xăng bên cạnh, ánh mắt đầy vẻ nịnh hót: “Kiều tiểu thư, ta nghe nói hoành thánh người gói ăn cực kỳ ngon, lại còn có nhân thịt lẫn ngó sen nữa?”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, ôn tồn đáp lại: “Nếu Y đại nhân thích ăn...”

“Không cần phải để ý đến hần.” Cảnh Dật lạnh nhạt chặn ngang lời nàng: “Ta nhớ Y đại nhân không thích ăn hoành thánh mà, không phải sao?”

Y Thanh Vũ trừng mắt nhìn, vốn đang hùng hùng hờn hờn lại bị cái trừng mắt của Cảnh Dật làm cho rụt người, giật giật khóe miệng: “A a, bản phủ quả thật không có hứng thú với hoành thánh cho lắm...”

Nào ngờ Cảnh Dật vừa quay mặt đi, Y đại nhân đã cười tươi với Kiều Sơ Huân: “Mấy ngày nữa là tới đông chí rồi, không biết có vinh hạnh được nếm thử sủi cảo do Kiều tiểu thư gói hay không?” Vừa nói vừa ngửa đầu ra thở dài một tiếng, giả bộ đáng thương: “Bản phủ tới đây nhậm chức chưa đầy một năm, một mình ở nơi xa lạ không người quan tâm hỏi han, trong nhà cũng không có tiền hỏi vợ cho, giao thừa năm ngoái ngay cả một miếng sủi cảo cũng không có mà ăn, mười lăm tháng giêng ra phố mua một bát bánh trôi rượu nếp, bát bánh kia không biết là nhân bánh đắng hay là rượu đắng...”

Kiều Sơ Huân đang đi giữa Cảnh Dật và Y Thanh Vũ, thấy người kia càng nói giọng điệu càng thấp, mặt mày lộ rõ vẻ thê lương, trong lòng nàng không tránh khỏi mềm nhũn, quay mặt sang nhìn về phía Cảnh Dật: “Công tử...”

Cảnh Dật hừ nhẹ một tiếng, kéo người đi mau hơn một chút: “Lúc tới nhớ mua một ít thịt dê đất, phải mua ở quán tốt nhất trong thành. Còn cả thu lộ bạch loại thượng hạng nữa, người biết trong nhà ta có bao nhiêu miếng ăn rồi đấy, cứ tính đầu người mà mua!” Rõ ràng trong nhà chẳng thiếu gì tiền, gia đình giàu có sung túc, thế mà cả ngày lẫn đêm đều tìm cách ăn cơm chùa của một tiểu hầu gia bị cách chức như hần, không dạy dỗ tiểu tử này một bài học thì thật đúng là có lỗi với bách tính!

* Thu lộ bạch là tên một loại rượu có nguồn gốc từ thời nhà Minh, dùng sương hứng được trên lá cây vào sáng sớm mùa thu để chưng cất nên

Y Thanh Vũ “chao ôi” một tiếng, híp mắt cười, bàn tính trong lòng gầy vang đôm đốp. Không phải chỉ là thịt dê đất và rượu ngon thôi sao, trước khi tới đây ta đã bòn vét của lão già nhà ta không ít, bây giờ vẫn còn mấy chục vò chôn ở sau hậu viện đấy! Còn nữa, hình như trước đó ông chủ Kiếm Hương Các đã nói gì mà sẽ bán cho hần rẻ hơn ba phần, vừa vặn có thể nhân dịp này mà mua nhiều một chút...

Bữa trưa gồm cháo gạo tẻ nấu cùng nhụy mai hái được mấy hôm trước, gà xào lê, vịt nướng chay, cùng với củ cải bào sợi. Cháo nhụy hoa mai chủ yếu là thưởng thức cái nét đặc sắc của mùa này, cháo nấu cạn nước, bên trong cho thêm chút cánh hoa màu hồng nhạt, không chỉ nhìn đẹp mắt mà ăn vào cũng có thể cảm nhận được mùi thơm thoang thoảng.

Gà xào lê coi như món chính hôm nay, thịt gà được thái mỏng, dùng mỡ lợn xào qua trước, đảo vài lần, sau đó cho thêm dầu mè, muối, gừng giã nhỏ cùng với bột hoa tiêu, cuối cùng thêm tuyết lê thái mỏng, ít lá hương thảo, xào chung với lửa lớn. Thịt gà trộn lẫn với vị thanh mát của lê và mùi thơm của hương thảo, ăn vào lại cảm nhận được một thứ mùi vị khác lạ. Khẩu vị không tính là đậm đà, là món xào quen thuộc ở vùng Giang Nam vào mùa thu và mùa đông.

Vịt nướng chay lại là một món ăn chính thống ngon miệng. Khoai từ được hấp chín, cắt thành từng miếng, dùng váng đậu gói lại, chiên lên, thêm dầu, rượu, đường, gừng, đợi cho đến khi màu đã hơi đỏ thì vớt ra. Mặc dù là món chay nhưng mùi vị rất nồng đậm, cùng món gà xào lê thì là một mặn một nhạt, một chay một mặn, ăn kèm với nhau cực kỳ đưa cơm.

Cả đám người ăn sạch mười mấy cái bánh màn thầu to bằng bàn tay do Kiều Sơ Huân đưa tới, lại còn nói gót Y Thanh Vũ quét sạch nhà bếp của phủ nha, cứ thế ăn hết thùng cơm mà lão đầu bếp vừa mới nấu xong để chuẩn bị làm bánh gạo, khiến lão tức giận đến mức giậm chân thỉnh thỉnh.

Cảnh Dật cũng chẳng thèm để ý đến bọn thuộc hạ, mặc kệ cho bọn họ gây chuyện với Y Thanh Vũ. Hần và Kiều Sơ Huân ngồi trong phòng, chậm rãi ăn cháo nhụy mai, nói về mấy quán cơm hoặc nơi chốn khá đặc sắc của thành Việt Châu. Kiều Sơ Huân ngồi bên cạnh lắng lắng nghe, thỉnh thoảng góp vào vài câu. Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, thế nhưng trong phòng lại hết sức ấm áp, ấm tận lòng người.

* Hương thảo (mê diệt hương, tên khoa học: Rosmarinus officinalis), là một loài thực vật có hoa trong họ Hoa môi. Hương thảo có vị chất, nóng, mùi thơm nồng, hơi se, có tác dụng điều trị các bệnh như đau dạ

dày, rối loạn tiêu hóa, lợi tiểu. Tinh dầu có tác dụng thông ruột, lợi mật và lợi tiểu.

15. Chương 15: Bánh Trôi Ngũ Sắc

Chạng vạng tối hôm sau, Cảnh Dật phái Cao Linh về nhà báo với Kiều Sơ Huân một tiếng rằng có lẽ phải bận rộn đến khuya mới có thể về, không cần chờ bọn họ về ăn tối, nói là đã bắt được mấy nghi phạm, hiện đang mở phiên thẩm vấn. Cao Linh chỉ nói qua loa, vội vội vàng vàng đến phòng Cảnh Dật lấy đồ rồi quay trở lại nha môn.

Trong phủ chỉ còn lại Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi cùng với ba ảnh vệ. Tiểu Đào Nhi vừa bưng đồ ăn ra ngoài vừa chu miệng lên than phiền: “Công tử cũng thật là! Không về ăn cũng không nói sớm một chút, chúng ta bận rộn cả chiều, làm nhiều thức ăn như vậy, bây giờ không phải là lãng phí hết sao...”

Tiểu Văn ở bên cạnh cười hì hì tiếp lời: “Không sao không sao, bọn ta nhất định sẽ ăn sạch sẽ, tuyệt đối không lãng phí đâu!”

Tiểu Lô liếc hần một cái, thấp giọng nói: “Ồ ồ! Không thấy chung canh còn đang trên lò sao! Từ trước tới giờ bữa tối của chủ tử đều được Kiều tiểu thư làm riêng.”

Tiểu Văn “a” một tiếng, liếm liếm môi, lấy can đảm ngập ngừng nói một câu: “Nếu không...”

“Người muốn cũng không được!” Tiểu Bôi đang đứng trước cửa chờ hai người, lấy tay búng lên trán Tiểu

Vẫn một cái, giơ tay ra nhận lấy một cái khay: “Để chủ tử biết được thì giết người luôn!”

Tiểu Văn nhanh tay nhanh chân buông tô canh trong tay xuống, xoa xoa cái trán bị búng cho đỡ ửng, dẫu môi lên đầy vẻ oan ức: “Cái gì thế! Ta chỉ muốn nói là, nếu không lát nữa ăn cơm xong chúng ta đưa đồ đến cho chủ tử...”

Kiều Sơ Huân đi ở sau cùng, cái khay trên tay bày năm bát cháo nóng hổi, Tiểu Lô thả mấy thứ trong tay xuống, vội vàng quay người lại đón lấy. Kiều Sơ Huân nói cảm ơn, lại cong môi cười với ba người: “Chúng ta ăn thôi, bên chỗ công tử sẽ có người lo liệu.” Nhìn dáng vẻ lúc này của Cao Linh giống như có người nào đó rất quan trọng tới Việt Châu, Cảnh Dật không chỉ bận bịu chuyện vụ án mà sợ là còn tránh không được phải xã giao với người ta.

Mấy người lục tục ngồi vào bàn, Tiểu Văn gấp một miếng xương sườn, vừa híp mắt ăn vừa cất tiếng an ủi Kiều Sơ Huân bằng giọng nói không rõ ràng: “Kiều tiểu thư, người yên tâm... Công tử thích nhất là đồ ăn người làm... Cùng lắm là lát nữa công tử về, người hâm nóng lại đồ ăn cho hắn, hâm thêm bầu rượu, ngồi cùng hắn một lát...” Tiệp thể tán gẫu một chút, hôn môi cũng được...

Tiểu Bôi dùng đũa gõ xuống trán hắn, lên mặt dạy dỗ: “Đang ăn thì đừng có mở miệng nói chuyện.” Làm như thể ảnh vệ bọn họ chẳng có quy củ phép tắc gì ấy.

Tiểu Đào Nhi ăn nửa bát canh nóng, cái miệng đỏ lên, đôi mắt mở to: “Tiểu Lô ca ca, mấy người công tử bắt được đám người xấu kia rồi sao?”

Tiểu Lô gạt đầu một cái, thấy Kiều Sơ Huân cũng quay sang nhìn thì lên tiếng giải thích: “Thật ra thì tối hôm qua bắt được một người, sau đó công tử và Y đại nhân bày mưu nghĩ ra được một kế sách, dù mấy người còn lại mắc câu. Trước đó đã lục soát nắm được chứng cứ rồi, hôm nay cũng đã bắt được con cá lớn, chắc hẳn vụ án sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.”

Kiều Sơ Huân cong môi lên, lộ ra một nụ cười khế. Ngay từ đầu nàng đã nghĩ, có người thông minh như Cảnh Dật hỗ trợ thì chắc chắn sẽ chẳng mất nhiều thời gian để phá án.

Tiểu Văn nhân lúc mọi người đang nói chuyện, nhanh chóng ăn hết một bát cơm, bắt đầu xới bát thứ hai, cười hì hì: “Kiều tiểu thư, tối nay làm bánh trôi cho công tử đi! Trước kia chỉ cần gặp chuyện gì muốn ăn mừng thì công tử đều bảo bọn ta đến mua bánh trôi của ”Túy Giang Nam” ở phía đông thành Biện Kinh về ăn.”

Hai người khác cũng gạt đầu phụ họa, Tiểu Bôi còn lộ ra một nụ cười nhẹ: “Lần trước Kiều tiểu thư nấu bánh trôi rượu hoa quả rất ngon. Hai hôm trước lúc ra ngoài cùng bọn ta công tử còn nhắc tới...”

Thật ra thì lúc đó nhìn thấy bên đường có sạp hàng nhỏ bán bánh trôi, Tiểu Lục thấy Cảnh Dật cứ nhìn chăm chăm thì chủ động nói là muốn mua cho mỗi người một bát nếm thử xem, nào ngờ Cảnh Dật cong môi lên cười, khoát tay một cái, nói một câu: “Ở nhà có.” Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, ăn ý ngậm miệng lại. Ở nhà có cái gì? Ở nhà có đồ ăn Kiều tiểu thư nấu! Dù sao bây giờ chủ tử nhà bọn họ cũng chẳng để tâm đến đồ ăn nhà người khác nữa rồi, trong lòng chỉ có cơm canh ngon ngọt của Kiều tiểu thư

mà thôi...

Kiều Sơ Huân cười: “Được. Lát nữa ta sẽ đi chuẩn bị ngay...” Chỉ là có lẽ đến khi hắn về thì đã khuya lắm rồi. Kiều Sơ Huân cũng không ngại, dù sao thì hôm nay trời cũng lạnh, bánh trôi làm xong đây kín đặt trên bàn, ngày mai luộc lên ăn cũng không có vấn đề gì.

Đêm đó, Kiều Sơ Huân làm được năm mươi cái bánh trôi ngũ sắc, luộc một phần cho mấy người Tiểu Đào Nhi ăn trước. Cái gọi là bánh trôi ngũ sắc chính là dùng bột nếp với năm loại màu sắc khác nhau làm vỏ, bên trong cũng có năm loại nhân khác nhau, theo thứ tự là thịt, bột đậu xanh, hoa hồng, mè đen cùng với hoa quế, có ngọt có mặn, màu sắc cũng đa dạng, nhìn rất đẹp mắt, ăn vào cũng ngon miệng.

Từ trước tới giờ Kiều Sơ Huân làm đồ ăn luôn rất tỉ mỉ, vì vậy nhân bánh rất mịn, ăn không hề cảm giác được chút sạn nào, mùi vị cũng tinh tế hơn so với các quán bên ngoài. Thịt được ướp với gia vị từ trước, trong đậu xanh thì bỏ thêm ô mai, trong hoa hồng và hoa quế đều bỏ thêm nhân lạc giã vụn, trong hạt mè thì có bột củ sen. Mấy ảnh vệ vừa ăn vừa khen tay nghề của Kiều Sơ Huân.

Còn dư lại mười cái đây kín đặt trên bàn, chờ Cảnh Dật về sẽ luộc lên làm bữa khuya cho hắn. Thế nhưng mãi đến giờ tý mà vẫn chưa thấy người về, Tiểu Đào Nhi đã ngủ gà ngủ gật, đầu gác trên khuỷu tay, thỉnh thoảng lại gục xuống, nhìn cực kỳ buồn cười.

Kiều Sơ Huân ôm con thỏ con trong ngực, đứng dậy đi tới bên cạnh Tiểu Đào Nhi, vỗ lên cánh tay nàng một cái: “Dậy nào, chúng ta về phòng ngủ.”

Tiểu Đào Nhi xoa mắt, đang buồn ngủ nên mơ mơ màng màng, ngoan ngoãn đứng dậy kéo vạt áo của Kiều Sơ Huân. Kiều Sơ Huân tắt tiểu nha đầu, dập tắt lửa, thổi đèn, hai người từ nhà bếp quay trở về hậu viện.

Trở về phòng, nàng giúp Tiểu Đào Nhi thay y phục, đắp chăn lại, nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ bên ngoài. Kiều Sơ Huân ôm con thỏ ra mở cửa, thấy Cảnh Dật mặc một bộ y phục đen toàn thân, áo choàng màu đỏ tía vắt trên cánh tay, cười tủm tỉm nhìn nàng. Gò má hắn đỏ ửng lên một cách khác thường, đôi mắt phượng dài hẹp hơi nheo lại, đôi con ngươi sáng rực, giọng nói lười biếng nhưng lộ ra vẻ ngang ngược không cho người ta từ chối: “Nghe nói người làm bánh trôi cho ta? Ta muốn ăn...”

Kiều Sơ Huân sợ tiếng nói chuyện của Cảnh Dật làm Tiểu Đào Nhi tỉnh giấc, vội vàng xoay người đóng cửa lại, tiến lên một bước nhìn rõ mặt Cảnh Dật, mi tâm nhíu lại, không lẽ hắn...

Cảnh Dật vô cùng hài lòng với việc Kiều Sơ Huân chủ động tiến lên một bước, cúi đầu thấy con thỏ con trong ngực Kiều Sơ Huân thì đôi môi đỏ mọng chậm rãi vẽ ra một đường cong, ngón tay thon dài chọc chọc cái miệng con thỏ, con thỏ sợ co quắp người lại, cái đầu nhỏ lắc lắc, cuộn tròn trong ngực Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân vội vàng vuốt ve lỗ tai con thỏ, vừa ngẩng đầu lên định nói chuyện thì đã thấy một bàn tay hướng thẳng về phía ngực mình. Chẳng thềm để ý đến sự phản kháng của con thỏ, Cảnh Dật dùng một tay tóm lấy con thỏ đang cuộn tròn như quả cầu ôm vào trong lòng, lắc lắc cái đầu của nó để nó phải nhìn hắn.

Con thỏ con vẫn ra sức co rút người lại, sợ đến mức run lấy bầy. Lúc này Kiều Sơ Huân đã có thể chắc chắn rằng hắn đã uống say, vươn tay đến ngực hắn để ôm lấy con thỏ: “Ngươi đừng có nín lỗ tai nó như vậy, hỏng tai nó bây giờ...”

Cảnh Dật híp mắt nhìn nàng, giọng nói có vẻ bất cần: “Hỏng thì đổi con khác.”

Kiều Sơ Huân bị câu nói của Cảnh Dật làm cho nghẹn họng, sao hắn có thể nói thế chứ! Đây là thỏ chứ đâu phải là giày mà nói đổi là đổi. Bàn tay nhỏ bé đặt lên sống lưng con thỏ con khẽ khàng vuốt ve, tay kia thì thò xuống dưới bụng con thỏ muốn ôm nó về, nào ngờ lúc này Cảnh Dật lại giở tính khí tiểu hầu gia của hắn, đã sai thì quyết sai đến cùng, lại còn nhường mảy cong môi nhìn nàng.

Kiều Sơ Huân cũng hơi sốt ruột, đuổi theo hắn mấy bước, trừng mắt lên, vẻ mặt rất hiếm thấy: “Trả thỏ lại cho ta!”

Lúc này đám ảnh vệ vừa vào đến cửa, đi theo phía sau Cao Linh ra hậu viện chuẩn bị nghỉ ngơi, nào ngờ vừa mới đi được mấy bữa đã nghe thấy giọng nói vừa tức giận vừa có vẻ làm nũng của Kiều Sơ Huân, cùng với tiếng cười trầm thấp vui vẻ của chủ tử nhà mình. Cả đám đưa mắt nhìn nhau một cái, lại đồng loạt lắc đầu thở dài, Tiểu Hầu gia nhà bọn họ bao giờ mới thành thực hơn một chút, không đi bắt nạt cô nương mình thích nữa đây!

Cao Linh e hèm một tiếng, dọn đường cho chủ tử nhà mình: “Đi ngủ cả đi!”

Cả đám đều nhanh chóng im lặng trở về phòng mình nghỉ ngơi, để lại hai người kia vẫn đứng ồn ào trong sân. Kiều Sơ Huân sợ đánh thức Tiểu Đào Nhi nên không dám lớn tiếng, hơn nữa nàng vốn cũng không biết cãi nhau với người khác, bây giờ đụng phải Cảnh Dật giở trò đùa giỡn lưu manh, nhưng hắn lại là chủ tử của nàng, cho nên nàng chỉ có thể chọn chiến thuật đi đường vòng, giải cứu cho con thỏ con: “Công tử đã vất vả cả ngày rồi, bây giờ nên trở về nghỉ ngơi thôi.”

Cảnh Dật đã say, cười cười: “Ta muốn ăn bánh trôi.” Lại còn vừa nói vừa kéo cái lỗ tai thỏ, chà, mềm nhũn, cảm giác không tệ.

Kiều Sơ Huân nhìn mà đau lòng, vội vàng đồng ý: “Vậy để ta đi nấu. Công tử đừng nhéo tai nó nữa!” Con thỏ con giương đôi mắt đỏ đỏ ầng ậng nước, nằm im trong ngực Cảnh Dật không dám nhúc nhích, chỉ ra vẻ đáng thương nhìn Kiều Sơ Huân, mấy cái lông mép màu trắng bạc còn khẽ run.

Kiều Sơ Huân xoay người đi về phía nhà bếp, nhưng mới được mấy bước đã cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn lại thì thấy Cảnh Dật một tay ôm con thỏ con, một tay treo cái áo choàng, đang ung dung đi theo phía sau nàng. Kiều Sơ Huân thật sự dở khóc dở cười, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Mời công tử về phòng trước chờ một lát, ta nấu xong bánh trôi sẽ lập tức bưng tới cho công tử.”

Cảnh Dật vẫn nhìn nàng mỉm cười, trong mắt dường như hơi sáng lên: “Ta muốn xem ngươi nấu.” Hình như hắn còn chưa nhìn thấy đáng vẻ của nàng lúc nấu ăn, chắc hắn là rất nghiêm túc, vừa nghĩ thế thôi mà trong lòng hắn đã thấy ngứa ngáy...

Kiều Sơ Huân biết bây giờ không thể nói chuyện phải trái với người này được, chỉ có thể để mặc cho hắn đi cùng.

Chẳng mấy chốc nồi nước đã sôi, Kiều Sơ Huân bỏ mười cái bánh trôi vào nồi, lấy một cái bát sứ men xanh ra đặt sang một bên bàn dài. Cảnh Dật ôm thỏ đứng bên cạnh cửa nhìn nàng, cứ nghĩ nàng vì nấu cho hắn một bát bánh trôi mà bận bịu bịu, trong lòng liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hắn nhìn nàng khom người lấy bát đũa từ trong tủ gỗ ra, bóng dáng nhỏ bé như thể cây liễu đung đưa trong gió, gò má trắng nõn bóng loáng như một món đồ sứ tinh xảo, bởi vì hơi nước xông lên mà hơi nhiễm đỏ, ngay cả cánh môi cũng giống như phủ thêm một tầng ánh sáng nhàn nhạt... Cảnh Dật cảm thấy rượu trong dạ dày dần dần hóa thành một ngọn lửa đỏ rực, chậm rãi thiêu đốt khắp người hắn, ánh mắt cũng vì khát vọng mãnh liệt trong đầu mà càng lúc càng sâu hơn.

Kiều Sơ Huân múc bánh trôi đã nấu xong ra, xoay người lại thì thấy hắn đứng bên cạnh cửa, ánh mắt sâu thẳm đang nhìn nàng chằm chằm. Kiều Sơ Huân cau mày, bưng khay đi tới bên cạnh Cảnh Dật, hơi rũ mắt xuống: “Công tử, trở về phòng thôi.”

Quay trở lại phòng Cảnh Dật, mở cái lồng đậy phía trên khay, Cảnh Dật múc một muống nước dùng cho vào miệng trước, sau đó mới múc một cái bánh trôi màu hồng lên cắn một miếng. Hương hoa hồng thơm phức trộn lẫn với vị lạc bùi bùi lan tràn trong khoang miệng, vẫn còn hơi nóng, nhưng cũng nhờ vậy mà hương vị càng ngọt lành hơn.

Cảnh Dật ăn hết một cái, lại múc một cái màu xám nhạt, lần này là nhân mè đen và bột củ sen... Chỉ một lát sau, cả mười cái bánh trôi đều đã vào trong bụng, Cảnh Dật cầm khăn lên lau miệng, lại ngược mắt lên, thấy Kiều Sơ Huân đang cúi đầu đứng gần đó, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn con thỏ trong ngực hắn, hàm răng trắng khê cắn cánh môi, vẻ mặt thật sự khiến người ta cảm thấy còn đáng yêu hơn cả con thỏ con này.

“Tới đây.” Cảnh Dật dứt khoát dựa lưng vào cái sập nhỏ, mắt hơi nheo lại, đặt con thỏ con lên đùi, ngón tay trêu chọc con thỏ.

Kiều Sơ Huân sợ động tác trên tay Cảnh Dật nên vô cùng thấp thỏm tiến lên, vừa mới tới gần sập thì đã bị một cánh tay Cảnh Dật ôm lấy thắt lưng rồi kéo nàng vào trong ngực, sau đó là cảm giác trời đất đảo lộn, chỉ một chớp mắt, đôi môi ấm áp đã dán lên môi nàng. Hơi thở nóng bỏng phả lên má nàng, mang theo mùi đồ ăn ngọt thơm và mùi rượu nhàn nhạt.

Không có dò xét lòng vòng, cũng không có thận trọng thương tiếc, Cảnh Dật kéo nàng vào trong lòng, cánh tay giữ chặt, sau đó là một nụ hôn mạnh mẽ. Cánh môi hắn chậm rãi ma sát, khiến cánh môi hồng hồng của nàng dần trở nên đỏ ửng, lại chưa chịu thỏa mãn mà khê cắn xuống, ngậm lấy môi nàng...

Kiều Sơ Huân chỉ cảm giác được thắt lưng mình bị hắn ôm chặt cứng, trên môi vừa đau vừa tê dại, hơi nóng chậm rãi phủ lên gò má, rồi đến khóe mắt, nàng còn chưa kịp phản ứng thì nước mắt đã rơi xuống. Giọt nước mắt lướt qua gò má mịn màng, cái cảm xình xấn, cũng rơi lên cánh môi và vạt áo thêu rồng phun mây của người nào đó.

Cánh Dật nếm được vị mặn chát, động tác trên môi hơi dừng lại, đầu óc dần tỉnh táo lại, cánh tay hơi thả lỏng, đôi mắt cũng dần tìm lại ánh sáng.

Kiều Sơ Huân cảm giác được cơ thể mình đã được buông lỏng, môi cũng được tự do, vội vàng lui người về phía sau, đôi chân mềm nhũn, cả người ngã xuống. Hơi thở Cảnh Dật rối loạn, hần tựa lưng lên sạp, cổ kiềm nén ngọn lửa đang dâng trào trong cơ thể, lại thấy vì hần buông tay mà Kiều Sơ Huân ngã ngửa ra phía sau thì vội vàng đứng dậy đỡ nàng.

Trên mặt Kiều Sơ Huân đầy nước mắt, cả người chật vật, một tay che cánh môi đang nóng hừng hực, tay còn lại tức giận đẩy cánh tay vừa vươn ra trước mặt nàng, lảo đảo đứng dậy chạy ra khỏi phòng.

16. Chương 16: Ngọc Thạch Đỏ Tía

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa sáng sớm, Kiều Sơ Huân đã nấu xong một nồi hoành thánh, còn bảo Tiểu Đào Nhi lấy mấy loại bánh ngọt khác nhau từ trong nồi ra. Nàng cúi đầu đảo đồ ăn, giọng nói hơi run run: “Tiểu Đào Nhi, hôm nay ta không được khỏe lắm, ngươi có thể giúp ta bung đồ ăn sáng tới cho công tử không?”

Tiểu Đào Nhi nhón chân lên nhìn một cái, hơi khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn đồng ý: “Được. Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ thấy không khỏe ở đâu? Có cần phải mời đại phu không?” Từ sau khi nhận ra công tử là một người rất tốt, Tiểu Đào Nhi cũng không còn sợ hấn như hồi đầu nữa. Hơn nữa nàng cũng không giống như Kiều Sơ Huân, chỉ cần đưa cơm tới là được, không cần phải ở lại ăn cùng công tử, cho nên trong lòng Tiểu Đào Nhi cũng thoải mái.

Kiều Sơ Huân lắc đầu: “Ta không sao, ngủ một chút là được rồi.” Nói xong thì liền cúi đầu đi ra khỏi bếp.

Đám ảnh vệ tới bung cơm, thấy trong bếp chỉ có một mình Tiểu Đào Nhi thì nhao nhao hỏi: “Kiều tiểu thư đâu?” “Có phải là có món gì ngon không?”

Tiểu Đào Nhi nhanh tay nhanh chân mức hoành thánh ra, trong mắt cũng lộ vẻ bối rối: “Sơ Huân tỷ tỷ nói là không khỏe, cho nên đã về phòng nghỉ ngơi rồi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhớ tới chuyện đêm qua, đều cảm thấy hơi kỳ lạ. Cao Linh nhìn mấy thứ trên cái khay trong tay Tiểu Đào Nhi, hỏi: “Kiều tiểu thư bảo người đưa đồ ăn sáng tới cho công tử sao?”

Tiểu Đào Nhi gật đầu: “Đúng vậy! Ta thấy sắc mặt Sơ Huân tỷ tỷ hình như không được tốt lắm, có lẽ là đêm qua ngủ không ngon giấc.” Cả buổi sáng Kiều Sơ Huân đều cúi gằm, lại còn đổi kiểu tóc, hai bên gò má đều có mấy lọn tóc che khuất, nàng cũng không nhìn rõ vẻ mặt Kiều Sơ Huân.

Cao Linh suy nghĩ một lát, đưa tay ra nhận lấy cái khay: “Người ăn rồi đi nghỉ trước đi, để ta đưa cho.”

Đi vào phòng Cảnh Dật, đóng cửa lại, thấy chủ tử nhà mình mặc một bộ đồ đỏ tía, một chân thả xuống đất, nghiêng người dựa vào cái sạp, một bên khuỷu tay chống trên cái bàn nhỏ ngay bên cạnh, tay còn lại thì đang trêu chọc con thỏ trắng trên đầu gối. Nghe thấy có tiếng người bước vào mà mắt cũng không hề ngước lên, chỉ nhíu mày lại, cánh môi đỏ thắm cũng mím chặt hơn.

Cao Linh âm thầm thở dài một hơi, đặt khay lên chiếc bàn tròn, đi tới vị trí trước sạp chừng ba thước, nghĩ nghĩ một hồi, cố chọn lọc từ ngữ, sau đó mới lên tiếng khuyên nhủ: “Chủ tử, người thích Kiều tiểu thư, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được, nhưng mà Kiều tiểu thư lại không hề biết. Ngày nào người cũng trêu

chọc người ta như trêu chọc con thỏ như vậy, cho dù tính tình Kiều tiểu thư có tốt thế nào thì cũng khó mà chịu nổi bị người bắt nạt...”

Cảnh Dật nhíu chặt mày, ngón tay đang trêu chọc con thỏ con hơi khựng lại, sau đó lại đưa lên gầy gầy cái tai dài của con thỏ. Con thỏ con run lấy bầy, cắn răng chịu đựng sự giày xéo của Tiểu Hầu gia.

Cảnh Dật yên lặng hồi lâu, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: “Vây theo ý người thì nên làm thế nào?”

Mặc dù trên mặt Cao Linh có vẻ hết sức bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng đã nhảy cẫng lên, chủ tử nói thế này tức là đã thừa nhận có tình ý với Kiều tiểu thư rồi! Cao Linh trầm ngâm một lát, cẩn thận trả lời: “Theo như thuộc hạ thấy, Kiều tiểu thư vẫn luôn coi chủ tử là chủ nhân mà hầu hạ, có tôn kính và cảm kích chủ tử, nhưng mà trong lòng vẫn luôn phòng bị.”

Cảnh Dật không tỏ rõ ý kiến, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Nói tiếp đi.”

Cao Linh quan sát sắc mặt Cảnh Dật, chậm rãi nói: “Thật ra thì trong lúc bọn Tiểu Lai còn chưa tới đây, ta đã từng gửi lời nhắn bảo bọn họ đi thăm dò chuyện của Kiều tiểu thư.” Thấy trên mặt Cảnh Dật vẫn không có gì khác lạ, Cao Linh mới an tâm hơn một chút, tiếp tục nói: “Được đường lớn nhất thành Biện Kinh hiện giờ chính là do cha nàng ấy mở. Mẫu thân của Kiều tiểu thư qua đời từ sớm, cha nàng nạp thiếp, vị thiếp thất đó sinh được một nam một nữ. Bình thường người ta cũng chỉ nghe nói đến nhị tiểu thư và tiểu thiếu gia của Kiều gia, không biết nhiều về vị đại tiểu thư này cho lắm.”

“Bọn Tiểu Lai thăm dò mãi, sau đó nghe nha hoàn trong phủ Kiều gia nói rằng, từ nhỏ Kiều tiểu thư đã không được sủng ái. Kiều lão gia bận rộn làm ăn, quanh năm suốt tháng đều chạy khắp từ bắc chí nam, chẳng mấy khi ở nhà. Hôm chúng ta rời khỏi kinh thì vừa đúng lúc Kiều tiểu thư bị nhị nương, cũng chính là người thiếp thất kia, ép gả về làm thiếp cho một gã nam nhân đã hơn bốn mươi tuổi...”

Bàn tay Cảnh Dật đang vuốt lưng con thỏ dừng lại một lát, ngược mắt lên nhìn về phía Cao Linh, lạnh lùng nhả ra hai chữ: “Tiếp tục.”

Cao Linh lạnh cả sống lưng, nhắm mắt nói: “Hết rồi. Chỉ có từng ấy.”

Cảnh Dật buông mắt, đưa tay vuốt ve bên dưới quai hàm con thỏ con: “Mấy lời người định nói trước đó cũng hết rồi sao?”

Cao Linh ngẩn người, lại vội vàng gật đầu: “À! Thuộc hạ muốn nói, chắc chắn từ nhỏ Kiều tiểu thư đã phải chịu không ít khổ cực, cuối cùng lại bị ép phải rời khỏi kinh thành trong tình huống như vậy, chắc hẳn trong lòng nàng rất bất an. Huynh đệ bọn ta đều là người thô lỗ, Tiểu Đào Nhi lại còn nhỏ tuổi, cũng chẳng có ai có thể nói chuyện với nàng để nàng thổ lộ một chút.”

Lúc nghe được hai chữ “thổ lộ”, Cảnh Dật không kiềm được nhướn nhướn mày lên, liếc hẩn một cái.

Cao Linh chẳng biết nên làm thế nào, chỉ có thể giải thích: Ý của thuộc hạ là, chủ tử chỉ cần thể hiện sự quan tâm của mình một cách thỏa đáng, lúc ở gần Kiều tiểu thư thì hòa nhã một chút, có kiên nhẫn một chút, như vậy với hảo cảm sẵn có của Kiều tiểu thư đối với chủ tử, chắc chắn Kiều tiểu thư dần dần sẽ thích chủ tử! Nếu mà Tiểu Hầu gia ngài còn tiếp tục giày vò như trước kia thì chưa biết đến ngày nào đâu!

Cảnh Dật trầm ngâm một lúc, ôm con thỏ đặt lên tay, kéo vạt áo khoác, lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Cao Linh vội vàng chêm thêm một câu: “Bây giờ Kiều tiểu thư vẫn còn nghỉ ngơi ở trong phòng.”

Cảnh Dật vừa đi tới phòng Kiều Sơ Huân vừa quét mắt nhìn con vật lông xù trong lòng mình. Chẳng qua chỉ là một quả bóng mắt đỏ tai dài thôi, thế mà nàng thật sự ra sức che chở như báu vật! Nghĩ đến cảnh tượng ôm hôn nàng hôm qua, Cảnh Dật liếm liếm môi, đêm qua hẳn thật sự bị dáng vẻ của nàng làm cho ngất ngây, lại cộng thêm trước đó hẳn có uống chút rượu ăn mừng vụ án được phá, cho nên trong lòng thật sự rất vui vẻ, hình như thật sự đã... hơi thô lỗ.

Hồi tưởng lại cảm giác mềm mại kia, Cảnh Dật chậm rãi cong môi lên, thật sự là còn mềm mại hơn cả cánh hoa... Chỉ là vừa hôn một lát mà mặt nàng đã đầm nước mắt. Lại nhớ tới lần trước hẳn xiết chặt cổ tay nàng không chịu buông, Kiều Sơ Huân làm mặt lạnh với hắn tận ba ngày mới chịu nói chuyện. Lần này hẳn chủ động tìm nàng, trả thỏ lại cho nàng, rồi cùng nàng đi ra ngoài cho thoáng đãng một lát, với tính cách dễ mềm lòng của nàng thì chắc là sẽ nhanh chóng chịu để ý tới hắn nhỉ?

Cảnh Dật nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, không có ai lên tiếng đáp lại. Gõ hai tiếng nữa, lại cảm thấy không ổn, đưa tay ra đẩy một cánh cửa, chỉ thấy trong phòng vắng tanh không một bóng người. Ở góc phòng là một cái rương lớn bằng gỗ lim, một tấm vải đỏ thẫm được xếp vuông vắn đặt ở góc giường.

Cảnh Dật nhú mày một cái, đi lên mấy bước mở tấm vải ra, đúng là tấm vải ban đầu hần đã cho nàng mượn. Lúc đó nàng thay hỉ phục và giày nhưng lại không có chỗ cất, màu đỏ cũng nổi bật, cho nên hần mới bảo Cao Linh lấy một tấm vải tối cho nàng mượn để gói xiêm áo.

Nhìn căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, Cảnh Dật giật mình trong lòng, vươn tay ra sau áo choàng, một tay thắt lại đai lưng, một tay ôm con thỏ con vào lòng, vội vàng bước ra khỏi phủ đệ. Hần chạy thẳng tới cổng thành, hỏi thăm quan viên thủ thành một tiếng trước, sau đó vội vàng đi tìm khắp nơi.

Mặc dù thành Việt Châu không lớn như Biện Kinh nhưng cũng sầm uất hưng thịnh, phố xá chia năm xẻ bảy, may mà vẫn còn sớm, cổng thành chỉ mới mở được chừng hai khắc, hỏi mấy quan viên thủ thành thì đều nghe nói không thấy cô nương như hần miêu tả ra khỏi thành. Lúc này người đi lại trên đường còn chưa nhiều, Cảnh Dật vóc dáng cao lớn, thị lực cũng tốt, dùng khinh công chỉ một chốc đã tìm hết ba con phố nhưng đều không thấy người, lại vội vàng đi tiếp.

Rẽ sang một con phố khác, Cảnh Dật liếc mắt nhìn qua, nhìn thấy ở đầu kia đường một bóng dáng màu tím nhạt, mặc dù chưa bao giờ nhìn thấy nàng mặc bộ xiêm y này, nhưng cả bóng lưng, kiểu tóc hay dáng đi đều chắc chắn là Kiều Sơ Huân!

Cảnh Dật híp mắt một cái, phi thân đuổi tới, cảm giác sốt ruột và bất an trong lòng cũng dần hóa thành dòng nước ấm áp, lan tràn tới tận trái tim. Lúc sắp đuổi kịp bóng dáng màu tím nhạt kia thì lại thấy một bóng người mặc đồ màu xám tro chạy như bay từ phía khác tới, đụng vào Kiều Sơ Huân khiến nàng lão đảo.

Cảnh Dật nhanh chóng tiến lên trước ôm nàng vào trong ngực, lạnh lùng liếc nam tử kia một cái. Kiều Sơ Huân đột nhiên bị người ta choàng lấy thắt lưng thì sợ hết hồn, đến lúc nhìn thấy ông tay áo màu đỏ tía đang quàng lên tay nàng cùng với lồng ngực dày rộng quen thuộc ở phía sau lưng thì mới yên tâm hơn một chút, đồng thời lại có một cảm xúc khác lạ dâng lên trong lòng.

Nam tử xa lạ kia cúi thấp đầu, vừa không ngừng nói xin lỗi vừa nhặt mấy thứ bị rơi tán loạn dưới đất lên, bỏ vào cái giỏ ở cạnh đó. Lúc trả cái giỏ cho Kiều Sơ Huân, hần ta hơi hạ tầm mắt, môi cong lên lộ ra một nụ cười có vẻ bí hiểm, nhưng trong miệng vẫn liên tục xin lỗi. Sau đó hần ta chấp tay với hai người, cúi đầu bước vội vào một con hẻm nhỏ.

Cảnh Dật chỉ để ý tới người trong ngực mình, cánh tay vẫn vòng chặt, cúi đầu xuống ghé vào tai nàng, giọng nói lười biếng lẫn với chút lạnh lùng: “Vừa rồi đã đi đâu?”

Kiều Sơ Huân vốn không muốn để ý tới Cảnh Dật, nhận lấy cái giỏ người kia đưa cho, đang định nói cảm ơn thì đã nhìn thấy nụ cười bí hiểm chợt lóe lên trên môi hần ta. Trong lúc đang ngăn người thì hần ta đã khuất bóng trong con hẻm nhỏ.

Cảnh Dật cũng cảm thấy người vừa rồi có chỗ không ổn, mi tâm nhú lại, lấy cái giỏ trong tay Kiều Sơ Huân, lật lên xem từng thứ một.

Kiều Sơ Huân cắn môi đấu tranh một hồi, cuối cùng quay mặt sang phía khác, nhẹ giọng nói: “Cái ngô mà người nọ vừa rẽ vào là một ngô cụt.” Trước kia nàng và Tiểu Đào Nhi từng cùng nhau đi qua đó trong lúc tới phường thêu ở bên cạnh, ban đầu hai người tưởng rằng đó là đường tắt, đi vào bên trong mới biết là không có lối ra.

Cảnh Dật lật lên xem từng thứ một, cuối cùng cầm lên một khối ngọc thạch đỏ tía từ dưới đáy giỏ. Khối ngọc chỉ lớn bằng ngón tay út, rộng hai đầu, hình dạng như ống khèn, tỏa ra ánh sáng màu đỏ tía rực rỡ dưới nắng sớm. Cảnh Dật nghiêm mặt, nghe được Kiều Sơ Huân nói câu kia thì ngẩng phát đầu lên nhìn nàng.

Thấy dáng vẻ nàng cắn môi quay mặt sang phía khác một cách mất tự nhiên, Cảnh Dật chậm rãi nhướn một bên mày lên, khe cong môi, một tay xách giỏ, một tay kéo cánh tay nhỏ bé của Kiều Sơ Huân: “Ồ đâu? Dẫn ta đi xem.”

Bởi vì chuyện đêm qua nên Kiều Sơ Huân không muốn để ý tới người này nữa, định bụng sau này sẽ để cho Tiểu Đào Nhi hoặc Cao Linh đưa cơm giúp, nàng ở lại trong bếp hoặc về phòng mình là được. Nhưng nam tử xa lạ vừa rồi cùng với khối ngọc thạch đỏ tía vô duyên vô cớ xuất hiện trong giỏ nàng đã khiến Kiều Sơ Huân hiểu rằng hiện giờ không phải lúc phát cáu, vì vậy chỉ có thể để mặc cho hắn kéo tay nàng đi vào trong con hẻm kia.

Cảnh Dật cau mày nhìn đoạn cuối con hẻm, chậm rãi hỏi: “Vừa mới sáng sớm còn chưa ăn cơm đã ra ngoài làm gì?”

Kiều Sơ Huân khẽ cắn môi, rũ mắt xuống không đáp lại, tay cũng lặng lẽ rút ra, không muốn bị hắn nắm lấy một cách thân mật như vậy.

Cảnh Dật mím môi, cánh tay hơi buông lỏng, “bịch” một tiếng, con thỏ con trên khuỷu tay hắn rơi vào bên trong giỏ. Mí mắt Kiều Sơ Huân run lên, nàng vội vàng xoay người sang ôm con thỏ vào lòng. Cánh tay còn lại vẫn đang bị người kia xiết chặt, nàng chỉ có thể dùng gò má cọ cọ sống lưng con thỏ con. Cảnh Dật đứng bên cạnh nhìn nàng, trong mắt ánh lên nụ cười nhàn nhạt.

Hai người nhanh chóng đi tới cuối hẻm, nếu chỉ nhìn vách tường thì thật sự sẽ cho rằng cho dù có đi tiếp thì chắc chắn vẫn sẽ có lối ra, bởi vì con hẻm quanh co khúc khuỷu, mà tường bao cũng được xây uốn lượn theo độ cong của con hẻm. Nhưng đi đến đoạn quanh cuối cùng thì mới phát hiện ra rằng đây là một ngõ cụt, trước mặt là một bức tường đất cao tới xấp xỉ một trượng*, người bình thường chắc chắn sẽ không vọt qua được.

Cảnh Dật nhướn mày nhìn về phía Kiều Sơ Huân: “Sợ sao?”

Kiều Sơ Huân không muốn nói chuyện với hắn, không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, chỉ rũ mắt không lên tiếng.

Cảnh Dật cười khẽ, buông bàn tay nhỏ bé của Kiều Sơ Huân ra rồi ôm cả người nàng vào lòng, tung người nhảy lên tường, Kiều Sơ Huân phát hoảng, theo bản năng nắm chặt lấy vạt áo hắn, người cũng dựa sát vào người hắn, ôm chặt con thỏ con trong lòng.

Cảnh Dật nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy bên kia tường cũng là một con hẻm nhỏ dài hun hút, một bên là một cửa hàng, bên kia là một tiệm rượu.

Quan sát hết xung quanh, Cảnh Dật cúi xuống nhìn người vẫn đang vùi đầu trong ngực mình, môi hắn cong lên vẽ ra một nụ cười nghiền ngẫm, dứt khoát cứ đứng trên tường như vậy mà ngắm nhìn phong cảnh đẹp đẽ phía xa xa. Ánh mặt trời đầu đông mới ấm áp làm sao!

* Trượng là một đơn vị đo chiều dài trong hệ thống đo lường cổ đại của Việt Nam và Trung Quốc, không thống nhất giữa các thời kỳ và giữa các lĩnh vực khác nhau. Tất cả các tài liệu đều ghi chép rằng một trượng bằng mười thước, nhưng không quy định rõ độ dài của “thước”. Thước đo vải, thước đo đất, thước mộc,... có độ dài khác biệt. Nhiều tài liệu chép rằng một thước bằng 0,47 mét (suy ra một trượng bằng 4,7 mét), cũng có tài liệu cho rằng một thước bằng 0,17 mét.

17. Chương 17: Mì Quân Đối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người nhảy từ trên tường xuống, Kiều Sơ Huân vừa đứng vững đã vội lui ra khỏi ngực Cảnh Dật, ôm con thỏ con đi ra ngoài. Cảnh Dật cũng không sốt ruột, chỉ chậm rãi than thở một câu: “Sơ Huân, người định để ta xách cái giỏ đồ ăn này về đến nhà chúng ta luôn sao?”

Kiều Sơ Huân dừng bước, bị lời trêu chọc hồ hững của hắn làm cho đỏ mặt, nghĩ thầm trong bụng, ai thêm “chúng ta” với hắn chứ! Nàng rũ mắt xuống xoay người lại, bất đắc dĩ quay trở lại bên cạnh Cảnh Dật, đưa tay nhận lấy cái giỏ trong tay hắn. Cảnh Dật lại nghiêng người né, chờ Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên trợn mắt đối diện với hắn, hắn mới mỉm cười nói: “Ta vẫn còn chưa ăn sáng, chúng ta ăn bên ngoài xong rồi về.”

Kiều Sơ Huân vội vàng đưa mắt sang phía khác, răng cắn chặt môi dưới, cũng không phát ra âm thanh gì, chỉ có khóe mắt hơi ươn ướt. Người này thật là vô lại...

Cảnh Dật vốn còn muốn ôm eo nàng mà đi, kết quả là nhìn thấy dáng vẻ như muốn khóc đến nơi của nàng, y hệt như con vật nhỏ nàng đang ôm trong ngực kia, co rúm người lại như thể rất sợ hãi. Lại nghĩ đến lời nói trước đó của Cao Linh, bàn tay đã vươn ra một nửa lại rụt trở về. Đôi mắt hẹp dài thoáng qua ánh nhìn u ám, khóe môi lại hơi cong lên, chậm rãi nói: “Đi thôi.”

Hai người một trước một sau đi ra khỏi con hẻm nhỏ. Kiều Sơ Huân vẫn một mực duy trì khoảng cách chừng hai thước với Cảnh Dật, tay khẽ khàng vuốt ve con thỏ con, đầu cúi thấp, im lặng đi theo sau lưng hắn. Cảnh Dật vốn có tướng mạo xuất chúng, lại mặc một bộ y phục đỏ tía cùng áo choàng trắng bạc, đi giữa đám đông lại càng nổi bật hơn.

Các cô nương hai bên đường nhao nhao liếc mắt nhìn trộm, đến khi nhìn thấy giỏ đựng thức ăn trong tay vị công tử tuấn tú này thì đều trở mắt ghen hòng, sau đó lại thấy nàng dâu nhỏ xinh xắn cúi đầu đi theo phía sau thì như bình tĩnh ra, lại còn chụm đầu lại bàn tán, không biết là nàng dâu nhà ai mà đi chợ còn có phu quân đi cùng, thật là có phúc quá!

Kiều Sơ Huân cũng không hề biết rằng mình đi theo Cảnh Dật quanh thành tây một buổi sáng đã gây ra tiếng vang lớn như vậy. Trong lòng nàng cảm thấy rất giận, nhưng cũng biết hẳn thật sự không phải người xấu, chỉ là không biết tại sao hắn lại cực kỳ thích bắt nạt nàng, vì vậy trong lòng nàng lại càng rối rắm hơn. Cảnh Dật đi đằng trước, thu hết mấy lời bàn tán của người đi đường vào tai, cảm thấy trong người rất khoan khoái, nhìn đám người buồn đưa lê cũng không thấy đáng ghét lắm!

Y Thanh Vũ vừa vòng qua giao lộ thì thấy cảnh hai người kia một người xách giỏ đựng thức ăn, một người ôm con thỏ con, một trước một sau đi ra khỏi chợ, cảnh tượng hết sức quý dị. Nhìn dáng vẻ cần môi xấu hổ của cô nương cúi gằm đầu đi đằng sau và dáng vẻ híp mắt cong môi đắc ý của Tiểu Hầu gia ở đằng trước, Y Thanh Vũ phải nhịn mãi mới không bật cười thành tiếng.

Khẽ ho hai tiếng để đánh dấu sự tồn tại của bản thân, Y Thanh Vũ tiến lên mấy bước, chấp tay với Cảnh Dật một cái, thấp giọng chào hỏi: “Chào buổi sáng Hầu gia.” Sau đó lại cười cười nhìn về phía Kiều Sơ Huân ở sau lưng Cảnh Dật: “Chào buổi sáng Kiều tiểu thư, đi chợ đấy sao!”

Kiều Sơ Huân vội vàng cúi chào lại, cong môi lên nở nụ cười: “Y đại nhân.”

Y Thanh Vũ cười híp mắt khoát tay một cái, chỉ chỉ con thỏ trong lòng Kiều Sơ Huân: “Thật là đáng yêu, vừa mới mua sao?”

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái: “Không phải, dạo trước bọn Tiểu Văn bắt được trên núi ở thành bắc.”

Y Thanh Vũ vươn tay ra sờ tai con thỏ, lại cười với Kiều Sơ Huân: “Con thỏ này có vẻ sợ người nhỉ!”

Cảnh Dật dịch chân, vừa vặn chắn Kiều Sơ Huân ở sau lưng, ánh mắt lạnh lùng liếc Y Thanh Vũ một cái: “Trong thành có quán nào bán đồ ăn sáng ngon không?”

Y Thanh Vũ cong mắt, cố ý đùa giỡn Cảnh Dật: “Hai người cũng chưa ăn sáng sao? Vừa khéo, vậy thì đi ăn cùng ta đi!”

Cảnh Dật gật đầu một cái, nhàn nhạt nói: “Y đại nhân đi trước.”

Y Thanh Vũ hơi sững sốt, không ngờ rằng hắn thật sự phải dẫn Kiều Sơ Huân cùng đi ăn bữa sáng, lại thấy vẻ mặt Cảnh Dật hơi khác thường thì lập tức mỉm cười, ôn tồn đáp lại: “Được, được, hạ quan đi trước dẫn đường. Hầu gia và Kiều tiểu thư đi theo sau là được.”

Hai người lập tức đi theo phía sau Y Thanh Vũ, được một lát thì rẽ vào một ngõ nhỏ. Quán rất nhỏ, ngoài cửa treo bảng hiệu màu xanh lam với ba chữ “Mì gia truyền”, từ xa đã ngửi thấy mùi nước dùng thơm lừng.

Ba người đi vào trong quán, Y Thanh Vũ thành thạo gọi ba tô mì, ba phần bánh tuyết ngọc cùng hai đĩa rau muối. Khách trong quán không nhiều, chỉ có một cô nương xinh xắn tầm mười bảy, mười tám tuổi phụ trách đưa thực đơn và bưng bát đĩa. Thấy Y Thanh Vũ tới, cô nương nọ cũng chỉ chào một tiếng rồi đi vào trong bếp hỗ trợ.

Cảnh Dật thấy vậy, chậm rãi nhướn một bên mày lên, nhìn Y Thanh Vũ một cái. Y Thanh Vũ chỉ khẽ mỉm cười, cũng không giải thích thêm cái gì. Ba người ngồi ở vị trí cạnh tường, tương đối khuất, nhân lúc chờ đồ ăn được bưng lên, Cảnh Dật móc khối ngọc thạch đỏ tía kia từ trong ngực ra, đưa cho Y Thanh Vũ.

Y Thanh Vũ nhíu mày một cái, cầm khối ngọc thạch quan sát cẩn thận một lúc lâu, vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn: “Chắc hẳn đây mới là thật.”

Cảnh Dật nhận lại khối ngọc thạch, cất đi, khóe môi chậm rãi vẽ ra một nụ cười, đường nét giữa hai hàng mày có vẻ uy nghiêm: “Nếu đã có người chủ động dâng tới tận cửa thì chúng ta chỉ cần từ từ mà thu lưới là được.”

Y Thanh Vũ nhíu mày, nhìn Kiều Sơ Huân ngồi cạnh đó: “Có người chủ động đưa khối ngọc thạch này cho người sao?”

Cảnh Dật không lên tiếng, Kiều Sơ Huân thấy Y Thanh Vũ nhìn mình, lại thấy Cảnh Dật không có ý phản đối thì mới thuật lại chuyện vừa nãy. Y Thanh Vũ trầm ngâm một lát, ánh mắt nhìn Cảnh Dật cũng có vẻ phức tạp: “Ta thấy chuyện này vẫn nên nói với bên kia một tiếng.”

Cảnh Dật buông mắt, ngón tay thon dong gõ lên mép bàn, một hồi lâu sau mới chậm rãi cất tiếng: “Ta tự có chừng mực.”

Y Thanh Vũ càng nhíu chặt mày hơn, dường như không đồng ý nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn mà Y Thanh Vũ gọi đã được bưng lên. Lúc này Kiều Sơ Huân mới nhìn kĩ, nữ tử kia mặc một bộ trang phục màu đỏ của người Mân, chân mang giày ống thấp mũi nhọn, bên hông còn cột một cây roi viền bạc, mặc dù nét mặt có vẻ lạnh lùng nhưng ngũ quan vẫn rất sáng sủa.

Y Thanh Vũ vẫn duy trì nụ cười, chờ nữ tử kia bày hết đồ ăn lên bàn mới mỉm cười ôn hòa: “Đa tạ Hồng Đàm cô nương.”

Nữ tử kia khẽ gật đầu, liếc qua Cảnh Dật một cái, môi hơi nhếch lên, sau đó lại bưng khay quay trở vào trong bếp.

Kiều Sơ Huân cầm cái thìa nhỏ lên múc một muống nước canh cho vào trong miệng, bất giác đưa tay lên che miệng, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng cầm đũa gắp một miếng mì màu trắng, cho vào miệng nhai cẩn thận, cảm nhận được vị mì dai ngon, lại lẫn với vị măng thoang thoang. Nước dùng trộn lẫn vị tôm tươi và nấm, nấu đặc sệt, ăn hết sức ngon miệng.

Cảnh Dật ngồi cạnh đó cũng ăn rất vừa miệng. Kiều Sơ Huân nuốt nước dùng, ngước mắt lên nhìn về phía Y Thanh Vũ ở đối diện: “Đây là mì quần đới?”

Y Thanh Vũ cười ha ha gật đầu một cái: “Quả nhiên Kiều tiểu thư có nghiên cứu về đồ ăn, đây chính là mì quần đới. Nó là thứ độc đáo chỉ có ở phủ Việt Châu của bọn ta, tuyệt đối không hề thua kém mì quần đới chính gốc ở Dương Châu!”

Vừa nói vừa đẩy cái đĩa bên cạnh về phía trước: “Nếm thử bánh tuyết ngọc này đi, cũng rất ngon.”

Kiều Sơ Huân kẹp một cái bánh, bánh lớn tầm bàn tay người lớn, lớp vỏ ngoài trắng nõn như ngọc, cắn một miếng, mùi sữa thơm dâng tràn, sau đó nữa là vị thơm nồng của nhân óc chó và hạt thông, đến lớp trong cùng lại là ba lát thịt bò thái mỏng như cánh ve. Thịt bò khô mềm dai, trước đó lại đã được ngâm với nước tương nên khẩu vị vô cùng đậm đà. Cắn một miếng, ngọt mặn dung hợp, thơm nồng ngon miệng, ngay cả Kiều Sơ Huân cũng phải nhận là báỉ phục. So với bánh tuyết ngọc này thì mấy thứ bánh ngọt thường ngày nàng vẫn hay làm căn bản chẳng đáng là gì.

Cảnh Dật ăn hai cái, quay đầu sang thì thấy Kiều Sơ Huân đang ngẩn người nhìn đồ ăn trong bát, vẻ mặt hơi buồn bã, hần cong môi lên, chậm rãi nói: “Ăn không ngon bằng bánh trôi người làm.”

Y Thanh Vũ ở đối diện bật cười một tiếng, một bên là bánh ăn cùng với mì, một bên là đồ ăn vặt, thế mà cũng đem ra so với nhau được sao! Cho dù Tiểu Hầu gia người có muốn đồ mỹ nhân vui vẻ thì cũng đừng có nói như thế chứ! Kiều Sơ Huân lại vì ý ám chỉ trong lời của Cảnh Dật mà hai má đỏ bừng, cắn môi trừng hần một cái, cúi đầu ăn mì không thêm để ý tới hần nữa.

Cảnh Dật vốn chỉ nghĩ xem phải làm sao để an ủi giai nhân, thế nhưng nhất thời trong đầu lại chỉ nghĩ được tới bánh trôi ngũ sắc mà Kiều Sơ Huân làm tối hôm trước, vì vậy liền thuận miệng nói ra. Kết quả bị Kiều Sơ Huân trừng một cái như vậy, hấn mới giật mình nhận ra lời này quả thật có phần không đứng đắn lắm, nhưng lại cảm thấy đáng vẻ nàng cần môi trường hấn rất hấp dẫn lòng người, mặc dù đã lập tức ngậm miệng nhưng ý cười trong mắt lại càng lúc càng nồng.

Ăn xong bữa sáng, Y Thanh Vũ như thường lệ trở về nha môn, Cảnh Dật thì kéo Kiều Sơ Huân, nhất quyết đòi phải đi dạo thành đông một lát. Kiều Sơ Huân thấy Y Thanh Vũ đứng cạnh đó cười tủm tỉm nhìn cánh tay Cảnh Dật thì cũng thấy không được tự nhiên, vì vậy mới vươn tay ra muốn nhận lấy cái giỏ, nhưng mà Cảnh Dật lại không chịu, nhàn nhạt nói một câu: “Trời lạnh, công tay.”

Đi tới đoạn rẽ, Y Thanh Vũ vẫy tay với hai người, đi vào một ngã đường khác. Cảnh Dật cũng không quay đầu, chỉ chậm rãi cất tiếng: “Đi tới bên cạnh ta.”

Kiều Sơ Huân vẫn duy trì khoảng cách một bước chân, không muốn sóng vai đi bên cạnh hấn, bây giờ nghe thấy Cảnh Dật dùng giọng điệu không cho phép trái lời như vậy để ra lệnh cho nàng thì trong lòng bất giác trở nên căng thẳng, thế nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu đi lên.

Cảnh Dật vẫn giữ vẻ mặt ung dung, thông thả cất bước: “Muốn ta ôm người đi sao?”

Kiều Sơ Huân biết hấn nói được thì làm được, càng cắn chặt môi dưới, bước vội lên bên cạnh hấn, mắt vẫn nhìn sang bên phía ven đường, nào ngờ bị vấp một cái, người hơi lão đảo, thất lưng bị người ta nắm lấy, trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói lười biếng trộn lẫn tiếng cười của Cảnh Dật: “Đã lớn như vậy rồi mà đi đứng cũng không biết nhìn đường.”

Kiều Sơ Huân vừa xấu hổ vừa thẹn thùng vừa tức giận, đẩy ngực hấn ra. Môi mím chặt, tay ôm con thỏ con, mắt nhìn thẳng về phía trước, cả người hơi cương cứng lại vì căng thẳng.

Cảnh Dật nghĩ cho bước chân của Kiều Sơ Huân nên cũng không đi nhanh. Hai người sóng vai lẳng lẳng đi cạnh nhau, lúc đi ngang qua một cửa hàng, Cảnh Dật đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Kiều Sơ Huân, tỏ ý muốn nàng đi vào cùng hấn.

Hai người vừa vào bên trong cửa hàng, ông chủ đã nhanh chóng bước ra tiếp đón, vừa nhìn từ trên xuống dưới hai người một lượt, vừa cười ha ha chào hỏi: “Chà, chào buổi sáng hai vị! Trong cửa hàng bọn ta có rất nhiều món đồ tinh xảo mới mẻ, không biết hai vị có cần thứ gì không?”

Cảnh Dật đưa mắt nhìn bốn phía, chậm rãi đi tới trước một giá hàng, khẽ hát cảm: “Đưa thứ đó tới đây cho ta xem thử.”

Ông chủ hướng mắt ra hiệu cho tiểu nhị đứng cạnh đó, đợi đến lúc Cảnh Dật đã nhận lấy lò giữ ấm cho tay thì cười giải thích: “Cái lò giữ ấm cho tay này là thứ tân tiến của cửa hàng bọn ta, tổng cộng mới chỉ có ba cái. Ngài xem hoa văn chạm trổ này xem, phù dung mới nở, thanh nhã phóng khoáng, mua cho phu nhân dùng là quá thích hợp rồi.”

Kiều Sơ Huân lúng túng, vội vàng khoát tay: “Ta, ta không phải...”

Trong mắt Cảnh Dật thoáng qua nụ cười, hấn ngấm nghĩa một hồi, nhìn ông chủ: “Là đồng trắng, bên trong trộn với bạc?”

Ông chủ “a” một tiếng, lập tức cười đáp: “Vị công tử này thật tinh mắt!” Vừa nói chuyện vừa vội vàng rút một cái túi vải nhỏ nhặt màu trong hộp gỗ bên cạnh ra, cung kính đưa tới trước mặt Cảnh Dật: “Cái này để bọc bên ngoài lò giữ ấm, được thêu từ gấm thượng hạng, rất dày. Ngài nhìn xem, màu này cũng rất hợp với màu sắc xiêm y của phu nhân, ngoài màu này ra vẫn còn mấy màu khác nữa...”

Cảnh Dật nhận lấy sờ một cái, bỏ lò giữ ấm vào nhìn thử. Sau đó lại ôm lấy con thỏ con trong ngực Kiều Sơ Huân, nhét cái lò giữ ấm vào trong tay nàng, híp mắt nhìn một hồi, chậm rãi cong môi lên.

“Lấy.” Cảnh Dật nhàn nhạt nói một tiếng, lại duỗi tay ra chỉ chỉ ống tay áo ở phía bên kia: “Cái đó có màu nào hợp với bộ xiêm y này không?”

Ông chủ vội vàng lấy một xấp ống tay áo đặt lên trên mặt tủ phía trước bọn họ: “Có có.”

Kiều Sơ Huân đứng bên cạnh cũng không xen lời vào, chỉ trong chốc lát, Cảnh Dật đã chọn mấy món đồ giữ ấm mùa đông, thanh toán bạc, lại kéo nàng ra khỏi cửa hàng, nhắc chân lên muốn bước vào tiệm vải ở sát đó.

Lúc này Kiều Sơ Huân hiểu được, vội vàng nín tay áo không cho hắn đi vào: “Đa tạ hảo ý của công tử, trước kia đã may mấy bộ xiêm y, đủ qua mùa đông năm nay rồi.”

Cảnh Dật liếc mắt nhìn bàn tay Kiều Sơ Huân đang nín ống tay áo hắn, mày hơi nhíu lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi gằm của nàng: “Người đã đi cầm bộ hỉ phục kia rồi?”

Kiều Sơ Huân kinh ngạc ngược mắt lên, sao hắn lại biết?

Cảnh Dật thấy nàng tròn mắt thì khóe miệng chậm rãi cong lên: “Rất tốt.”

18. Chương 18: Lẩu Dê Đất

Cả đêm hôm qua Kiều Sơ Huân gần như thức trắng cả đêm, hai cánh môi đau rát, dùng mu bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng chà lên mới khá hơn một chút. Trong đầu nàng không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng người kia ngang ngược bóp chặt eo nàng rồi hôn, đôi mắt hẹp dài hơi khép lại lộ ra ánh nhìn nóng bỏng, hàng mi dài hơi run run, ngậm chặt môi nàng hôn qua hôn lại, hết như đang thưởng thức món ăn trân quý ngon nhất trần đời...

Cho dù nàng vừa mang lòng biết ơn vừa mơ hồ có cảm xúc khó nói rõ là tán thưởng hay tôn kính đối với Cảnh Dật thì hành động quá sức xằng bậy đêm qua của hắn cũng đã khiến Kiều Sơ Huân bị dọa sợ không nhẹ. Cho dù chưa từng có bất kỳ kinh nghiệm gần gũi với nam nhân nào thì Kiều Sơ Huân cũng biết rõ rằng hắn đang chiếm tiện nghi của nàng. Lại nghĩ đến cảnh mình nhếch nhác thảm hại chạy trốn khỏi thành Biện Kinh cùng thân phận tôn quý hơn người của Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân liền cảm thấy cực kỳ oan ức.

Nếu như ngày nào đó hắn nổi hứng, thật sự làm ra chuyện hoang đường thì nàng phải làm sao đây? Lại chạy trốn một lần nữa sao? Mười tám năm qua, nàng chưa từng có cảm giác thỏa mãn và hài lòng như hiện giờ, mặc dù phải vất vả hơn trước kia rất nhiều, nhưng nàng thật sự thích cuộc sống ngày ngày bận rộn chuẩn bị cơm nước cho người ta thế này. Nàng được vận dụng những thứ từng học được trong sách vở trước kia, để mọi người được ăn ngon miệng, giúp Cảnh Dật điều dưỡng thân thể, cùng Tiểu Đào Nhi vui vẻ làm việc... Nàng quả thật không nở bụng tha cuộc sống như thế.

Buổi sáng, chuẩn bị xong điểm tâm cho tất cả mọi người, Kiều Sơ Huân thật sự không có khẩu vị gì. Chậm chạp trở về đến phòng mới nhớ ra con thỏ con vẫn còn ở chỗ Cảnh Dật. Nàng không dám cũng không muốn tới phòng hắn, lại chẳng có việc gì để làm, Kiều Sơ Huân mới chợt nhớ ra bộ hỉ phục trước kia mình mặc vẫn còn đặt trong rương.

Vốn nên là bộ xiêm y quý giá nhất của một nữ nhi, thế mà đối với nàng nó lại là cơn ác mộng ám ảnh khiến nàng phiền muộn không thôi. Tỉnh thoảng nửa đêm nàng vẫn nằm mơ thấy mình mặc bộ hỉ phục kia, chạy như điên giữa bóng tối mịt mù, nhưng rồi cuối cùng vẫn bị người ta bắt trở về, đè cái mũ phượng nặng trĩu lên đầu nàng, che trước mắt nàng một tấm vải đỏ đến chói mắt, nghe tiếng bước chân của người kia đang từng chút từng chút lại gần nàng. Tiếng nhích móc giễu cợt của nhị nương và muội muội ong ong bên tai nàng, người nọ càng lúc càng tới gần nàng hơn, nhưng cả người nàng lại không cách nào nhúc nhích nổi...

Trong lòng khó chịu, nàng nhất thời kích động lấy bộ hỉ phục trong rương kia ra, đi tới cửa hàng cầm đồ, ngay cả giá tiền cũng không cò kè mặc cả, đổi lấy ba lạng bạc, nhanh chóng ra khỏi cửa hàng. Cầm nắm bạc vụn trong lòng bàn tay có cảm giác nóng bỏng như đang bốc cháy, thế nhưng bầu trời trên cao kia lại xanh trong mênh mông vô ngần, Kiều Sơ Huân cảm thấy như thể từ đáy lòng nàng có tia sáng tỏa ra, giao nhau với ánh mặt trời mùa đông ấm áp kia, ngay cả bước chân nàng cũng dần trở nên nhẹ bẫng.

Nàng bước nhanh vào trong chợ, vừa đi vừa nghĩ đến những nguyên liệu nấu ăn cần dùng cho bữa trưa và bữa tối nay, cố gắng không quan tâm tới bộ hỉ phục đỏ rực bị nàng vứt bỏ trong cửa hàng kia, cùng với đình viện đã bị nàng bỏ lại phía sau từ lâu. Cái giỏ trong tay đã được chất đầy, vẫn còn hai thứ không mua được, nàng đang nghĩ xem có thể dùng nguyên liệu gì để thay thế thì bị một người từ bên cạnh đi tới đụng phải, lão đảo một cái, giỏ thức ăn rơi xuống, nguyên liệu nấu ăn bên trong rơi vãi ra đầy đất. Ngay sau đó, cái người mà từ đêm qua nàng đã không muốn gặp kia đột ngột xuất hiện sau lưng nàng, lại ôm chặt nàng vào lòng không chịu buông tay.

Sau đó thì bị hắn kéo vào ngõ hẻm kia, rõ ràng là vị sợ làm chậm trễ chính sự của hắn nên nàng mới chủ động nói rõ rằng đó là cái ngõ cụt, thế mà người này lại giả trò xấu, ôm cả nàng nhảy lên trên tường. Sau khi nhảy xuống lại tiếp tục giả tính xấu đòi nàng đi ăn sáng cùng hắn, cuối cùng còn kéo nàng đi dạo mấy cửa hàng ở thành đông.

Lò giữ ấm cho tay và ống tay áo mua một mớ, nàng nói không vào tiệm vải, cũng không vào tiệm nữ trang, Cảnh Dật cũng không ép, dứt khoát nghênh ngang kéo nàng vào cửa tiệm bán sơn phấn, hại Kiều Sơ Huân cả đoạn đường đều bị người ta cười, ông chủ nào cũng khen Cảnh Dật dịu dàng sẵn sàng, biết yêu thương nương tử nhà mình, đúng là phu quân tốt hiếm thấy, còn nói hai người bọn họ tình cảm khăng khít khiến người ta ao ước, vừa sáng sớm đã cùng nhau đi mua đồ, mà mua gì cũng bàn bạc kỹ lưỡng với nhau.

Lúc đi ra khỏi cửa hàng sơn phấn, rốt cuộc Kiều Sơ Huân cũng ngang bướng, nói thế nào cũng không chịu đi dạo phố với hắn nữa. Cảnh Dật nghịch hộp sơn môi trên tay, đứng bên cạnh đường nhìn nàng, cũng không lên tiếng, môi lộ ra nụ cười đầy cưng chiều, đôi mắt xưa nay vẫn luôn lạnh lùng bây giờ lại ánh lên vẻ nhu hòa.

Kiều Sơ Huân rũ mắt, thấp giọng nói: “Mọi người vẫn còn chờ cơm trưa, không thể về nhà muộn quá.”

Cảnh Dật như thể vừa nghe được chuyện cười, bật cười khúc khích một tiếng, kéo tay nàng đi về phía khác: “Không nấu một hôm thì bọn họ cũng không chết đói được!”

Vừa nói vừa ngoắc ngoắc tay với một cỗ xe ngựa đang đậu ven đường, phu xe vội vàng nhảy xuống chạy tới. Cảnh Dật giơ tay lên ném cho hắn một khối bạc vụn: “Đi tới Cảnh gia ở thành bắc, tìm một người họ Cao, bảo hắn dẫn người tới “Kiếm Hương Các” ở thành nam, dẫn tất cả mọi người theo.”

Lúc này Kiều Sơ Huân cũng đã nghe ra ý của hắn, nhưng cảm thấy cứ bị hắn nắm tay như vậy thì không ổn, nàng mới nâng tay lên muốn giãy ra, nào ngờ Cảnh Dật lập tức buông tay nàng, quay người lại, cả cánh tay vòng lấy thắt lưng nàng, nụ cười bên môi hết sức nhân nhả: “Trên đường nhiều người qua lại, ta không muốn lát nữa ngươi sẽ bị người ta đụng phải.”

Kiều Sơ Huân cứ nhìn mãi, bây giờ đã giận tới mức khóe mắt cũng hơi đỏ, nàng ngửa mặt lên trừng hắn:

“Công tử đừng có lúc nào cũng trêu chọc ta!” Cho dù nàng có tốt tính tới mức nào thì cũng biết nổi cáu. Người ta vẫn nói con thỏ nóng nảy còn cắn người, nếu cứ ép nàng thì nàng dứt khoát bỏ hết tất cả mà đi là được! Dù sao thì cũng không phải chưa từng làm chuyện như vậy.

Đường như Cảnh Dật nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, nghiêng người kéo nàng tới một góc chết bên đường, đưa tay siết chặt cầm nàng: “Không được bỏ đi.”

Kiều Sơ Huân nghiêng đầu muốn né tay hắn, tính bướng cũng nổi lên, đôi mắt mở to ra trợn trừng hắn, trong mắt còn lóng lánh ánh nước: “Công tử có ơn với ta, nhưng cũng không thể tùy tiện bắt nạt người khác như vậy! Người muốn nữ nhân thì có thể cưới thê nạp thiếp, ta chỉ quản việc cơm nước cho mọi người.”

Ngón tay đang siết cầm nàng hơi dùng lực, ánh mắt Cảnh Dật nhìn nàng cũng có chút lạnh lùng: “Người muốn ta cưới nữ nhân khác sao?”

Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy cánh tay đang vòng quanh thắt lưng mình càng lúc càng chặt cứng, cầm cũng bị siết tới mức đau nhói, nàng cố nén nước mắt đáp lại: “Công tử muốn cưới ai, ta không quản được.”

Cảnh Dật bỗng dừng cong môi cười một tiếng, chậm rãi gật đầu một cái: “Nói đúng lắm. Trong thiên hạ, người có thể quản được ta không nhiều.” Hắn cúi đầu xuống ghé vào môi nàng hôn một cái, lại nhìn về tức giận dâng lên trong mắt nàng, chậm rãi nói: “Nàng có thể coi là một.”

Kiều Sơ Huân nhắm chặt mắt, hai hàm răng cắn chặt, tim như thể ngừng đập. Ban ngày ban mặt dưới cái nhìn của bao nhiêu con mắt, sao hắn có thể giở trò hạ lưu vô sỉ như vậy!

Cảnh Dật nhìn đáng vẻ thấy chết không sờn kia của nàng thì không kiềm được bật cười thành tiếng, cánh tay đang ôm nàng buông lỏng, vẻ hung tàn giữa hai hàng mày cũng nhạt đi nhiều.

Ngón tay vuốt ve qua lại làn da mềm mịn nơi cầm nàng, tầm mắt dời từ đôi mắt đang nhắm chặt của nàng xuống đến cái mũi nhỏ xinh xắn, hai cánh môi khẽ run, cuối cùng nhìn thấy dấu tay màu đỏ nhạt do chính hắn gây ra trên cầm nàng... Hàng mi nhú chặt lại, bàn tay đỡ lấy má nàng, cúi đầu hôn xuống dấu vết kia.

Hai người đứng trong một góc chết ngược sáng, Cảnh Dật lại đưa lưng về phía đường đi, chiếc áo choàng trắng tung bay theo gió, che khuất cả người Kiều Sơ Huân trong lồng ngực, vì vậy dù thỉnh thoảng có người qua đường ném tới những ánh mắt tò mò thì cũng không nhìn rõ được hai người đang làm gì.

Cảnh Dật nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang nhắm chặt mắt trong lòng mình thì cũng biết là mình đã ép nàng hơi quá, nhưng hắn lại không biết dưới tình huống này thì nên xử lý thế nào, chỉ có thể dựa vào bản tính và mảnh khoe xử lý những chuyện thường ngày để đối phó. Im lặng một lúc, Cảnh Dật móc từ trong ngực ra một hộp thuốc nhỏ hình tròn, ngón tay chấm một ít thuốc tiêu sưng, nhẹ nhàng thoa lên cho nàng.

Kiều Sơ Huân bị xúc cảm lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện trên da thịt làm cho sợ run lên, hoảng hốt mở mắt ra nhưng lại chỉ thấy người kia đang rũ mắt, chăm chú nhìn vào cầm nàng một cách chuyên chú. Thoa thuốc xong, ngón tay hắn cũng không rời đi, bàn tay đỡ một bên gò má nàng, ngón tay nhẹ nhàng lau đi

giọt nước mắt vừa tràn ra của nàng, con người đen nhánh của hắn dán chặt lấy nàng.

Mãi hồi lâu sau, Cảnh Dật mới chậm rãi nhả ra hai chữ: “Đừng đi.”

Kiều Sơ Huân nghẹn ngào, vênh váo lên giọng đặt điều kiện với Cảnh Dật: “Chỉ cần công tử đừng có... ăn hiếp người khác như đêm hôm qua, ta sẽ không đi.”

Ánh mắt sâu thẳm nhanh chóng thoáng qua một tia cười bất đắc dĩ, Cảnh Dật trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Ta sẽ cố gắng hết sức.” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vừa giận lại vừa hoảng của Kiều Sơ Huân, hắn lại chân thành thêm vào một câu: “Sẽ không như đêm hôm qua nữa.”

Tiểu Hầu gia hồi tưởng lại lúc lâu, nụ hôn hôm qua có phần hơi thô lỗ, phải thử qua mới biết cảm giác ngọt ngào trong đó, hai cánh môi nàng khiến hắn mê muội, toàn thân như muốn bùng cháy, muốn chậm cũng không chậm nổi...

Kiều Sơ Huân nào biết được lời của Cảnh Dật là có hàm ý, nghe hắn đảm bảo rằng sẽ không ăn hiếp nàng như đêm qua nữa, lại thêm trong lòng nàng vẫn luôn cho rằng Cảnh Dật là một quân tử chân chính, cho nên lập tức thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác sợ hãi trong lòng dần tiêu tan, Kiều Sơ Huân vội vàng dịch chân, lui ra khỏi vòng ôm của Cảnh Dật, ôm con thỏ con, hơi khom người với Cảnh Dật: “Công tử đi trước.”

Cảnh Dật như cười như không liếc nàng một cái, giơ tay lên vẫy vẫy lần nữa. Chẳng mấy chốc đã có một cỗ xe ngựa từ phía bên kia đường đi tới cạnh hai người, Cảnh Dật vén rèm xe lên, nhanh nhẹn ngồi xuống, lại vén cao rèm lên nhìn nàng, vẻ mặt hơi lạnh nhạt, nhưng ý cười trong mắt lại không giấu được.

Kiều Sơ Huân cắn môi đi tới bên cạnh xe, một tay vịn lấy thành xe, một tay vừa ôm con thỏ con vừa phải nắm vạt váy, hơi vụng về giẫm lên băng gỗ nhỏ bước vào buồng xe.

Cảnh Dật đọc tên một quán cơm cho phu xe, buông rèm xuống, người nghiêng sang một bên, tựa vào thành xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Kiều Sơ Huân né người ngồi xuống phía bên kia, cúi đầu vuốt ve con thỏ con, mãi hồi lâu sau mới lén hé mắt liếc nhanh người đối diện một cái. Thấy vẻ mặt hắn như đang suy tư cái gì, lại nghĩ đến khối ngọc thạch đỏ tía kia và cuộc nói chuyện với Y Thanh Vũ, không hiểu tại sao trong lòng nàng lại có chút lo âu.

...

Lúc hai người tới “Kiếm Hương Các” thì cả bọn Cao Linh lẫn Tiểu Đào Nhi đều đã đợi sẵn ngoài cửa. Tung hoành hơn mười năm, Cảnh Dật dẫn dắt hai mươi mốt thuộc hạ đi khắp bắc nam, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, lúc khổ cực đã từng cùng nhau nung cá gặm lương khô trong miếu hoang đổ nát, lúc vui vẻ từng hai mươi hai người chia làm hai bàn mà uống rượu ăn thịt. Một đám người từng trải qua chiến trường khốc liệt, từng qua vùng núi thẳm cũng từng đến miền duyên hải, vào thời khắc máu chốt đã từng lấy một địch trăm, đến lúc quay trở về cuộc sống bình thường lại được Cảnh Dật nuông chiều cho không ra cái dạng gì nữa, người nào người nấy vừa ngửi thấy mùi thơm đã chịu không nổi mà chảy nước miếng.

Cảnh Dật bước xuống xe với tác phong tao nhã, không giúp vén rèm xe cũng không đi lên đỡ, chỉ đứng sang một bên mà nhìn, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng, môi cũng chẳng hề nhúc nhích. Cao Linh đứng cạnh không ngừng thở dài, Tiểu Đào Nhi thì không hề phát hiện ra có gì không ổn, vội vàng bước lên đỡ cánh tay Kiều Sơ Huân: “Sơ Huân tỷ tỷ, chậm một chút.” Phu xe cũng vén rèm lên giúp, Kiều Sơ Huân ôm thỏ, kéo giỏ thức ăn bước xuống xe ngựa, cười gật đầu với Cao Linh.

Cao Linh đi trước dẫn đường: “Chủ tử, cơm nước đã gọi xong rồi. Quán ăn này nổi tiếng nhất là món lẩu dê đất, nghe nói trong nước lẩu ngoài hương liệu bí truyền ra thì còn cho thêm mấy thứ thuốc bắc, ăn sẽ không quá nóng.”

Kiều Sơ Huân kéo Tiểu Đào Nhi đi phía sau Cảnh Dật, vừa nghe được hai chữ “dê đất”, vốn còn định lên tiếng phản đối thì lại nghe nói bên trong có được liệu giúp khử nhiệt, đồng thời cũng ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt xen lẫn trong mùi thịt thì thôi không nói gì nữa.

Người ta vẫn nói “thịt chó đảo ba lần, thần tiên đứng không vững”, chính là nói đến mùi vị thơm ngon của món thịt dê đất này. Món lẩu dê đất của “Kiếm Hương Các” lại nổi tiếng khắp thành, hằng năm cứ vào đông, người tới đây ăn thịt chó xếp thành hàng dài, rất nhiều người từ kinh thành vì nghe danh mà tìm tới tận đây để nếm thử.

** Câu đầy đủ là “thịt chó mập, thịt chó đảo ba lần, thần tiên đứng không vững”, ý là mùi thơm của thịt chó vô cùng động lòng người, khi nấu thịt chó đảo đến lần thứ ba (nói chung chung, không nhất thiết phải ba lần) thì đến cả thần tiên thanh tâm quả dục cũng không không kiềm được trước vị ngon của nó. Sở dĩ câu này được dùng khi miêu tả thịt dê đất là vì người ta nhận định rằng mùa đông trời lạnh là lúc thích hợp để ăn thịt chó và thịt dê, hai món này đều là thứ tốt lành cho cơ thể vào những ngày giá rét.*

Cao Linh đặt căn phòng trang nhã nhất của quán cơm này, trong phòng có tổng cộng ba cái bàn, tầm nhìn rộng, phong cảnh cũng vô cùng đẹp. Ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra xa có thể thấy được núi biếc non xanh thấp thoáng bên ngoài thành, gặp những ngày trời râm thì có thể ngắm nhìn sương mù vây quanh đỉnh núi ở thành bắc, mơ hồ lộ ra màu xanh biếc như ngọc phi thúy của những tán thông cao vút.

Vừa vào bên trong quán thì hương thơm đã xông vào trong mũi. Mọi người nhìn thấy Cảnh Dật tới thì đều nhao nhao đứng dậy chấp tay: “Công tử.”

Kiều Sơ Huân xoay người đóng cửa lại, Cảnh Dật ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, cởi thắt lưng trên áo choàng: “Mấy ngày nay mọi người đều đã vất vả rồi. Nói thế nào thì đám tội phạm ở thành Việt Châu cũng đã sa lưới, thêm một nhánh nữa của Thất Sinh Giáo bị phá vỡ, chúng ta cũng coi như không thẹn với bách tính.”

Giao áo choàng cho Cao Linh xong, Cảnh Dật tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống: “Tiếc là hôm qua đám tiểu tử kia tới quá vội, sáng nay đã phải quay trở về Biện Kinh, ta chỉ có thể tiếp đón bọn họ một đêm. Đáng lẽ như thường lệ đêm qua nên cùng các huynh đệ ăn một bữa ra trò, hôm nay coi như bồi thường, vẫn như lúc còn ở Biện Kinh...”

Cảnh Dật nói xong, lập tức vung tay lên, hất lớp vải đỏ trên vò rượu trong tay, xách cái vò giờ về phía mọi người: “Không nói lời dư thừa nữa. Kính mọi người.”

Mấy vò rượu còn lại nhanh chóng được chuyền tay nhau, chẳng mấy chốc trong tay mỗi người đã bưng một bát rượu: “Kính chủ tử và Kiều tiểu thư.” Nói xong ai nấy đều ngửa đầu ra uống cạn.

Tiểu Đào Nhi đứng cạnh không ngừng chặc lưỡi, đến lúc mọi người nói ra câu cuối cùng kia, tiểu nha đầu bị dọa sợ giật mình một cái, sao lại có cảm giác như một đám thổ phỉ thế này!

Ban đầu Kiều Sơ Huân nhìn Cảnh Dật uống rượu mà hơi lo, sợ rượu quá mạnh, hẳn uống nhiều sẽ chịu không nổi. Sau đó nghe mọi người đồng thanh nói câu “Kiều tiểu thư” kia thì nàng đứng ngây ra, quên luôn cả việc khuyên nhủ Cảnh Dật.

Cảnh Dật uống một hơi hết nửa vò rượu, nâng tay lên lau môi, cười tủm tỉm nhìn nàng, con người đen nhánh nhiễm hơi rượu lại càng trở nên sáng rực, sáng tới mức gần như trong suốt.

Kiều Sơ Huân chẳng hiểu sao lại thấy hơi ngượng ngùng, thế nhưng vẫn lấy dũng khí mà đối diện với hắn, cất giọng khuyên nhủ: “Thân thể công tử vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đừng nên uống quá nhiều rượu.”

Đám ảnh vệ và cả Cao Linh đều đồng loạt nhìn về phía Cảnh Dật, đây không phải lần đầu tiên có người khuyên thế này, chỉ là trước giờ Cảnh Dật đều chưa từng để vào tai, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn mấy cô nương kia một cái. Lần này Cảnh Dật lại hí hóp mắt, môi chậm rãi cong lên lộ ra một nụ cười: “Được.”

Tất cả mọi người đều âm thầm đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhao nhao nháy mắt với Cao Linh, nhìn kìa nhìn kia, lần này chủ tử động lòng thật rồi! Lúc trước mua mấy quyển sách kia đưa cho chủ tử người còn mắng bọn ta, đấy gọi là có mắt nhìn xa đấy! Cao Linh bị một đám người dùng ánh mắt như sói mà nhìn thì gân xanh trên trán giật giật không ngừng, dứt khoát xoay người giả bộ như không nhìn thấy.

Cảnh Dật hất cằm một cái, ra hiệu cho Kiều Sơ Huân đi tới bên cạnh người hắn. Cao Linh thì mở cửa gọi người bưng đồ ăn lên.

Mọi người nhanh chóng bắt đầu ăn ngấu nghiến. Thịt chó hầm vẫn nguyên vị thơm ngon, cắn một miếng, bên trong lộ ra mùi rượu xen lẫn mùi nước tương nhàn nhạt, nhai một lúc, trong miệng tràn ngập mùi thơm lừng. Bên trong nồi lẩu còn có mấy thứ sơn trân đất tiền, nước hầm thơm ngát, mọi người ăn thịt uống rượu, còn liên tục húp nước canh, chỉ thấy trong người vô cùng khoan khoái!

Cảnh Dật chậm rãi ăn cơm và đồ ăn, thỉnh thoảng quay đầu sang nhìn Kiều Sơ Huân, thấy nàng đang chậm rãi gặm miếng thịt, gò má trắng nõn bị hơi nóng từ nồi nước lẩu xông vào làm cho đỏ ửng lên, cánh môi cũng sáng bóng, thỉnh thoảng còn vươn lưỡi ra liếm nước dính trên môi, khóe môi lộ ra nụ cười nhẹ, đáng vẻ hết sức thỏa mãn.

Thu lại ánh mắt càng lúc càng trở nên nóng bỏng, Cảnh Dật bưng chén rượu lên uống cạn một hơi, cảm giác được trong bụng có một ngọn lửa lớn đang bùng lên, những giọt rượu lạnh buốt trôi xuống, ngọn lửa lại càng cháy mãnh liệt hơn... Trên mặt vẫn là vẻ ung dung nhàn nhã quen thuộc, nhưng nụ cười bên môi lại lộ ra vẻ tự giễu.

19. Chương 19: Mai Ngâm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Sơ Huân mặc một bộ xiêm y màu tím nhạt, tay bưng một túi đựng lò giữ ấm cùng màu, rũ đầu ngồi ở một góc xe.

Xe ngựa chậm rãi di chuyển, tiếng ồn ào huyền ảo bên ngoài dần rời xa, thay vào đó là tiếng chuyển động của cỗ xe ngựa thỉnh thoảng vang lên giữa không gian yên ắng, chứng tỏ hiện giờ đã ra khỏi cửa thành, đang đi về phía ngoại ô.

Cảnh Dật nhàn nhã tựa vào thành xe phía bên kia, một khuỷu tay chống xuống ghế gỗ đỡ lấy trán, đầu hơi nghiêng nghiêng, từ lúc xe bắt đầu chạy tới giờ vẫn chỉ ngắm nữ tử xinh đẹp ở đối diện.

Mãi một hồi lâu sau mà thấy nàng vẫn không hề có ý định ngừng đầu, hơn nữa không biết là đang nghĩ tới cái gì mà mi tâm càng lúc càng nhíu chặt, trên mặt cũng hiện ra vẻ lo lắng. Cảnh Dật dịch chân, trong mắt thoáng qua vẻ không vui: “Không phải tối qua nàng đã hấp hai nồi bánh bao để dự trữ rồi sao? Tiểu Đào Nhi cũng biết xào rau nấu canh, sẽ không bỏ đói bọn họ đâu.”

Kiều Sơ Huân hơi kinh ngạc ngược mắt lên, thấy sắc mặt Cảnh Dật không vui, một tay phủ trên đầu gối có vẻ không được thoải mái lắm thì vội vàng đứng dậy: “Công tử, chân bị tê sao?” Hay là y phục ít quá, nằm lâu thấy lạnh...

Nào ngờ nàng vừa đứng lên, xe ngựa lắc lư một cái, Kiều Sơ Huân lão đảo bước chân, ngã nhào vào trong ngực Cảnh Dật. Lò giữ ấm trong tay quay vòng vòng, trượt xuống khỏi tay, đập về phía mặt Cảnh Dật. Kiều Sơ Huân chẳng quản tình huống hiện tại của mình, hốt hoảng vươn hai tay ra ngăn cản, nếu thứ này mà đập vào mặt, chỉ sợ than bên trong lò sẽ văng ra tung tóe!

Cảnh Dật đã ngồi dậy ngay khi xe ngựa lão đảo, một tay vung quyền cản lại cái lò giữ ấm đang lao tới, một tay kéo người Kiều Sơ Huân tới ngồi lên chân mình.

Lò giữ ấm xoay chuyển giữa không trung một hồi, rơi lên chỗ Kiều Sơ Huân vừa ngồi lúc nãy. Kiều Sơ Huân còn chưa kịp hoàn hồn, nhìn chằm chằm cái túi gấm màu tím nhạt kia, nghe thấy tiếng phu xe áy náy giải thích: “Công tử, phu nhân, thật có lỗi! Vừa rồi trên đường có ổ đất, nhìn sơ qua không thấy nên để xe bị lộn ổ, đã khiến hai vị sợ hãi rồi.”

Giọng Cảnh Dật lạnh nhạt: “Xe đã đi qua được rồi chứ?”

“Đã qua được rồi.” Xe ngựa lại lộc cò lộc cộc đi tiếp, phu xe vẫn không ngừng xin lỗi: “Thật không phải với hai vị, vừa rồi đã quá sơ suất...”

Cảnh Dật cũng chẳng để tâm đến chuyện vụn vặt đó nữa, chỉ ôm người trong lòng chặt hơn, thấp giọng hỏi: “Sợ sao?”

Lúc này Kiều Sơ Huân mới nhìn rõ tư thế của hai người, nàng hết như một hài tử được người lớn ôm ngang đùi, hai tay còn níu chặt vạt áo Cảnh Dật, đầu cũng hơi nghiêng sang tựa vào người hắn. Vừa rồi Cảnh Dật lên tiếng, môi hắn gần như kề sát bên tai nàng, hơi thở nóng hổi phả vào trong tai...

Kiều Sơ Huân rụt cổ lại một cái, bắt đầu run rẩy, vội vàng buông tay ra muốn giãy ra ngoài, khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng trở nên đỏ ửng: “Công công công tử...”

Cảnh Dật bật cười thành tiếng, bỗng dừng lại nổi lên ý muốn chọc ghẹo nàng, cánh tay dùng lực kéo nàng vào trong lòng: “Hử?”

Kiều Sơ Huân vốn đã thẹn tới mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nào ngờ trong lúc hoảng loạn lại nói lắp, ngay cả tai cũng đỏ lựng lên, lúng túng tới mức thực sự chỉ muốn vùi đầu xuống đất, không hề phát hiện ra động tác kéo của Cảnh Dật, chỉ tìm cách giãy giụa để ra ngoài.

Cảnh Dật thấy người trong lòng mình đã sắp co tròn thành con nhím, không chỉ lỗ tai mà ngay cả cổ cũng nhuộm màu đỏ ửng thì trong lòng không khỏi rung động. Hơn nữa tư thế của nàng cũng không được nghiêm chỉnh, động tác nhúc nhích đó của nàng không khác gì gọi tình, quả thật chỉ có người tâm tính đơn thuần như nàng mới có thể làm thế mà không lo nghĩ gì.

Kiều Sơ Huân nhúc nhích hồi lâu mới phát hiện ra mình vẫn ở trong ngực hắn, sau lưng bị một cánh tay vững chắc cản lại, xung quanh im phăng phắc, trong lòng nàng bỗng dưng trở nên căng thẳng, nàng không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ giọng cất tiếng gọi: “Công tử.”

“Ừ?” Cảnh Dật nhìn mái tóc đen nhánh của nàng cùng viên trân châu của cây trâm bạc đang khẽ đung đưa, thờ ơ đáp lại, hơi thở không được ổn định lắm.

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng dựa vào cánh tay Cảnh Dật, rũ mắt nói: “Công tử, ta muốn đi ra.”

Cảnh Dật hít vào một hơi, thu lại cánh tay đang vòng quanh người nàng. Kiều Sơ Huân còn chưa kịp đứng vững, hắn đã đưa tay phủ lên đầu gối, mảy hơi nhúu lại, khôi phục sắc mặt không vui vừa nãy.

Trên mặt Kiều Sơ Huân đỏ lựng, nàng vừa định ngồi về chỗ của mình thì thấy vẻ mặt Cảnh Dật biến đổi, lại vội vàng ngồi xuống, một cánh tay đặt lên đùi Cảnh Dật xoa nhẹ, ngửa mặt lên nhìn hắn: “Công tử cảm thấy đầu gối khó chịu sao?”

Nguy rồi, vừa rồi nàng còn ngồi trên đó lâu như vậy... Hình như trước đó Cảnh Dật đã bị đau ở đây. Kiều Sơ Huân thấy Cảnh Dật dùng ánh mắt khẳng định thì lại càng thấy áy náy hơn, vội vàng lên tiếng hỏi: “Công tử thấy đau hay là tê? Chỉ đau bên phải thôi phải không? Đã đau bao lâu rồi?”

Cảnh Dật nhìn gò má hồng hồng và ánh mắt sáng rực của nàng đang chăm chú nhìn mình thì không kiềm được cong khóe môi lên, lần đầu tiên kiên nhẫn giải thích cho người khác về vết thương của mình: “Lúc trước ở chiến trường từng bị một tên thống lĩnh quân Liêu dùng mũi tên đâm vào, cũng may lúc đó hắn ta không dùng nhiều sức, mũi tên cũng chỉ là một đoạn trúc gãy, cho nên không ảnh hưởng gì lắm.”

Thật ra thì lúc đó khi đoạn tên gãy của kẻ địch vừa đâm tới đầu gối hắn thì cây thương trong tay hắn đã xuyên thấu cổ họng đối phương, chỉ là cảnh tượng máu me như vậy không thể kể lại chi tiết cho người trước mặt này nghe, cho nên hắn chỉ nói qua loa tình huống lúc bấy giờ.

Kiều Sơ Huân hơi mím môi lại, liếc hắn với vẻ không được đồng tình: “Đầu gối không thể so với những nơi khác, nếu bị thương sâu hơn chút nữa thì chỉ sợ công tử sẽ không chỉ thỉnh thoảng thấy đau đớn như vậy.” Hơn nữa nghe cái giọng điệu dừng dừng của người này thì thừa biết là năm đó sau khi bị thương cũng không chịu bôi thuốc và điều dưỡng đàng hoàng, nếu không với vết thương mà hắn miêu tả thì đáng lẽ không để lại di chứng gì mới phải.

Cảnh Dật cong khóe môi cười khê một cái: “Nàng nói là ta sẽ bị què sao?”

Kiều Sơ Huân dùng ngón tay ấn lên mấy huyệt đạo quanh đầu gối bên chân phải, lại nắm lấy tay Cảnh Dật ấn xuống mấy chỗ, thấy hắn mặc dù không nói tiếng nào nhưng sắc mặt lộ vẻ hơi đau thì giọng nói ôn hòa ngày thường cũng trở nên nghiêm trang hơn: “Nếu công tử còn tiếp tục phớt lờ không chịu để ý như vậy thì thêm một hai chục năm nữa, sớm muộn gì cũng sẽ không tiện đi lại.”

Mặc dù hơi khó chịu khi thấy hắn qua loa với thân thể mình như vậy nhưng Kiều Sơ Huân vẫn không nỡ lòng nói với hắn chữ “què” kia, chỉ đổi cách nói uyển chuyển hơn, dùng giọng điệu mà nàng cho là hết sức nghiêm túc để nhắc nhở hắn không được coi thường vết thương cũ trên người.

Cảnh Dật chỉ phì cười một tiếng, cầm ngược lại bàn tay nhỏ bé của Kiều Sơ Huân, lật tay nàng lên. Không biết là nghĩ đến cái gì, trong mắt hắn hiện lên vẻ ranh mãnh, giọng nói cũng trở nên lạnh nhạt: “Nếu đã như vậy, phải phiền Sơ Huân giúp ta điều dưỡng rồi.”

Kiều Sơ Huân đứng thẳng dậy trước mặt hắn, rút tay ra khỏi lòng bàn tay hắn, rũ mắt xuống, không để ý đến ý tứ giấu cột trong lời của hắn: “Chỉ cần công tử không chê.” Đương nhiên nàng sẽ nghiêm túc cân nhắc cẩn thận, tìm cách trị dứt điểm căn bệnh cũ này.

Sự yên lặng giữa hai người được duy trì không quá lâu. Chẳng mấy chốc xe đã đi tới một trang viên ở thành nam. Hai người mỗi người xuống từ một bên thành xe, ngoài cửa trang viên đã có người đứng chờ sẵn, vừa

thấy hai người xuống xe thì lập tức bước đến tiếp đón.

Một người trong đó Kiều Sơ Huân đã chẳng còn xa lạ gì, chính là phủ doãn Y Thanh Vũ của phủ Việt Châu, hẳn vừa thấy Kiều Sơ Huân thì lập tức mỉm cười đi lên tiếp đón, vừa chào hỏi vừa đỡ nàng đi vòng qua xe ngựa, đi tới trước mặt một người khác. Người nọ ước chừng tuổi khoảng bốn mươi, để râu quai nón, mày rậm mắt sáng, đang nói cười với Cảnh Dật, nghe qua thì hẳn là không biết thân phận thật của Cảnh Dật, chỉ gọi hắn là “Cảnh công tử”, lời nói cũng hết sức khách khí.

Thấy Y Thanh Vũ dẫn một nữ tử tiến đến thì nam nhân kia cười cười, quan sát nàng một lượt, sau đó quay mặt sang nhìn về phía Cảnh Dật, cười hỏi: “Vị này là...”

Mặc dù Cảnh Dật rất khách sáo với hắn ta nhưng cũng không quá nhiệt tình, bây giờ nghe hắn ta hỏi đến thân phận Kiều Sơ Huân thì cũng chỉ kéo nàng lại bên người mình, dùng hành động để thay thế ngôn từ. Người nọ lại có vẻ như không để ý, chỉ khẽ liếc Kiều Sơ Huân một cái, sai quần gia đứng bên cạnh thưởng cho phu xe, sau đó lại mỉm cười dẫn mọi người đi vào bên trong: “Ngồi xe từ thành bắc tới chỗ ta cũng không gần. Y đại nhân, Cảnh công tử, mời –”

Dọc đường đi Y Thanh Vũ và nam nhân trung niên kia trò chuyện rất vui vẻ, Cảnh Dật chẳng góp mấy câu, chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nụ cười trên môi cũng có vẻ lạnh nhạt. Nếu nụ cười đó ghép vào người khác thì sẽ khiến người ta cảm thấy người này thật ngạo mạn vô lễ, nhưng đặt trên khuôn mặt Cảnh Dật thì cũng chỉ khiến người ta cảm thấy hắn vốn là người không thích cười nói náo nhiệt mà thôi.

Nam nhân trung niên kia bước khá nhanh, Kiều Sơ Huân phải cố sức mới theo kịp. Từ lúc bước vào cửa trang viên tới giờ Cảnh Dật vẫn nắm chắc bàn tay nhỏ bé của nàng, dắt nàng đi ngay bên cạnh, hơn nữa bước chân vẫn thông dong đều đặn, dần dần hai người kia cũng bắt giắc thả chậm bước chân theo.

Nghe hai người kia nói chuyện, Kiều Sơ Huân cũng dần nghe ra tình huống, nam nhân trung niên trước mặt này chính là chủ nhân của vườn mai ở ngoại thành mà trước kia Cảnh Dật từng nhắc tới, họ Mạnh, hình như cũng đã từng làm quan ở thành Biện Kinh mấy năm. Sau khi từ quan thì hắn bắt đầu buôn bán, mấy năm liên tục ở phương bắc đã chán thì đến thành Việt Châu này mua nhà, cùng với một vườn mai rộng ước chừng nửa mẫu đất.

Nghe những gì Y Thanh Vũ nói thì dường như người này rất thích kết giao bằng hữu, bình thường cũng thích mời người khác đến vườn mai làm khách. Trước kia hắn nghe nói có một vị công tử họ Cảnh đã giúp quan phủ phá vụ án Thất Sinh Giáo bí ẩn kia, vẫn cố năn nỉ Y Thanh Vũ giúp giới thiệu gặp mặt, vô cùng muốn làm quen với Cảnh Dật.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã tới trước một căn phòng có cửa sổ ở cả bốn hướng, được xây cất giữa hồ nước, hai bên đều có cầu nhỏ dẫn tới. Hiện giờ đang là thời điểm lạnh nhất của mùa đông, mặt hồ kết một lớp băng mỏng, hai cây cầu hai bên chạm trở hoa mai và chim chóc vô cùng sống động, mái nhà cũng được khắc hoa cả bốn phía, từ xa xa có thể nhìn thấy rừng mai chìm trong sắc trắng của tuyết, cảnh trí vô cùng thanh nhã. Ngay cả một người có ánh mắt xoi mói như Cảnh Dật cũng không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng.

Mạnh trang chủ thấy trong mắt Cảnh Dật lộ ra vẻ khen ngợi thì không khỏi vuốt râu cười: “Nếu Cảnh công tử không chê thì sau này có thể thường xuyên tới đây. Nghe nói công tử chơi cờ rất hay, vừa khéo Mạnh mẽ cũng ưa thú này, chỉ là bình thường ít người tới đây thăm thú, chỉ mong có thể gặp được một đối thủ...” Còn chưa dứt lời thì đã nở nụ cười trước.

Y Thanh Vũ ở bên cạnh cười tiếp lời: “Lão Mạnh đúng là vừa nhắc tới đánh cờ đã không dời nổi bước chân nữa! Đừng đứng đây khoe khoang nữa, đợi ăn xong bữa trưa rồi chơi một ván xem người ta có đánh gục người không.”

Mạnh trang chủ quả nhiên rất tự tin về tài đánh cờ của mình, lúc nói chuyện hai mắt đều sáng lên: “Ha ha, như vậy thì càng tốt, phải biết rằng hơn mười năm nay Mạnh mẽ chưa từng thua cờ, trước đây nói với người như vậy không phải là khoe khoang khoác lác...”

Hai người cười cười nói nói mời Cảnh Dật vào phòng, chỉ một lát đã có tỳ nữ đến dâng trà.

Cảnh Dật cũng không ngần ngại, kéo Kiều Sơ Huân ngồi xuống bên cạnh mình, bàn tay nắm tay nàng vẫn

không buông. Vừa rồi Kiều Sơ Huân sợ mình không theo kịp tốc độ của mấy người kia nên mới không giảy giũa, để mặc cho hấn nắm, bây giờ đã vào ngồi trong phòng, còn nắm nữa thì rất kỳ quặc, hơn nữa thấy ánh mắt thỉnh thoảng lại lia tới của Mạnh trang chủ, Kiều Sơ Huân càng thấy ngượng ngùng hơn, vừa khẽ rút tay mình ra ngoài vừa nhẹ giọng gọi: “Công tử...”

Cảnh Dật nghiêng mặt sang liếc nàng một cái, trong mắt có thứ cảm xúc gì đó rất khó đoán. Kiều Sơ Huân chỉ hiểu được một chút, ý là bảo nàng đừng có tranh cãi với hấn, cứ ngoan ngoãn ngồi im.

Chẳng bao lâu lại có tỳ nữ bưng mấy đĩa hoa quả và bánh ngọt lên, hai người bên phía đối diện kia cũng bắt đầu dùng trà. Cảnh Dật vô cùng không cam lòng buông lỏng tay ra, lại còn khẽ ấn một cái vào lòng bàn tay nàng. Kiều Sơ Huân lén liếc mắt nhìn Cảnh Dật, thấy hấn đã đưa tay ra bưng lấy chén trà, khoe môi nhẹ nhàng nhấm nháp, khẽ gật đầu phụ họa lời của Mạnh trang chủ.

Không đoán ra nổi hấn có ý gì, Kiều Sơ Huân chỉ có thể bưng lấy chén trà của mình. Mở nắp chén ra, lập tức nhìn thấy nước trà màu vàng, bên trên là mấy bông hoa mai hồng nhạt khẽ đóng đưa, còn chưa thưởng thức hương trà thì đã ngửi được một mùi thơm thanh khiết. Nhấp một ngụm trà, quả nhiên ngoài vị trà dịu dịu còn có thể cảm nhận được hương vị trong veo thoang thoang, là thứ hương vị chỉ có được khi nấu hoa mai cùng với nước trà. Điểm độc đáo ở đây là sau khi đổ nước trà ra thì lại thêm mấy bông mai mới nở rộ vào, như vậy khi thưởng trà vừa có thể cảm nhận được vị mà lại cũng có thể ngắm nghía những bông mai thanh tú.

Kiều Sơ Huân đang vui vẻ thưởng trà thì nghe thấy Mạnh trang chủ ở phía đối diện cười giới thiệu: “Mai ngâm này là do phu nhân của ta tự tay ướp mấy hôm trước, nếu Cảnh công tử không ngại đồ ngọt thì có thể nếm thử một chút.”

Cái gọi là mai ngâm chủ yếu là chọn những quả mai khéo léo tinh xảo, ngâm với nước tan ra từ tuyết, lại thêm vào một ít hoa mai mới nở và rượu nếp, ướp lên, để qua một đêm là ăn được. Mùi vị thanh và dịu hơn so với mứt hoa quả thông thường, lại thoang thoang hương rượu nếp, còn hàm chứa thú vui thanh nhã, thường là món ăn vặt giữa ngày đông giá rét của những nhà giàu có, đem ra ăn cùng trong lúc thưởng trà, có thể xem như một món đồ ngọt rất tao nhã.

Kiều Sơ Huân thấy Cảnh Dật đã động tay thì mới cầm cái thìa nhỏ lên, xúc một muỗng cho vào trong miệng. Ngậm trong miệng một lát, chậm rãi nhai nuốt, dần cảm nhận được vị mềm mịn của thịt mai, ngọt mà không ngấy, mùi rượu thoang thoang càng làm hương vị hoa mai trở nên đặc sắc hơn, quả thật rất ngon miệng.

Cảnh Dật lại chỉ ăn một muỗng rồi không đụng tới nữa, xoay mặt sang nhìn Kiều Sơ Huân. Kiều Sơ Huân nuốt phần thịt mai trong miệng xuống, vốn đang nâng chén trà lên định uống một hớp, khoe mắt lại thoáng nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Cảnh Dật thì động tác trên tay hơi khựng lại, luống cuống quay sang nhìn hấn. Khuôn mặt dịu dàng lộ ra vẻ ngập ngừng, cánh môi mím lại trông càng đáng yêu hơn, cứ như thể chỉ sợ mình có một cử chỉ không phù hợp thì sẽ làm tổn hại đến bộ mặt của Cảnh Dật.

Cảnh Dật hơi cong môi, khẽ sát tới bên tai nàng, vừa mới nói được một chữ thì đã thấy từ ngoài cửa có một người đi vào, trên người khoác một bộ đồ mùa đông lông lầy, áo choàng lông cừu cùng giày thêu đỏ thẫm, dáng người có vẻ khá đầy đặn, hai gò má ửng đỏ, sau khi bước vào phòng thì khom người về phía Mạnh trang chủ hành lễ: “Lão gia...”

20. Chương 20: Canh Thịt Vịt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa rồi Mạnh trang chủ trông có vẻ là một người vô cùng hào sảng phóng khoáng, vậy mà bây giờ lại hoảng tới mức vội vàng chạy tới đỡ nữ tử kia đứng dậy. Một tay hần nắm hai cánh tay nhỏ bé của tiểu mỹ nhân, tay còn lại cẩn thận đỡ ngang lưng nàng ta, trong giọng nói lộ rõ vẻ cương chiếu: “Ồi chao tâm can bảo bối của ta! Nàng bây giờ đang có thai, tuyệt đối không được làm mấy động tác mạnh, nếu không... làm nhi tử bảo bối của ta bị thương thì phải làm sao đây!”

Diện mạo của nữ tử kia khá xinh đẹp, nhìn tuổi thì có nói là đáng làm nữ nhi của Mạnh trang chủ cũng không phải là nói quá. Nàng ta được đỡ đến ngồi xuống một chiếc ghế có lót nệm dày, trước khi ngồi xuống vẫn không quên quay người sang vấn an Y Thanh Vũ và Cảnh Dật, giọng nói cũng êm ái, khiến người ta nghe vào có cảm giác rất xuôi tai.

Y Thanh Vũ cười ha ha đáp lễ, Cảnh Dật thì chỉ nhẹ nhàng gật đầu coi như chào hỏi.

Sau khi ngồi xuống, nàng ta nhỏ giọng nói gì đó bên tai Mạnh trang chủ, không biết là nói gì nhưng khiến cho nam nhân kia vỗ tay cười to, lại ôm nàng ta gọi tâm can bảo bối một hồi nữa.

Trước kia còn ở nhà, Kiều Sơ Huân đã hiếm có cơ hội gặp gỡ người lạ, từ sau khi theo Cảnh Dật tới phủ Việt Châu, những người nàng quen biết cũng chỉ quần quanh đám người Cao Linh và Tiểu Đào Nhi, cuộc sống của nàng vẫn rất hết sức chật hẹp. Bây giờ nhìn thấy Mạnh trang chủ ôm thê tử ta ta nàng nàng ngọt ngào như thể chẳng có ai xung quanh như vậy, nàng bất giác cảm thấy mặt đỏ lên, đầu cúi thấp xuống, lặng lẽ giấu tay vào trong tay áo, khẽ vắn về lớp vải vóc bên trong, thậm chí còn lúng túng thiếu tự nhiên hơn cả đương sự.

Hình như nữ tử ở bên đối diện kia phát hiện ra, nàng ta không nhẽo mấy câu rồi đẩy Mạnh trang chủ ra, hắng giọng, sau đó nhẹ nhàng nói với nàng: “Vị cô nương này trông rất quen mắt!” Giọng điệu mềm mại êm ái lẫn với vẻ nghi hoặc, nghe giống như không phải thật sự nghi ngờ mà chỉ là mấy lời khách sáo để làm quen với người khác.

Kiều Sơ Huân vội ngẩng đầu lên, khoe môi cong lên cười khê: “Chào Mạnh phu nhân.”

Nàng ta nghe được lời này thì hơi ngẩn ra, sau đó thì cười khanh khách, một tay đưa khăn lên che miệng, đôi mắt tròn lúng liếng, dịu dàng nói: “Vị cô nương này thật đúng là người thú vị... Y đại nhân cũng thật là, rõ ràng biết một mình ta ở đây rất buồn chán, chẳng có tỷ muội nào làm bạn, thế mà chẳng sớm giới thiệu muội muội này cho ta làm quen!”

Vì tiếng cười của đối phương mà Kiều Sơ Huân càng trở nên lúng túng hơn, không biết câu chào ngắn gọn đó của mình có gì không ổn. Nàng chăm chú quan sát nàng ta nhưng vẫn không hiểu được. Theo những lời đối thoại ngắn ngủi vừa rồi nàng nghe được cùng cách ăn mặc thì nàng ta hẳn phải là chính thất phu nhân của Mạnh trang chủ, như vậy nàng chào nàng ta là “Mạnh phu nhân” cũng không có gì không đúng, thế tại sao nàng ta lại...

Đang nghĩ ngợi thì Mạnh trang chủ đã đứng lên, tiện tay đỡ nữ tử kia đứng dậy: “Người đã đông đủ rồi, chúng ta bắt đầu bữa tiệc thôi. Gần đây ta mới mời một vị đầu bếp mới, có nhiều món rất độc đáo mới lạ. Ta còn đặc biệt tìm một vỏ ngọc luyện chùy mà Y đại nhân thích nhất, hôm nay chúng ta không say không về, không say không về!”

Kiều Sơ Huân đứng dậy theo Cảnh Dật, thấy bước chân hần hơi chậm, đồng thời vươn một tay ra về phía nàng, những ngón tay thon dài khép lại, lòng bàn tay hướng lên trên, rõ ràng có ý bảo nàng đặt tay vào tay hần.

Nếu là thường ngày thì đương nhiên Kiều Sơ Huân sẽ không chịu có cử chỉ quá mức thân mật với Cảnh Dật, sẽ không hề lưỡng lự gì mà từ chối ngay lập tức, thế nhưng hôm nay tới trang viên này, nàng vẫn luôn cảm thấy xung quanh lộ ra bầu không khí kỳ lạ khiến người ta bất an.

Cái nhìn chăm chăm hồi lâu của Mạnh trang chủ lúc ở cửa trang viên cùng thái độ kỳ lạ vừa rồi của Mạnh phu nhân đối với nàng khiến Kiều Sơ Huân không biết là do mình căng thẳng quá mà nghi thần nghi quỷ hay là chuyện hôm nay thật sự có chỗ quái lạ, nói tóm lại là từ lúc đi vào sơn trang, trong lòng nàng vẫn thấy lo sợ. Vì vậy lúc này Cảnh Dật vươn tay ra đã khiến nàng cảm thấy giống như hần đang giang rộng cánh bảo vệ nàng trong lòng, hơi ẩm tràn ra từ lòng bàn tay hần, lặng lẽ gọi Kiều Sơ Huân mau đi tới.

Trong lòng hoang mang bối rối, Kiều Sơ Huân vươn tay ra, ngoan ngoãn đi tới cạnh Cảnh Dật. Bàn tay nhỏ bé vừa đặt vào lòng bàn tay hắn thì đã bị hắn nắm chặt, ngón tay hắn nhịp nhàng ấn vào lòng bàn tay nàng. Trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, lúc này Kiều Sơ Huân mới hiểu ra, hành động nhẹ nhàng ấn vào lòng bàn tay nàng là một cách trấn an của hắn, hắn dùng hành động đó để nói với nàng rằng không cần sợ hãi hay lo lắng.

Trong lúc mấy người đang bàn chuyện võ thuật thì đã có hạ nhân bưng thức ăn lên, chẳng mấy chốc trên bàn đã bày đầy bát đĩa. Mạnh trang chủ đứng dậy châm rượu cho mấy người, nâng chén rượu lên trước: “Hôm nay may mắn được kết giao với Cảnh công tử, Mạnh mẽ quả thật rất vui mừng! Vừa hay ngày lành lại có cảnh đẹp, tứ mỹ tề tụ, những lời thừa thãi không cần nói, chúng ta cạn chén này trước!”

* “tứ mỹ” bao gồm ngày lành, cảnh đẹp, tâm trạng tốt, có chuyện vui. Cũng có cách giải thích khác rằng “tứ mỹ” bao gồm âm nhạc, ẩm thực, văn chương và đàm luận; hoặc là lời nói đẹp, hành động đẹp, tâm linh đẹp, tư tưởng đẹp.

Kiều Sơ Huân vốn không giỏi uống rượu, nhưng Mạnh phu nhân ở bên phía đối diện đã gơ chén rượu lên, lại còn một hơi uống cạn, nàng cũng chỉ có thể bắt đầu nâng chén rượu lên, nhũu mày uống một ngụm.

May rằng ngọc luyện chùy tuy là danh tửu nhưng mùi vị cũng không quá nồng, có thể coi như khá ngọt và thanh. Kiều Sơ Huân khẽ nâng tay lên che trước miệng, thở ra hai hơi. Từ nhỏ tới lớn nàng gần như chưa từng uống rượu, nhất thời không thể thích ứng được với vị cồn, may mà không bị sặc trước mặt mọi người, nếu không... thật đúng là có phần thất lễ.

Từ lúc ngồi xuống, Cảnh Dật đã kéo tay Kiều Sơ Huân đặt lên chân mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay nàng, nhất quyết không chịu buông ra. Bây giờ thấy nàng miễn cưỡng uống hơn nửa chén rượu rồi che miệng lại, mi mắt khẽ run thì nét mặt hắn cũng không có gì khác thường, chỉ cầm đũa lên gắp một miếng bánh ngọt hoa bông bỏ vào trong bát nàng, sau đó đổ nửa chén rượu còn lại vào trong chén mình, ý là cho dù có mời rượu nữa thì hắn cũng sẽ uống hết phần của Kiều Sơ Huân.

Từ sáng Y Thanh Vũ đã phát hiện ra tâm tình của Tiểu Hầu gia không được tốt lắm, vẫn vừa cười nói vừa quan sát sắc mặt hắn, nhận ra dường như vấn đề nằm trên người Kiều Sơ Huân. Hắn nhìn sắc mặt và cử chỉ của Kiều Sơ Huân, mặc dù có vẻ lo sợ bất an nhưng rõ ràng là chính nàng cũng không hiểu nội tình. Y Thanh Vũ cũng trở nên mông lung mơ màng, chỉ có thể tiếp tục yên lặng quan sát.

Mạnh trang chủ lại không hề hay biết, vừa chiếu cố chuyện ăn uống của thê tử vừa gắp thức ăn chia cho mấy người còn lại, rất hào hứng giới thiệu mấy món ăn trên bàn cho mọi người. Không thể không nói, bàn đồ ăn này nhìn qua thì có vẻ giản dị, nhưng tính kĩ thì cũng xấp xỉ khoản chi tiêu của một gia đình bình thường trong nửa năm: măng non đầu mùa, tuyết nhĩ hầm hạt sen, thịt hươu nướng trong mềm ngoài giòn, huyết yến thượng phẩm, cơm từ gạo ngọc bích... Ngoài ra còn có ngọc luyện chùy hiếm có khó tìm, mặc dù bầu không khí giữa mấy người có vẻ hơi kỳ lạ nhưng ai nấy đều ăn uống ngon miệng, đặc biệt là Y Thanh Vũ, cơm no rượu say, ăn uống rất vui vẻ!

Tay trái của Kiều Sơ Huân bị Cảnh Dật nắm chặt, sợ bị mấy người kia nhìn thấy nên nàng vẫn không dám ngược mắt lên nhìn người khác, chỉ lo vùi đầu ăn cơm.

Cảnh Dật thì lại chẳng hề để ý, món nào cũng nếm một chút, nhưng ăn cũng không được nhiều như lúc ở nhà, lại còn quan tâm tới khẩu vị của Kiều Sơ Huân, cho nên hề nếm được món nào khá thanh đạm thì đều gắp một ít bỏ vào trong bát nàng.

Nữ tử đối diện nhấp một hơi rượu, mắt môi đầy ý cười, lúc đầu là vươn tay ra nhéo Mạnh trang chủ bên cạnh một cái, đưa mắt ra hiệu bảo hắn nhìn sang phía bàn đối diện, sau đó thì cười lên tiếng: “Tình cảm của Cảnh công tử và cô nương thật là tốt, ta nhìn thấy cũng phải ghen tị. Không biết lúc nào thì sẽ bày tiệc mừng đây? Tới lúc đó tuyệt đối đừng quên thông báo cho lão gia nhà ta một tiếng đấy!”

Kiều Sơ Huân vừa mới cho vào miệng một ngụm tào phớ, nghe được lời này thì suýt nữa bị sặc, vội vàng vươn tay ra che miệng, ho mấy tiếng liên tục mới có thể miễn cưỡng kiềm chế được, nhất thời vừa thẹn lại vừa sợ, hơn nữa thật sự không biết phải nói thế nào, quanh quẩn mắt đã đỏ ửng lên.

Cảnh Dật thì lại có vẻ không hề kinh ngạc trước câu hỏi của đối phương, điềm tĩnh đáp lại: “Đây là chuyện đương nhiên.” Đồng thời lại múc một bát canh cá trắm đen đưa tới trước mặt Kiều Sơ Huân, ý bảo nàng

uống tạm một ngụm để đề ép cơn ho.

Y Thanh Vũ biết rõ tính cách của người này, đã nhìn ra hiện giờ Cảnh Dật không vui, vội vàng bưng bát canh thịt vịt vừa mới mức lên: “Ồi chào, từ nhỏ tới lớn đến giờ ta mới được ăn nhiều thịt vịt như vậy, lại còn thơm ngon thế này, phải ăn thêm một bát mới được!”

Mạnh trang chủ quay sang liếc nhìn cái bát trong tay Y Thanh Vũ, cười ha ha: “Y đại nhân thật không hổ là người sành ăn, vị giác rất nhạy bén!”

“Còn nhớ lúc đó, ta cũng là vì nếm được món canh vịt này nên mới quyết tâm muốn mời vị đầu bếp kia.” Mạnh trang chủ vừa vuốt râu vừa nói: “Món này phải luộc vịt với nước lạnh cho tới khi chín được tám phần thì vớt ra để ráo, rút hết xương, lấy tay xé thành từng miếng không vuông cũng không tròn, lại bỏ vào trong nước đun với lửa nhỏ, thêm chút muối và rượu, cho vào nồi chưng cách thủy với khoai tây và khoai sọ cắt nhỏ, chưng cho tới khi mềm nhũn thì thêm gừng, măng cùng với hành lá.”

“Mặc dù nói thì có vẻ đơn giản, nhưng nếu đầu bếp không nắm tốt độ lửa thì thịt vịt sẽ dai, nước canh sẽ hoặc là không đủ đậm đà hoặc là quá ngấy. Chỉ có món canh thịt vịt mà vị đầu bếp này làm mới là tuyệt nhất!”

Y Thanh Vũ cười tủm tỉm nhấp một hớp canh, gật đầu liên tục: “Thịt béo mềm nhưng lại không hề ngấy, khoai tây mịn khoai sọ mềm, nước canh nồng đậm lại không quá đặc, hoàn toàn giữ được vị tươi ngon của thịt vịt mà lại không hề có vị tanh nồng, quả là khéo tay!”

Bên này hai người hào hứng nói về món canh thịt vịt, bên kia Mạnh phu nhân cũng quan sát Kiều Sơ Huân đầy hứng thú. Kiều Sơ Huân vốn đã lúng túng, bởi vì câu trả lời diêm tinh kia của Cảnh Dật mà trong đầu càng lộn xộn hơn, mi mắt run rẩy, bàn tay vốn đang đặt trên đùi Cảnh Dật cũng giãy giụa muốn rút ra.

Cảnh Dật nghiêng mặt sang nhìn khóe mắt đỏ ửng của nàng một cái, vẻ lạnh lùng trong mắt cũng nhạt bớt, hần nắm lấy cổ tay nàng, thấp giọng nói một câu: “Đừng sợ, ăn xong cơm chúng ta sẽ về nhà ngay.”

Trong đầu Kiều Sơ Huân đầy lo lắng, theo trực giác cảm thấy nguy hiểm đang lặng lẽ tới gần, trái tim đập loạn trong lồng ngực, tiếng sau to hơn tiếng trước, trong người như có thứ gì đó đang không ngừng cuộn trào, cuộn xuống tận dạ dày. Vừa nghe Cảnh Dật nói câu “về nhà” kia, không hiểu sao nàng lại thấy khóe mắt nóng lên, rũ mắt xuống gật mạnh đầu một cái.

Mạnh phu nhân dường như cảm thấy vẫn còn chưa thỏa mãn, một tay chống cằm, nghiêng đầu quan sát nàng tỉ mỉ, cất giọng như thể đã uống say: “Sao ta nhìn cứ cảm thấy cô nương rất quen mắt, thật sự giống như đã từng gặp qua ở đâu đó, nếu không thì cũng là... nghe người ta nói – Á!”

Lời còn chưa dứt thì nàng ta đã đột nhiên thét lên một tiếng đầy đau đớn, chén rượu trên tay rơi xuống mặt bàn, rượu vung ra bắn lên y phục. Nữ tử kia sắc mặt trắng bệch, mày nhíu chặt lại, một tay đỡ bụng cuộn tròn người lại, một tay vội vàng níu lấy tay áo người ngồi cạnh: “Lão gia, lão gia, ta...”

Mấy người kia nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng hoảng sợ. Mạnh trang chủ đã hoảng tới mức bay mất ba hồn bảy phách, bỏ đũa xuống ôm lấy nàng ta hỏi luôn miệng: “Yên Nhi nàng làm sao thế? Đau ở đâu? Ở trong bụng sao?”

Mạnh trang chủ vừa nói vừa ôm ngang người lên, đồng thời cao giọng hô to ra bên ngoài: “Quản gia! Mau đi mời đại phu!”

Y Thanh Vũ cũng đứng dậy đi ra theo. Cảnh Dật kéo tay Kiều Sơ Huân đi theo sau cùng, ánh mắt vốn đã lạnh lùng, bây giờ càng trở nên âm trầm.

Mấy người lần lượt đi vào căn phòng gần nhất, hạ nhân ra ra vào vào châm lửa nhóm bếp nấu nước nóng, Mạnh phu nhân lúc đầu đau tới mức nói không nên lời, bây giờ lại liên tục kêu đau, giọng nói vốn dịu dàng êm ái bây giờ nghe lại có vẻ vô cùng thô lương, khiến người ta hết sức không đành lòng.

Kiều Sơ Huân quay sang nhìn Cảnh Dật: “Công tử...”

Đương nhiên Cảnh Dật biết là nàng muốn giúp đỡ, hần hơi do dự một lát, gật đầu đồng ý, đồng thời còn dặn dò: “Không cần phải gắng sức quá, đợi lát nữa chắc chắn sẽ có đại phu tới xem bệnh.”

Kiều Sơ Huân gật đầu, đi tới bên ngoài bức bình phong, cao giọng nói: “Mạnh trang chủ, tại hạ có hiểu một chút y thuật...”

Lời còn chưa dứt thì đã thấy Mạnh trang chủ đi tới trước mặt, đôi mắt nhìn nàng đầy khẩn thiết: “Nếu vậy phải phiền cô nương rồi!” Đại phu gần nhất cũng phải vào trong thành mới tìm được, đi tới đi lui cũng tốn không ít thời gian, có người am hiểu có thể xem giúp đương nhiên là chuyện không thể tốt hơn.

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu, đi nhanh tới bên cạnh giường, thấy nữ tử kia co tròn người lại, tay ôm lấy bụng dưới, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trên trán đã ướt đầm mồ hôi, miệng vẫn không ngừng kêu đau.

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng kéo cổ tay nàng ta tới, đặt ba ngón tay lên bắt mạch, vừa làm vừa nhẹ giọng trấn an: “Phu nhân đừng lo lắng quá, đại phu sẽ tới ngay thôi.”

Nàng ta khó nhọc nhấc mi mắt lên, đôi mắt khép hờ, thều thào nói: “Bụng ta, đau quá... Hài tử, hài tử có giữ lại được không...”

Kiều Sơ Huân cau mày lại, nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân cảm thấy trong bụng rất nôn nao, hơi thở nặng nề?”

Nữ tử kia gật đầu một cách yếu ớt, bên khóe mắt có giọt lệ trào ra: “Ta... cứ cảm thấy như thể có thứ gì đó liên tục chảy xuống dưới, á... Hài tử...”

Kiều Sơ Huân vội vàng nắm lấy tay nàng ta, nhìn vào hai mắt nàng ta mà nói: “Phu nhân chớ nghĩ ngợi lung tung, hài tử không có vấn đề gì, có lẽ là vừa rồi ăn thứ gì đó không hợp mà thôi, hài tử không sao cả.”

Nữ tử kia chảy nước mắt gật đầu, cầm chặt lấy tay Kiêu Sơ Huân, những móng tay được sơn màu đỏ tươi bám chặt bàn tay trắng nõn của nàng tới mức có thể nhìn thấy những vết máu bầm, cắn răng nói: “Đúng, hài tử không sao...”

Kiều Sơ Huân bắt chập cảm giác đau đớn trên mu bàn tay, nhẹ giọng trấn an nữ tử kia hít thở đều đặn, bình phục tâm tình, đồng thời gọi Mạnh trang chủ tới, đọc một toa thuốc an thai để hạ nhân nhanh chóng đi sắc lên. Bởi vì nàng đã cố ý chọn toa thuốc với những dược liệu không quá đặc biệt nên chẳng mấy chốc thuốc đã được sắc xong bưng lên.

Nhắc tới cũng lạ, ước chừng sau đó chỉ một khoảng thời gian đủ để uống cạn một chén trà thì cơn đau trong bụng nữ tử kia dần giảm bớt, mặc dù vẫn thấy khó chịu nhưng không còn đau dữ dội như vừa rồi nữa. Kiêu Sơ Huân nhẹ nhàng lui ra bên ngoài phòng, Y Thanh Vũ và Cảnh Dật chia ra ngồi hai bên trái phải, thấy thế thì vội vàng lên tiếng hỏi: “Mạnh phu nhân có gì đáng ngại không?”

Cảnh Dật thì kéo thẳng người nàng tới trước mặt mình, sờ lên bàn tay nhỏ bé của nàng, hai hàng mày nhíu chặt, lại vén ống tay áo lên kiểm tra cổ tay. Cánh tay nhỏ bé trước giờ vẫn luôn trắng nõn bị người ta nắm chặt tới mức đỏ lên, mu bàn tay còn để lại vết máu bầm, bây giờ đã chuyển sang màu xanh tím.

Kiều Sơ Huân thấy Y Thanh Vũ ngồi bên cạnh như cười như không mà nhìn nàng chằm chằm, vẫn đang chờ câu trả lời của nàng, vì vậy nàng vội vàng rút tay về, lên tiếng trả lời: “Có lẽ là ăn món gì không hợp, uống chút thuốc an thai thì sẽ ổn thôi, không có gì đáng ngại. Chỉ là...”

Bàn tay Cảnh Dật thu vào, túm nàng lại gần hơn chút nữa, giọng điệu cũng lạnh lùng hơn: “Tránh cái gì!” Hắn không thèm để ý tới ánh mắt chế giễu của Y Thanh Vũ ở gần đó, lấy tay móc hộp thuốc trong tay áo ra, đưa tới giữa hai người: “Mở ra.”

Kiều Sơ Huân vừa nhìn thấy hộp thuốc tròn tròn này thì lập tức nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra ở góc đường mấy ngày trước, bao gồm nụ hôn nóng bỏng trước đó và cả câu nói ngang ngược của người này với nàng, nhất thời gò má liền đỏ ửng lên.

Ngón tay nàng hơi run run đặt lên cái hộp, phối hợp với tay hắn mở nắp hộp ra, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm mang theo ý cười của người nọ đang dán chặt bờ môi và cằm của nàng đầy ẩn ý. Sau đó, dường như cảm giác được, hắn chậm rãi dời tầm mắt lên, chống lại ánh mắt bối rối của nàng.

Mơ hồ nghe được tiếng cười nhẹ phát ra từ cổ họng hắn, Kiêu Sơ Huân cắn chặt môi, cũng chẳng dám đưa mắt nhìn xem rốt cuộc có phải hắn đang cười thật hay không, chỉ cảm thấy trên mu bàn tay bị hắn nắm kia được thoa lên một lớp thuốc mát lạnh, đầu ngón tay ăm ắp chậm rãi lướt qua chỗ đau, thuốc lại lạnh ngắt, ngay sau đó là một cơn gió nhẹ lành lạnh lướt qua...

Kiều Sơ Huân nghi hoặc quay đầu sang, chỉ thấy người nọ kéo tay nàng đặt lên gần môi, cánh môi khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng thổi lên tay nàng. Thấy nàng ngẩng ra nhìn mình, hân hoan cong môi nở ra một nụ cười không đứng đắn, hôn nhẹ lên ngón tay giữa của nàng một cái, lạnh giọng ra lệnh: “Lần sau không được phép cho người ta siết tay như vậy nữa.”

Bên cạnh truyền tới tiếng cười cổ nén của Y Thanh Vũ, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy bên tai ong ong, hai gò má vốn đã đỏ ửng lại càng đỏ hơn, thật sự có thể sánh với hồng mai bên bờ sông trong tiết tháng chạp.

Kiều Sơ Huân trợn mắt cắn môi trường Canh Dật, ầm Ức tới muốn chảy nước mắt, vừa muốn bỏ mặc hân để chạy ra ngoài thì nghe thấy ngoài cửa vang lên một tiếng “choang”, ngay sau đó là một giọng nam nhân xa lạ đầy vẻ gay gắt: “Cái toa thuốc dân gian chẳng biết ở đâu ra này mà cũng dám cho trang chủ phu nhân nhà người uống sao? Mau đổ đi đổ đi!”

* Ngọc luyện chùy là tên một loại rượu rất nổi tiếng thời cổ đại

* Bánh ngọt hoa bông là một món ăn vặt truyền thống đặc sắc, nổi tiếng nhất là món bánh của cửa hàng “Quảng Ký” trên phố Mỹ thực Phần Ninh, được chế biến từ bột gạo nước xay mịn và đường kính trắng, có vẻ bề ngoài giống như hoa của cây bông. Món bánh này là một trong những món ăn được người Phật Sơn chuẩn bị cho lễ mừng năm mới.

* Gạo ngọc bích là một loại gạo chất lượng tốt, có nguồn gốc từ huyện Ngọc Điền tỉnh Hà Bắc, có hạt dài mảnh, màu hơi xanh biếc, khi nấu lên có mùi rất thơm.

21. Chương 21: Cùng Cưới Ngựa Giữa Biển Mai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Sơ Huân mở to mắt nhìn nam tử xa lạ đang vung tay áo bước qua ngưỡng cửa, ngẩng cao đầu đi thẳng vào bên trong phòng. Đến bên cạnh bình phong thì hắn mới dừng lại, giọng nói cũng có vẻ hiền hòa hơn lúc này rất nhiều: “Vừa rồi Mạnh trang chủ sai người đi tìm ta sao? Phu nhân cảm thấy thế nào rồi?”

Vừa rồi Mạnh trang chủ cũng mơ hồ nghe được tiếng động bên ngoài phòng, bây giờ nhìn thấy vị đại phu mà mình đợi này giờ đã tới, vội vàng lên tiếng bảo dẫn người vào trong phòng, lại gọi quản gia tới cẩn thận ghi chép lại những gì đại phu nói. Lau trán đi ra khỏi phòng, thấy ngoài cửa có hạ nhân đang quét dọn mảnh sứ vỡ rơi đầy sàn nhà, lại ngửi được mùi thuốc đông y thoang thoảng thì Mạnh trang chủ nhanh chóng hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, nhất thời trên mặt cũng đầy vẻ xấu hổ.

Mặt Cảnh Dật lạnh ngắt, giữa hai hàng mày lộ ra vẻ tức giận, đứng dậy gạt đầu một cái rồi kéo Kiều Sơ Huân đi ra ngoài.

Y Thanh Vũ bị kẹp ở giữa cũng thấy vô cùng khó xử, biết rõ không cản được Cảnh Dật, nhưng hai người họ không nói tiếng nào mà bỏ đi như vậy thì thật sự khiến Mạnh trang chủ khó xử, hắn vội vàng đứng dậy đi tới chỗ Mạnh trang chủ đang đứng ở cạnh cửa, đưa mắt ra hiệu: “Lão Mạnh à, không phải trước kia người từng nói muốn mời chúng ta tới vườn mai bên kia hồ thưởng mai sao? Bây giờ đại phu đã tới rồi, chuyện đó...”

“A! Đúng đúng đúng, Cảnh công tử lặn lội từ xa tới một chuyến, xem cái trí nhớ của ta này! Thật sự nên đi dạo rừng mai này một chút.” Mạnh trang chủ cũng bước nhanh tới trước mặt mấy người, cười rạng rỡ: “Hôm nay vì thân thể phu nhân ta không khỏe nên chưa tiếp đãi các vị được, thật đúng là không làm tròn tư cách của chủ nhà, mong Cảnh công tử và cô nương đại nhân đại lượng thứ cho!”

Sắc mặt Cảnh Dật vẫn lạnh lùng như vừa rồi, chỉ là lúc lên tiếng thì giọng nói đã hòa hoãn hơn: “Mạnh phu nhân có bệnh trong người, bọn ta cũng không tiện quấy rầy. Nhưng quả thật phong cảnh trong vườn mai của Mạnh trang chủ rất tuyệt.” Y Thanh Vũ và Mạnh trang chủ đều gật đầu phụ họa, Cảnh Dật nghiêng mặt liếc nhìn Kiều Sơ Huân một cái, giọng bình thản: “Ta nhớ trước kia Y đại nhân từng nói rằng từ bên chỗ rừng mai cũng có thể trở về trong thành, không biết Mạnh trang chủ có thể cho mượn một con ngựa hay không, bọn ta thưởng mai bên kia xong sẽ đi về thành luôn, hôm khác sẽ trở lại bái kiến, cùng thưởng mai uống rượu sau.”

Mạnh trang chủ nghe vậy thì cảm thấy hơi lưỡng lự, vội vàng nhìn về phía Y Thanh Vũ, thấy hắn gật đầu tỏ ý không sao thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cười chấp tay cáo từ với Cảnh Dật: “Đây là chuyện đương nhiên. Thật sự có lỗi, hôm nay không thể để công tử được tận hứng.” Nói xong thì vẫy tay sai người tới chuồng ngựa dắt một con ngựa tới, đồng thời lái nhai thêm mấy câu khách sáo.

Cảnh Dật thất áo choàng, nhận lấy chiếc lò giữ ấm đã được thêm than củi từ trong tay hạ nhân, thử nhiệt độ rồi mới đưa lại cho Kiều Sơ Huân. Sau đó lại treo cái giỏ trúc lấy được từ chỗ Mạnh trang chủ lên một bên ngựa, đỡ Kiều Sơ Huân lên ngựa trước, sau đó chấp tay cáo từ Y Thanh Vũ và Mạnh trang chủ rồi nhảy lên lưng ngựa, tay ghìim dây cương, dùng áo choàng bọc kín nữ tử phía trước vào trong ngực, chân thúc một cái, ngựa lộc cộc chạy về phía con đường mà Mạnh trang chủ chỉ.

Đã lớn từng này nhưng đây là lần đầu tiên Kiều Sơ Huân được cưỡi ngựa, trong lòng ôm lò giữ ấm, hai tay hơi luống cuống nắm chặt lấy nhau đặt ở phía trước, chỉ thấy bên dưới người hơi xóc nảy. Lưng nàng dựa vào ngực Cảnh Dật, cả người bị vây kín trong lòng hắn, bọc trong chiếc áo choàng trắng dày rộng, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn. Cơn gió lạnh thổi qua gò má khiến mấy sợi tóc bị tuột ra nhẹ nhàng phe phẩy trên mặt.

Lòng ngực sau lưng hơi rung động, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói lười biếng của Cảnh Dật, không hề lạnh lùng như lúc nói chuyện với người ta, ngược lại còn lộ ra vẻ dịu dàng: “Ngồi như vậy có khó chịu không?”

Kiều Sơ Huân chỉ mới ngồi một lát, còn chưa có cảm giác gì, cũng không biết Cảnh Dật muốn hỏi là khó chịu chỗ nào, liền ngửa mặt lên nhìn hắn: “Không ngồi thế này thì còn có thể ngồi thế nào?”

Cảnh Dật hơi cong môi mỉm cười, cúi đầu nhìn nàng, hai tay buông dây cương ra, cánh tay vòng ra ôm lấy cả người nàng, Kiều Sơ Huân còn chưa kịp kêu lên vì hoảng thì hắn đã giúp nàng đổi sang một tư thế khác, biến thành hai chân khép lại đặt sang một bên ngựa. Hắn thấp giọng giải thích: “Như vậy chân sẽ không bị cọ sát.”

Trước kia hắn chưa từng mang theo nữ tử cưỡi ngựa cùng, vì vậy lúc đầu cũng nghĩ không được chu toàn. Đi được một đoạn rồi, hắn mới nghĩ tới da thịt trên người nàng đều mềm mại như vậy, y phục cũng không dày lắm, nếu cứ ngồi như vậy mà trở về thành thì sợ là bên trong đùi sẽ bị cọ sát tới mức sưng đỏ, cho nên mới hỏi nàng câu đó, kết quả lại nhìn thấy dáng vẻ mở to mắt ngây ngô nhìn mình thì trong lòng hắn lại thấy buồn cười, bèn dùng hành động để giải thích thay cho lời nói.

Bởi vì tư thế đột nhiên bị thay đổi, từ cưỡi trở thành ngồi nghiêng, cho nên trong lòng Kiều Sơ Huân càng thấy bất an hơn, theo trực giác chỉ nghĩ là không thể để bị ngã được. Nàng cũng không doái hoài đến lời trêu chọc của Cảnh Dật, hai tay siết chặt vạt áo Cảnh Dật, không dám tiếp tục quan sát phong cảnh trên đường nữa, hơi khép mắt tựa vào ngực người kia, chẳng dám nhúc nhích hay lộn xộn.

Cảnh Dật nhìn thấy dáng vẻ như con thỏ con bị hoảng sợ của nàng thì không khỏi nổi lên ý đồ xấu. Một cánh tay đang ôm quanh người nàng hơi thả lỏng, bắt lấy vạt áo choàng bị gió thổi hất lên, thực ra một cánh tay khác vẫn đang vòng quanh phía sau thắt lưng nàng, tuyệt đối sẽ không để cho nàng bị ngã xuống.

Quả nhiên, Kiều Sơ Huân bị động tác có vẻ thờ ơ của hắn làm cho sợ tới mức cổ họng bị nghẹn lại, cả người tiến sát vào trong lòng Cảnh Dật, cánh tay vốn đang siết chặt vạt áo hắn run rẩy hướng về phía trước, đổi

thành ôm cổ.

Cảnh Dật vốn chỉ định trêu chọc nàng một chút, nào ngờ tiểu nha đầu lại bị dọa tới mức đó, đột nhiên biến thành tư thế ôm chặt lấy cổ hắn, cả người dựa vào người hắn, hai khối mềm mại áp sát vào lồng ngực hắn, còn thỉnh thoảng nhẹ nhàng cọ cọ mỗi khi lưng ngựa xóc nảy... Ánh mắt Cảnh Dật tối lại, kéo áo choàng che kín nàng lại, thấp giọng trấn an: “Đừng sợ...”

Sao Kiều Sơ Huân có thể không sợ, mỗi lần xóc nảy cả người nàng đều nghiêng sang một bên, chỉ sợ Cảnh Dật sơ suất một chút thì nàng sẽ bị rơi xuống khỏi lưng ngựa. Bây giờ gần như cả người bị khóa kín bên trong áo choàng, ánh sáng trước mắt càng lúc càng tối đi, cả người dựa sát vào lồng ngực ấm áp trước mặt, chớp mũi dần dần ngửi được mùi được liệu thoang thoang, là mùi hương từ chiếc túi thơm mà trước kia nàng khâu cho hắn...

Kiều Sơ Huân khẽ cắn môi dưới, dần dần cũng nhận ra tình huống, cánh tay vốn vòng quanh cổ người kia cũng từ từ trượt xuống, hai gò má nóng lên, muốn kéo ra chút khoảng cách với người kia nhưng lại không muốn bị ngã xuống khỏi lưng ngựa.

Cảnh Dật cảm giác được tâm tư nhỏ bé của nữ tử trong lòng, không khỏi giật giật cánh môi: “Sắp tới rồi.”

Tốc độ của ngựa cũng dần chậm lại, cuối cùng chiếc áo choàng trùm kín khắp người cũng đã được cởi ra. Kiều Sơ Huân ngồi thẳng người lên, vốn định buông hẳn tay ra, nhưng nhìn xuống dưới đất lại cảm thấy hoảng sợ, chỉ có thể cắn môi rụt rè kéo vạt áo của hắn, trong bụng nghĩ thầm, đúng là chẳng còn chút dè dặt nào mà một cô nương nên có nữa...

Cảnh Dật cúi đầu tiến gần hơn một chút, khóe môi mỉm cười: “Sao không ngược mắt lên? Không thích chỗ này sao?”

Trong lòng hắn vẫn nhớ rõ lời hứa sẽ dẫn nàng tới đây hái mai, vừa khéo mấy ngày trước Y Thanh Vũ tới tìm hắn, bảo là Mạnh trang chủ muốn mời hắn tới uống rượu thưởng mai, Cảnh Dật liền thuận thế đẩy thuyền đồng ý sẽ tới, cũng nói rõ sẽ dẫn theo một người nữa tới nơi hẹn. Mặc dù sau khi tới đó, bởi vì cái nhìn không rõ hàm ý của hai người kia mà trong lòng khó chịu nhưng hắn đã ôm ý định trước khi tới đây, dù sao thì cũng phải cố gắng hoàn thành mới không uổng công chuyến đi này.

Kiều Sơ Huân chậm rãi ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy hai người đang ở giữa một vườn mai trắng xóa, từ xa nhìn lại quả thật hết như một biển hoa. Dưới ánh mặt trời vàng óng, những bông mai trắng đan xen nhau nối dài trông càng lấp lánh, trông hết như những viên ngọc thạch tinh xảo xinh đẹp.

Cảnh Dật thúc ngựa chậm rãi bước đi ngắm nghía quanh vườn mai. Giữa biển mai yên tĩnh, tiếng vó ngựa vang lên vô cùng thanh thúy, xung quanh tràn ngập hương hoa dịu mát, cho dù nhìn từ hướng nào thì cũng chỉ thấy những mảng tuyết trắng kéo dài vô tận, giống hết như tiên cảnh chẳng vướng chút bụi trần, mà hai người chỉ là những người qua đường ngẫu nhiên gặp được cảnh đẹp, may mắn như nhìn thấy cánh cổng thần bí dẫn lên cõi tiên.

Cảnh Dật thấy nàng chớp mắt liên tục, cánh môi khẽ nhếch lên, một tay đặt trước ngực, một tay bắt giắc túm lấy cánh tay hắn đang đặt bên cạnh, đưa mắt nhìn quanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ mừng rỡ và vui thích mà trước kia hắn chưa từng nhìn thấy, trong lòng hắn không khỏi trở nên mềm mại, trong ngực dâng lên cảm giác ấm áp hiếm có.

Chỉ là một rừng mai mà đã có thể khiến nàng vui vẻ như vậy, nếu dẫn nàng tới thảo nguyên bao la hay biển cả mênh mông thì không biết nàng sẽ có biểu cảm như thế nào? Cảnh Dật vừa nghĩ vừa ôm người nhảy xuống ngựa, đợi nàng đứng vững thì một tay nắm tay nàng, một tay nắm dây cương, khẽ cười nói: “Không hái hoa mai sao?”

Kiều Sơ Huân “a” lên một tiếng, nhận lấy giỏ trúc mà Cảnh Dật đưa tới, bước đến dưới tàng cây của gốc mai gần nhất, vừa mới nhón chân lên nắm một nhánh cây xuống thì đã cảm thấy sức nặng trong tay bỗng dừng nhẹ hẳn, Cảnh Dật đã nắm cành cây xuống cho nàng. Dưới ánh mặt trời, con người đen nhánh của hắn dường như sáng hơn, đôi môi lộ ra một nụ cười nhẹ, ý bảo nàng mau hái hoa.

Kiều Sơ Huân có cảm giác như thể tất cả những rối rắm, không vui, ảm ức, hoảng sợ trước kia đều đã tan biến trong nụ cười nhẹ nhàng của hắn. Môi nàng cũng khẽ nở một nụ cười, Kiều Sơ Huân nhìn hắn một cái,

sau đó nhanh tay hái hoa mai.

Hai người cứ chậm rãi bước đi như vậy, gặp được cây mai nào mới nở rộ thì hái một ít nhụy hoa. Hai cái bóng phía sau cũng bị ánh mặt trời kéo dài, cứ như thể kéo dài tới tận phía chân trời.

Kiều Sơ Huân thấy giờ trúc đã đầy hơn nửa, sắc trời cũng không còn sớm thì liền lôi kéo tay áo Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: “Từng này là đủ rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Cảnh Dật tự tay cầm lấy cái giỏ, nhìn thoáng qua rồi phủ một tấm vải màu xanh lam lên trên, lại lần nữa treo lên một bên yên ngựa. Hắn dắt tay nàng rất tự nhiên, giọng nói nhàn nhạt nhưng dường như có chút thiếu tự nhiên: “Tối nay không về nhà ăn cơm.”

Kiều Sơ Huân hơi ngạc nhiên, nhìn nghiêng sườn má Cảnh Dật: “Vậy công tử muốn đi đâu?”

Cảnh Dật cũng không trả lời mà ôm nàng lên ngựa, vẫn để nàng ngồi nghiêng dựa vào trong ngực mình, thúc ngựa đi về phía cửa thành.

Đi thẳng tới bên ngoài một quán ăn ở thành nam mới dừng lại, giao ngựa cho chủ quán, sau đó hắn kéo nàng đi thẳng tới một phòng riêng trên tầng hai.

Kiều Sơ Huân thấy quán ăn không lớn lắm, nhưng trang hoàng bên trong lại hết sức tinh xảo tao nhã, mặc dù đứng vào lúc dùng bữa tối nhưng trong quán cũng không âm ỉ như các quán ăn bình thường. Trong lòng nàng lo lắng đến bữa ăn của mấy người ở nhà, thế nhưng vẫn không che giấu được cảm giác thích thú đối với nơi này. Hoặc cũng có thể nói rằng, từ sau khi rời khỏi trang viên Mạnh thị, bắt đầu từ lúc cưỡi ngựa thường mai, tản bộ hái hoa cùng Cảnh Dật tới giờ, tâm trạng nàng đã trở dần trở nên tốt hơn, gần như bao nhiêu năm qua nàng chưa từng vui vẻ thích thú cái gì, thế mà bây giờ ở đây mới nửa ngày mà trong lòng đã hết sức thỏa mãn.

Kiều Sơ Huân ôm lờ giữ ấm tay ngồi xuống, mặc dù vẫn hơi cúi đầu theo thói quen nhưng khóe miệng lại cong cong, ánh mắt vốn trong suốt lúc này hơi ảm Ứt, thấp thoáng như cánh hoa lê rung rinh trong sương sớm, thật sự khiến người ta khó mà nhận được ý nghĩ muốn túm lấy mà hôn một cái.

Cảnh Dật gọi mấy món điểm tâm đặc sắc, hai bát cháo, cùng với hai chén trà nóng. Hắn vẫn ngồi yên lặng quan sát mọi động tác và sắc mặt của người đối diện, thấy nàng có vẻ rất thích nơi này, vẻ lo lắng và hoảng sợ lúc còn ở sơn trang cũng đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt hắn không khỏi trở nên ảm Ứp hơn, sau đó lộ ra một nụ cười nhẹ.

Sở dĩ hắn không muốn về sớm như vậy là vì muốn kéo dài thời gian chỉ có hai người ở chung với nhau. Trước đó mấy ngày Cảnh Dật đã phát hiện ra, tiểu nha đầu này nhìn thì có vẻ ngoan ngoãn hiền lành dễ bị bắt nạt, nhưng mà thật ra trong thâm tâm nàng lại cực kỳ bướng bỉnh, chỉ là tính tình vốn ôn hòa lại hay nhường nhịn, bình thường nếu không chạm vào giới hạn của nàng thì sẽ rất khó thấy cái đáng về bất chấp tất cả lấy cứng chọi cứng kia. Tính phòng bị của nàng rất mạnh, mặc dù không tùy tiện nói ra tâm sự của mình nhưng trong lòng nàng lại cân nhắc rất kỹ lưỡng.

Lúc trước ở sơn trang, vì cử chỉ kỳ lạ của hai người kia mà nàng mới tạm thời nhích lại gần hắn, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng thật sự thích gần gũi với hắn. Cảnh Dật dần nắm bắt được tính tình của nàng, biết rõ chỉ cần trở lại phủ thì nàng chắc chắn sẽ lập tức phân rõ giới hạn với hắn, bày ra tác phong của hạ nhân đối với chủ tử, nếu lại bức ép thêm chút nữa, chỉ cần sơ suất một chút thì sẽ trở thành tình trạng giằng co như lúc ở trên đường hôm đó. Vì vậy hắn mới tìm đến một quán ăn có hoàn cảnh thanh tĩnh mà Y Thanh Vũ từng nhắc tới, muốn tranh thủ thêm một chút không khí ảm Ứp.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn đã được đưa lên. Mấy món Cảnh Dật gọi đều là đồ chay có mùi vị thanh đạm, cháo còn được thêm hoa bách hợp và hạt sen vào nấu cùng. Hoa bách hợp ngọt ngào lại tinh khiết, hạt sen thì thơm bùi, cháo nhuyễn mịn, mùi vị rất ảm Ứp. Cả một bữa ăn lúc trưa mặc dù mỹ vị phong phú nhưng lại quá mức dầu mỡ, cho nên món cháo mà Cảnh Dật gọi có thể nói là dung hòa rất khéo với bữa ăn lúc trưa. Kiều Sơ Huân chậm rãi dùng bữa, khóe môi không nhận được mà cong hơn.

22. Chương 22: Sủi Cảo Đông Chí

Chỉ còn chưa đầy hai ngày nữa là tới đông chí.

Theo tục lệ cũ thì vào ngày này phải ăn sủi cảo và thịt dê đất để khử hàn ẩm thân, xuất phát từ mục đích bồi bổ cơ thể. Lúc trước Y Thanh Vũ đã thỏa thuận xong xuôi với Cảnh Dật, hôm đông chí sẽ tới quý phủ dùng bữa tối, cũng đã cam đoan thịt dê đất và rượu đều do hắn lo liệu.

Quả thật đến hôm đông chí, vừa qua bữa trưa đã có người tới gõ cửa phủ, đầu tiên là mấy người chạy việc của “Kiếm Hương Các” đưa thịt dê và mấy thứ cần thiết để nấu lẩu tối, sau đó là mấy tên nha sai của nha môn thuê xe ngựa đưa rượu tới. Y Thanh Vũ này đúng là nói được thì làm được, ngay cả Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân cũng tính vào, tặng tổng cộng là hai mươi vò rượu ngon. Ngoài thu lộ bạch mà trước kia Cảnh Dật nhắc tới thì còn có mấy vò rượu ngon hiếm có khác, Cảnh Dật ngồi trong thư phòng nghe Cao Linh báo lại, vừa lật sách vừa cong môi cười.

Chờ Cao Linh nói xong, không biết là nghĩ tới cái gì mà Cảnh Dật buông sách xuống ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên đứng dậy, cầm áo choàng lên bước ra ngoài. Cao Linh vốn vẫn luôn theo sát phía sau, kết quả là đi được mấy bước thì phát hiện ra Cảnh Dật không phải chuẩn bị ra ngoài mà là đang đi về phía nhà bếp thì nhanh chóng dừng bước, thành thật quay trở về tiền viện xem đám ảnh vệ ngồi chọc ghẹo nhau.

Cảnh Dật đến bếp thì chỉ thấy Tiểu Đào Nhi đang loay hoay quanh người Kiều Sơ Huân như con thoi, một tay cầm chày cán bột, tay còn lại thì cầm một cái chén sứ nhỏ, miệng còn lẩm bẩm riu ra riu rít. Lại nhìn tiếp đến người biến mất từ sau bữa trưa tới giờ, thấy nàng đã đổi sang một bộ xiêm y màu đỏ tươi, y phục được may rất vừa vặn, càng làm nổi bật dáng vẻ thanh mảnh và vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Trên cổ áo đính thêm một vòng lông hươu hơi mỏng, trên vành tai trắng nõn không hề đeo món trang sức nào, trên đầu cũng chỉ cài cây trâm bạc hắn đã tặng trước kia.

Bộ xiêm y trên người vốn lộng lẫy, thế nhưng bởi vì dáng vẻ dịu dàng ảm ắp của nàng lại cộng thêm nàng không hề trang điểm gì nên cả người toát lên vẻ nhẹ nhàng thanh nhã. Ông tay áo bị xắn lên một đoạn, hai tay đều dính bột mì, động tác trên tay lưu loát, chẳng mấy chốc đã nặn ra hình một thỏi vàng mập mập. Trên bàn dài bên cạnh có mấy cái sủi cảo đã nặn xong, có hình trăng lưỡi liềm, có hình ống khóa, nhưng nhiều nhất vẫn là hình thỏi vàng.

Cảnh Dật thấy thái dương nàng hơi ảm ướt, khuôn mặt vốn trắng nõn cũng hơi nhuốm màu đỏ nhạt, hắn không khỏi lên tiếng: “Chừng ấy là được rồi, vẫn còn có lẩu nữa mà!”

Hai người trong bếp đều đang bận rộn, không hề phát hiện ra có người đứng ở cửa này giờ, vì vậy vừa nghe thấy giọng Cảnh Dật thì đều kinh ngạc. Tiểu Đào Nhi nhanh chóng cán thêm mấy cái vỏ bánh, buông chày cán bột, chà hai tay lên tạp dề, vội vàng cất tiếng bắt chuyện với Cảnh Dật: “Bên ngoài lạnh lắm, công tử đừng đứng ở ngoài cửa kéo gió lạnh.” Nói xong thì dời cái ghế lớn nhất trong bếp tới một chỗ trống: “Ở đây vẫn còn chỗ, công tử mau vào ngồi đi!”

Kiều Sơ Huân quay đầu liếc nhìn Cảnh Dật một cái, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, chỉ nhẹ giọng nói: “Trong bếp lộn xộn, công tử vẫn nên về phòng đi.” Từ xưa tới giờ nam nhân đều cách xa nhà bếp, huống hồ hắn đường đường là nhất phẩm Tiểu Hầu gia, lần trước là do uống say không biết đứng sai, hơn nữa cũng không có người ngoài, cho nên mới để mặc cho hắn tùy ý náo loạn. Bây giờ là ban ngày ban mặt,

hắn là chủ tử lại vào ngồi trong bếp thế này thì còn ra cái dạng gì nữa!

Cảnh Dật cũng không vội đến ngồi, thong thả bước tới bên cạnh Kiều Sơ Huân, nhìn nàng gói xong cái sủi cảo trên tay, cất giọng hỏi: “Còn phải gói bao nhiêu nữa?”

Kiều Sơ Huân đưa mắt ra hiệu cho hắn nhìn cái tô nhỏ bên cạnh, trong tô vẫn đầy nhân bánh vừa mới chuẩn bị xong, không thể nào gói xong ngay được. Tiểu Đào Nhi tìm ghế xong, thấy Cảnh Dật không có ý định đến ngồi thì lại quay trở về bên cạnh Kiều Sơ Huân, tiếp tục cán vỏ bánh. Cái nồi to phía sau đang sôi sùng sục, mùi canh thịt thơm nồng xông thẳng vào trong mũi.

Cảnh Dật thấy trên mặt nàng lộ vẻ mệt mỏi, đầu ngón tay hơi run, rõ ràng là đã mệt lắm rồi. Hắn nhủ mày, cũng không nói gì, xoay người đi ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau đã xách một tên ảnh vệ tới.

Người trước giờ vẫn luôn tỏ vẻ bình tĩnh lạnh nhạt nhất trong số đám ảnh vệ là Tiểu Bôi đột nhiên bị chủ tử kéo ra khỏi phòng, dùng nước giếng rửa sạch tay ba lần, sau đó lại bị Tiểu Hầu gia xách vào trong bếp.

Tiểu Bôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa thấy hết lồng sủi cảo này đến lồng sủi cảo khác thì khóe miệng giật giật một cái, nhìn về phía Cảnh Dật với sắc mặt ảm đạm, chắc không phải giống như những gì hắn đang nghĩ đấy chứ...

Cảnh Dật nhìn hắn với vẻ đương nhiên: “Không phải lúc còn bé người thường ra ngoài gian hàng bán hoành thánh giúp cha mẹ người sao?” Không phải hoành thánh và sủi cảo cũng chẳng khác nhau mấy sao!

Khóe miệng Tiểu Bôi giật giật mấy cái liên tục, khác rất nhiều mà...!! Hơn nữa đó là chuyện từ trước năm bảy tuổi, bây giờ hắn làm gì còn nhớ cách thức thế nào? Mà quan trọng hơn nữa là, nếu như cái đám tham ăn kia biết hắn còn biết gói hoành thánh thì chẳng phải đêm nay về phòng sẽ bị chế giễu cho ngại chết sao...

Nhưng mà ưu điểm lớn nhất của hắn chính là cho dù rơi vào tình cảnh như thế nào thì vẫn hết sức tỉnh táo, nhìn thấy dáng vẻ không có ý định buông tha của chủ tử nhà mình thì Tiểu Bôi cũng biết việc này không thể thương lượng được. Hơn nữa bị đám người kia cười nhạo thì sao chứ, dù sao cũng còn tốt hơn bị chủ tử ghi thù.

Hắn cũng không muốn đến một ngày nào đó tỉnh dậy thì đột nhiên được Cao Linh báo tin mình đã bị đày đến một vùng núi non khỉ ho cò gáy nào đó để chấp hành một nhiệm vụ nguy hiểm, hơn nữa chẳng phải chỉ là gói mấy cái sủi cảo thôi sao, cùng lắm là bây giờ ngồi xuống học làm! Kiều tiểu thư rất dịu dàng và kiên nhẫn, chắc chắn sẽ không chê hắn vụng về...

Nào ngờ động tác tiếp theo của chủ tử đã khiến ảo tưởng của hắn hoàn toàn tan biến. Hắn vừa mới kiên định gặt đầu thể hiện quyết tâm phục tùng mệnh lệnh thì Cảnh Dật đã kéo Kiều Sơ Huân dậy, đồng thời lên tiếng dặn dò hai người ở lại: “Hai người các người gói cho hết chỗ này.”

Hai người vô duyên vô cớ bị điểm danh đưa mắt nhìn nhau, sau đó vội vàng gặt đầu như gà mổ thóc, một người nhỏ giọng dạy, một người im lặng học, hai người nhanh chóng làm việc trôi chảy. Kiều Sơ Huân lúc

đầu vẫn không chịu, kết quả Cảnh Dật nắm luôn lấy bàn tay dính đầy bột mì của nàng, vừa kéo nàng ra ngoài vừa cong môi: “Về phòng rửa tay trước đã.”

Kiều Sơ Huân cũng biết cái tính khí nói gió chính là mưa của người này, hơn nữa hiện giờ rõ ràng hắn đang có ý định đùa giỡn, nếu như nàng kiên quyết không chịu đi theo thì hẳn chắc chắn sẽ nói trên tay hắn dính bột mì phải đi rửa. Vì vậy, mặc dù bất đắc dĩ nhưng nàng cũng chỉ có thể để cho hắn kéo đi, chỉ là vẫn liên tục quay đầu lại nhìn hai người vẫn đang dạy và học trong bếp.

Trở lại phòng ngủ của Cảnh Dật, pha nước ấm xong, Cảnh Dật đứng ở một bên, ý bảo nàng rửa trước. Kiều Sơ Huân hơi gượng gạo bỏ tay vào trong nước ấm, cẩn thận rửa sạch bột mì dính trong lòng bàn tay, vừa mới đưa tay ra thì bên cạnh đã có một chiếc khăn sạch sẽ đưa tới.

Kiều Sơ Huân hơi chần chờ một lát, nhẹ giọng nói cảm ơn, nhận lấy khăn, lui về sau hai bước nhường chỗ cho Cảnh Dật.

Đến lúc hai người đều đã rửa tay xong, Cảnh Dật bưng chậu lên ra ngoài phòng đổ nước, quay trở vào phòng, đi thẳng tới bên giường lấy một cái hộp hình bông hoa, mở chốt, đưa ra trước mặt Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân vốn cảm thấy được người này hầu hạ rửa tay đã mất tự nhiên lắm rồi, bây giờ tập trung nhìn vào vật trong tay hắn, trong lòng lại càng hoảng loạn hơn. Thuốc mỡ trắng như tuyết với mùi hoa lê thoang thoảng, chính là hộp thuốc hoa lê dùng để bôi tay mà hai người mua trong lúc cùng nhau vào cửa hàng sơn phấn trước đó. Thuốc mỡ vẫn đầy ắp, rõ ràng là chưa hề có người dùng, vậy hắn mua thứ này đặt trong phòng...

Kiều Sơ Huân hơi rũ mắt, đưa ngón tay ra lấy một ít thuốc mỡ trong hộp, cho vào lòng bàn tay xoa đều, lại xoa lên hai mu bàn tay, giọng nói thấp hơn bình thường một chút: “Đa tạ công tử.”

Cảnh Dật mỉm cười, vặn nắp hộp lại, nhét vào trong tay nàng: “Thứ này vốn là mua cho nàng.”

Kiều Sơ Huân nắm cái hộp, cảm giác được lớp sứ trơn bóng bên ngoài nóng như muốn thiêu người, nàng nhận thì không tiện, mà từ chối cũng không phải, mi tâm dần dần hiện lên nếp nhăn.

Cảnh Dật thấy rõ từng biến hóa trên mặt nàng, cũng nhíu mày theo: “Sao thế, không thích sao?”

Kiều Sơ Huân chậm rãi lắc đầu, cổ họng như bị cái gì chặn lại, cất giọng nhẹ tới mức chính nàng nghe thấy cũng phải ngạc nhiên: “Công tử... không cần phải đối tốt với ta như vậy...”

Cảnh Dật bỗng dưng nhoẻn miệng cười, vươn tay nắm một cánh tay nàng, kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu nhìn đôi mắt vẫn đang rũ xuống của nàng: “Ta muốn tốt với ai là chuyện của ta, lại còn có người muốn quản sao?”

Sắc môi Kiều Sơ Huân càng nhợt nhạt hơn, giọng nhỏ hơn một chút: “Nhưng mà ta không đáng cho công

tử làm như thế.” Mặc dù nàng không quản được hành vi của Cảnh Dật nhưng dù sao nàng vẫn quản được lòng mình.

Cảnh Dật lại không nhúc nhích, ngay cả hàng mi cũng không hề động đậy: “Có đáng hay không là do ta quyết định.”

Kiều Sơ Huân hoảng hốt, cổ họng lại khô khốc, ngược mắt lên nhìn hắn một cái, dường như bị tình ý trong mắt hắn dọa sợ, lại vội vàng gục đầu xuống. Vừa muốn xoay người đi ra khỏi phòng thì lại phát hiện ra mình đã bị người kia kéo lại, phía sau truyền đến giọng nói chậm rãi của Cảnh Dật: “Vừa rồi nha môn cho người đưa rượu tới, có mấy hũ dùng để nấu ăn rất tốt, cùng đi xem thử đi.”

Kiều Sơ Huân đi theo hắn ra sân trước, nhìn thấy đám Tiểu Lục đang xếp mấy vò rượu thành hàng ngay ngắn, thấy Cảnh Dật đi tới thì vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Cảnh Dật hơi gật đầu, phân phó mấy người dời mười mấy vò thu lộ bạch ra sân sau. Tiếp đó hắn nhắc một vò tường vi túy lên, nâng trong tay, mỉm cười nhìn Kiêu Sơ Huân: “Vài hôm nữa ném thử cái này trước, vị rất thanh, cũng không quá nồng mùi rượu, nàng cũng có thể ném thử một chút.”

Kiều Sơ Huân cong khóe môi đáp lại bằng một nụ cười nhẹ. Cảnh Dật đặt vò rượu xuống, đang định nhắc một vò khác lên thì nghe thấy tiếng gõ bên ngoài cửa lớn. Kiêu Sơ Huân vội vàng bước nhanh về phía cửa, nhưng đi chưa được mấy bước đã bị Cảnh Dật níu lại, ý bảo nàng không cần gấp: “Không có chuyện gì đâu, chắc chắn là tiểu tử kia tới.”

Quả nhiên, có một ảnh vệ phi thân tới mở cửa, bên ngoài nhanh chóng truyền tới tiếng cười trêu đùa của Y Thanh Vũ: “Này, hôm nay bản phủ vì sủi cảo của Kiêu tiểu thư nên mới ra khỏi nhà trước giờ hẹn một lát đấy! Thế nào, rượu và thịt dê đều đã tới rồi chứ?”

Đợi giọng nói kia tới gần, Kiêu Sơ Huân quay sang nhìn, mới phát hiện ra Y Thanh Vũ không tới một mình mà phía sau còn dẫn theo một thiếu niên dung mạo sáng sủa, chính là người khám nghiệm tử thi trẻ tuổi mà nàng đã có duyên gặp một lần trong mấy lượt tới nha môn dạo trước.

Y Thanh Vũ thấy Kiêu Sơ Huân nhìn thiếu niên kia thì kéo người ra đằng trước, cười tủm tỉm giới thiệu: “Đây là Sở Hồi, lần trước đã gặp ở phủ của ta rồi đấy!”

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ vẫn nhớ, cũng coi như chào hỏi với người ta. Y Thanh Vũ kéo ống tay áo thiếu niên kia, vẻ mặt bi thương, giả giọng than thở: “Ài! Hải tử này cũng đáng thương như bản phủ, ở phủ Việt Châu này cô đơn một mình không ai quan tâm đến, trong nhà cũng chẳng còn ai lo việc cưới xin cho, từ lúc hạ chí tới giờ còn chưa từng được ai nấu cho một tô mì. Bây giờ đông chí cũng đã đến rồi, bản phủ nghĩ, bản phủ cũng không thể chỉ lo ăn no cái bụng mình mà chẳng quan tâm tới sống chết của thuộc hạ! Hơn nữa tay nghề của Kiêu tiểu thư tốt như vậy, nếu không được ném thử thì thật sự là một nỗi tiếc nuối không cách nào bù đắp được của đời người...”

Nói còn chưa dứt lời thì Sở Hồi đã đen mặt giật ống tay áo của mình ra, Cảnh Dật cũng kéo Kiêu Sơ Huân xoay người đi ngược lại, giúp đám ảnh vệ tiếp tục thu dọn mấy vò rượu. Y Thanh Vũ hai tay trống không

bầu môi, nhìn theo bóng lưng hai người, lẩm bẩm: “Tốt xấu gì bản phủ cũng là người đứng đầu một phủ đây, lại còn cung cấp thịt ngon rượu ngon, thế mà phải chịu cảnh bị người ta ghê lạnh như thế này sao...”

Đến lúc trời tối, từng đĩa từng đĩa sủi cảo được bưng lên, ngay chính giữa bàn bày một nồi lẩu, bên trong là thịt dê thái miếng nhỏ, vì ông chủ quán ăn nể tình Y Thanh Vũ mà đưa tới mấy thứ gia vị, hơn nữa Kiều Sơ Huân cũng cho thêm mấy nguyên liệu nên mùi vị của nồi lẩu không giống như ở Kiếm Hương Các, nước lẩu cũng có mùi vị ngọt dịu hơn ở quán ăn.

Sủi cảo không chỉ có hình dạng bắt mắt mà nhân cũng được chế biến rất tỉ mỉ. Có nhân cá, nhân thịt gà trộn măng, nhân trộn lẫn giữa nấm, tôm và thịt lợn, còn có nhân đậu, thịt hầm, hoa cúc và táo phớ trộn lẫn với nhau.

Bởi vì nhân được làm rất mịn, nguyên liệu được chọn tỉ mỉ, gia vị được nêm nếm vừa phải nên sủi cảo đều rất thơm. Lại cộng thêm nước chấm từ dấm chua trộn với dầu mè, hành lá và rau thơm thái nhỏ, Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi gói cả buổi chiều được bảy, tám trăm cái, thế mà lại không đủ cho mọi người ăn.

Cuối cùng Y Thanh Vũ dứt khoát bưng cả đĩa lên, trút hết bảy, tám cái sủi cảo còn lại vào trong bát mình, Tiểu Văn cắn đĩa, vẻ mặt ai oán nhưng lại không dám nhảy lên cướp đoạt, chớp mắt nhìn Kiều Sơ Huân ra vẻ đáng thương. Cảnh Dật nhấp một ngụm rượu, hơi hắt cằm về phía Y Thanh Vũ. Tiểu Văn gào lên một tiếng, nhào thẳng tới. Chủ tử đã cho phép cướp thì có thể cướp mà không cần phải nể nang gì!

Bên phía bàn bên kia thì đều là mấy tên trong nhà với nhau nên đã tranh cướp lộn xộn từ lâu. Bên bàn Cảnh Dật dù sao cũng có hai vị khách, lúc trước còn giữ ý giữ tứ, từ lúc Tiểu Văn gào lên một tiếng như sói tru thì đã bắt đầu rơi vào cảnh hỗn loạn. Cảnh Dật bưng bát canh lên nhàn nhả uống, nhỏ giọng nói chuyện với Kiều Sơ Huân. Cao Linh coi như là người trấn định nhất, thỉnh thoảng còn gấp cho Sở Hồi chút đồ ăn rồi mời hân uống chén rượu. Tiểu Đào Nhi dù sao cũng là khuê nữ, tuổi tác lại nhỏ, đã ăn no từ nãy, bây giờ chỉ ngồi che miệng nhìn trò vui bên phía Y Thanh Vũ.

Đêm đông chí đó, trong phủ đèn đuốc sáng trưng, cả đám người náo nhiệt tới tận khuya.

23. Chương 23: Vô Tình Gặp Phải Bên Đường

Chiều hôm đó, Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi từ chợ trở về, mua được không ít nguyên liệu nấu ăn tươi sống. Kiều Sơ Huân xách một giỏ rau, để Tiểu Đào Nhi bưng một cái tô nhỏ đựng đậu phụ. Trước kia nghe người chủ quầy hàng bán tôm cá nói rằng sát rìa phía bắc của chợ có một hàng bán đậu phụ, sáng sớm thì bán nước đậu nành nóng, chạng vạng tối thì bán đậu phụ mới ra khuôn, đậu phụ kia vừa mịn vừa trơn, mùi lại rất thơm, trong thành phàm là người biết thưởng thức đều sẽ đến đó để mua.

Vừa khéo Kiều Sơ Huân đang định làm một món cần dùng đến đậu phụ nên mới cùng Tiểu Đào Nhi tới đó xem thử, mua hai miếng to, quả thật đậu phụ vừa ra khỏi khuôn, cực kỳ mịn và mọng nước. Hiện giờ vẫn còn sớm, có thể mua thêm một ít táo phớ, về cho thêm tương hoa quế, bột đậu đỏ, làm thành điểm tâm ngọt cho mọi người ăn lấp bụng trước.

Chủ quán đậu phụ còn rất nhiệt tình, thấy trong tay hai cô nương trẻ tuổi chẳng mang theo thứ gì để đựng, lại còn xách một đồng đồ thì liền đi vào bếp tìm một cái tô nhỏ, lại dùng một cái khăn lót bên dưới, sau đó mới lấy đậu phụ cho hai nàng, bảo là lần sau tới mua thì nhớ đem trả là được.

Mặc dù bên trên tô có đặt khăn nhưng dù sao thì ngoài trời cũng rất lạnh, tào phớ phải ăn nóng mới ngon, nếu bị nguội rồi đem đi hâm lại thì ăn vào cũng không được trọn vị. Bởi vậy, hai người vừa ra khỏi cửa hàng thì lập tức quay về nhà.

Vừa mới rẽ qua một góc quanh thì lại thấy một thiếu phụ ôm bụng ngồi trên một phiến đá ven đường, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, trên môi chẳng có chút huyết sắc nào, giở thức ăn cũng đổ ra đất. Bên cạnh người đó còn có một tiểu nha đầu chừng mười bốn mười lăm tuổi, tay đỡ thiếu phụ kia, gấp gáp tới độ giậm chân liên tục, nhìn đã biết là chưa từng gặp phải tình huống thế này nên nhất thời không biết phải làm sao.

Bây giờ đang lúc mặt trời sắp lặn, người đi đường đều vội vàng vàng, không ai để ý tới động tĩnh bên này. Kiều Sơ Huân quan sát sắc mặt và dáng vẻ của thiếu phụ, mày nhíu chặt lại. Nàng nhanh chóng đi tới bên cạnh hai người kia, thả giở đựng thức ăn trong tay xuống, cúi người hỏi: “Phu nhân làm sao thế?”

Tiểu nha đầu kia vừa thấy có người đến thì vội vàng níu ống tay áo Kiều Sơ Huân lại, sốt ruột đến mức nói năng lộn xộn: “Tỷ tỷ của ta... Tỷ tỷ ta đang có thai! Không biết vừa rồi bị làm sao, đột nhiên lại... Nhà bọn ta còn cách đây hai con phố, tỷ phu vẫn còn ở nhà môn, một mình ta không đỡ được tỷ tỷ...”

Kiều Sơ Huân vỗ vỗ mu bàn tay tiểu nha đầu, ý bảo nàng buông tay ra, lại nhìn về phía thiếu phụ đau tới mức không nói nổi tiếng nào kia: “Phu nhân, ta đỡ ngài tới y quán, ngay ở phía trước thôi.”

Thiếu phụ gật đầu, cũng chỉ thốt ra được mấy chữ: “Vây... phiền... cô nương.”

Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh thấy vậy cũng nóng lòng, biết việc này liên quan đến mạng người nên chắc chắn rất quan trọng, nhưng lại lo lắng cho Kiều Sơ Huân nên chớp chớp đôi mắt to tròn mà nhìn nàng: “Sơ Huân tỷ tỷ... Hay là để ta đi cho.”

Kiều Sơ Huân giúp tiểu cô nương kia đỡ thiếu phụ đứng lên, nhìn bàn tay bị cồng tới mức đỏ ửng của Tiểu Đào Nhi, cũng hơi bối rối: “Đồ ăn cứ đặt tạm ở đây trước đi! Tiểu Đào Nhi, người về phủ trước, báo với công tử và Cao đại ca một tiếng, có lẽ bữa tối nay sẽ bị muộn một chút. Trong cái vại ở góc đông nam nhà bếp vẫn còn khá nhiều bánh bao, người lấy tương hoa quế và bột đậu đỏ ta làm mấy hôm trước ra, nếu như mọi người đói bụng thì ăn tạm tào phớ và bánh bao trước. Ta sẽ cố gắng trở về sớm.”

Tiểu Đào Nhi vẫn còn hơi do dự, thấy Kiều Sơ Huân nhíu mày ý bảo nàng nghe lời thì chỉ có thể gật đầu đồng ý: “Vây ta về trước. Sơ Huân tỷ tỷ, người đến y quán rồi dừng đi đâu nữa đây, các ca ca sẽ nhanh chóng tới thôi.” Y quán gần nhất ở ngay con phố sát cạnh, nàng về tới nhà sẽ nói cho mọi người biết.

Thiếu phụ được dìu kia cũng nghe ra tình huống đại khái, có vẻ rất áy náy: “Phiền cô nương rồi...”

Tiểu cô nương kia giúp Kiều Sơ Huân giấu hai giỏ đồ ăn ra sau phiến đá, lại quay đầu liên tục nói cảm tạ: “Đa tạ tỷ tỷ, đa tạ...”

Kiều Sơ Huân lắc đầu, cong khoe môi: “Không sao đâu. Phu nhân đi chậm một chút.”

Hai người đỡ vị thiếu phụ cả người mềm oặt đi quanh sang một con phố khác, vì đi theo tốc độ của thiếu phụ nên bước chân không hề nhanh. Kiều Sơ Huân nắm cổ tay thiếu phụ, bình tĩnh vươn ngón tay ra bắt mạch, vẻ nghi ngờ trên mặt càng lúc càng sâu, mạch này sao lại giống...

Qua một khoảng thời gian chừng nửa chén trà thì đến y quán, vừa kịp lúc người ta chuẩn bị đóng cửa. Lão đại phu vừa thấy ba nữ tử, người ở giữa rõ ràng là đang có thai thì cũng không nói thêm gì, tháo ổ khóa ra, sai được đồng vào nhà châm đèn.

Đi vào bên trong, Kiều Sơ Huân đỡ thiếu phụ ngồi xuống cái sạp gần nhất rồi tránh ra để đại phu đi tới bắt mạch. Muội muội của thiếu phụ kia cũng không dám nói năng gì, chỉ đứng một bên lo lắng quan sát.

Lão đại phu thăm mạch một lát, chân mày nhíu chặt, quay đầu nhìn về phía hai người: “Trước đó nàng ấy đã ăn cái gì rồi?”

Tiểu cô nương bị hỏi thì sửng sốt, thấy Kiều Sơ Huân cũng nhíu mày nhìn mình thì trả lời lấp ba lấp bắp: “Không có, không có gì. Chỉ là cơm với rau bình thường... À, còn có một bát trứng hấp. Mấy tháng trước tỷ tỷ của ta nôn rất dữ, cũng không muốn ăn thịt, cho nên dạo này đều vì chú ý đến khẩu vị của tỷ ấy mà đồ ăn đều làm thanh đạm hơn.”

Lão đại phu trầm ngâm một lát, nhìn vị thiếu phụ hiện giờ đã gần hôn mê: “Có phải phu nhân cảm giác bụng dưới căng ra và trĩu xuống, thỉnh thoảng còn kèm theo cảm giác quặn đau?”

Thiếu phụ gật đầu một cách khó nhọc, giọng nói cũng hơi run rẩy: “Đại phu, có phải hài tử...”

Lão đại phu lắc đầu, đứng lên: “Phu nhân đừng lo lắng, hài tử không sao cả.” Nhận lấy giấy bút do được đồng đưa tới, lão đại phu hơi lưỡng lự, nói: “Việc ăn uống hằng ngày của phu nhân vẫn cần phải chú ý hơn. Đừng ăn món lạ, chú ý bồi bổ là được.” Tiểu cô nương liên tục gật đầu, tiến tới đỡ thiếu phụ dựa đầu vào gối, nhẹ giọng an ủi tỷ tỷ mình.

Lão đại phu liếc mắt nhìn hai người, cũng không nói gì nữa, đi tới cái bàn ở gần đó kê đơn thuốc. Kiều Sơ Huân cũng vội vàng đi theo, dù sao nàng cũng chưa từng chính thức bắt mạch chữa bệnh, nhưng mạch tượng vừa rồi của thiếu phụ kia... Có một số việc nàng muốn hỏi một chút cho rõ.

Nhìn các loại dược liệu cùng với liều lượng mà lão đại phu viết trên giấy, Kiều Sơ Huân càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng. Nàng vừa mở miệng định hỏi thì đã cảm thấy sau lưng có một luồng hơi lạnh ủa tới, cả người bị vây trong một vòng ôm chắt còn mấy xa lạ, trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói không được bình tĩnh thản nhiên như thường ngày mà hơi có vẻ luống cuống: “Xảy ra chuyện gì?”

Lão đại phu nghe được tiếng thì quay người lại, nhìn rõ người vừa đến và tư thế vô cùng thân thiết của hai người thì ho khan vài tiếng rồi dời tầm mắt, tiếp tục kê đơn thuốc.

Kiều Sơ Huân lúng túng, vịn cánh tay Cảnh Dật ý bảo hẩn buồng nàng ra: “Ta không sao, trên đường gặp phải một vị phu nhân không được khỏe, muối muối nàng ấy lại còn nhỏ tuổi, không đỡ được...”

Cảnh Dật xoay người trong lòng mình sang, cẩn thận quan sát nàng một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng mà nói: “Sao lại không gọi ai đi theo? Hôm nay đến phiên của ai? Trời mau tối, nàng lại chưa quen cuộc sống ở đây, còn bảo Tiểu Đào Nhi về trước, có biết là tình hình trong thành này không yên ổn không?”

Lão đại phu bên cạnh giao lại đơn thuốc cho được đồng, quay sang nhìn hai người, trong mắt cũng lộ ra chút ý cười: “Cô nương quả thật rất tốt bụng, vô tình gặp cảnh khó khăn đã ra tay giúp đỡ, thật sự rất đáng quý.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Cảnh Dật, ý cười trong mắt càng sâu hơn: “Nhưng mà vị công tử này nói không sai, thời gian vừa rồi trong thành quả thật xảy ra không ít chuyện, sau này ra khỏi nhà vẫn nên đi nhiều người thì hơn.”

Nói xong thì chấp tay với hai người, lại đi về phía cái sạp mà thiếu phụ kia đang nghỉ ngơi.

Khuôn mặt Kiều Sơ Huân nóng lên, nàng nhìn Cảnh Dật với vẻ hơi trách móc, nhỏ giọng nói: “Không sao đâu, mấy con phố này hầu như ngày nào cũng đi qua, đã gần nửa năm rồi, cũng không –”

“Vẫn còn bướng!” Cảnh Dật nhú mày, giữ luôn lấy bàn tay nàng: “Sau này không mang theo ảnh vệ thì không được ra khỏi nhà.” Nói xong thì liền kéo người muốn đi ra ngoài.

Một góc khác trong y quán truyền tới một giọng nói trong trẻo, tiểu cô nương lúc nãy đang chạy chậm về phía hai người, hành lễ với Cảnh Dật trước, sau đó lại lễ phép nói cảm tạ Kiều Sơ Huân. Kiều Sơ Huân cười nhẹ nói không cần, Cảnh Dật ở bên cạnh chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn, chẳng có ý định mở miệng nói lời nào.

Kiều Sơ Huân nói với tiểu cô nương mấy câu, lại quay đầu sang nhìn hẩn: “Ta có chút chuyện muốn hỏi vị đại phu kia...” Nói xong thì giẫy ra khỏi bàn tay Cảnh Dật.

Cảnh Dật lại càng nắm chặt tay nàng hơn, cũng chẳng nói gì, kéo nàng đi tới chỗ lão đại phu.

Lão đại phu dẫn dò thiếu phụ kia mấy chuyện phải chú ý thường ngày, xoay người lại thấy hai người vẫn còn chưa đi thì liền cười hỏi: “Hai vị còn có chuyện gì sao?”

Kiều Sơ Huân liếc mắt nhìn vị thiếu phụ và tiểu cô nương kia, nhẹ giọng nói: “Đại phu, ta muốn hỏi chút chuyện này.”

Ba người dời bước sang một gian phòng khác. Kiều Sơ Huân cong môi lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Đại

phu, theo những gì ngài thấy, có phải mạch tượng của vị thiếu phụ vừa rồi có phần kỳ lạ không?”

Lão đại phu biến sắc, không khỏi nhìn Kiều Sơ Huân chăm chăm: “Cô nương...”

Nụ cười trên môi Kiều Sơ Huân vẫn không đổi, nàng nhẹ nhàng nói: “Thật không dám giấu giếm, mấy ngày trước ta từng bắt mạch cho một vị phu nhân khác cũng đang có thai, mạch tượng và triệu chứng giống hệt như vị ngày hôm nay. Ta không am hiểu về dược lý bằng đại phu, trong lòng có nghi vấn, cho nên hy vọng đại phu có thể rộng lòng chỉ giáo.”

Cảnh Dật ngồi gần đó, vốn cũng không chú ý lắm, nhưng nghe được một nửa thì trong lòng cũng bắt đầu lay động, nghiêng mặt nhìn sang người bên cạnh.

Lão đại phu sắc mặt ảm đạm, trầm ngâm một lát, chậm rãi lắc đầu: “Nếu trong lòng cô nương đã có suy đoán thì về nhà lật lại sách vở ắt sẽ rõ ràng. Có một số việc, thứ cho lão hủ ta không tiện nói rõ.”

Về mặt Cảnh Dật chẳng mấy vui vẻ, giọng nói hơi trầm xuống: “Chẳng qua cũng chỉ là học hỏi lẫn nhau mà thôi, có gì mà không thể nói ra chứ?”

Hàng mây lão đại phu càng nhú chặt hơn, vẻ mặt khó xử nhìn hai người một cái, cuối cùng thở dài, đề thấp giọng, nói: “Mấy ngày trước trong thành có mở một dược đường rất lớn. Nếu công tử muốn điều tra rõ việc này thì có thể tới đó xem thử.”

Cảnh Dật nhẹ nhàng gật đầu, nói cảm ơn, sau đó kéo tay Kiều Sơ Huân ra khỏi y quán.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, vầng trăng lưỡi liềm treo trên nhánh cây trụi lá, trên đường cũng chẳng có mấy người qua lại, bóng tối có phần hơi đáng sợ. Hai người chậm rãi đi men theo ven đường, Kiều Sơ Huân đột nhiên dừng bước, mở to mắt nói: “Đồ ăn ta mua...”

Cảnh Dật khẽ cười một tiếng, nắm chặt một tay nàng: “Đã có người đưa về lâu rồi. Tiểu Đào Nhi nói hai người kia có người nhà làm ở nha môn, ta cũng đã phái người tới nói với Y Thanh Vũ rồi.”

Lúc này Kiều Sơ Huân mới thở nhẹ ra một hơi, hoàn toàn không hề nhận ra hai người đang nắm tay, ngược mắt lên nhìn Cảnh Dật, khẽ cười, nói: “Quả nhiên là công tử nghĩ chu đáo.”

Cảnh Dật cũng cong môi lên, khóe mày vì nụ cười của nàng mà càng nhướng cao hơn, hai hàng mày như sắp chạm vào nhau: “Không nghĩ chu đáo, chẳng lẽ lại cứ như nàng sao? Ngây ngô đi theo người ta, Tiểu Đào Nhi muốn đi theo người cũng không cho, lỡ như có người cố ý gài bẫy, mang nàng đi bán thì phải làm sao đây?”

Kiều Sơ Huân hơi bất mãn liếc mắt nhìn hắn, khẽ dẩu môi: “Không đâu! Người ta có bệnh thật hay không chẳng lẽ ta không nhìn ra sao.” Vậy chẳng phải gần hai mươi năm đọc sách của nàng coi như công cốc sao!

Cảnh Dật nhìn dáng vẻ nàng chu môi ra thì lại cố ý chọc cho nàng tranh cãi với hắn: “Sao lại không chứ? Nàng không biết là những người võ công cao cường có thể ép nội lực làm thay đổi mạch tượng của mình sao? Trên đời này loại người nào cũng có, càng chẳng thiếu người tâm địa độc ác, nếu người ta đã có ý muốn hại nàng thì với chút đạo hạnh này chẳng phải nàng sẽ dễ dàng bị người ta lừa mất sao.”

Kiều Sơ Huân thật sự bị hắn nói cho sốt ruột, trợn to mắt lên nhìn hắn: “Ta...”

“Nàng cái gì?” Cảnh Dật vẫn là cái dáng vẻ điềm nhiên, ý cười trong mắt lại càng sâu hơn: “Tiểu nha đầu, không biết cái gì cả, sau này không được một mình chạy lung tung.”

Kiều Sơ Huân bị ánh mắt dịu dàng và giọng điệu xen lẫn vẻ cứng chiều của hắn làm cho trong lòng hơi bối rối, lại phát hiện ra này giờ nàng cứ để mặc cho hắn nắm tay, không khỏi kêu “a” một tiếng, cuống quýt rút tay ra.

Lúc này Cảnh Dật lại không trêu chọc nàng nữa, hơi buông lỏng tay để nàng rút ra.

Kiều Sơ Huân nắm chặt hai tay ở trước người, giấu bàn tay vào trong tay áo, cũng chẳng có lời nào để nói, hai người im lặng sóng vai đi cạnh nhau. Phía trước có thể nhìn thấy ánh đèn lồng màu cam ấm áp trước cửa nhà mình, Kiều Sơ Huân mấp máy môi, trong lòng tự nhủ không được suy nghĩ linh tinh. Bởi vì chuyện giúp người mà cả đám bị lôi đi, Cảnh Dật cũng ra ngoài tìm người, tất cả mọi người đều chưa được ăn bữa tối. Bây giờ chắc là Tiểu Đào Nhi đã chuẩn bị xong món chính và cháo rồi, nàng phải về nhanh chóng xào mấy món mới được.

24. Chương 24: Tự Tay Điểm Trà

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bữa tối muộn hơn trước đây chừng nửa canh giờ.

Kiều Sơ Huân bưng bát cháo, hơi áy náy liếc mắt nhìn Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: “Công tử mau ăn rồi đi nghỉ ngơi. Chuyện hôm nay nói cho cùng vẫn là ta xen vào việc của người khác, đã khiến mọi người không thể ăn cơm đúng giờ.”

Cảnh Dật như cười như không liếc mắt nhìn nàng, cầm đũa lên gắp một khối đậu tằm chiên giòn bỏ vào bát: “Sao mới một chốc đã cảm thấy là mình xen vào việc của người khác rồi?” Không phải vừa rồi vẫn còn tinh thần già mồm với hắn sao!

Kiều Sơ Huân hơi rũ mắt, mấp máy môi, không nói lời nào.

Cảnh Dật thấy dáng vẻ đó của nàng thì cho rằng nàng đã tưởng mấy câu hắn bảo nàng ngốc là thật, đặt đũa xuống, cau mày nhìn nàng: “Không phải là ta không cho nàng giúp người khác, chỉ là sau này đừng có dễ dàng đi theo người lạ như thế, rất nguy hiểm.” Dù sao chuyện Thất Sinh Giáo trước đó có thể vẫn chưa kết thúc, hắn vẫn phải đề phòng.

Kiều Sơ Huân gật đầu, ngược mắt lên nhìn hắn một cái, cầm đũa gắp một miếng đậu phụ đặt vào trong bát hắn, bàn tay cầm đũa hơi run run, giọng nói cũng nhỏ: “Công tử mau ăn rồi đi nghỉ, nếu không... đợi lát nữa cơm canh đều sẽ nguội hết.”

Thời gian hai người cùng ăn cơm với nhau cũng không ngắn, thế nhưng lúc ở trên bàn cơm Kiều Sơ Huân đều vẫn luôn chẳng nói được mấy câu, bình thường lúc ăn cơm đều im lìm từ đầu tới cuối bữa ăn, đừng nói tới chuyện chủ động gấp thức ăn cho Cảnh Dật rồi lại nói chuyện với hắn. Hơn nữa hành động gấp thức ăn này không giống với việc chia đồ ăn cho hắn trước bữa cơm, cảm giác như có thêm phần tình ý bên trong, Cảnh Dật hơi kinh ngạc nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng hơi e lệ thì trong lòng không khỏi nóng lên, mặt mày cũng vui vẻ, nhìn thứ trong bát, giả vờ như không biết: “Đây là cái gì?”

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn hắn một cái, thấy vẻ mặt hắn không giống như đang giả bộ thì nhẹ nhàng trả lời: “Là kim châu khảm ngọc. Cắt đậu phụ thành từng khối nhỏ, ngâm trong rượu hoa điều, sau khi ngâm vị thì vớt ra, khoét rỗng ở giữa, bỏ vào đó một quả trứng cút luộc cắt đôi, cho vào chảo rán với lửa nhỏ, đến khi hai mặt đều chín vàng thì lại cho thêm chút rượu hoa điều tạo mùi vị.”

Mỗi lần trong đồ ăn có bỏ thêm rượu thì Cảnh Dật đều sẽ ăn nhiều hơn một chút. Hơn nữa hôm đông chí Y Thanh Vũ đưa tới không ít rượu ngon, lại còn có rượu do nàng tự cất, gần đây lúc nấu ăn Kiều Sơ Huân đều cho thêm chút rượu vào để chế biến, giúp Cảnh Dật ăn ngon miệng hơn.

Sao Cảnh Dật có thể không nhìn ra điều này, chỉ là muốn nói với Kiều Sơ Huân thêm ít câu mà thôi. Vì vậy chờ nàng nói xong, hắn liền gấp đậu phụ lên cắn một miếng, thưởng thức tỉ mỉ, sau đó nuốt xuống, lại nhú nhú mồm.

Kiều Sơ Huân thấy vẻ mặt hắn khác thường thì vội vàng nuốt hết cháo trong miệng xuống, hỏi: “Làm sao thế?” Là nàng làm khó ăn, hay là hắn không thích trứng chim cút?

Cảnh Dật cho hết phần đậu phụ còn lại vào trong miệng, nuốt xuống, giả vờ lạnh nhạt trả lời: “Không có gì, chỉ là nhớ đến món mai ngâm rượu hôm trước được ăn thử, muốn ăn món đó do nàng tự làm.”

Kiều Sơ Huân hơi ngẩn ra, gật đầu đồng ý: “Được, nhưng mà món đó phải ngâm qua đêm, hơn nữa trong nhà cũng không sẵn quả mai. Ngày mai ta sẽ đi mua, khoảng chừng ngày kia mới có để ăn.”

Cảnh Dật tiếp tục giả tính xấu của tiểu hầu gia, làm nũng: “Muốn ăn thịt phù dung.”

Kiều Sơ Huân tiếp tục gật đầu, còn hơi áy náy: “Sáng mai ta sẽ đi mua tôm, trưa mai là làm được. Cơm tối hôm nay thật sự hơi vội, đã để công tử phải chịu thiệt rồi.”

Cảnh Dật lại gấp một khối đậu phụ, cánh môi hơi cong cong: “Không đâu, cái này cũng rất ngon.”

Kiều Sơ Huân bị hắn làm cho không biết đáp lại thế nào, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ đành lúng ta lúng túng ăn cháo, vẻ mặt càng mất tự nhiên hơn.

Hai người lẳng lặng ăn xong bữa cơm. Kiều Sơ Huân đứng dậy thu dọn bát đĩa, Cảnh Dật nhìn sườn mặt nàng, vừa nghĩ bây giờ nàng về rồi đến sáng mai mới gặp được, trong lòng đã cảm thấy không thỏa mãn, liền lên tiếng: “Lát nữa tới đây một chuyến.”

Kiều Sơ Huân hơi ngạc nhiên, quay sang nhìn hắn.

Cảnh Dật nhú mồm: “Muốn uống trà nàng pha, còn cả mút hạt sen và mút tắc hôm trước từng ăn nữa.”

Kiều Sơ Huân gật đầu: “Đều vẫn còn, ta đi một lát sẽ quay lại.”

Cũng không biết tối nay Cảnh Dật sao mà lại đòi ăn đồ ngọt như vậy, cũng may là trước đó đã làm rồi, không đến nỗi bây giờ không làm được hoặc là làm không kịp. Kiều Sơ Huân bưng khay xoay người đi, mới vừa đi chưa được mấy bước thì đã nghe thấy người đằng sau cất giọng ngang ngược dặn dò nàng: “Tiện thể ôm cái quả cầu lông ngắn tới đây.” Để nàng đỡ phải ngồi chưa được bao lâu đã nhớ đến cái con thú nhỏ kia rồi lại đứng ngồi không yên, dứt khoát mang tới đây luôn cho bớt chuyện.

Kiều Sơ Huân càng thêm mơ màng, thế nhưng vẫn nghiêng người đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng quay trở về nhà bếp.

Nàng bưng mấy món mút và hoa quả tươi đã cắt miếng đi vào phòng, Tiểu Đào Nhi đi đằng sau bưng giúp mấy thứ trà cụ, trong phòng Cảnh Dật có nước nóng, vào phòng rồi pha sau cũng được. Tiểu Đào Nhi xếp gọn mấy thứ lên bàn, hành lễ với Cảnh Dật xong thì nhanh chóng lui ra khỏi phòng, còn tiện tay đóng cửa lại cho hai người.

Cảnh Dật đang cầm một quyển sách, dựa lưng trên chiếc sạp nhỏ. Kiều Sơ Huân bưng mấy đĩa mứt và hoa quả tươi tới đặt trên chiếc bàn trà ở đầu sạp, lại vòng đến cái lò cạnh tường nấu nước sôi rồi xách tới, rót đầy một ấm trà. Cảnh Dật liếc mắt nhìn mấy thứ trà cụ trên bàn, không khỏi kinh ngạc: “Nàng biết điểm trà?”

Kiều Sơ Huân nhắc chiếc ghế tròn tới, hơi ngượng ngùng gật đầu: “Trước kia lúc còn ở nhà từng làm mấy lần.”

Từ nhỏ nàng đã không có ai chơi cùng, người trong nhà lại ít khi cho nàng ra khỏi cửa, cả ngày chỉ luẩn quẩn trong tòa tiểu viện kia, ngoại trừ nha hoàn hầu hạ bên người và bà bà thì cũng chẳng có ai để nói chuyện. Hơn phân nửa thời gian trong ngày nàng đều dùng để đọc sách hoặc là đến nhà bếp xem bà bà nấu ăn.

Có lần đọc được thủ pháp điểm trà trong sách, trong lúc kích động nàng đã bảo bà bà tìm mấy thứ trà cụ tới, nàng ở trong phòng tự nghiên cứu từng chút một. Lần đầu tiên pha được hai chén trà, nàng kéo Tiểu Tụ và bà bà ném thử, kết quả Tiểu Tụ chỉ vừa mới nhấp được một ngụm đã mặt mày nhăn nhó, sổng chết không chịu uống thêm ngụm nữa. Bà bà thì vẫn bình tĩnh, uống hết một chén trà, nói nàng cứ từ từ rèn luyện, học thêm một kỹ năng dù sao cũng tốt, sau này rời khỏi nhà rồi, nói không chừng ngày nào đó còn có thể dựa vào nó mà mưu sinh.

Kiều Sơ Huân dùng muỗng trúc múc bột trà cho vào chén, bỏ trà cụ xa lạ, những bước làm quen thuộc, nàng lại nghĩ tới bà bà và Tiểu Tụ từng thường xuyên trêu chọc nàng, bỗng dưng khóe mắt cay cay, đầu càng cúi thấp hơn, xoay người sang lấy ấm nước.

Từ ban nãy Cảnh Dật đã phát hiện ra vẻ mặt nàng không ổn, bây giờ thấy mắt nàng phủ sương, dáng vẻ như muốn khóc nhưng lại không dám khóc, hẳn không khỏi nhũn mày lại, bỏ quyển sách trong tay xuống, tập trung nhìn nàng điểm trà cho hẳn.

Bột trà phải được mài mịn, nước phải được đun sôi sùng sục, trước hết đổ vào chén một chút nước, cầm chén trà trong tay lắc nhẹ theo một hướng, để bột trà và nước hòa lẫn vào nhau, đều và sánh quện lại, bắm quanh thành chén. Sau đó đặt chén trà đứng yên, một tay xách ấm đổ nước, một tay cầm chổi cọ khuấy đều trong chén. Nước phải được rót nhẹ nhàng, không thể quá nhanh cũng không thể quá chậm; nước rót vào trong chén phải chuẩn xác, không thể làm hồng lớp trà bám bên trong; tay khuấy chổi cọ cũng phải chú ý đến cường độ và phương hướng. Đợi khi lớp bột trà dần nổi lên trên mặt chén, những bọt bong bóng trong suốt dần vỡ ra, mùi trà lan tỏa, nước trà sền sệt, như vậy coi như đã pha được một chén trà ngon.

Cảnh Dật vừa nhìn vừa nhướn cao hàng mày, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng. Tay nghề thế này không mất mấy năm thì chắc chắn không thể luyện ra được. Kỹ thuật điểm trà có yêu cầu cực cao về sức chịu đựng của cổ tay cùng với sự phối hợp giữa hai tay trái phải của người điểm trà, chưa nói tới chuyện có thể hoàn thành quá trình này một cách lưu loát đẹp mắt như vậy. Nhìn lớp bột trà xanh biếc lẫn lẫn trên mặt chén, nước trà óng ánh trong suốt, hương trà xông vào mũi, bàn tay nhỏ bé lả lướt uyển chuyển giữa làn hơi nước mờ mờ, quả thật có cảm giác hết sức không chân thật.

Đặt chổi cọ sang bên cạnh ống trúc, tay kia buông ấm nước xuống, Kiều Sơ Huân nhắc tay lên lau trán, từ từ thở nhẹ ra một hơi. Đã lâu không làm, động tác hơi ngượng thì chưa nói, ngay cả cổ tay cũng cảm thấy hao sức, xem ra có những kỹ năng không thể gác lại lâu ngày không rèn luyện. Lặng lẽ xoa bóp cổ tay hơi đau nhức, nàng nâng chén trà lên đưa đến trước mặt Cảnh Dật: “Công tử...”

Cảnh Dật hơi cong khóe môi, nhận lấy chén trà, ngửi thử trước, sau đó mới đưa lên môi. Khẽ nhấp một chút, nước trà sánh đặc chạm nhẹ vào đầu lưỡi, hương trà thơm nồng lan tràn trong khoang miệng. Lại nhấp một ngụm nữa, nước trà mịn sánh trượt xuống cổ họng, mùi vị ấm áp chạy tới tận tim.

Cảnh Dật ngược mắt nhìn nàng một cái, khẽ cười nói: “Trà ngon.”

Lúc này Kiều Sơ Huân đã ngồi xuống ghế tròn, đẩy một cái đĩa nhỏ lên trước, khóe môi cũng chứa ý cười nhàn nhạt: “Công tử thích là được.”

Cảnh Dật thấy giữa hàng mày nàng lộ ra chút buồn bã, uống thêm một ngụm nước trà nữa, chậm rãi hỏi: “Nhớ nhà sao?”

Kiều Sơ Huân hơi cong môi, lắc đầu nói: “Không có gì.” Đối với nàng mà nói, nơi đó cũng không thể thật sự gọi là “nhà”, chẳng qua chỉ là một chỗ để nương thân mà thôi. Nay những người thân yêu nhất đều đã lần lượt rời khỏi nàng, ở trong ký ức của nàng đó chỉ còn là một chốn giam cầm. Ông trời phù hộ cho nàng rốt cuộc cũng thoát được, nàng không hề có ý định dính líu tới nơi đó nữa.

Cảnh Dật lại không chịu buông tha cho cái đề tài này: “Vây vừa rồi nàng mới nghĩ đến ai?”

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên, ánh mắt hơi mờ sương, đôi mắt hiện lên vẻ mong lung, kinh ngạc vì không hiểu sao hắn có thể nhìn ra được.

Cảnh Dật vẫn điềm nhiên nhìn nàng, im lặng đợi đáp án cho câu hỏi kia.

Kiều Sơ Huân vội dời mắt đi, đầu ngón tay khẽ kéo ống tay áo. Đoạn hồi ức ảm áp nhất trong lòng không dễ dàng kể ra cho người khác nghe như vậy, hơn nữa kể ra thì chắc chắn sẽ còn liên quan đến lý do khiến nàng phải chạy trốn khỏi nhà, không hiểu tại sao, Kiều Sơ Huân lại không muốn để hắn biết rằng mình có bậc phụ mẫu như vậy, cùng với sự thật nàng suýt nữa đã phải gả cho một người nào đó.

Cảnh Dật thấy dáng vẻ đó của nàng, suy đoán lúc nghe nàng nói về túi thơm kia lại càng chắc chắn hơn, không khỏi nheo mắt lại, vẻ mặt lạnh lùng. Hóa ra nha đầu kia thật sự có người trong lòng! Không muốn nói cho bất kỳ ai biết, trong lòng lại nhớ nhung, lúc nhớ tới không phải cười vô cùng ngọt ngào thì chính là đáng vẻ như muốn khóc mà không khóc được, người kia tốt như thế sao? Từng trao nhau túi thơm, vì hắn mà điểm trà, đây không phải là mối quan hệ bằng hữu bình thường, vậy tại sao lúc trước hai người không cùng nhau bỏ trốn mà lại chỉ một mình nàng nhào vào trong kiếp của hắn...

Cảnh Dật càng nghĩ càng thấy khó chịu, mắt trừng lên gần như muốn bốc hỏa, nâng tay đặt chén trà lên bàn, hừ một tiếng không thèm nói gì nữa.

Kiều Sơ Huân vừa ôm con thỏ vào lòng thì nghe được tiếng hừ lạnh kia của Cảnh Dật, quay mặt lại thì thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, đôi môi đỏ bừng đã mím chặt, rõ ràng là đang cắn răng. Kiều Sơ Huân cắn môi, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, trong lòng càng lo lắng không yên, rũ mắt xuống nhìn con thỏ nhỏ, không dám ho he tiếng nào.

Cảnh Dật liếc mắt sang nhìn nàng một cái, thấy nàng lại cúi đầu không nói tiếng nào, chẳng hề có ý định dỗ hắn thì ngọn lửa trong lòng lại càng cháy phừng phực. Cánh tay duỗi ra xách con thỏ tới trước mặt mình, ngón tay khảy khảy cái đầu lông xù, ngón cái cầm cái lỗ tai dài kéo ra sau lưng.

Vốn dĩ Kiều Sơ Huân rất thích làm như vậy, nhưng từ trước tới giờ mỗi lúc sờ hai cái lỗ tai của con thỏ hay vuốt lông nó nàng đều rất nhẹ tay, mỗi lần chọc nó như vậy, con thỏ kia đều nheo mắt lại hết sức đáng yêu, đáng vẻ như thể vô cùng thỏa mãn. Đến tay Cảnh Dật thì động tác vô vẻ vốn dĩ nhẹ nhàng như vậy lại biến thành thô lỗ cầu thả, căn bản là biến thành bắt nạt nó, con thỏ vừa bị xách sang thì đã sợ tới mức co rúm lại, không ngừng khua khua hai cái chân trước muốn bỏ chạy.

Kiều Sơ Huân nhìn mà đau lòng, nhưng lại vì chuyện lần trước Cảnh Dật uống say ôm thỏ làm chuyện cợt nhả với nàng mà không dám tùy tiện tiến lên, chỉ có thể lên tiếng khuyên giải: “Công tử, người đừng, đừng bắt nạt nó...”

Cảnh Dật giương mắt lên liếc nàng một cái, ánh mắt hơi lơ đãng, nhưng động tác trên tay cũng không còn mạnh như trước đó. Hắn lại khảy khảy thêm mấy cái, sau đó ném con thỏ lên trên sạp: “Trước đây nàng cũng từng điểm trà cho người khác sao?”

Kiều Sơ Huân sợ lại chọc cho Cảnh Dật mất vui nên cũng không dám lập tức đi tới ôm con thỏ con. Đầu ngón tay nàng vuốt ve đường viền trên tay áo, khẽ gật đầu một cái.

Cảnh Dật hít một hơi, cố gắng để giọng mình nghe không quá chua chát: “Thường làm cho hắn sao?”

Kiều Sơ Huân nhìn hắn hơi khó hiểu: “Chỉ làm lúc còn ở nhà.” Hơn nữa đó cũng không tính là đặc biệt điểm trà cho người khác. Bình thường nàng đều làm thế để giết thời gian, điểm được hai chén, ngồi cạnh bà bà, vừa nói chuyện vừa chậm rãi thưởng trà. Nếu nói là đặc biệt điểm trà cho người khác thì hôm nay mới là lần đầu tiên.

Trong lòng Cảnh Dật khẽ động, bỗng nhiên nghĩ tới một loại khả năng trước giờ chưa nghĩ tới, liền chậm rãi lên tiếng dò xét: “Ngoài người nhà ra thì chưa từng làm cho ai khác sao?”

Kiều Sơ Huân hơi cau mày, cảm thấy câu hỏi của hắn càng lúc càng kỳ quặc. Về mặt Cảnh Dật lại hết sức thần nhiên: “Tay nghề của nàng tốt như vậy, ta nghĩ, nếu như từng có bằng hữu thưởng thức thì chắc hẳn là khen không dứt lời nhỉ?”

Kiều Sơ Huân theo lời của hắn mà nghĩ ngợi một chút, sau đó lại nhìn chén trà mới uống hơn phân nửa đã để sang một bên. Về mặt Cảnh Dật hơi gượng gạo, vươn tay ra cầm lấy chén trà. Kiều Sơ Huân lại bởi vì vẻ mặt kia mà bật cười, nhẹ giọng nói: “Trà lạnh uống vào sẽ không ngon, nếu công tử thích thì ta điểm thêm một chén nữa.”

Nói xong liền đứng dậy lấy một chén trà sạch, bắt đầu cho bột trà vào trong chén. Cảnh Dật vút đi chút tâm trạng khó chịu trong người, kiên nhẫn tiếp tục truy hỏi: “Ừm, nàng... chưa từng điểm trà cho ai khác ngoài người nhà sao?”

Kiều Sơ Huân lấy siêu nước rót đầy nước sôi vào ấm trà một lần nữa, trong hơi nước lượn lờ, nàng nhẹ giọng nói: “Ta không có bằng hữu.” Không có tỷ muội tốt, không có một người bằng hữu gắn bó có thể tâm sự mọi chuyện với nhau, đương nhiên cũng không có ai kiên trì đợi nàng điểm một chén trà, cẩn thận thưởng thức, sau đó mỉm cười tán thưởng rằng: uống rất ngon.

25. Chương 25: Bánh Ú Lá Trúc

Đồ ăn bữa sáng là món bánh canh viên với củ cải hầm, bên trong bỏ thêm chút rượu cất. Củ cải ngọt mềm, mì được nặn thành viên nhỏ trơn mịn, cho vào miệng là tan ra. Uống một bát canh vào bụng, cả người đều ấm lên, vị rượu cất thơm nồng càng khiến người ta có tinh thần hơn.

Ngoài các món thường ngày là bánh bao nhân thịt và bánh bao chay thì Kiều Sơ Huân còn làm một ít bánh ú lá trúc làm món chính. Mỗi cái đều chỉ lớn tầm chiếc bánh trôi, bên trong là củ sen băm vụn làm nhân, bên ngoài là gạo nếp vừa dẻo vừa trắng muốt, dùng lá trúc bọc bên ngoài, cho vào nồi hấp lên, có thể ném được mùi lá trúc thoang thoảng. Bóc lớp lá ra, chiếc bánh trắng trong đẹp mắt, hết như một chồi gừng mới nhú, chỉ cần một ngụm là có thể nuốt gọn. Ăn kèm với dưa muối vừa cay vừa mặn, quả thật rất vừa miệng, lại uống thêm một bát bánh canh thơm ngon nóng hổi, thật sự cả ngày đều đầy phần chấn.

Ăn xong bữa sáng, Kiều Sơ Huân vừa định đứng lên thu dọn bát đĩa thì đã bị Cảnh Dật níu tay lại ngăn cản. Thấy nàng trợn to mắt vừa luống cuống vừa hoảng hốt mà nhìn hẩn, Cảnh Dật bĩu môi, nói: “Không phải hôm qua đã nói là phải đi tới được đường mới mở sao, bây giờ không muốn điều tra nữa?”

Kiều Sơ Huân từ kinh ngạc chuyển thành mừng rỡ, cong mắt lên nhìn hẩn: “Công tử đồng ý sao?” Tối hôm qua ở lại phòng ngủ của hẩn cả hồi lâu mà cũng không thấy hẩn nhắc tới chuyện này, Kiều Sơ Huân còn cho rằng Cảnh Dật không muốn quản mấy chuyện đầu đầu thế này, lại thấy cả buổi tối về mặt hẩn đều không được vui cho lắm nên nàng cũng không dám nhiều lời.

Cảnh Dật thấy dáng vẻ đó của nàng thì cong môi cười, nói: “Nếu đã muốn như thế thì sao hôm qua lại không nói?” Việc này vốn đã khá kỳ lạ, chỉ cần nàng bằng lòng chủ động nhắc tới, chẳng lẽ hẩn còn có thể nói không sao?

Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, ngược mắt lên nhìn hẩn một cái, hơi ngập ngừng: “Tối hôm qua trông công tử không được vui lắm, ta sợ nói ra sẽ khiến công tử càng buồn bực hơn.” Đến lúc đó chẳng phải là lại ôm con thỏ mà trút giận.

Cảnh Dật đứng lên, kéo tay nàng đi ra ngoài, cả sắc mặt lẫn giọng nói đều rất bình thản, nhưng trong đó vẫn chứa chút gì đó như thể không cam lòng: “Tối hôm qua có hơi không thoải mái.” Vừa nghĩ tới chuyện có thể nàng đã có người trong lòng thì hẩn chỉ hận không thể phi thân tới Biện Kinh bắt người kia rồi đánh một trận, như vậy mới có thể hết giận!

Mới vừa đi được mấy bước thì Kiều Sơ Huân đã dừng chân lại không chịu đi tiếp. Kiều Sơ Huân nhướn một bên mày lên nhìn nàng.

“Không phải...” Kiều Sơ Huân vội vàng lắc đầu, sợ hẩn đổi ý: “Bát đĩa còn chưa thu dọn...”

Cảnh Dật xì một tiếng, tiếp tục kéo nàng ra ngoài: “Trong phủ nuôi cả đồng người như vậy đầu phải là chỉ biết ăn.”

Vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Tiểu Văn ở cách đó không xa đang bưng non nửa tô bánh canh cười ha ha đi về phòng, trên mặt viết rõ mấy chữ “tất cả đều là của ta, không cho bất kỳ ai cướp đoạt” to đùng. Khởi căn hỏi cũng biết, chắc chắn là tiểu tử này lại đi vào bếp vét sạch phần còn lại trong nồi chiếm làm của riêng rồi. Bình thường trong lúc mọi người ăn cơm, hẩn luôn là người đầu tiên ngồi vào bàn, người cuối cùng rời khỏi bàn, ăn hết đồ trên bàn rồi còn vào bếp vét nồi. Mười bảy mười tám năm qua, Cảnh Dật chưa bao giờ thấy hẩn nói một câu “no rồi”.

“Tiểu Văn.” Nhớ lại quá khứ huy hoàng của mấy người này, trong lòng Cảnh Dật cảm thấy rất bất đắc dĩ, giọng nói cũng không cao, chỉ nhàn nhạt gọi một tiếng.

Tiểu Văn vừa bước chân qua ngưỡng cửa, nghe được tiếng gọi của Cảnh Dật thì thu chân lại, đứng tại chỗ xoay người lại, nuốt nước bọt đáp: “Công tử.” Tuyệt đối đừng có chuyện gì xảy ra đấy, hồi bánh canh củ cải của hẩn, hồi mì viên đáng yêu, hồi nước canh vừa thơm vừa ngon, để nguội rồi mới ăn sẽ không ngon nữa đâu!

Cảnh Dật nào hiểu được trong đầu Tiểu Văn đang nghĩ cái gì, chỉ là bây giờ đang nắm tay người nào đó nên tâm tình đang rất tốt, sẽ không bày trò xấu giày vò người khác: “Ăn xong chỗ đó thì đi thu dọn bát đũa trong phòng ta.”

Tiểu Văn như được đại xá, “vâng” một tiếng rồi vui mừng xoay người đi vào phòng.

“Còn nữa.” Trái tim đáng thương của Tiểu Văn lại lần nữa bị người ta xách ngược, quay đầu lại, vẻ mặt u oán nhìn chủ tử nhà mình, canh thật sự sắp nguội rồi. Cảnh Dật liếc hắt một cái, tiếp tục nói: “Nếu trưa nay bọn ta về muộn thì tự các người giải quyết chuyện cơm canh.”

Khỏi phải cứ ngồi đấy mà hóng Kiều Sơ Huân về làm cơm cho bọn họ, trước kia bữa đói bữa no cũng chẳng thấy bọn họ làm sao, mấy tháng nay mỗi ngày ba bữa đúng giờ có người làm cơm cho, cái gì ăn ngon thì làm cái đó, cái gì muốn ăn thì làm cái đó, quen thói quen nết chả ra cái dạng gì nữa rồi! Cũng đâu phải là không có tiền tiêu vật hàng tháng, cho dù có đến quán ăn đắt nhất trong thành thì cũng đủ tiêu, thế mà người nào người nấy đều nhất quyết ở nhà không chịu đi đâu cả, chỉ biết làm Kiều Sơ Huân thêm mệt.

Cảnh Dật nghĩ vậy, càng nắm tay Kiều Sơ Huân chặt hơn một chút, ngón tay vuốt ve lòng bàn tay mềm mại của nàng, kéo người đi về phía sân trước.

Tiểu Văn bưng tô canh đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng dáng càng lúc càng khuất xa của hai người bọn họ, mãi một hồi lâu sau vẫn cứ đứng ngẩn ra. Đến lúc đã hoàn hồn lại thì vội “oa” lên một tiếng vọt vào trong phòng, mếu máo lên án: “Chủ tử dụ Kiều tiểu thư chạy mất rồi, không ai lo cơm trưa cho chúng ta! Oa...”

Tất cả mọi người trong phòng giật mình một cái, sau đó lập tức vang lên những tiếng gào như sói tru. Tiểu Đào Nhi đứng bên cạnh bịt lỗ tai, mí mắt phát sầu, số bánh bao lạnh còn để dành trong vại nước ở nhà bếp hẳn là hôm nay sẽ không còn sót cái nào nữa rồi.

Mấy ngày gần đây, mỗi lần Cảnh Dật kéo tay nàng đi thì Kiều Sơ Huân đều mãi lâu sau mới phát hiện ra, hôm nay cũng không phải là ngoại lệ. Đã đi ra khỏi cửa cả một đoạn xa rồi mà Kiều Sơ Huân mới giật mình nhận ra mình đã bị hất nắm tay dắt đi cả một đoạn đường dài, theo quán tính vội vàng muốn giãy rút tay ra.

Cảnh Dật cũng không nhắc tới chuyện tối qua nữa, siết chặt tay nàng không chịu buông ra, vẻ mặt nghiêm túc: “Trên đường nhiều người như vậy, lỡ như bị lạc thì ta phải đi đâu tìm nàng?”

Kiều Sơ Huân đưa mắt nhìn quanh bốn phía, mới vừa sáng sớm...

Cảnh Dật không hề nao núng, bổ sung thêm: “Bây giờ vẫn còn ít người, đợi đến lúc nhiều người thì đã muộn.” Hẳn thế này gọi là đề phòng mọi khả năng có thể xuất hiện.

Kiều Sơ Huân đã nhận ra hẳn lại đang đùa giỡn, cắn môi trừng mắt liếc hắt một cái, tay càng dùng thêm sức muốn giãy ra. Cảnh Dật dứt khoát nắm cả cổ tay nàng trong lòng bàn tay, đè lại động tác giãy giụa của nàng: “Đừng giãy, bị trặc cổ tay thì không tốt đâu.” Với chút sức lực này của nàng, chỉ điểm một chén

trà mà cổ tay đã đau thì làm sao mà độ được với sức của hần?

Kiều Sơ Huân bây giờ ngay cả giấy cũng không giãy nổi, chỉ có thể bước đi theo hần, hai má dần đỏ ửng lên, cúi đầu im lặng.

Cảnh Dật quay đầu sang nhìn nàng một cái, cong khóe môi lên cười cười: “Hôm đó ở Mạnh gia nàng bắt mạch cho Mạnh phu nhân đã nhìn ra được cái gì?”

Kiều Sơ Huân vốn đang vừa thẹn vừa giận, trong lòng còn mơ hồ lộ ra chút ngọt ngào mà chính nàng cũng không phát hiện ra, trong đầu đều đã loạn lên, vừa nghe Cảnh Dật lên tiếng hỏi thì hơi mơ màng ngẩng đầu lên, mãi lúc lâu sau mới hiểu ra Cảnh Dật đang hỏi chuyện gì, lập tức nhú mày lại: “Vị Mạnh phu nhân kia và vụ phu nhân hôm qua hình như là ăn phải cái gì đó không hợp...”

Cảnh Dật nhớ lại tình huống lúc mọi người vây quanh bàn ăn hôm đó: “Rượu?”

Kiều Sơ Huân lắc đầu: “Hần là không phải. Mặc dù nói lúc mang thai không nên uống rượu, nhưng ta có thể thấy có lẽ bình thường vị Mạnh phu nhân kia thường xuyên uống rượu, tửu lượng cũng rất tốt. Thể chất mỗi người mỗi khác, nếu như nàng ấy đã uống nhiều năm, quen rồi thì cho dù có uống chút rượu cũng sẽ không sao.”

Cảnh Dật nhớ ra bình thường trong lúc nấu ăn nàng rất chú ý tới chuyện phối hợp giữa các nguyên liệu với nhau, lại hỏi: “Hôm ấy thức ăn trên bàn có món nào xung khắc với nhau không?” Không phải người ta vẫn nói có những thứ không thể ăn cùng với nhau sao? Ví dụ như cua và quả hồng, rồi thịt dê và đậu xanh, mặc dù hần không hiểu về dược lý cho lắm, nhưng mà từ nhỏ đã nghe người ta nói nên mấy thứ này cũng biết chút ít.

Kiều Sơ Huân hơi buồn cười nhìn hần một cái: “Đương nhiên không có.” Chưa nói đến chuyện đầu bếp mà những nhà giàu có như vậy mời về sẽ nấu ăn cẩn thận tỉ mỉ hơn nàng, am hiểu việc kết hợp giữa các nguyên liệu với nhau hơn nàng; mà nếu như thật sự có những thứ không nên ăn thì chẳng lẽ nàng lại không cảnh hần lại sao? Mặc dù thân thể hần càng ngày càng tốt hơn, nhưng những món quá nóng hoặc quá lạnh nàng cũng rất hiếm khi làm, mà cho dù có làm thì cũng sẽ hết sức chú ý trong việc chọn nguyên liệu và quá trình chế biến, cố gắng hết sức để điều hòa tác dụng của món ăn.

Cảnh Dật như thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, cúi đầu xuống kẻ sát bên mặt nàng nói đùa: “Hôm đó lúc ăn cơm nàng cứ cúi gằm xuống, ta còn tưởng nàng không biết ta ăn cái gì.” Bây giờ xem ra nàng vẫn rất quan tâm đến hần.

Kiều Sơ Huân bị hơi thở nóng hổi của hần phả vào gò má, hoảng hốt xoay mặt nhìn về phía trước. Hần ngồi ngay sát nàng như vậy, hần gấp món gì sao nàng có thể không nhìn thấy!

Cảnh Dật nhìn hàng mi dài đang không ngừng run run của nàng, cong môi lên, giọng điệu lại trở về vẻ hờ hững trước đó: “Vậy tại sao nàng lại nói là do ăn thứ gì đó nên mới bị đau bụng?”

“Không phải là ăn món gì không tốt...” Kiều Sơ Huân nghiêng đầu, dường như đang cố chọn từ ngữ: “Mà là, mạch tượng như thế rõ ràng là do ăn thứ gì đó dẫn đến động thai, mặc dù không dẫn đến sảy thai nhưng sản phụ chắc chắn sẽ có cảm giác như vậy, cảm thấy bụng dưới quặn đau và nặng nề.”

Cảnh Dật vừa nghe Kiều Sơ Huân nói vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã đi đến được đường mới mở trong thành. Tấm biển trên cửa được đường với ba chữ “Sơ An Đường” được sơn bạc, Cảnh Dật nhíu mày đầy hứng thú, bình thường các được đường đều đặt những cái tên có liên quan tới được liệu hoặc là trị bệnh, ít nhiều gì cũng có thể nhìn ra được là được đường, cái tên “Sơ An Đường” này nhìn qua thật đúng là không đoán ra được bên trong buôn bán cái gì!

Kiều Sơ Huân ngửa đầu liếc nhìn tấm biển hiệu, bên dưới lớp nền màu xanh nhạt là những con chữ được khắc chìm màu bạc, không biết tại sao bỗng dưng nàng lại thấy rất bất an, đầu ngón tay bất giác nắm chặt lấy tay Cảnh Dật.

Cảnh Dật nắm tay nàng chặt hơn, ý bảo nàng đừng hoảng sợ. Cho dù bên trong có ẩn chứa cái gì thì cũng chỉ là một được đường mà thôi, cùng lắm là mượn danh Y Thanh Vũ đẹp sạch, như vậy cũng đủ để duy trì cuộc sống bình yên cho bách tính rồi.

Hai người ra ngoài khá sớm, được đường cũng chỉ vừa mới mở cửa. Cả một được đường lớn như vậy nhưng hiện giờ đang vắng tanh, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng cọ xát và tiếng đập mấy cái tráp gỗ.

Vì hoàn cảnh gia đình nên Kiều Sơ Huân biết rõ đây là tiếng động tạo thành do người nào đó đang bốc thuốc và gói được liệu lại. Nàng nhỏ giọng nói cho Cảnh Dật biết, hai người cất bước đi vào bên trong.

“Hai vị tới xem bệnh hay là mua thuốc?” Tấm màn vải màu tím bị người ta vén lên, bên trong có một nam tử trung niên đi ra. Người này vẻ mặt nhợt nhạt, vóc người gầy gò, nhìn trang phục không hề giống với đại phu mà lại giống với một kẻ làm ăn buôn bán.

Kiều Sơ Huân bị hỏi thì sững ra, trong chốc lát không biết nên xử lý tình huống này như thế nào, chỉ lúng ta lúng túng đứng yên không nói nên lời. Cảnh Dật ở bên cạnh thì lại rất bình tĩnh, ôm lấy Kiều Sơ Huân từ sau lưng, khẽ cười nói: “Là thế này, tỷ nhà ta đang mang thai, hôm qua đột nhiên trong bụng quặn đau, mời đại phu tới khám cũng không nói được rõ là do nguyên nhân gì. Mấy hôm trước có nghe nói y thuật của đại phu trong Sơ An Đường rất cao siêu, hôm nay mới tìm tới để gặp.”

Nam tử kia trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Nếu không trực tiếp khám cho bệnh nhân thì không thể suy đoán xằng bậy được. Quy định của Sơ An Đường bọn ta là sau buổi trưa mới nhận xem bệnh, nếu phu nhân không tiện tới thì bọn ta có thể phái người tới, chỉ là tiền xem bệnh thế này...” Nam tử hơi dừng lại một chút, giơ ra ba ngón tay: “... đắt gấp ba lần đại phu bình thường tới nhà xem bệnh.”

Kiều Sơ Huân hơi ngạc nhiên: “Đắt thế sao?”

Nam tử kia cười có vẻ ngạo mạn: “Đắt đương nhiên là có nguyên do của nó. Bọn ta có một vị Tiểu đại phu, am hiểu nhất là điều dưỡng thân thể cho nữ nhân có thai. Trước đây những người mà hắn từng xem bệnh cho... À, khi đó được đường của bọn ta còn chưa mở tới phủ Việt Châu này.” Nam tử vừa nói chuyện vừa

cười: “Trước đây những người mà Tiểu đại phu từng xem bệnh cho đều sinh nở vô cùng thuận lợi, hài tử cũng hết sức khỏe mạnh, cực kỳ nổi danh ở vùng Vụ Châu!”

Cảnh Dật chăm chú lắng nghe những lời người này nói, lộ ra vẻ hứng thú: “Thế sao? Nếu thế thật thì đúng là phải mời vị Tiểu đại phu này tới nhà xem mạch cho tỷ ta một chuyến rồi.”

Nam tử đưa tay ra dấu mời, ra hiệu cho hai người đi sang bên trái: “Gần đây Tiểu đại phu rất bận rộn, hiện giờ đang xem bệnh cho một vị phu nhân ở ngoại thành, nhưng mà chắc chắn sẽ về trong nay mai thôi. Nếu hai vị thật sự có mong muốn thì có thể để lại địa chỉ, tới lúc đó bọn ta sẽ phái người tới.”

Cảnh Dật đi được mấy bước thì đột nhiên dừng lại, cau mày lẩm bẩm: “Ngoại thành? Chắc không phải là phu nhân của Mạnh trang chủ chứ?”

Nam tử kia nghe vậy thì quay đầu, vẻ mặt sốt sắng hơn hẳn lúc đầu: “Thì ra công tử cũng có quen Mạnh trang chủ. Không sai, chính là vị phu nhân kia của hần.”

Kiều Sơ Huân nhìn ra Cảnh Dật là đang giả vờ nên vẫn không dám tiếp lời, chỉ sợ mình làm hỏng chuyện của hần. Bây giờ nghe nói cái người vênh váo hống hách hôm đó chính là Tiểu đại phu mà người kia nói từ nãy tới giờ, đột nhiên nhớ ra lão đại phu hôm qua đã nói: Nếu trong lòng cô nương đã có suy đoán thì về nhà lật lại sách vở ắt sẽ rõ ràng. Ông ấy bảo nàng về nhà lật lại sách vở, còn nói đáp án là được đường này, vậy chẳng phải là...

“Công tử.” Kiều Sơ Huân nhẹ giọng gọi một tiếng, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người kia: “Ta nhớ là vị Mạnh phu nhân kia từng nói rằng Sơ An Đường có bán một loại thuốc an thai rất bổ dưỡng...” Bình thường nàng gần như chẳng bao giờ nói dối, do do dự dự nói ra câu này, còn phải nhìn Cảnh Dật mới nói ra được.

Ánh mắt Cảnh Dật nhìn nàng lộ ra ý cười nhàn nhạt, ôm lấy nàng, nói: “Nếu nàng không nói thì ta cũng quên mất.” Hần lại xoay mặt nhìn về phía nam tử trung niên kia: “Nếu vị Tiểu đại phu kia hiện không ở đây thì để hôm khác bọn ta quay lại. Không biết loại thuốc an thai này có thể bán cho bọn ta một ít trước được không, trưa nay về sẽ sắc cho tỷ ta uống một chén trước, nói không chừng lại thật sự có tác dụng.”

Nam tử kia chần chừ một lúc, gật đầu nói: “Hai vị chờ một lát.”

Xách hai túi giấy đựng thuốc đi ra khỏi được đường một đoạn, Cảnh Dật kéo tay nàng, cười nói: “Từ khi nào mà Sơ Huân cũng biết gạt người rồi?”

Kiều Sơ Huân then đỏ mặt, mi mắt hơi run: “Ta... Ta chợt nhớ ra mấy câu vị đại phu hôm qua đã nói, ông ấy bảo ta về nhà lật lại sách thuốc, còn nói tới được đường này là có thể biết được chuyện chúng ta muốn tra... Còn cả lời người vừa nãy đã nói nữa, vị Tiểu đại phu kia chính là người chúng ta thấy lúc ở sơn trang, ta bỗng nhiên nghĩ đến...”

Cảnh Dật nắm chặt một tay nàng, cổ vũ nàng nói tiếp: “Nghĩ đến cái gì?”

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn hắn, hơi chần chừ rồi nói: “Vị Mạnh phu nhân kia, còn cả vị phu nhân hôm qua nữa, không phải là do ăn đồ ăn gì mới bị như vậy, mà rất có thể là do uống một loại thuốc nào đó.”

26. Chương 26: Bánh Tôm Chiên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cảnh Dật nghe xong những lời này cũng không quá ngạc nhiên, chỉ có nụ cười bên khóe môi sâu hơn một chút. Kiều Sơ Huân vừa dè dặt nói ra phỏng đoán trong lòng mình vừa chăm chú quan sát vẻ mặt hắn, chợt khẽ than thành tiếng: “Người đã sớm nghĩ ra rồi!”

Đôi mắt phượng của Cảnh Dật hơi cong lên, khuôn mặt vốn đã tuấn tú càng trở nên cuốn hút hơn, khiến trái tim người ta đập loạn: “Sơ Huân cũng rất thông minh.”

Hôm qua lúc nghe lão đại phu trong y quán nói thì trong lòng hắn đã nảy ra nghi vấn, sáng nay trên đường đi hỏi Kiều Sơ Huân mấy câu đó cũng chỉ là để khẳng định thêm suy đoán của mình mà thôi. Trong được đường hắn bắt chuyện với người kia vốn là muốn lấy thêm một chút tin tức có ích, không ngờ nha đầu kia bỗng dưng bịa ra một lời nói dối như vậy, mặc dù lời nói hơi kỳ lạ, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt người khác, nhưng như vậy lại khiến câu nói kia càng có vẻ chân thật hơn, còn có hiệu quả tốt hơn cả hắn mở miệng hỏi.

Kiều Sơ Huân được hắn khích lệ trực tiếp như vậy thì mất tự nhiên, dời mắt nhìn sang phía khác, khóe môi hơi cong cong lên: “Đâu có...”

Vừa hay lúc này cũng đã xong việc chính, Cảnh Dật càng nổi lên hứng thú trêu chọc nàng, nghiêng người tới nhẹ giọng nói: “Sơ Huân thật sự rất thông minh, biết nấu đồ ăn ngon, biết điểm trà, biết bắt mạch cho người khác, bây giờ...” Cảnh Dật cười khẽ một tiếng: “Còn biết suy luận phá án!”

Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy bên tai mình tê dại, hơi thở nóng ẩm lướt nhẹ trên mặt, sợi tóc nhẹ nhàng lay động theo, một tiếng cười khẽ khiến trái tim nàng run lên, trên mặt cũng dần đỏ ửng, không khỏi gờ tay ra đẩy hắn một cái, người này thật sự rất thích trêu chọc nàng!

Cảnh Dật phủ tay lên vai nàng, mặt mày vui vẻ: “Sơ Huân, ta đói rồi.”

Kiều Sơ Huân thật sự rất hối hận vì đã đẩy hắn ra, bây giờ không chỉ có tay bị hắn nắm chặt mà cả người cũng bị hắn thuận thể ôm luôn trong lòng, lại còn cả câu nói kia... Sao nghe thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, nàng không khỏi tức giận liếc hắn một cái, thế nhưng rốt cuộc vẫn không hung dữ được với hắn: “Rõ ràng vừa nãy mới ăn bữa sáng xong.”

Cảnh Dật hệt như rắn bám trên cột, vươn tay ra ôm lấy thắt lưng nàng không cho nàng lộn xộn: “Mặc kệ, cái bánh ú nàng làm vốn chẳng no nề gì. Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta đến thành nam ăn đồ ăn vặt đi. Nghe nói ở bên đó có cả một con phố, bán đủ loại đồ ăn vặt.”

Kiều Sơ Huân bị hắn kéo đi, giãy cũng không giãy nổi, chỉ có thể nắm tay lại đánh hắn, cũng không dám lớn tiếng tranh cãi: “Người mau buông tay ra, người khác thấy thì làm sao đây!” Hiện giờ mặt trời đã lên cao, giữa ban ngày ban mặt, người qua kẻ lại ồn ào náo nhiệt, hai người bọn họ đứng ở ven đường cả hồi lâu, lại còn lồi lõm kéo kéo như vậy, một cô nương chưa chồng như nàng biết phải làm người thế nào đây!

Cảnh Dật bị nàng đánh như gãi ngứa, cười hết sức đẹp mắt: “Nàng phải đồng ý với ta trước.”

Hắn vốn không muốn về sớm như vậy, chỉ cần về phủ thì Kiều Sơ Huân chắc chắn sẽ chạy vào bếp, bận rộn làm cơm cho đám người tham ăn kia, chưa đến bữa ăn thì chắc chắn sẽ chẳng thể gặp được người. Nếu hắn mà xuống tận bếp tìm, lần nào cũng bị đám người kia cười nhạo thì chưa nói, trong bếp còn có một Tiểu Đào Nhi ngây ngô đứng bên cạnh, cũng chẳng biết tìm chỗ mà tránh.

Bây giờ Kiều Sơ Huân cũng không thềm suy nghĩ xem hấn lại nổi cơn gì, luôn miệng đáp: “Ta đồng ý ta đồng ý, công tử đừng náo nữa.”

Lúc này Cảnh Dật mới buông cánh tay đang ôm nàng ra, nhưng vẫn siết chặt một tay nàng, nói tình nói lý để đả động Kiều Sơ Huân: “Chúng ta đi nếm thử mấy món ăn vặt đó, nếu như ngon thật thì nàng cũng có thể học rồi làm cho ta ăn, không phải đến lúc đó mọi người lại có lộc ăn sao!”

Kiều Sơ Huân nghĩ ngợi một chút, thấy cũng hợp lý. Bỗng dừng lại nhớ đến chuyện được đường, nàng cúi đầu nhìn gói thuốc trên tay kia của Cảnh Dật: “Công tử, có thể để cho ta xem thuốc trước được không?”

Cảnh Dật đã được nắm tay nàng cả một buổi sáng, trong lòng vô cùng thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Không vội. Đến lúc ăn rồi chúng ta xem sau.”

Kiều Sơ Huân không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo hấn về phía thành nam.

Hai người đi tới thành nam đã là nửa canh giờ sau đó. Cảnh Dật liếc nhìn con phố ồn ào náo nhiệt cách đó không xa, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng: “Đau chân sao?” Hấn thật sự mang theo lòng riêng, vẫn muốn có thêm nhiều cơ hội gần gũi thân mật với giai nhân, cho nên mới không gọi xe ngựa như bình thường, vừa lúc hôm nay trời âm áp, lại không hề có gió, cho nên mới dắt tay nàng cùng đi bộ.

Kết quả là trong lòng hấn vui vẻ cả hồi lâu, tới tận đây rồi mới nhớ ra, người ta dù gì cũng là một tiểu thư nhà giàu, có lẽ là hiếm khi phải đi bộ một quãng đường xa như vậy, đi cả buổi như vậy chắc là chân đã đau rồi?

Kiều Sơ Huân cong khoe môi lên lắc đầu: “Không sao.” Trước kia nàng vốn chẳng mấy khi được ra khỏi nhà, nhưng mà từ sau khi đến Việt Châu, mỗi ngày ít nhất cũng phải ra phố một lần, mà Cảnh Dật đi cũng không nhanh, đi bộ chậm rãi như vậy, khí trời cũng thoáng đãng, cảm giác rất tốt.

Cảnh Dật chăm chú quan sát sắc mặt nàng, thấy nàng không giống như đang nói dối thì cũng yên tâm, cười nhẹ nói: “Chẳng mấy ngày nữa là sang năm mới rồi. Chờ đến sang năm xuân về hoa nở, chúng ta tới vùng Tô Hàng chơi một chuyến. Ở đó còn nhiều đồ ăn hơn, phong cảnh cũng đẹp hơn chỗ này.”

Kiều Sơ Huân vừa nghe vậy thì mắt mở to lên: “Thật sao?”

Cảnh Dật hơi buồn cười nhìn nàng, chậm rãi trả lời: “Đương nhiên là thật rồi. Nàng muốn đi sao?”

Kiều Sơ Huân gật đầu, ánh mắt sáng ngời: “Mộ xuân tam nguyệt, Giang Nam thảo trường, tạp hoa sanh thụ, quần oanh loạn phi*. Phong cảnh trong sách miêu tả rất đẹp, ta vẫn luôn muốn tới để tận mắt nhìn thấy một lần.”

Cảnh Dật chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, sau cùng mới thấp giọng nói một câu: “Chỉ cần nàng không ngại, muốn xem cái gì ta đều sẽ dẫn nàng đi.”

Trên đường nhộn nhịp, tiếng nói chuyện ồn ào, trên trời là những đám mây thưa thớt, ánh mặt trời nhạt màu, câu nói của Cảnh Dật trầm thấp nhưng lại kiên định, từng câu từng chữ chạm vào đáy lòng nàng, nặng tựa ngàn cân, dần dần lắng đọng lại ở nơi sâu nhất trong trái tim.

Kiều Sơ Huân mấp máy môi nhưng mãi hồi lâu sau vẫn không nói ra lời nào. Mãi tới khi Cảnh Dật lộ ra một nụ cười yếu ớt, lại kéo nàng tiếp tục đi về phía trước, nàng mới đột nhiên cảm giác được ngực nhói đau, lời hứa hẹn đột ngột kia khiến nàng quên cả việc hít thở.

Dường như Cảnh Dật rất có kinh nghiệm đối với việc đi dạo mấy nơi thế này. Vừa đi vào con phố kia, hấn gọi cho mỗi người một bát trà nóng hổi trước, sau đó dẫn nàng tới trước một sạp hàng bán điểm tâm, quét mắt nhìn một lượt các loại bánh, quay người lại nhìn nàng: “Muốn ăn loại nào? Ngọt hay là mặn?”

Lúc còn ở Biện Kinh, Kiều Sơ Huân hiếm khi trải qua cảnh tượng như thế này, nhất thời bị sạp hàng với đủ loại bánh màu sắc sặc sỡ làm cho hoa mắt, chỉ có thể luống cuống nhìn Cảnh Dật: “Ta... ta ăn giống công tử là được rồi.”

Cảnh Dật cầm tay nàng, nói với người bán hàng: “Vị hoa hồng, đậu đỏ, đậu xanh, mật ong, khoai từ, củ ấu, phục linh, mỗi loại hai mươi cái. Mỗi loại đưa lên một cái, phần còn lại gói chung với nhau là được rồi.”

Người bán hàng đáp một tiếng, nhanh tay nhanh chân bắt đầu gói bánh lại. Cảnh Dật lấy ra một cái bánh từ trong đĩa, đưa tới bên miệng Kiều Sơ Huân: “Há miệng ra.”

Kiều Sơ Huân hơi nhích người về phía sau, ngượng ngùng nhìn hắn: “Công tử.”

Cảnh Dật không để ý, tiếp tục cầm bánh đưa về phía trước: “Trong tay nàng còn cầm đồ, không tiện, há miệng ra.” Nếu không... vừa rồi sao hắn lại để nàng cầm thuốc và bát trà chứ.

Đưa mắt liếc vội qua người bán hàng còn đang cúi đầu bận rộn gói đồ, Kiều Sơ Huân mở miệng ra, nhanh chóng cắn một miếng nhỏ, nhai vài miếng, cũng không dám nhìn mặt Cảnh Dật: “Đa tạ công tử.”

Cảnh Dật nhìn cánh môi khê mấp máy của nàng, hàm răng trắng bóc khê cắn một miếng, lại nhanh chóng khép miệng lại, chậm rãi nhai, cảm giác như đang đút cho một con thỏ con ăn vậy. Trong lòng hơi ngứa ngáy, hắn cong môi lên, cho hơn nửa cái bánh đậu đỏ còn lại vào trong miệng mình.

Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên, phát hiện ra cái bánh ngọt trên tay Cảnh Dật đã không còn, lại thấy trong miệng hắn đang nhai, theo phỏng đoán trong lòng, gương mặt càng lúc càng đỏ lựng lên, nàng vội vàng cúi đầu xuống uống trà, cũng không dám nhìn thêm nữa.

Người bán hàng nhanh chóng gói xong bánh, cả một túi lớn, bên trên thắt dây lại, tiện cho người ta xách trong tay, một túi nhỏ khác thì mở ra, tiện cho hai người cầm ăn. Cảnh Dật có vẻ rất hài lòng, cho thêm mấy đồng, uống mấy hớp hết bát trà trên tay, đặt cái bát xuống, tiếp tục kéo người đi về phía trước.

Hai bên đường thức ăn chiên rán loại nào cũng có, tiếng rao hàng vang lên bên tai không dứt. Kiều Sơ Huân một tay bưng chén trà, thuốc trên tay còn lại bị Cảnh Dật lấy mất, để mặc cho hắn nắm tay kéo đi, hết nhìn đông lại nhìn tây, vẻ mặt kinh ngạc và vui vẻ, thấy cái gì cũng có cảm giác mới mẻ. Trước kia nàng chẳng thể ra ngoài dạo phố, sau khi đến Việt Châu thì gần như ngày nào cũng đi chợ, thỉnh thoảng lại đến cửa hàng ở thành đông đi dạo một chút, mua thêm ít đồ trong phủ, nhưng rất ít khi đến bên này.

Cảnh Dật đứng bên cạnh nhìn, thấy nàng gần như chỉ lo ngắm nghía, ngay cả trà trong tay cũng quên uống, thế nhưng cũng chẳng mở lời nói muốn mua hay muốn nếm thử thứ gì. Hắn lại nhớ tới chuyện trong nhà nàng mà trước kia Cao Linh có nhắc tới, nơi sâu thẳm nhất trong lòng khê nhói lên một cái, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: “Muốn nếm thử món đó sao?”

Kiều Sơ Huân đang nghiêng đầu nhìn một ông lão gần đó, trước mặt ông lão là một cái nồi sắt lớn, trong tay ông lão cầm một đôi đũa gỗ dài chừng hơn một thước, tay bên kia cầm một xệp giấy màu vàng nhạt rất dày, rõ ràng là đang bán đồ rán. Nghe Cảnh Dật hỏi, Kiều Sơ Huân vội vàng quay đầu lại, hơi do dự một lát mới nói: “Đó là món rán...”

Cảnh Dật mỉm cười, dẫn nàng đi đến: “Trước kia ta cũng rất thích ăn đồ rán, là do nàng bình thường không làm cho ta ăn, bảo là nghĩ cho thân thể của ta, nên ăn ít mới tốt.”

Kiều Sơ Huân tròn to mắt, nghiêm mặt nói: “Vốn là ăn nhiều sẽ không tốt.” Thấy vẻ mặt như cười như không của Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân mấp máy khóe môi, cũng hơi ngượng ngùng: “Thỉnh thoảng ăn một lần cũng được.” Nàng khá muốn nếm thử món kia, người xếp hàng mua rất nhiều, hơn nữa ngửi mùi còn cực kỳ thơm!

Hai người đứng vào cuối hàng, Cảnh Dật liếc nhìn bát trà trong tay nàng: “Đã nguội mất rồi. Lát nữa nếu nàng muốn uống thì sẽ mua cho nàng sau.” Nói xong thì cầm lấy cái bát, cho một tên ăn mày nhỏ tuổi đang ngồi ven đường.

Kiều Sơ Huân đang định gọi hắn thì lại thấy hắn không ném luôn bát trà mà đưa cho người khác, lời đã lên đến khóe miệng lại nuốt xuống, bên môi cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Hàng người chậm rãi tiến về phía trước, đợi cho tới lúc đứng trước nồi, Kiều Sơ Huân mới nhìn rõ thứ bên trong: “Là bánh tôm!”

Cảnh Dật đã thấy từ lâu, nhìn gò má nàng, hỏi: “Không thích sao?”

Kiều Sơ Huân vội vàng lắc đầu, quay lại nhìn hắn: “Trước kia từng nghe người ta nói, vùng Giang Nam có bán bánh tôm chiên, ngoài giòn trong mềm, hương vị tuyệt đỉnh, ở chỗ chúng ta không có.”

Kiều Sơ Huân nói “chúng ta”, vốn là có ý nói cả hai người đều là người Biện Kinh, nhưng lời vào trong tai Cảnh Dật lại cảm thấy dường như nàng không còn khách khí với hắn như trước kia nữa. Về mặt từ trước tới giờ vẫn lạnh nhạt của hắn trở nên vui vẻ hơn, như thể có làn gió mát thổi qua dòng suối, mặt nước khẽ rung động, gợn lên những giọt nước trong vắt li ti: “Vậy thì thử xem, nếu như thích thì sau này ngày nào cũng sẽ mua cho nàng.”

Kiều Sơ Huân tinh nghịch liếc hắn: “Vừa rồi còn bảo là nếu như ăn ngon thì sau này ta sẽ làm cho các người ăn.”

Ánh mắt Cảnh Dật càng ẩm áp hơn, cánh môi cong lên: “Được. Làm xong phải cho ta nếm cái đầu tiên.”

Hai người vừa cười vừa nói, chẳng mấy chốc đã là người xếp đầu hàng. Bánh tôm không lớn, Cảnh Dật mua năm cái, thanh toán tiền xong thì lại tiếp tục dẫn người đi về phía trước.

Đã gần trưa, Cảnh Dật nhìn loanh quanh một chút, chọn quán rượu nhìn có vẻ tao nhã lịch sự nhất, dẫn Kiêu Sơ Huân cùng đi vào bên trong, đi lên một phòng riêng trên tầng hai, mở túi giấy gói bánh tôm ra, vẫn còn nóng hổi. Kiêu Sơ Huân nhẹ nhàng thổi thổi, cắn một miếng, vừa nhai được hai cái thì hai mắt đã sáng lên, vui vẻ nói: “Công tử, thật sự ăn rất ngon.”

Cảnh Dật nghe được câu nói đầy thỏa mãn kia, suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng. Nâng chén trà lên uống một ngụm, cố nén cảm giác buồn cười, nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng: “Hử?”

Kiều Sơ Huân vội vàng lấy ra một cái bánh khác, dùng giấy kẹp lại đưa cho Cảnh Dật: “Cái này phải nhân lúc còn nóng ăn mới ngon.” Vỏ ngoài vàng ruộm giòn tan, vào đến miệng lại tan, bên trong lại mọng nước, thịt tôm tươi ngon lại dẻo, còn lẫn với mùi hành lá và mùi rượu thoang thoảng, rõ ràng ngay cả việc ướp gia vị cũng đã rất kì công.

Cảnh Dật nhận lấy, mặc dù ăn không nhanh nhưng vẫn chỉ cần hai, ba lần cắn là đã hết một cái bánh tôm. Kiêu Sơ Huân ăn xong phần của mình, lại vội vàng cầm giấy lên kẹp một cái nữa đưa cho Cảnh Dật. Tiểu nhị đi tới chờ gọi món, nhìn thấy mà muốn nghiêng rằng, hai cái người này, đã mua đồ ăn vậy rồi thì đáng lẽ nên đến quán trà mà ăn thì đúng hơn!

Cảnh Dật cắn một miếng bánh tôm, lạnh nhạt liếc mắt một cái. Tiểu nhị giật mình, nhất thời sống lưng thẳng tắp, cười ha ha tiếp tục đứng chờ đằng sau.

Nhân lúc Cảnh Dật đang dặn dò tiểu nhị để gọi món, Kiêu Sơ Huân lấy khăn ra lau tay, mở gói thuốc ra, đầu ngón tay san đều số thuốc, may càng lúc càng nín chặt.

Cảnh Dật gọi mấy món đặc sắc nhất trong quán, lại hỏi thêm một bầu rượu, quay đầu lại thì thấy Kiêu Sơ Huân đang cắn chặt môi, dường như còn có vẻ căm phẫn, vội vàng lên tiếng hỏi: “Sao thế?”

* Đây là những câu văn nổi tiếng trích từ cuốn “Dữ Trần Bá Chi thư” của tác giả Khâu Trì (464 - 508) thời Nam Lương, ca ngợi

Tạm dịch nghĩa: Cuối xuân tháng ba, vùng Giang Nam cỏ cây tươi tốt, cây đậu phộng nằm trải dài trên đất, chim chóc bay lượn từng đàn

** Phục linh (bạch phục linh - danh pháp khoa học: *Poria cocos* Wolf) là một vị thuốc quý góp mặt trong rất nhiều bài thuốc cổ truyền, chuyên dùng để chữa các chứng suy nhược, mệt mỏi, phù thũng, ngực bụng đầy chướng, kém ăn, mất ngủ, lo sợ...

27. Chương 27: Móng Dê Hầm

Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, hơi lúng túng ngẩng mặt lên: “Công tử...”

“Hử?” Cảnh Dật mắt đầy ý cười nhìn nàng, không vội cũng không cuống, chờ nàng tiếp tục nói.

Kiều Sơ Huân đẩy số dược liệu ra giữa hai người, nói ra tên và công dụng của từng loại một, hàng mây hơi nhú lại: “Từ đây có thể suy ra hai khả năng. Hoặc là trước đó chúng ta đã nghĩ sai, hiểu lầm lời nói của vị đại phu hôm qua, vấn đề không nằm ở được đường này. Hoặc là, người vừa rồi đã không đưa vị thuốc thật cho chúng ta, rõ ràng đây chỉ là một toa thuốc an thai bình thường.”

Cảnh Dật nhìn thấy bộ dạng hết sức buồn rầu kia của nàng thì cánh môi lại càng cong hơn, cuối cùng khẽ cười thành tiếng. Thấy Kiều Sơ Huân nhìn hẩn không hiểu, Cảnh Dật hắng giọng một cái, chậm rãi nói: “Sơ Huân, chuyện này dạy cho nàng một đạo lý, cho dù là lúc nào thì cũng phải có lòng tin đối với phán đoán của mình.”

Đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn người đối diện, Cảnh Dật nhấn mạnh từng chữ: “Nhất là ở lĩnh vực mình am hiểu nhất, cho dù người khác có nghi ngờ thế nào thì cũng không được vừa bắt đầu đã nghi ngờ bản thân.”

“Nếu nàng đã nghĩ rằng được đường này có vấn đề, cố ý dùng thuốc an thai có vấn đề cho các nữ tử mang thai uống, đợi đến khi các nàng thấy trong người không khỏe sẽ quay lại khám, đến lúc đó sẽ bán ra thuốc an thai thật với giá cao, nhờ đó mà kiếm chác một món lãi kếch sù, vậy thì nàng nên tự tin hơn một chút, tiếp tục suy nghĩ theo hướng này thì đáp án sẽ hiện ra rõ ràng trước mắt, không phải thế sao?”

Kiều Sơ Huân nghe Cảnh Dật phân tích rõ ràng mạch lạc, sắp xếp lại tất cả sự việc lại một lần nữa, bỗng bừng tỉnh ra: “Hắn ta nghe chúng ta nói là trong nhà có người mang thai, trong người không khỏe, đương nhiên sẽ không dám dở mảnh cũ, bởi vì sợ bệnh càng thêm bệnh lại thật sự xảy ra án mạng, cho nên mới bán thuốc an thai bình thường cho chúng ta!”

Cảnh Dật nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ khen ngợi: “Chính là như vậy.”

Kiều Sơ Huân cong cong khóe môi, trong lòng ngọt ngào ấm áp, một phần là bởi vì nghĩ thông được chuyện này nên trong lòng hết sức mừng rỡ, một phần là bởi vì lời nói của Cảnh Dật mà buồn bã trong lòng. Từ trước tới giờ chưa từng có ai nói với nàng rằng phải có lòng tin đối với thứ mà mình am hiểu, bởi vì trong nhà không ai cho rằng một nữ tử cũng có thể học y và khám bệnh.

Cho dù là bà bà hay Tiểu Tụ cũng chẳng mấy để ý đến việc nàng ngày ngày nghiên cứu sách thuốc, chỉ là vì nàng thích, cho nên bọn họ mới yêu ai yêu cả đường đi mà để nàng tùy ý. Hơn nữa nhị nương nghiêm cấm nàng học mấy thứ như thêu thùa may vá, hai người họ sợ nàng cả ngày bị vây hãm trong tòa tiểu viện nhỏ bé, lại không có bằng hữu nào lui tới sẽ buồn chán thành bệnh, cho nên dưới đa số tình huống, chỉ cần nàng nói muốn học cái gì, hai người họ đều nghĩ hết mọi cách cho nàng được học.

Nghĩ như vậy, Kiều Sơ Huân càng cảm thấy lời vừa rồi hết sức đáng quý, lúc ngược mắt lên nhìn Cảnh Dật,

nụ cười trên môi nàng xuất hiện vẻ sáng ngời hiếm thấy: “Ta sẽ nhớ kĩ lời của công tử.” Mặc dù lời cảm ơn không nói ra miệng nhưng sự cảm tạ đã được gửi gắm trong ánh mắt và nụ cười.

Cảnh Dật chăm chú nhìn lúm đồng tiền xinh đẹp, yên lặng khắc ghi hình ảnh này vào đáy lòng, cho dù có nhắm hai mắt lại cũng có thể dùng bút vẽ ra được, chỉ là vẽ hấp dẫn và xinh đẹp không sánh nổi một phần cảnh tượng trước mắt này.

Chẳng mấy chốc, tiểu nhị đã bưng lên một cái nồi đồng, Cảnh Dật nhanh chóng thu hồi lại số dược liệu đang phân tán trên bàn, gói vào tờ giấy trong tay mình. Kiều Sơ Huân cũng đẹp số đồ ăn đã mua trước đó sang một bên, quay sang thì thấy Cảnh Dật đang nhiu mày nhìn tờ giấy gói thuốc trong tay mình, nàng không khỏi lộ ra nụ cười, từ khi biết hắn tới giờ nàng còn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ bối rối của hắn, không ngờ lại... đáng yêu như thế.

Cảnh Dật căn bản không để ý nhìn vẻ mặt Kiều Sơ Huân lúc này, hắn còn đang tập trung nghiên cứu xem gói thuốc này lúc trước được gói như thế nào. Hắn nhiu mày quan sát nếp gấp trên tờ giấy một lát, đặt đồ lên bàn, thử gấp hai đường, không đúng... Mở ra gấp lại lần nữa, cũng không phải thế này... Trong lòng hắn đang thấy kỳ lạ không biết rốt cuộc là thứ này được gói thế nào thì thấy trước mặt có một bàn tay nhỏ vươn đến, làn da nơi đầu ngón tay trắng nõn, ngón tay thon thả xinh đẹp: “Công tử, hay là đưa cho ta đi.”

Cảnh Dật ngẩng đầu lên, chỉ thấy Kiều Sơ Huân cong khóe môi mỉm cười vươn tay về phía hắn. Cảnh Dật nhướng một bên mày lên, giả bộ không vui: “Nàng đang cười ta sao?”

Kiều Sơ Huân căn môi nhịn cười, hiền lành đáp lại: “Không có. Công tử không gói được cái này cũng là chuyện bình thường thôi, vẫn nên để ta làm cho. CƠM NƯỚC ĐỀU ĐÃ BƯNG LÊN HẾT RỒI, ĐỂ NGUỘI SẼ KHÔNG TỐT.”

Cảnh Dật cầm gói giấy đặt tới trước mặt nàng, sau đó ngồi chống cằm nhìn xem nàng gấp như thế nào. Tờ giấy vốn vừa bị hắn gấp linh tinh, đến tay Kiều Sơ Huân, trước tiên nàng dùng ngón tay mở ra, nhẹ nhàng miết phẳng, sau đó gấp một góc, rồi lại gấp hai góc khác, bao bọc hết số dược liệu, góc còn lại của tờ giấy thì miết nhỏ lại, gấp kín, gói thuốc trở thành một hình tứ giác căng phồng lên, dường như còn vuông vức hơn cả trước đó.

Kiều Sơ Huân đặt gói thuốc sang một bên, lại cầm cái muôi trong nồi, múc cho Cảnh Dật một ít nước canh và thịt: “Công tử nếm xem món móng dê hầm của quán này thế nào. Nếu như thích món này thì hôm khác ta sẽ mua một ít đồ tươi sống về làm cho mọi người ăn.”

Cảnh Dật nhận lấy cái bát, cầm đũa lên, gấp một miếng móng được hầm thành màu đỏ rực như lửa cho vào miệng. Món ăn tạo nên tiếng tăm của quán ăn này chính là móng dê hầm, cho móng dê đã được hầm chín vào trong nồi, đun lửa lớn, bỏ thêm nước luộc dê, lại cho thêm một lượng vừa phải rượu vàng, đường phèn, hoa hồi, ngũ vị hương và các loại gia vị, sau khi nước sôi thì ninh với lửa nhỏ đến khi nước sền sệt thì hạ nồi.

Nếu như là mùa hè thì cho thẳng lên mâm là ăn được, nhưng mùa đông trời lạnh, chủ quán cho đĩa móng dê đã ninh xong vào một nồi nước đang sôi để chưng cách thủy, như vậy thực khách có thể chậm rãi ăn xong cả bữa cơm mà đồ ăn cũng chưa nguội.

Kiều Sơ Huân thấy Cảnh Dật vẫn im lặng, cũng không đoán ra được là đồ ăn có ngon hay không, nàng liền múc thêm nửa bát nhỏ, tự mình nếm thử một chút. Móng dê được ninh tới mềm tươi, nước vừa đậm đà lại vừa thơm ngon, có vị giòn ngọt, lại bởi vì có bỏ thêm rau thơm sau khi hạ nồi nên còn có mùi thơm ngát nhàn nhạt. Quả thật có thể gọi là thượng đẳng!

Kiều Sơ Huân ăn hai miếng liên tục, cảm giác môi cũng hơi dính dính, nhưng quả thật mùi vị rất ngon, nàng liền vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi, khước một thìa cơm chan nước ninh móng dê tiếp tục ăn. Cả buổi sáng nay đều đi bộ ngoài đường, bây giờ quả thật rất đói bụng!

Cảnh Dật rót chén rượu, chậm rãi nhắm nháp, thấy dáng vẻ vừa ăn vừa liếm môi y hệt con thỏ con vừa gặm cỏ vừa động đậy cái miệng nhỏ nhắn kia của Kiều Sơ Huân thì ý cười trong mắt càng sâu hơn, cầm thìa lên gắp thêm cho nàng một chút đồ ăn.

Bữa cơm này hai người ăn rất ngon miệng. Sau khi ăn uống no nê, mặt trời đã chiếu qua ô cửa sổ bằng giấy, rọi xiên vào chỗ ngồi, hai người uống thêm một chén trà nóng, sau đó mới mang theo một đồng đồ đi ra khỏi quán.

Đi được một đoạn, Cảnh Dật vẫy tay gọi một chiếc xe có quen biết, dặn dò phu xe đưa mấy thứ đồ đó về Cảnh phủ, theo thường lệ sẽ tới đó rồi lấy tiền. Sau đó hắn và Kiều Sơ Huân đi về một phía khác.

Trong tay Kiều Sơ Huân còn cầm một túi bánh ngọt nhỏ từ lúc sáng, thấy Cảnh Dật không có ý về nhà, chắc hẳn là phải tiếp tục điều tra chuyện được đường, nàng liền lên tiếng hỏi: “Công tử, chúng ta đang đến nha môn sao?”

Cảnh Dật liếc mắt nhìn bánh ngọt trong tay Kiều Sơ Huân, nhú mày lại: “Lát nữa đến đó phải cất bánh ngọt đi, nếu không bị tiểu tử kia nhìn thấy lại xin ăn.”

Kiều Sơ Huân thật sự không hiểu nổi tại sao mỗi lần nhắc đến Y Thanh Vũ thì Cảnh Dật đều có dáng vẻ ghét bỏ như vậy: “Nhưng chúng ta đang cần Y đại nhân giúp đỡ...”

Cảnh Dật nhượng mày một cái, vẻ mặt cao ngạo: “Ai bảo là tìm hắn giúp đỡ, đây là chúng ta đi giúp hắn thì có.”

“Địa bàn do mình quản lý xảy ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, mỗi lần giúp phá án không đòi bạc của hắn đã là tốt lắm rồi...” Cảnh Dật nhớ tới người kia thì liền tức giận, kéo tay Kiều Sơ Huân tới gần mình hơn một chút: “Đừng có gần gũi với tiểu tử kia quá, y hệt như lão già nhà hắn, đều là cái hạng người ăn tươi nuốt sống người khác!”

Kiều Sơ Huân cái hiểu cái không gật đầu, liếc nhìn bánh ngọt trong tay: “Nhưng mà...”

Cảnh Dật lại nhượng một bên mày lên, ý bảo nàng có gì cứ nói.

Kiều Sơ Huân nghĩ ngợi một chút, không biết có nên nói với Cảnh Dật chuyện này hay không. Nói thế nào thì bát tự cũng còn chưa hỏi đến, cô nương người ta lại da mặt mỏng, nếu chuyện còn chưa rõ ràng mà đã lại được truyền đến tai một người khác thì chỉ sợ cuối cùng sẽ rất khó thành...

Cảnh Dật thấy dáng vẻ do dự nói năng rụt rè của nàng thì liền nghĩ ngay đến Y Thanh Vũ: “Tiểu tử kia đã nói gì với nàng?” Hôm đông chí Kiều Sơ Huân vẫn luôn ngồi ngay bên cạnh hắn, hình như hai người kia cũng không có cơ hội nói chuyện gì với nhau, chẳng lẽ mấy hôm nay gặp nhau ở trên đường?

Kiều Sơ Huân tự cân nhắc một hồi, quyết định vẫn không nói cho Cảnh Dật thì hơn, vì vậy liền lắc đầu hết sức kiên định: “Không có gì.”

Cảnh Dật lạnh mặt, nhú mày lại bắt đầu tính toán. Tiểu tử thối, đã sớm nói Sơ Huân là của hắn, thế mà lại còn có gan nổi tâm tư... Chỉ thương cho Y đại nhân lúc này vẫn còn chưa hề hay biết gì, mấy ngày nay bận rộn chính sự ở nha môn, căn bản đến cả mặt mỹ nhân cũng chẳng được thấy, thế mà đã bị Tiểu Hầu gia âm thầm tính sổ.

Hai người đi vào phủ nha, Cảnh Dật nói chuyện chính trước. Y Thanh Vũ nghe được phân nửa thì liền gọi một tên nha sai, bảo hắn đi gọi tên nha sai hôm đó đến y quán đón nương tử tới đây. Đến lúc Cảnh Dật đã nói xong toàn bộ mọi chuyện thì vừa lúc người kia cũng đã tới bên ngoài cửa chờ gặp.

Y Thanh Vũ đang bưng chén trà xanh lên nhấp một ngụm trà, nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của Cảnh Dật thì không khỏi run lên một cái, thầm nghĩ chuyện sơn trang cũng đã qua khá lâu rồi, hôm đông chí hắn tới phủ dùng bữa không phải là cũng đã dùng rượu tốt thịt ngon để bồi tội rồi sao, không đến mức tới tận bây giờ vẫn còn ghi hận chứ!!

Gọi tên nha sai kia vào, Cảnh Dật cũng không vòng vo nói nhảm, mở miệng liền hỏi: “Sau khi tôn phu nhân được chẩn đoán là có thai, đã từng đến Sơ An Đường mới mở trong thành mua thuốc gì sao?”

Tên nha sai kia chừng ngoài ba mươi tuổi, nghe hỏi vậy thì vội vàng chấp tay nói: “Không có. Tiện nội* xưa nay thân thể khỏe mạnh, chỉ là mấy hôm Sơ An Đường kia khai trương có tặng mấy thang thuốc miễn phí, trong đó có một thang thuốc an thai, tiểu muội của tiện nội nghe tẩu tử nhà bên cạnh nói, cho nên mới tới nhận mấy gói về sắc uống.”

** “tiện nội” là cách gọi khiêm xưng chỉ vợ mình*

Cảnh Dật nhướng mày liếc mắt nhìn Kiều Sơ Huân một cái, thế nào?

Kiều Sơ Huân cong khóe môi lên, cảm giác thành tựu chớm nở trong lòng lại càng tăng thêm mấy phần. Đúng là phải tin tưởng vào phán đoán của mình!

Cảnh Dật hỏi tên nha sai kia: “Nhà ở cách đây có xa không?”

Tên nha sai kia bị hỏi đến thì hơi bất ngờ, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Không xa lắm, nếu chạy thì có thể về đến nơi trong vòng một chén trà.” Từ sau khi thê tử mang thai, gần như đêm nào hắn cũng chạy về nhà, vội vàng muốn gặp thê tử của mình cùng với đứa con chẳng bao lâu nữa sẽ chào đời.

Cảnh Dật lại hỏi: “Số thuốc uống trước đó vẫn còn bã chứ?”

Tên nha sai kia hơi chần chừ, ngược mắt nhìn sang Y Thanh Vũ một cái: “Tiểu nhân cũng không biết, chuyện sắc thuốc là do tiểu muội của tiện nội làm... Nhưng mà ta nhớ là tối qua lúc đi đón các nàng về, ta có nghe tiểu muội nói là hình như vẫn còn một gói thuốc.”

Cảnh Dật nghiêng mặt đưa mắt ra hiệu cho Y Thanh Vũ, ý bảo hắn mở miệng hạ lệnh. Y Thanh Vũ buông chén trà xuống, lại gọi một người nữa đến: “Người đi cùng, hai người về nhà với tốc độ nhanh nhất, cầm gói thuốc còn lại kia quay lại đây, nếu vẫn còn bã thuốc thì cũng mang đến cùng luôn. Đi nhanh về nhanh, nhớ rõ là không được để lộ ra ngoài.”

Hai người tuân lệnh, nhanh chóng đi ra khỏi nha môn.

Chính sự xong được một phần, Tiểu Hầu gia quay sang, âm trầm nhìn Y đại nhân cười khẩy một cái, bây giờ bắt đầu từ từ tính sổ! Vừa định mở miệng xách người ra khỏi công đường thì chợt nghe thấy Kiều Sơ Huân ở bên cạnh lên tiếng trước: “Y đại nhân, Sở Hồi có ở đây không? Ta có chút việc muốn tìm hắn.”

Hai người kia đồng thời ngẩn ra. Cảnh Dật nhất thời mơ màng, liên quan gì đến tiểu tử tóc ngắn kia?

Y Thanh Vũ lắc đầu liên tục, dùng ánh mắt để tỏ rõ sự trong sạch của mình, chuyện này thật sự không liên quan đến ta, chuyện không liên quan đến ta thật mà! Hạ quan cũng không biết hai người họ dính dáng tới nhau từ lúc nào!

28. Chương 28: Sự Nghi Ngờ Âm Ảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phía sau lưng Y Thanh Vũ bốc hơi lạnh, dứt khoát không bắt chuyện gì nữa, chạy thẳng ra hậu viện tìm người. Cảnh Dật từ từ quay sang, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía Kiều Sơ Huân: “Tìm hắn làm cái gì?”

Kiều Sơ Huân bối rối cúi đầu xuống, đầu ngón tay chạm lên hầu bao treo bên hông, một lần nữa giữ vững quyết tâm: “Ta có chút chuyện muốn nói với hắn.”

Cảnh Dật nhướng cao hàng mày, cảm thấy như có một ngọn lửa đang bùng lên sau đầu, có, chút, chuyện, muốn, nói, với, hắn? Tiểu tử kia mới bao lớn chứ? Mười bảy, hay là mười tám? Hai người họ cùng lắm mới chỉ gặp nhau hai lần, ngồi cùng bàn ăn một bữa cơm, còn chưa nói với nhau lấy một câu, lấy đâu ra chuyện gì mà muốn nói với hắn! Lúc nghĩ đến tuổi tác, trong lòng Cảnh Dật đột nhiên khựng lại, nha đầu kia nhìn có vẻ cũng không lớn, lẽ nào...

Hít sâu một hơi, Cảnh Dật cố hết sức để giữ cho giọng điệu của mình không có gì khác thường: “Năm nay

nàng bao nhiêu tuổi?”

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên, vẻ mặt kinh ngạc, sao hắn lại đột nhiên hỏi chuyện này? Mặc dù thấy khó hiểu nhưng Kiều Sơ Huân vẫn thành thật trả lời: “Mười tám.”

Cảnh Dật bị một luồng hơi lạnh quất vào mặt, cảm thấy thái dương nổi đầy gân xanh, chẳng lẽ nha đầu kia chê tuổi tác của hắn lớn qua sao? Cho nên mới thích cái loại như tiểu tử tóc ngắn kia? Hàm dưới của hắn căng ra, lần đầu tiên trong đời Cảnh Dật cảm thấy, dường như hai mươi lăm tuổi thật sự cũng không còn trẻ lắm...

Hai người đang cự nự thì cánh cửa “két” một tiếng, bị người ta đẩy ra, Y Thanh Vũ thở hồng hộc bước qua cửa, trong tay dẫn theo Sở Hồi cũng đang thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Hầu, Cảnh công tử... Khụ khụ, ta đã mang người tới cho người, cứ từ từ mà nói chuyện.” Y Thanh Vũ nghĩ cho cái mạng nhỏ, chịu đựng cái lạnh, buông tha cho thư phòng đốt than ấm áp của mình, đi sang căn phòng ngay sát bên cạnh. Ôi chào tiểu tử họ Sở này, người tuyệt đối đừng có gây họa cho ta đấy! Kiều tiểu thư rất tốt, bề ngoài xinh đẹp tính tình hiền dịu lại còn tay nghề nấu ăn rất tốt, nhưng mà đó là người Tiểu Hầu gia đã coi trọng rồi, tiểu dân như chúng ta không thể trêu vào được, không thể trêu vào được!

Y đại nhân đỡ trán, lo nghĩ vô cùng sâu xa, vẻ mặt thê lương nhìn về phía chân trời xa xăm, thật sự không được, ngày mai phải mau chóng giới thiệu cho Sở Hồi một người. Cái chức quan phụ mẫu này của hắn thật là không dễ làm mà, ngay cả việc chung thân đại sự của thuộc hạ mà cũng phải lo giúp...

Ở thư phòng ngay bên cạnh, bầu không khí giữa ba người kia lại càng quỷ dị hơn. Sở Hồi vỗ cổ áo, cuối cùng cũng được thở ra một hơi dài, chấp tay với Cảnh Dật: “Cảnh công tử.” Sau đó lại hướng về phía Kiều Sơ Huân: “Chào Kiều tiểu thư.”

Kiều Sơ Huân cũng nhú mày, lần đầu tiên làm loại chuyện này, trong lòng nàng vốn đã không mấy yên tâm, kết quả Y Thanh Vũ còn kéo thẳng người tới đây, dù sao nàng cũng không tiện đưa vật thể này cho Sở Hồi ngay trước mặt Cảnh Dật mà! Lẽ nào lại bảo Cảnh Dật ra ngoài? Hoặc là nàng và Sở Hồi đi ra ngoài? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên...

Kiều Sơ Huân không nói lời nào, chỉ còn hai người kia mắt to trừng mắt nhỏ, một người sắc mặt vô cùng khó coi, một người thì hoàn toàn mờ mịt chẳng hiểu gì, cuối cùng Sở Hồi cũng cảm thấy không ổn, lại không biết hai người này có ý gì, đành chỉ biết đứng đó với dáng vẻ hết sức lúng túng.

Kiều Sơ Huân cân nhắc một lúc, cảm thấy kéo dài thêm nữa cũng không nên, chỉ có thể tiến lên, đi tới bên cạnh Sở Hồi, nhẹ giọng nói: “Sở công tử.”

Sở Hồi nhìn nàng, sắc mặt không hề biến đổi, hơi cứng ngắc gật đầu: “Kiều tiểu thư.”

Kiều Sơ Huân vừa lúc đứng đưa lưng về phía Cảnh Dật, trong lòng thầm nghĩ ít nhất thì ở góc độ này cũng có thể ngăn trở được một chút. Từ hầu bao bên hông, nàng lấy ra một cái khăn lụa màu lam nhạt được gấp vuông vắn, vô cùng cẩn thận đưa tới.

Sở Hồi giật giật mí mắt, lập tức hiểu ra ánh mắt bi thương muốn nói lại thôi của Y Thanh Vũ lúc nãy cùng với ánh mắt như thể chỉ hận không thể giơ tay ra bóp chết hắn của Cảnh Dật. Sở Hồi mấp máy môi, nét mặt vẫn không hề thay đổi, nhưng giọng nói đã đề thấp hơn một chút: “Kiều tiểu thư...”

Kiều Sơ Huân nâng khăn đưa đến trước mặt hắn, cũng không ngẩng lên nhìn sắc mặt hắn thế nào: “Cái này là do Tiểu Đào Nhi bảo ta giao cho người, mong rằng công tử sẽ không chê.”

Sở Hồi sững sờ, lời đã lên đến khóe miệng lại biến thành làn khói xanh biến mất một cách vô hình.

Cảnh Dật ngồi ở phía sau, từ lúc Kiều Sơ Huân đứng dậy thì sắc mặt đã càng lúc càng lạnh, đôi mắt nhìn chòng chọc nhất cử nhất động của hai người kia, bàn tay bấu vào mép chiếc bàn từ gỗ hoa lê, dường như có thể bẻ gãy nó bất cứ lúc nào. Kết quả vừa nghe được mấy chữ “Tiểu Đào Nhi” kia, nội lực ngưng kết trong lòng bàn tay đột nhiên bị ứ đọng, gần như buông ra một tiếng thở dài, nha đầu kia... hóa ra là nàng đến đây làm mối?!

Sở Hồi liếc mắt nhìn sắc mặt từ xanh chuyển sang trắng của người đang ngồi kia, cánh môi nhợt nhạt hơi vênh lên: “Ý tốt của Tiểu Đào Nhi cô nương, Sở Hồi ghi trong lòng, chỉ là vật này không thể nhận bữa bái

được, phiền Kiều tiểu thư giúp truyền đạt lại lòng cảm kích của tại hạ.”

Kiều Sơ Huân nhìn khăn lụa trong tay, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng và đôi mắt to tròn của Tiểu Đào Nhi lúc giao khăn tay cho nàng, ngập ngừng nói: “Sở công tử...” Không thể cân nhắc thêm một chút sao? Nha đầu kia còn nhỏ như vậy, lại còn là lần đầu tiên thích một người, bị từ chối như vậy không biết là sẽ khóc bao lâu...

Trái tim Cảnh Dật đã chịu giày vò cả một hồi lâu, rốt cuộc cũng đã ổn định trở lại, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn không ít, hần nhìn Sở Hối, nói: “Mặc dù Tiểu Đào Nhi làm công trong phủ của ta nhưng không hề ký khế ước bán thân, về mặt này, Sở công tử không cần phải lo lắng.”

“Còn nữa, Sơ Huân cũng chỉ là chuyển lời cho người khác.” Cảnh Dật cười nhẹ, liếc mắt nhìn bóng dáng xinh xắn đang đưa lưng về phía mình, chắc hẳn hiện giờ nha đầu kia đang rất rầu rĩ! “Sở công tử và Tiểu Đào Nhi cũng chưa gặp nhau được mấy lần, vẫn nên tìm hiểu lẫn nhau thêm một chút rồi quyết định sau. Còn cái khăn này, ta thấy Sở công tử cứ nên nhận lấy trước đi, sau này nếu cảm thấy thật sự không hợp thì trả lại cho nàng ấy cũng không muộn, ta nghĩ Tiểu Đào Nhi cũng không phải là loại cô nương điều ngoa vô lý.”

Cảnh Dật nói mấy câu rõ ràng mạch lạc lại vô cùng hợp tình hợp lý, Sở Hối lại không phải người giỏi ăn nói, nhất thời cũng không tìm ra lý do thích hợp để từ chối. Đôi mắt đen nhánh lộ ra mấy phần suy nghĩ sâu xa, Sở Hối trầm mặc một lúc, nhận lấy khăn lụa từ trong tay Kiều Sơ Huân, lại chấp tay với hai người: “Đa tạ Cảnh công tử, Kiều tiểu thư. Cho dù việc này có kết quả thế nào thì Sở Hối cũng sẽ giải quyết tốt, sẽ không khiến hai vị khó xử.”

Cảnh Dật gật đầu, ý bảo hẳn có thể đi được rồi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Kiều Sơ Huân rũ mắt xuống xoay người, liếc mắt nhìn Cảnh Dật, hơi áy náy: “Công tử, trước đó ta không phải...” Nàng không phải cố ý gạt Cảnh Dật, chỉ là chuyện này liên quan đến danh tiếng của khuê nữ nhà người ta, thật sự không thể tùy tiện nói cho người khác biết. Kết quả vẫn là phải nhờ đến lời của hần mới khiến cho Sở Hối nhận lấy tấm khăn.

Cơn tức trước đó của Cảnh Dật vẫn còn đọng lại trong ngực, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của nàng thì vừa bực mình vừa buồn cười, vẫy tay gọi nàng tới gần: “Với chút đạo hạnh này của nàng mà còn muốn làm mối giúp người khác?” Tiểu Đào Nhi cũng là một đứa ngốc, hai cô nương thành thành thật thật như hai nàng thì có thể nghĩ ra được biện pháp gì cao minh chứ, không bị người ta từ chối mới là lạ ấy!

Kiều Sơ Huân bị hần nói vậy, trên mặt hơi nóng lên, lúng ta lúng túng đáp: “Ta, ta cũng...”

Nàng cũng không quen ai khác, nhà Tiểu Đào Nhi lại ở quê, trước mắt không có trưởng bối hoặc ai khác thích hợp lo giúp chuyện này, dù sao thì cũng không thể bảo bọn Cao Linh giúp được mà! Hơn nữa nghe nói Sở Hối ăn ở ngay tại nha môn, bình thường ít có cơ hội gặp mặt, sáng sớm nay Tiểu Đào Nhi đã thêu xong khăn lụa để nàng mang theo, vừa khéo hôm nay vì chuyện được đường, Cảnh Dật dẫn nàng cùng tới đây. Thật ra vừa rồi nàng cũng căng thẳng muốn chết, chỉ sợ Sở Hối không chịu nhận, đến lúc đó Tiểu Đào Nhi lại chẳng đau lòng lắm sao...

Đợi nàng tới gần hơn một chút, Cảnh Dật vươn tay kéo nàng tới trước mặt mình, ngược mắt lên nhìn nàng, nhượng nhượng hàng mày: “Sau này còn đi làm mối giúp người ta nữa không?”

Kiều Sơ Huân bị hần nhìn cho chợt dạ, rũ mắt xuống, nhỏ giọng đáp: “Nhưng nếu là chuyện của Tiểu Đào Nhi, ta cũng không thể mặc kệ được...” Trong thành tiểu nha đầu cũng chẳng quen biết ai, trong phủ cũng không có cô nương nào khác, nàng mà không giúp thì sẽ không có ai khác giúp.

Cảnh Dật nhìn nàng với vẻ nghiêng ngả, nhéo nhéo lòng bàn tay mềm mại của nàng: “Lần tới có ý định gì thì vẫn nên nói trước với ta một tiếng.”

Thấy Kiều Sơ Huân kinh ngạc mở to mắt thì Cảnh Dật khẽ cười nói: “Nếu không... cứ dựa vào cách thức vừa rồi của nàng, nói lần nào người ta sẽ sợ chạy lần ấy, đến lúc đó nha đầu kia không có ai thêm lấy, vậy chẳng phải là lỗi tại nàng sao?”

Kiều Sơ Huân bị hần nói cho ghen lời, mím môi trừng hần, làm gì có ai nguyên rủa người khác thế chứ!

Hai người đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng ho khan cổ tỏ ra rõ ràng của Y Thanh Vũ: “Hai vị, thuốc đã lấy về đây rồi.”

Kiều Sơ Huân như thể đứ đả bé làm chuyện gì sai trái bị người lớn phát hiện, vội vội vàng vàng rút tay về, xoay người nhìn ra ngoài cửa.

Cảnh Dật lạnh lùng lườm cái người đang đứng cạnh cửa một cái, nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Lúc này Y Thanh Vũ mới đẩy cửa ra, dẫn hai tên nha sai đi vào. Thấy đôi vợ chồng son kia người đứng người ngồi, đứng chính là cái người khuôn mặt rõ ràng vẫn còn hơi đỏ ửng kia, mà sắc mặt của Tiểu Hầu gia cũng không còn lạnh lẽo như trước, cho nên hắn cũng thở dài một hơi, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, lệnh cho hai người kia trình thuốc lên.

Ngoài một gói thuốc còn nguyên chưa mở ra thì còn một cái túi giấy khác đựng một ít cặn thuốc mới nhặt về. Hai người kia đều đang thở hổn hển, xem ra thật sự là chạy về nhà rồi lại chạy trở lại đây.

Y Thanh Vũ mở hai gói giấy ra, lấy từ trên bàn sách xuống một cái bút lông chẳng mấy khi dùng, đưa cho Kiều Sơ Huân, tiện thể đẩy số dược liệu đến cho nàng.

Kiều Sơ Huân quan sát gói thuốc còn mới trước, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Sau đó nàng lại dùng đầu kia của bút lông khảy khảy cặn thuốc trong gói còn lại, tay hơi run run, vẻ mặt dường như rất tức giận.

“Sao thế?” Cảnh Dật và Y Thanh Vũ cũng đều không hiểu, chỉ có thể chờ Kiều Sơ Huân giải thích. Thấy vẻ mặt nàng càng lúc càng giận dữ thì mỗi người cũng đều đã đoán ra được sáu, bảy phần.

Kiều Sơ Huân hít sâu một hơi, cau mày nói: “Trong gói dược liệu này có thể nhận ra có hùng hoàng và khinh phấn, cho dù là dược đồng mới học nghề thì cũng biết rõ hai vị thuốc này tuyệt đối không thể dùng cho nữ nhân đang mang thai.” Nói xong, lại nhặt từ trong đồng thuốc lên một bông hoa khô màu đỏ sẫm, bút lông trong tay thì chỉ bông hoa màu đen trong đám cặn thuốc: “Hai bông hoa này là lăng tiêu, vốn có tác dụng làm loãng máu và thanh nhiệt.”

Bởi vì hùng hoàng và khinh phấn đều là dạng bột phấn nên bình thường sắc lên rồi sẽ rất khó nhận ra, nhưng bông hoa lăng tiêu này chính là bằng chứng rõ ràng nhất, chứng tỏ Sơ An Đường này quả thật cho thêm dược liệu làm loãng máu vào trong thuốc an thai, khiến sản phụ uống xong toa thuốc này sẽ cảm thấy đau bụng quằn quại, có cảm giác như sắp sẩy thai, dùng mảnh khóc độc ác này để kiểm tiền, cho đại phu tới khám bệnh, còn bán thuốc an thai thật sự với giá cao. Thứ nhất là kiểm được tiền, thứ hai là giúp được đường càng trở nên nổi tiếng hơn, khiến đám dân chúng bình thường cảm thấy đại phu của bọn hắn y thuật cao siêu, thuốc an thai cũng có hiệu quả tốt hơn của các dược đường khác.

Hai tên nha sai ở cạnh đó cũng nghe được rõ ràng, không nhịn được cất tiếng chửi rủa, trong đó cái người sắp được làm cha kia càng tức giận hơn, vành mắt đỏ bừng, tay chà trên y phục, liếc mắt lên nhìn Y Thanh Vũ.

Y Thanh Vũ thở dài, khoát khoát tay ý bảo hắn mau về nhà: “Đưa thê tử của ngươi tới dược đường khác khám thử xem, chính là cái ngày hôm qua đấy, mau mua vài thang thuốc an thai cho nàng ấy uống.”

Tên nha sai kia đáp một tiếng, xoay người chạy ra ngoài thì lại bị Y Thanh Vũ lên tiếng gọi về, móc từ bên hông ra một khối bạc vụn đưa cho hắn: “Được rồi, không cần phải nói nhiều. Mau đưa thê tử ngươi đi khám bệnh quan trọng hơn. Còn nữa, phải nhớ kĩ, việc này trước hết không được để lộ ra ngoài, đánh răn động cỏ sẽ không tốt.”

Tên nha sai kia nhận lấy bạc, hành lễ với Y Thanh Vũ rồi nhanh chóng chạy đi. Tên nha sai còn lại thấy Y Thanh Vũ không dặn dò gì thì cũng đi ra khỏi phòng.

Kiều Sơ Huân vẫn không lên tiếng, đứng ở trước bàn cúi đầu nhìn số thuốc kia, mày vẫn cứ nhíu chặt.

Y Thanh Vũ suy nghĩ một chút, quay sang nhìn Cảnh Dật: “Muốn làm thế nào?”

Trong lòng Cảnh Dật đã có tính toán, hắn đưa tay kéo Kiều Sơ Huân, thong dong nói: “Không vội, trước tiên phải đi ăn cơm tối đã, lát nữa ta sẽ đến sơn trang Mạnh thị một chuyến. Sáng mai người dẫn người tới niêm phong dược đường.”

Y Thanh Vũ biết là hần muốn thu thập thêm chứng cứ, tránh cho đến lúc đó người của được đường thể thốt phủ nhận, nói rằng chỉ là một gói thuốc có vấn đề, còn lật mặt nói là có người ngoài giả họa. Liếc nhìn Kiều Sơ Huân một cái, Y đại nhân đảo mắt, nói: “Đã như vậy, chi bằng cơm tối ăn luôn ở chỗ ta đi, cũng đỡ công Kiều tiểu thư phải chạy đi chạy lại hai đầu.”

Cảnh Dật liếc hần một cái, không cho ý kiến.

Kiều Sơ Huân để mặc cho Cảnh Dật nắm tay, đã không còn phản kháng mà cũng chẳng lên tiếng, dường như vẫn còn đang suy nghĩ chuyện được liệu. Y Thanh Vũ đưa mắt liếc nhìn hai người, cười ha ha, đi về phía bàn sách: “Ta vẫn còn một chút công văn phải xem, hai vị cứ ngồi thông thả.”

Cảnh Dật nắm chặt bàn tay mềm mại nhỏ bé kia: “Sao thế?”

Kiều Sơ Huân mím môi nhìn chằm chằm số thuốc kia một lúc, ngập ngừng nói: “Công tử, gói thuốc sáng nay xem thì không thấy có gì, nhưng mà phối hợp với những được liệu này...”

Kiều Sơ Huân nhũ mây, vẻ mặt không vui: “Người kê hai toa thuốc này chắc chắn phải có y thuật rất cao minh.” Tuyệt đối vượt xa các đại phu bình thường, hần nắm chắc mức độ tổn hại đối với người dùng, lại càng chắc chắn sẽ cứu được người ta.

Thế nhưng Cảnh Dật cũng không lo nghĩ gì, cong môi nói: “Người khôn ngoan chưa chắc đã nhân từ, người nhân từ ắt là kẻ khôn ngoan, từ xưa đều thế. Người mang ý xấu trong lòng cũng có thể có tài năng vượt bậc, Sơ Huân không cần phải vì chuyện thế này mà buồn phiền.”

Cả người Kiều Sơ Huân chợt run lên, ngược mắt lên nhìn hần. Cảnh Dật cảm giác được tay nàng run rẩy kịch liệt thì kéo nàng lại gần hơn một chút, ôm cả thắt lưng nàng, hỏi: “Sao thế?” Tại sao lại có dáng vẻ như thể bị cái gì dọa cho sợ như vậy.

Trên khuôn mặt trắng nõn chẳng còn chút huyết sắc, Kiều Sơ Huân rùng mình một cái, lần đầu tiên chủ động cầm ngược lại tay Cảnh Dật, lắc đầu lẩm bẩm: “Không sao.” Không sao, bây giờ nàng đang ở Việt Châu xa xôi, cách xa người kia cả ngàn dặm người nam kẻ bắc, hần chắc chắn sẽ không tìm được đến đây.

Chỉ là, ngày nào đó của mấy năm trước, người kia đã từng ngạo nghễ đứng trước mặt nàng, cười lạnh nói: “Từ xưa người khôn ngoan đều chưa chắc đã nhân từ, người nhân từ ắt là kẻ khôn ngoan. Ta đã có tài năng hơn người, tại sao lại phải lãng phí thời gian với đám người tầm thường ngu dốt!”

* Hùng hoàng (Minh hùng hoàng, Hùng tinh, Yêu hoàng - danh pháp khoa học: Realgar) là một vị thuốc có vị cay đắng, tính ôn, có độc qui kinh Tâm Can Thận; có tác dụng: giải độc sát trùng, hóa ứ tiêu sưng, tảo thấp khu đàm, triệt ngược định kinh; chủ trị các chứng: ung thư, đình nhọt ghẻ lở, trùng độc rần cắn, giang mai, phong hải, trùng tích bụng, bụng đau, hen suyễn, sốt rét, động kinh, uốn ván.

* Khinh phấn (Thủy ngân phấn, Hồng phấn, Cam phấn - danh pháp khoa học: Calomelas) là muối thủy ngân clorua chế bằng phương pháp thăng hoa, được dùng trong cả đông y và tây y, trừ được tích trệ và nhiệt kết trong ruột và dạ dày, có thể chữa được các chứng thủy thũng phong đàm, thấp nhiệt. Tuy nhiên khinh phấn dùng nhiều có độc, dẫn đến gân co, xương nhức, răng lung lay, khi không có thuốc khác mới nên dùng.

* Lăng tiêu thảo (Huyền sâm, Trọng đài, Chính mã, Huyền đài, Lộc trường, Đoan, Hàm, Trục mã, Phúc thảo, Dã chi ma, Hắc sâm, Nguyên sâm, Sơn ma, Năng tiêu thảo, Huyền vũ tinh, Lộc dương sinh, Khuê giác sâm, Sơn đương quy, Thủy la bạc - danh pháp khoa học: Scrophularia kakudensis Franch) là một vị thuốc đông y quý có tác dụng tư âm, giáng hỏa, trừ phiền, chỉ khát, giải độc, lợi yết hầu, nhuận táo, hoạt trường, thanh Thận hỏa, tư âm, tăng dịch, trị âm hư, bạch hầu, họng sưng đau, ôn dịch độc, ban sởi, giải ôn tà thời khí, trừ phiền nhiệt, bớt rút...

29. Chương 29: Tuyết Đầu Mùa Đón Xuân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm đó, Cảnh Dật phong trần mệt mỏi cười khoái mã từ ngoại thành trở về, trong tay lại xách thêm vài túi giấy. Kiều Sơ Huân làm bữa tối cho Cảnh Dật và Y Thanh Vũ xong, vẫn đang đợi trong thư phòng của nha môn. Mở túi giấy ra nhìn, bên trong cả hai túi giấy đựng căn thuốc đều có lạng tiêu, còn một túi vẫn chưa sắc thì có thể nhìn ra hùng hoàng, khinh phấn và lạng tiêu.

Căn cứ vào điều này thì gần như có thể khẳng định chắc chắn rằng Sơ An Đường này quả thật ngấm ngầm làm chuyện hại người.

Y Thanh Vũ đặc ý mức một muôi tổ yến chưng cách thủy, híp mắt nhìn Kiều Sơ Huân, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ bất chợt: “Kiều tiểu thư, người có tỷ muội hay không?”

Kiều Sơ Huân vừa mới bưng một chén tổ yến chưng cách thủy từ trong khay ra, đưa đến bên cạnh Cảnh Dật, nghe vậy thì lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ giọng nói: “Có một người, nhưng mà là muội muội khác mẹ, năm nay vừa tròn mười lăm.”

Y Thanh Vũ thỏa mãn nuốt nước canh trong miệng xuống, chép chép miệng, hơi thất vọng: “Muội muội khác mẹ sao!” Vậy chẳng phải là ngoại hình sẽ không giống lắm, tính tình cũng chưa chắc đã tốt như thế sao...

Cảnh Dật lạnh lùng liếc hắt hắt một cái, mở nắp chung ra, nhận lấy cái thìa từ trong tay Kiều Sơ Huân. Chỉ nhìn qua màu sắc đã biết đây là một chén yến trắng thượng phẩm, trên mặt điểm xuyết mấy viên câu kỷ tử và hoa quế vàng nhạt, không chỉ có công dụng thanh nhuận bổ dưỡng cho sức khỏe mà còn khiến người ta vừa nhìn đã thoải mái vui vẻ, càng muốn ăn nhiều hơn. Bởi vì mang ý vị đập tuyết ngấm hoa giữa tiết đầu xuân, cho nên có nơi gọi món “yến chưng hoa quế câu kỷ tử” này là “tuyết đầu mùa đón xuân”.

Cầm lấy thìa mức một muống cho vào trong miệng, yến chưng vừa lửa, sền sệt lại mịn màng, mùi vị thơm mát ngọt lành, nuốt vào bụng lại cảm thấy cả người đều ấm áp, cổ họng thanh nhuận, quả nhiên là một món bổ dưỡng thượng đẳng trong ngày đông. Cảnh Dật ăn mấy thìa, nhìn cái khay trên bàn, giọng nói cũng hơi lạnh nhạt: “Người nghèo tới nỗi thêm một chén tổ yến nữa cũng không có mà bưng ra?” Không phải là hắt hắt lột tiểu tử kia, mà cái loại tổ yến này, Y Thanh Vũ có bưng ra thêm mười tám chén hắt hắt cũng chẳng ngạc nhiên.

Y Thanh Vũ giơ hai tay lên kêu oan: “Không phải! Lúc đầu ta không biết Tiểu Hầu gia sẽ đến, cho nên chỉ dặn dò Vương bá chuẩn bị hai chén.”

Đâu phải là hắt hắt keo kiệt! Bình thường muốn làm yến trắng thượng hạng đều phải ngâm trước cả buổi, thời gian ngắn sẽ không làm kịp. Sau đó Kiều Sơ Huân giúp làm bữa tối, hai chén tổ yến này cũng là do tự tay nàng chưng. Vốn dĩ hai chén tổ yến này đều là của hắt, đây là sợ Tiểu Hầu gia không vừa ý việc mình thừa dịp hắt không ở đây mà sai khiến tiểu mỹ nhân cho nên mới vội vàng cho bưng một phần ra ngoài trước, hơn nữa khi đó Cảnh Dật còn chưa quay trở lại, hắt cũng khiêm nhường đưa tới, nhưng nói thế nào Kiều Sơ Huân cũng không chịu ăn, cho nên hắt cũng không miễn cưỡng ép buộc.

Cảnh Dật hừ một tiếng, không nói gì nữa, xoay mặt nhìn về phía Kiều Sơ Huân ở bên cạnh: “Đang đọc gì thế?”

Kiều Sơ Huân vội vàng ngẩng đầu lên, thấy Cảnh Dật đang nhìn chăm chăm quyển sách trong tay mình thì vội vàng khép lại để hắt tiện nhìn bìa sách: “Vừa rồi ở đây không có chuyện gì làm, Y đại nhân mới tìm cho ta quyển sách để đọc cho đỡ buồn.”

Cảnh Dật nhìn bìa sách, là Thiên Kim Phương của Tôn Tư Mạc, không khỏi nhướn mày lên: “Thích đọc loại này sao?”

Kiều Sơ Huân cong cong khóe môi: “Đã lâu không đọc, có vài thứ đã thấy xa lạ.”

Cảnh Dật nhìn bìa quyển sách màu đen như có điều nghĩ ngợi, nói: “Trong phòng hơi tối, khoan hãy đọc, sẽ làm hại mắt.”

Kiều Sơ Huân ngồi ở chỗ cách xa bàn sách nhất, vì vậy quả thật không thể sáng sửa được như ở chỗ Y Thanh Vũ đang ngồi, mặc dù vẫn có thể nhìn rõ chữ trên sách nhưng ngồi lâu vẫn dễ khiến hai mắt mệt mỏi. Y Thanh Vũ nghe nói vậy thì hơi giật mình nhìn Cảnh Dật, chuyện nhỏ nhặt như thế ngay cả hắt

cũng không nghĩ tới, không ngờ Tiểu Hầu gia bình thường có vẻ hồ hững như thế mà đối với nữ tử mình thích lại thật sự tỉ mỉ săn sóc tới mức đó!

Kiều Sơ Huân ngoan ngoãn gật đầu, đứng dậy đặt sách lên trên bàn, nói cảm ơn Y Thanh Vũ. Ăn xong tổ yến, Cảnh Dật lại nói với Y Thanh Vũ một hồi về chuyện niêm phong được đường, truy bắt các nghi phạm có liên quan, ước chừng gần nửa canh giờ sau mới đứng dậy cáo từ.

Cảnh Dật cưỡi ngựa, để cho Kiêu Sơ Huân ngồi nghiêng như lần trước, thông dong trở về nhà.

Hiện giờ đã khuya lắm rồi. Người đi lại trên đường không nhiều, trời đen thui, không thấy chút ánh trăng nào. Ban đêm gió lạnh thấu xương, không giống với phương bắc, gió lạnh còn mang theo hơi ẩm như muốn thấu thấu tận xương. Cảnh Dật dùng áo choàng bọc kín người nằng lại, hỏi: “Có lạnh không?”

Ngựa đã đi được một đoạn ngắn, bước chân thông dong, đường trong thành cũng bằng phẳng. Bình thường giờ này Kiêu Sơ Huân đã ngủ lâu rồi, hơn nữa cả ngày hôm nay đều đi lại bên ngoài, thật sự đã rất mệt, bây giờ được Cảnh Dật đỡ vào lòng, phía sau là lồng ngực ấm áp, nằng khép mắt lại muốn ngủ: “Ừ...”

Cảnh Dật nghe tiếng trả lời loáng thoáng về nũng nịu của nằng thì trong lòng lại càng mềm hơn, cúi đầu khẽ sát mặt nằng, ngựa hơi xóc nảy, môi hắn nhẹ nhàng cọ xát gương mặt nhuốm hơi lạnh của nằng.

Kiều Sơ Huân buồn ngủ mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngứa, hai cánh tay đều bị Cảnh Dật vòng lấy không nhúc nhích được, chỉ rụt cổ lại rồi cọ cọ, còn cho rằng mình đang cọ vào gối.

Nhuyễn ngọc ôn hương ở trong ngực lại tự động dâng lên, Cảnh Dật hít sâu một hơi, vươn đầu lưỡi ra khẽ liếm gò má trắng nõn của nằng, lại từ gò má dịu dàng hôn đến vành tai, sợ đánh thức nằng thì sẽ lại kết thúc không vui cho nên cũng không dám làm càn quá mức, chỉ hôn nhẹ nhẹ một lúc, người trong lòng càng ngủ ngon giấc hơn, hắn lại bị chọc cho trong người khó nhịn, lửa nóng càng lúc càng dâng trào.

Đến cửa phủ, Cảnh Dật cũng không gõ cửa mà ôm người xuống ngựa phi thân qua tường, đưa thẳng vào phòng. Cũng may Tiểu Đào Nhi vẫn giữ cửa không dám ngủ, Cảnh Dật ôm người nhẹ nhàng đặt lên giường, dặn dò Tiểu Đào Nhi giúp nằng thay y phục, lại quay người đi ra ngoài cửa, dắt ngựa vào trong sân.

...

Ngày hôm sau, Sơ An Đường bị quan phủ niêm phong, mở phiên xét xử ngay trong ngày, nhân chứng vật chứng đều có, tên đại phu họ Tiểu kia đúng là nhát gan, vừa bị áp giải lên đã khai hết toàn bộ mọi chuyện, kể cả vị nam tử trung niên mà Cảnh Dật và Kiêu Sơ Huân từng gặp trước đó, cùng với mấy tên được đồng phạm trách bóc thuốc bán thuốc trong được đường, tất cả đều bị nhốt vào đại lao.

Đáng lẽ mọi chuyện đến đây là đã được giải quyết trọn vẹn. Thế nhưng chỉ hai ngày sau đó, Y Thanh Vũ đã xanh mặt tìm tới tận cửa, đi vào trong thư phòng của Cảnh Dật cả một hồi lâu vẫn chưa ra.

Vừa lúc đã đến giờ dùng bữa tối, Kiêu Sơ Huân bụng khay đi vào phòng, Tiểu Lục đi sau cũng cầm giúp mấy thứ. Vì Y Thanh Vũ cũng ở lại ăn tối cùng nên khó tránh khỏi đồ ăn tương đối nhiều hơn.

Cơm tối cố gắng làm thanh đạm, bánh ngọt xốp thơm, bánh bao chay, cháo gạo tẻ, cùng với hai món điểm tâm một chay một mặn. Món chay gọi là canh kim ngọc, dùng hạt dẻ và khoai từ nấu cùng nhau, ở Biện Kinh, rất nhiều nhà làm món này mỗi khi trời vào đông.

Y Thanh Vũ múc một muống canh nóng hổi, cho cả hạt dẻ và khoai từ vào trong miệng, nhai mấy cái, nét mặt càng có vẻ buồn bực hơn trước đó, than thở: “Sao vận mạng lại tốt như vậy chứ!” Ngày nào cũng được ngắm tiểu mỹ nhân, thưởng thức rượu tốt đồ ăn ngon, đọc sách, chơi cờ, thời tiết tốt thì ra ngoài đi dạo, tự do tự tại hết cả một ngày... Ôi thật là!

Cảnh Dật liếc hắn một cái, nhấp một ngụm rượu gạo nóng ấm: “Nếu ngươi không muốn làm quan nữa cũng được, phía sau ngươi còn một đồng người đang chen nhau ngồi lên cái chỗ của ngươi đấy.”

Y Thanh Vũ cảm phần nhìn lại: “Đâu phải là ngươi không biết mấy chuyện của nhà ta! Nhịn hơn hai mươi năm ta mới thoát ra được, còn lâu mới muốn về!”

Cảnh Dật còn chẳng nường mảy lấy một cái, giọng nói vẫn hồ hững không nóng không lạnh: “Vậy ngươi còn oán giận cái gì.”

Y Thanh Vũ xẹp miệng, liếc nhìn Kiều Sơ Huân đang ngồi ăn cháo bên cạnh, kể lể: “Còn không phải là... có so sánh mới phát hiện ra chỗ thiếu sót của mình sao.” Cuộc sống của hắn ấy à, chính là thiếu một mỹ nhân biết nóng biết lạnh như vậy đây.

Cảnh Dật dùng ánh mắt cảnh cáo mà nhìn hắn: “Ăn không nói ngủ không nói, Y đại nhân vẫn còn phải rèn luyện thêm.”

Bàn tay cầm thìa của Kiều Sơ Huân hơi khựng lại một chút, sau đó lại tiếp tục ăn cháo.

Y Thanh Vũ nghĩ tới một đồng cục diện rối rắm trong nha môn, sơn hào hải vị cũng chẳng thấy ngon nữa, đỡ trán thở dài: “Ta nói này Tiểu Hầu gia, ta nói cả buổi chiều đã rất hết cả họng rồi, ngài cho ta chủ ý gì đi! Bên trên có người bao che cho tiểu tử kia, chẳng lẽ cứ để mặc cho hắn như thế sao? Chưa nói đến chuyện sau này bách tính trong thành Việt Châu sẽ nói về ta thế nào, mà mỗi lần nhìn thấy ba chữ “Sơ An Đường“, ta cũng sẽ cảm thấy trong người khó chịu!”

Kiều Sơ Huân vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nghe được ba chữ Sơ An Đường thì trong lòng khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía Cảnh Dật.

Cảnh Dật lạnh lùng liếc người bên kia bàn một cái, nói với nàng: “Không có chuyện gì đâu, chỉ là có người muốn dùng bạc để cho qua vụ này, mở lại Sơ An Đường.”

Kiều Sơ Huân nghe được thì cũng cảm thấy trong người không thoải mái, nhưng nàng lại cũng không có được chủ ý gì hay: “Công tử có thượng sách gì sao?”

Cảnh Dật thấy nàng nhìn mình với vẻ mong ngóng thì không khỏi mỉm cười: “Đương nhiên có. Chớ nóng vội, cứ cơm nước xong trước đã rồi ta sẽ từ từ nói với nàng.”

Kiều Sơ Huân khẽ giọng đáp một tiếng, cong môi, tiếp tục cúi đầu ăn cháo, vẻ bức bối trên mặt đã giảm hơn không ít. Cảnh Dật nói có cách thì có nghĩa là chắc chắn có thể giải quyết chuyện này một cách trọn vẹn. Y Thanh Vũ ở bên cạnh thì vẻ mặt u oán, mỹ nhân nói một câu còn hơn cả hắn rất họng nói cả buổi chiều, đúng là không có thiên lý không có thiên lý mà!

Dùng xong bữa tối, Kiều Sơ Huân pha cho hai người mỗi người một chén trà, lại đi lấy một ít mứt hoa quả tới, ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện. Ý tứ của Cảnh Dật là việc này cần bản không đáng để quan phủ phải đứng ra, chỉ cần tìm cách tung ít tin tức ra ngoài, khiến cho những người dân đã từng bị hại kiên quyết kéo tới cửa được đường làm loạn, đến lúc đó được đường kia có muốn mở cửa trở lại thì cũng chẳng có ai ngó ngang đến, không thể buôn bán kiếm tiền thì ai còn có ý định làm ăn gì nữa?

Thế nhưng Y Thanh Vũ lại có chút lo lắng: “Nhưng trong chuyện này có người...”

Cảnh Dật liếc hắn một cái, vẻ mặt như thể chê hắn gỗ mục không thể dẻo: “Không phải hắn ta bảo người không nên nhúng tay vào sao? Vậy thì người đừng có nhúng tay vào, để cho bọn họ tùy ý làm loạn.”

Y Thanh Vũ há hốc miệng, một lúc sau chỉ biết lắc đầu than thở: “Âm hiểm, cực kỳ âm hiểm! Tiểu Hầu gia, người đây là đang dạy ta chui vào kẻ hở trong lời của người ta!”

Cảnh Dật nhếch môi, đưa chén trà lên nhấp một ngụm: “Đối phó với người thế nào thì dùng cách thế đó. Người đòi nói lý với bọn lưu manh vô lại chẳng phải là đang tự làm cho mình khó chịu sao?”

Y Thanh Vũ cắn răng, uống một hơi cạn sạch trà trong chén, sau cùng đứng dậy, chấp tay với Cảnh Dật một cái: “Ta trở về sẽ lập tức làm việc này ngay, cũng để cho dân chúng được sống yên ổn. Không đuổi sạch được đường này ra khỏi thành Việt Châu thì ta chỉ còn đường lừa lão già nhà ta vậy!”

Cảnh Dật cười yếu ớt khoát khoát tay, cũng không nói gì.

Kiều Sơ Huân thấy hai người đã nói xong chính sự thì đứng dậy tiễn Y Thanh Vũ ra đến ngoài cửa. Đóng cửa lại xong xuôi thì đi đến bên cạnh cái lò đang đỏ lửa, lấy túi vải được ủ nóng trên đó xuống, bọc lại trong bộ lò sưởi tay mà trước kia Cảnh Dật mua cho nàng, đi tới bên cạnh Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: “Mời công tử nhắc ý phục lên một chút.”

Cảnh Dật nghe vậy thì chớp mắt, thấy Kiều Sơ Huân vẫn cứ nhìn chăm chăm chân hắn thì cũng đã hiểu ra, theo lời nàng bắt đầu vén y phục lên một chút.

Bởi vì Cảnh Dật đang ngồi tựa vào sập, chân duỗi thẳng ra nên Kiều Sơ Huân đắp thuốc lên khá dễ dàng. Nàng đặt cái túi màu xanh nhạt trên đầu gối bên phải, dùng hai sợi dây mảnh để buộc cổ định lại, thắt nút. Kéo cho cái túi ngay ngắn, chỉnh lại được liệu bên trong cho đều, xong xuôi Kiều Sơ Huân mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cảnh Dật: “Có nóng quá hay không?”

Cảnh Dật nhìn nàng hồi lâu, cánh môi cong cong: “Không đâu, rất thoải mái.”

Kiều Sơ Huân vẫn có phần không yên lòng, đưa tay đặt lên túi thuốc một lát: “Nếu công tử cảm thấy khó chịu thì nhớ nói ngay cho ta biết. Trước kia ta từng làm thế này cho người khác, rất có tác dụng.”

Trước kia hằng năm cứ vào đông hoặc là mưa dầm thì đầu gối của bà bà đều sẽ cảm thấy đau nhức khó chịu, nàng đọc được phương pháp này trong sách thì liền thử lấy chút được liệu, mài vụn hong khô, bỏ vào trong một túi vải, đến lúc dùng thì cho thêm chút nước, ủ ở trên lò, chờ đủ nóng rồi thì lấy xuống, bọc bằng một cái túi sạch khác, đắp lên chỗ đau. Chuẩn bị sẵn vài ba túi thuốc như vậy, thay phiên nhau đắp gần nửa canh giờ, chẳng mấy chốc đã thấy rõ hiệu quả trị liệu.

Nhưng mà tình huống của Cảnh Dật cũng có điểm không giống với bà bà. Thứ nhất là do đây là vết thương cũ, cho nên được liệu phải điều chỉnh một chút, thứ hai là hiện giờ vẫn chưa thể xác định rốt cuộc là Cảnh Dật bị tổn thương nghiêm trọng tới mức nào, cho nên đắp thử vài ngày để xem hiệu quả ra sao, nếu như không có tác dụng gì thì phải tìm biện pháp khác.

Thật ra vết thương cũ trên đầu gối của Cảnh Dật nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, chỉ là nếu giữ nguyên một tư thế trong thời gian dài, hoặc là gặp lúc thời tiết không tốt thì sẽ cảm thấy nhức nhối đau đớn. Lần này Kiều Sơ Huân bận bịu lo lắng như vậy càng khiến trong lòng hắn mừng rỡ hơn, cảm giác sung sướng từ tận đáy lòng này thậm chí còn vượt qua cả cảm giác đau đớn, khiến vết thương cũng ảm áp thoải mái hơn.

Kiều Sơ Huân vẫn chú ý quan sát nét mặt của Cảnh Dật, thấy hắn không hề lộ ra vẻ không khỏe thì liền đưa tay tới, một tay đỡ cổ tay phải của hắn, tay kia nhẹ nhàng ấn bóp dọc theo ngón tay trở.

Lúc ấn tới đốt thứ hai của ngón trở, mặc dù nét mặt Cảnh Dật không có vẻ chấn động nhưng Kiều Sơ Huân vẫn nhìn ra sắc mặt hắn đã thay đổi so với lúc trước, lại tăng thêm sức lực, ấn thêm một cái mạnh hơn: “Ở đây có đau không?”

Thấy khoe mảy Cảnh Dật hơi nhú lại, không đợi hắn trả lời, Kiều Sơ Huân dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa bóp chỗ kia, nhẹ giọng nói: “Đau chứng tỏ đầu gối có bệnh. Bình thường lúc công tử không có việc gì làm thì có thể tự mình xoa bóp chỗ này, sẽ có ích cho việc đầu gối khôi phục.”

Cảnh Dật cười yếu ớt, ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Sau này hằng ngày Sơ Huân đều sẽ tới giúp ta xoa bóp huyết vị sao?”

Động tác trên tay Kiều Sơ Huân vẫn không dừng lại, nàng mỉm cười đáp: “Cũng được. Nhưng mà lực bóp của ta vẫn hơi yếu, nếu có người có chút nội lực làm việc này thì hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Cảnh Dật cảm giác được xúc cảm khi bàn tay mềm mại kia ấn lên tay mình, hơi rũ mắt xuống, cười nói: “Không cần. Lực bóp rất vừa vặn, Sơ Huân xoa bóp rất thoải mái.”

* “Thiên Kim Phương” của Tôn Tư Mạc (đời Đường) là một trong những bộ sách y học cực kỳ có giá trị, vẫn được lưu truyền cho tới ngày nay, được coi là bộ cẩm nang Đông y hết sức bổ ích và thiết thực.

30. Chương 30: Đêm Giao Thừa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thoáng chốc đã đến giao thừa.

Kiều Sơ Huân đã chưng cất sẵn rượu đồ tô từ lâu, gà vịt thịt cá đồ ăn các loại cũng đã dự trữ không ít. Hiện giờ gần như tất cả các nồi có thể dùng đều đang đầy ắp, hơn phân nửa đang đặt trên lò, số còn lại thì đang chờ trên chiếc bàn dài gần đó.

Thịt lợn hầm khoai sọ và hoa hồng, vịt bát bảo, món chưng thập cẩm, lẩu từ các món rau núi... Ngoài các món mà mọi người bình thường thích ăn ra thì còn một lồng hấp đầy bánh gạo, sủi cảo chuẩn bị sẵn từ tối hôm qua, đảm bảo cho tất cả mọi người đều được ăn uống no nê.

Từ sau khi ăn trưa xong cho tới tận khi trời đã tối mịt, hai người vẫn bận bịu luôn tay luôn chân, gần như ngay cả thời gian nói chuyện phiếm mấy câu cũng chẳng có. Kiều Sơ Huân đang cầm đũa đảo rau thì chợt nghe thấy Tiểu Đào Nhi ở phía sau “a” một tiếng, sau đó lạch cạch chạy đến trước mặt mình: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ xem cái này có phải là ngọc không?”

Kiều Sơ Huân quay mặt sang nhìn, thấy giữa lòng bàn tay Tiểu Đào Nhi bày một khối ngọc thạch màu đỏ tía, hình dáng như ống khèn, giống y hệt khối ngọc lần trước nhìn thấy ở trên đường, chỉ là hình như có dài hơn một chút. Kiều Sơ Huân vội vàng để đũa xuống, lấy khăn ra lau tay, cẩn thận cầm lấy khối ngọc: “Lấy ở đâu ra?”

Tiểu Đào Nhi dẫn mũi ra nhìn phía ngoài cửa: “Chính là cái giỏ đựng đồ ăn kia, vừa rồi ta mới đi lấy hành, không phải Sơ Huân tỷ tỷ bảo là cần hành lá sao!”

Kiều Sơ Huân nhú mày, bước nhanh ra ngoài cửa, đổ hết số đồ ăn trong giỏ ra bàn. Không có... Ngoài khối ngọc thạch kia ra thì không có vật gì khác thường. Giỏ thức ăn này không phải là cái mang đi chợ chiều hôm qua, sáng nay lúc ra ngoài cũng không mang theo cái giỏ này...

Kiều Sơ Huân càng nghĩ, sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng. Mấy ngày trước trong lúc ăn mì trong quán, nghe Cảnh Dật và Y Thanh Vũ nói chuyện, dường như khối ngọc thạch này có liên hệ mật thiết với Thất Sinh Giáo, nàng nhớ khi đó Y Thanh Vũ còn nói Cảnh Dật không được giấu giếm, nói tốt nhất là nên báo cho “bên kia” một tiếng. Nói cách khác, khối ngọc thạch kia là một vật chứng vô cùng quan trọng. Nhưng

hôm nay không biết tại sao lại lòi ra thêm một khối ngọc nữa, nhìn có vẻ như giống hệt khối ngọc trước đó, Kiều Sơ Huân cầm mà cũng không biết nên làm gì...

“Kiều tiểu thư!” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Tiểu Lục, Kiều Sơ Huân lại càng hoảng sợ hơn, vội vội vàng vàng nhét đồ vào tay áo.

“Kiều tiểu thư, công tử bảo ta tới xem một chút xem có cần bưng đồ gì giúp không?” Tiểu Lục vừa đi tới cửa, cười cười gật đầu với Tiểu Đào Nhi rồi nhìn về phía Kiều Sơ Huân, phía sau còn có Tiểu Lô và Tiểu Nghị đi theo.

Kiều Sơ Huân đáp một tiếng, xoay người đi đến bên cạnh lò, chỉ dẫn cho mấy người họ nhấc nồi xuống. Thức ăn bên trong đã xong xuôi, chỉ cần đặt lên một tấm vải lót là có thể bưng đi luôn. Vừa hay bánh gạo cũng đã hấp xong, Tiểu Đào Nhi ngồi bên cạnh gấp bánh mật ra, mấy tên ảnh vệ vui mừng hớn hớn bưng bát đĩa ra ngoài.

Y Thanh Vũ và Sở Hồi tới từ lúc chiều, chơi với Cảnh Dật mấy ván cờ vây rồi thưởng trà, nói chuyện trên trời dưới biển hồi lâu, bây giờ đã đến sảnh phụ, ngồi chờ ăn bữa tối.

Đồ ăn lần lượt được bưng lên, Kiều Sơ Huân hâm nóng lại rượu đồ tô, để Tiểu Văn bưng đi, sau đó đặt mấy chung bánh bí đỏ bột nếp vào mâm, đi ở phía sau cùng.

Chuyện được đường đã được xử lý theo lời Cảnh Dật. Không chỉ có dân chúng bình thường mà ngay cả mấy nhà có mặt mũi cũng tham gia vào, dẫn gia đình trong nhà tới cửa được đường gây loạn. Mạnh trang chủ còn gọi một đám người tới làm tổ ở trà lâu đối diện suốt ba ngày, hề thấy người đi ra khỏi được đường là sẽ đuổi theo mà đánh. Cuối cùng, kẻ trước kia nhờ người tạo áp lực với Y Thanh Vũ thấy có mở cửa được đường cũng chẳng làm ăn được, lại sắp hết năm, ai nấy đều bề bộn công việc, cho nên cũng bỏ mặc việc này.

Mặc dù Y Thanh Vũ vẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng cuối cùng đã khiến đối phương không thể như ý nên cũng không còn bức tức như hồi trước, lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, thấy ai cũng muốn chọc ghẹo vài câu. Hay cho cái tên đáng vẻ thư sinh đạo mạo lại chẳng biết võ này, thể mà làm cho cả đám ảnh vệ ngứa hết cả răng mà chẳng thể động thủ đánh người.

Chén rượu trước mặt mọi người đều đã được rót đầy, mọi người đồng thời nâng chén, Cảnh Dật cũng không nói lời thừa thãi, chỉ chúc mấy câu ý mừng năm mới cát tường, sau đó ra hiệu cho mọi người cạn chén, thoải mái ăn uống náo nhiệt. Cả đám gào lên như sói tru, tiếng hoan hô như sấm động, cầm đũa lên ồ ạt tấn công cơm canh trên bàn.

Bánh bí đỏ bột nếp mềm mịn ngọt ngào, nhân bên trong có mặn có chay, lại mang theo vị ngọt lành của bí đỏ và vị bùi bùi của gạo nếp. Mỗi người gấp một đũa, chẳng mấy chốc mấy chung đựng bí đỏ gạo nếp đã sạch bóng.

Ăn hết mấy món ngọt phải ăn nhân lúc còn nóng, mọi người lại bắt đầu ăn thịt uống rượu, ăn với tốc độ gió cuốn mây trôi nhưng cũng không ngừng chế giễu lẫn nhau, làm dờn lực chú ý của người kia để tranh thủ gấp thêm mấy miếng bỏ vào miệng mình. Cả một đám bình thường ra ngoài oai phong hùng dũng là thế, vậy mà bây giờ thật sự chẳng hơn gì đám trẻ con bảy, tám tuổi, tranh cướp không được còn lớn tiếng tố cáo với Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân.

“Công tử, Tiểu Nê giành cá của ta!” Người nào đó đã bưng cả cái khay về phần mình.

“Chủ tử, người nhìn Tiểu Lục xem, ta đã gấp vào bát rồi mà hắn còn cướp mất!” Người nào đó bưng bát, mặt đầy vẻ âm ức.

“Chủ tử cứu mạng, Tiểu Văn giành mất bát của ta –” Tung ra một cước!

“Kiều tiểu thư, thật sự chỉ có hai con vịt bát bảo thôi sao?” Cẩn đũa vô cùng đáng thương.

“Không ở trong nhà thì đều là khách, Y đại nhân vẫn nên trở về bên kia mà ăn đi, ha ha ha...” Bưng bát lên.

“Thịt lợn hầm trên bàn bên kia cũng hết rồi... Ôi, ngon quá!” Bưng bát vừa đi vừa gấp.

“Canh thừa canh thừa, để ta vét sạch đi!” Tiếp tục bị chê cười.

“Đều là người một nhà cả, khách khí làm gì!” Người nào đó da mặt siêu dày, đổ cả bát cơm của mình vào đĩa đựng thịt lợn hầm.

...

Cảnh Dật nhấp chút rượu, gấp một đĩa đồ ăn bỏ vào trong bát Kiều Sơ Huân: “Mệt sao?”

Kiều Sơ Huân cong khoe môi, nụ cười hơi gượng gạo: “Vâng, có hơi mệt.”

Cảnh Dật nheo mắt nhìn lại nàng, đặt đĩa xuống vươn tay sang. Sao lại có vẻ mệt mỏi thế này, gần sang năm mới rồi, là mệt hay là bị bệnh đây!

Kiều Sơ Huân vẫn còn chưa quen việc hấn động một tí là lại có cử chỉ vô cùng thân thiết như vậy, vội vàng quay đầu né tránh, đôi đĩa chọc vào trong bát cơm: “Không sao đâu, nghỉ ngơi một lát là ổn thôi.”

Cảnh Dật không chạm được tới trán nàng, liền thuận thế vuốt mấy sợi tóc bên thái dương: “Ta đã bảo Cao Linh mua không ít pháo hoa, lát nữa đốt cho nàng xem nhé?”

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gạt đầu, cong khoe môi lên: “Được, tạ ơn công tử.”

Cảnh Dật lại nhú mày, có vẻ không vui. Đến bao giờ thì nha đầu kia mới không khách khí với hấn như thế nữa? Hấn không muốn nghe thấy những lời cảm tạ khách sáo như vậy từ miệng nàng, chỉ cần nàng có thể nhìn vào mắt hấn mà cười một cái, hoặc để mặc cho hấn nắm tay hay khẽ hôn lên mặt, chẳng biết trong lòng hấn vui mừng tới mức nào!

Kiều Sơ Huân vẫn nhớ chuyện Thất Sinh Giáo, khối ngọc thạch trong tay áo dường như nặng cả ngàn cân, nàng luôn cảm thấy cánh tay như trĩu xuống, trong lòng cứ lo lắng không yên. Việc này nhất định phải nói với Cảnh Dật, nhưng không phải là hiện giờ, dù sao cũng phải chờ qua mấy ngày này. Bây giờ đang là năm mới, mọi người đều nên hết sức vui vẻ, nếu như bị việc này làm cho mất hết hứng thú... Kiều Sơ Huân vừa nghĩ đến cảnh Cảnh Dật nhú mày siết chặt khối ngọc thạch kia thì trong lòng đã cảm thấy khó chịu. Trước kia hấn vì chuyện Thất Sinh Giáo mà đã chịu không ít đau khổ, thật sự không nên vì chuyện này mà lại phiền lòng, đến cả một cái lễ mừng năm mới cũng không được yên ổn.

Cảnh Dật ngồi bên cạnh nhìn sườn mặt nàng, mãi không hề động đĩa. Uống cạn hớp rượu cuối cùng trong chén xong, hấn bỗng nhiên vươn tay kéo nàng lại.

Kiều Sơ Huân cũng chẳng có tâm tư nào mà ăn uống, chỉ cầm đĩa khảy khảy mấy hạt cơm, cả hồi lâu mà chẳng ăn miếng nào. Bây giờ đột nhiên bị Cảnh Dật kéo, trong lòng lại đang suy tư nên bị dọa cho hoảng hồn, đĩa trúc trong tay “lạch cạch” rơi xuống mặt bàn. May mà mọi người chung quanh đều đang vui mừng náo nhiệt nên chẳng ai chú ý tới động tĩnh phía bên này, chỉ có Sở Hối, vừa ăn cơm vừa nghe Tiểu Đào Nhi ngồi bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện, ngẩng đầu lên liếc mắt về phía bên này một cái, sau đó lại nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Cảnh Dật kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc là làm sao thế? Có chuyện gì, không được giấu giếm.”

Kiều Sơ Huân cắn môi, liếc mắt nhìn Cảnh Dật rồi lại nhanh chóng quay mặt đi, tay kia siết chặt đường thêu ở mép ống tay áo: “Ta... Công tử cho ta hai ngày.” Chờ qua hai ngày nữa, nàng chắc chắn sẽ nói rõ toàn bộ cho Cảnh Dật.

Cảnh Dật vừa nghe được câu này thì vòng tay lại càng siết chặt hơn, nghiêng người tới kề sát bên tai nàng: “Nói ngay bây giờ.”

Kiều Sơ Huân cảm giác được hấn đang kề sát cạnh nàng nên không dám xoay mặt, chỉ cúi đầu, giọng nói hơi run: “Công tử...”

Cảnh Dật cất giọng uy hiếp lạnh lùng: “Không chịu nói thì ta sẽ hôn.”

Kiều Sơ Huân sợ tới nỗi tránh sang bên cạnh, trở mặt ra nhìn hấn, sao hấn có thể như vậy chứ! Nhìn vào mắt Cảnh Dật rồi nàng mới nhìn rõ ý cười trong mắt hấn, còn cả hàng mày khê nhướng lên và khoe môi cong cong. Rõ ràng vừa rồi hấn cố ý dọa nàng.

Ý cười bên môi Cảnh Dật càng sâu hơn, hắt siết tay nàng, nói: “Ăn cơm đi đã, đến lúc ngắm pháo hoa xong thì nói cho ta biết.”

Kiều Sơ Huân khẳng khái nghĩ muốn đợi thêm mấy hôm nữa, bị Cảnh Dật kiên quyết đòi đêm nay phải nghe luôn nên vội vàng lắc đầu như trống bỏi: “Đêm nay không được.”

Không biết tại sao trong phòng bỗng nhiên yên lặng, câu nói vô cùng nhẹ nhàng “Đêm nay không được” của Kiều Sơ Huân bỗng dưng trở nên hết sức rõ ràng trong trẻo. Mọi người im lặng một hồi, ngay sau đó liền gõ chén rượu hoan hô ầm ĩ, Y Thanh Vũ bưng chén rượu lão đảo đi tới trước bàn, chỉ vào Cảnh Dật, cười nói: “Tiểu Hầu gia... Ngài quá nóng lòng rồi! Tam môi lục sỉnh còn chưa có, một mỹ nhân như Kiều tiểu thư không thể chịu bạc đãi như thế được...”

Kiều Sơ Huân lúc này ngượng đỏ bừng mặt, giãy giụa đòi Cảnh Dật buông tay ra. Điều tại hắn, nếu không phải do hấn ép nàng nói cho hấn biết thì nàng đã chẳng nói ra một câu khiến người ta suy nghĩ xa xôi như vậy. Giờ thì hay rồi, mọi người vốn đã đối xử với nàng như nửa chủ tử, sau chuyện này, về sau chưa biết bọn họ sẽ như thế nào nữa!

Cảnh Dật lạnh lùng trừng mắt lườm Y Thanh Vũ, nào ngờ tiểu tử kia vẫn thản nhiên cười hì hì, chẳng hề có chút giác ngộ nào là mình đã nói sai. Cảnh Dật liếc Cao Linh, hơi hắt cằm, ý bảo hấn mau kéo người đi, tiện thể thu dọn một gian phòng khách, rõ ràng người này uống say rồi.

Cao Linh đứng dậy đỡ người đến một cái bàn khác, tiện thể liên tục nháy mắt với đám người còn lại, còn ngồi ngây ra đó làm gì, Kiều tiểu thư mà khóc thì các người chờ đấy xem có được yên không!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau một cái, “ơ” một tiếng, lại nhanh chóng khôi phục cảnh tượng tranh giành cướp đoạt nhốn nháo ầm ĩ như trước đó...

Đến giờ tỵ, Cảnh Dật kéo Kiều Sơ Huân đứng ở cửa, ở đằng xa, một đám ảnh vệ kẻ đứng người ngồi, bận rộn chuẩn bị pháo. Đến khi mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong xuôi, tất cả mọi người đứng sang một bên, chỉ còn Cao Linh đứng lại phụ trách châm lửa.

Cao Linh cầm một cây gậy trúc dài mảnh, vung cánh tay lên, châm lửa cả một vòng tròn, sau đó dùng khinh công nhanh chóng rút lui. “Đoàng” một tiếng, một chùm ánh sáng đỏ thắm vụt bay lên, từ từ nở rộ, tiếp đó là màu xanh lam, xanh biếc, vàng nhạt, hồng phấn, đủ thứ màu sắc với đủ hình đủ dạng tỏa sáng rực rỡ giữa nền trời.

Hết đợt đầu tiên, Cao Linh lại đi lên châm lửa đợt thứ hai, giữa không trung không ngừng nở rộ những đóa hoa đẹp lộng lẫy, y hệt như những viên kẹo đầy sắc màu được ném thử thuở còn bé, mỗi viên kẹo đều có thể mang lại những cái chớp mắt kinh ngạc và những nụ cười đầy mừng rỡ. Tất cả mọi người đều ngửa cổ lên nhìn, những sắc màu rực rỡ in bóng lên gương mặt, lúc sáng lúc tối, phẳng phất như cảnh trong mơ.

Tới lúc pháo hoa đã đốt gần hết, Cảnh Dật liền kéo người đi vào trong nhà. Từ suối nước nóng có một ô cửa nhỏ thông ra bên ngoài, kéo tấm màn xuống, cả bầu trời đen kịt đều bị ngăn lại bên ngoài. Nương theo ánh đèn từ trong phòng hắt ra, có thể nhìn thấy rõ mặt nước xanh trong, lớp sương trắng dày đặc, cùng với hai gò má bị hơi nóng hun cho hồng hồng ở trước mặt.

Bên cạnh suối trải một lớp thảm dày màu tím, chạm vào có cảm giác vừa mềm mại vừa ấm áp. Cảnh Dật châm đèn ở hai bên, bầu không gian vây quanh hai người bỗng dưng sáng hơn rất nhiều. Kéo Kiều Sơ Huân ngồi xuống bên cạnh, Cảnh Dật cười hỏi: “Có ấm không?”

Kiều Sơ Huân gật đầu, có lẽ là do ở cạnh suối nước nóng nên có cảm giác vô cùng ấm áp, không khí cũng ẩm ướt hơn, cảm giác cực kỳ thoải mái nhẹ nhõm. Nàng vén vạt váy ngồi dịch ra phía sau, sợ xiêm y của mình bị dính vào nước suối, đây là chỗ bình thường Cảnh Dật vẫn tắm, nếu như làm bẩn nước dưới đó sẽ không tốt.

Cảnh Dật lại chẳng hề để ý, ôm nàng tới gần hơn một chút, tự tay cởi giày của nàng ra. Kiều Sơ Huân lại càng hoảng sợ hơn, bàn chân bị người khác nắm trong tay nên cũng không thể đá lung tung, chỉ có thể giơ tay lên đẩy vai Cảnh Dật: “Công tử!”

Cảnh Dật vẫn chẳng nhúc nhích, rất chú ý sức lực trên tay, chẳng mấy chốc đã cởi cả tất, vén váy nàng lên một chút, đỡ bàn chân nhỏ nhắn của Kiều Sơ Huân đặt vào trong nước, sau đó lại đi cởi giày bên chân còn

lại.

Đầu ngón chân chạm vào dòng nước suối ấm áp, Kiều Sơ Huân ban đầu vội co chân lại, sau đó chống tay ngửa người ra sau muốn trốn: “Công tử đừng... Sẽ làm bẩn nước.”

Lúc này Cảnh Dật đã lột tất bên chân kia, nắm mắt cá chân của nàng đặt xuống nước suối: “Không đau. Dòng suối này chảy liên tục, hơn nữa chân của nàng cũng không bẩn.” Bàn chân trắng nõn, móng chân hồng hồng như vỏ sò, chỉ nhìn thôi đã muốn hôn một cái.

Kiều Sơ Huân nắm vạt váy, khuôn mặt đã đỏ bừng lên: “Công tử...”

Cảnh Dật ấn chân của nàng xuống ngâm trong nước một lát, hơi nghiêng người về phía trước, cầm đầu ngón chân thon nhỏ như búp măng: “Có đau không?” Bận rộn làm cơm cho mọi người từ trưa cho tới tận lúc ăn, chắc hẳn là chân rất mỏi!

Lúc này Kiều Sơ Huân mới hiểu ra dụng ý của Cảnh Dật, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Tạ ơn công tử...”

Cảnh Dật lại nắm chân nàng, ấn xuống gan bàn chân một cái, nhẹ nhàng xoa bóp một hồi mới buông ra, dùng nước sạch để rửa tay rồi lau khô bằng khăn, sau đó mới ngồi trở lại bên cạnh Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân khẽ cắn môi dưới, ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, không hề dám động đậy. Cảnh Dật xoa bóp dùng sức rất phù hợp, mặc dù trong lòng hết sức thẹn thùng nhưng quả thật rất thoải mái, cả hai bàn chân đều dễ chịu hơn rất nhiều. Nàng đỏ mặt cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Làm phiền công tử.”

Cảnh Dật bị nàng trái một câu cảm ơn phải một lời cảm tạ làm cho buồn bực, tiến tới hôn khẽ lên má nàng một cái, nói: “Nếu thật sự muốn cảm ơn thì ta thích thế này hơn.”

Mặt Kiều Sơ Huân lại càng đỏ hơn, ngay cả hai bên vành tai cũng đỏ ửng. Nàng quay đầu sang liếc Cảnh Dật một cái, thấy hắn đang lạnh lùng nhìn về phía trước, nàng lấy hết dũng khí, khép mắt lại chậm rãi tiến lên phía trước, khẽ mổ một cái rồi vội vàng rút về. Đầu cúi gằm như thể sắp chạm tới ngực, mắt cũng hơi ướm, còn chẳng dám liếc mắt nhìn người bên cạnh nữa.

Cảnh Dật sững sốt, mãi một lúc lâu sau mà vẫn chưa hoàn hồn. Đến lúc nhận ra thì thấy Kiều Sơ Huân chẳng biết đã lồng giày vào chân từ lúc nào, nàng cúi đầu đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Khuya lắm rồi, công tử ngủ ngon.” Nói xong, còn chẳng đợi Cảnh Dật mở miệng đã chạy một mạch ra ngoài.

* “Tam môi lục sính” (còn gọi là tam thư lục sính) chỉ các lễ lạt mà bên nhà trai cần phải chuẩn bị cho bên nhà gái theo nghi thức cưới xin truyền thống của Trung Quốc. “Tam thư” chỉ các thư từ nhà trai giao cho nhà gái trong quá trình qua lại, bao gồm: sính thư (sau khi nhà gái thuận ý, nhà trai viết thư ngõ ý muốn cầu hôn và sang nhà bàn tính việc lễ lạt), lễ thư (sau lễ dạm ngõ, nhà trai viết thư hỏi bát tự của cô gái), nghênh thư (sau lễ nạp tài, nhà trai viết thư dự kiến ngày, giờ rước dâu). “Lục lễ” chỉ các lễ mà nhà trai phải hoàn thành sau khi nhà gái đã thuận ý kết thông gia, bao gồm: nạp lễ (nạp thái, dạm ngõ - nhà trai mượn bà mối tới nhà gái cầu hôn, kèm sính thư), vấn danh (nhà trai mượn bà mối tới nhà gái kèm lễ thư, bên trong có viết tính danh và bát tự của chàng trai, nếu nhà gái có ý kết thân thì sẽ viết tính danh và bát tự của cô gái), nạp cát (nếu như bát tự của hai bên không tương khắc thì làm lễ cáo tổ tiên rằng đôi trai gái có thể kết thân được), nạp tỳ (nạp tài, nạp trưng - ngoài các lễ vật như trà, bánh, rượu, nữ trang cho cô dâu thì còn có trầu cau và kèm theo một số tiền, tương đương với lễ hỏi), thỉnh kỳ (nhà trai xin nhà gái ngày giờ làm lễ rước dâu, lễ vật trà, rượu, bánh kèm với nghênh thư), thân nghinh (vu quy, rước dâu - nhà trai tới nhà gái để đón cô dâu).

31. Chương 31: Tết Nguyên Tiêu

Mấy hôm trước, Kiều Sơ Huân tìm một cơ hội, nói chuyện khối ngọc màu đỏ tía kia cho Cảnh Dật nghe, cũng giải thích rõ ngọn ngành. Nàng còn tưởng rằng sẽ bị quở trách vì giấu giếm sự thật mãi không chịu nói, nào ngờ Cảnh Dật không nói gì, chỉ nhận lấy khối ngọc rồi lại nói sang chuyện khác, cứ như thể không hề để tâm đến chuyện này.

Thoáng cái đã tới mười lăm tháng giêng. Hôm đó, ăn xong bữa tối, Kiều Sơ Huân liền nấu một nồi bánh trôi lớn, không chỉ làm thêm mấy loại nhân mà còn cho thêm một ít tương hoa quế và rượu nếp trong lúc luộc bánh. Lúc ăn bánh có thể nếm ra vị hoa quế giòn ngọt, vị rượu nếp nồng nồng, ăn vào ấm người, cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Vừa ăn xong bánh trôi đã chẳng thấy bóng dáng Tiểu Đào Nhi đâu nữa, Kiều Sơ Huân chợt nhớ ra cả tối hôm trước tiểu nha đầu kia đều vùi đầu trong chăn, bận rộn tới gần nửa đêm, cũng không biết là đang làm cái gì, nhưng tám phần là không tránh khỏi có liên qua tới Sở Hối, cho nên nàng cũng để mặc.

Cảnh Dật thì kéo Kiều Sơ Huân ra ngoài, nói là đêm nay trên đường ở thành nam có bán mấy món ăn đặc sắc, đều là những món bình thường không có, lại còn có thể tiện thể đi dạo ngắm hoa đăng, để lại một đám ảnh vệ cô đơn lẻ loi ở nhà giữ nhà.

Hai người đi không nhanh, chậm rãi rảo bước về phía thành nam. Chỉ là mới đi được một đoạn ngắn thì trời đột nhiên nổi tuyết, cả ngày hôm nay trời quang đãng sáng sủa, chẳng ai ngờ là sẽ có tuyết, nhiều người đi đường vừa chạy vừa than phiền, có người quay về nhà lấy ô. Bởi vì vẫn đang là tháng giêng nên rất nhiều hàng quán còn chưa mở cửa, thế nên cũng rất khó tìm chỗ bán ô.

Cảnh Dật dùng áo choàng giúp Kiều Sơ Huân chặn lại hoa tuyết, ôm nàng bước vội vào một tiệm vải, bảo ông chủ lấy mấy cái áo choàng nữ ra xem, còn đặc biệt dặn dò muốn loại có mũ.

Ông chủ tiệm đang bưng bát bánh trôi ăn ngon lành, định ăn xong sẽ đóng cửa đi xem hoa đăng, không ngờ rằng giờ này còn có khách tới mua hàng, vui mừng đáp lời, chỉ chốc lát sau đã ôm mấy kiểu áo choàng màu sắc khác nhau đi ra.

Vừa lúc Kiều Sơ Huân đang mặc một bộ xiêm y đỏ tươi, cũng không tiện mặc thêm đồ quá sắc sỡ, Cảnh Dật lấy một cái áo màu trắng sữa có viền lông thỏ, vươn tay mở rộng áo ra choàng lên người nàng, cột sợi dây mảnh ở cổ áo rồi đội mũ lên, cuối cùng còn giúp nàng gỡ sợi tóc bị rơi bên má, móc bạc bên hông ra đưa cho ông chủ.

Lại bước ra đường, Kiều Sơ Huân một tay đỡ mép mũ, ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Tạ ơn công tử.”

Cảnh Dật đột nhiên lộ ra nụ cười có phần xấu xa, nói: “Không phải ta đã dạy rồi sao, phải tạ ơn thế nào?”

Kiều Sơ Huân lúc đầu hơi ngẩn người, đến lúc hiểu ra thì vội vàng quay mặt nhìn sang phía khác, mặt hơi nóng lên, nhẹ giọng trách móc: “Công tử cứ bắt nạt người khác mãi.”

Cảnh Dật đứng yên tại chỗ, giúp nàng sửa lại mũ, kéo bàn tay nhỏ bé xuống nắm trong tay mình: “Rất đẹp. Đùng có đồ nữa, công tử đây.”

Kiều Sơ Huân đột nhiên được hắn khen ngợi như vậy thì trong lòng ngọt ngào, nhếch khóe môi lên, ngoan ngoãn đi bên cạnh hắn.

Đi được một đoạn, Kiều Sơ Huân kéo tay Cảnh Dật, cong môi hỏi: “Công tử có muốn ăn kẹo hồ lô không?”

Cảnh Dật bị lấy lòng bởi động tác chủ động kéo tay của nàng, khẽ cười nói: “Được.”

Mua hai xâu kẹo hồ lô đỏ tươi sáng bóng, may mà trời đổ tuyết nhưng không nổi gió, hai người chậm rãi vừa đi bộ vừa ăn kẹo hồ lô. Cảnh Dật ăn xong trước, vì vị chua của quả sơn tra mà nhúu mảy, mua hai bát nước trà xanh nóng hổi để súc miệng, lại nghiêng người đưa cho Kiều Sơ Huân một bát.

Thấy bên môi nàng dính chút nước đường màu đỏ, Cảnh Dật cong môi lên, vươn ngón tay mơn trớn giọt nước đường dính dính, đưa lên môi mình liếm liếm. Ánh mắt đen thẳm và nụ cười bên khóe môi hẳn khiến Kiều Sơ Huân thẹn đỏ mặt, vội vàng rũ mắt xuống uống trà, nào ngờ bị nước trà nóng làm cho sặc, ho khan liên tục.

Cảnh Dật vỗ nhẹ lên lưng nàng, giọng nói cố tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Sao lại bắt cắn như thế, uống chậm một chút.”

Kiều Sơ Huân che miệng trùm mắt nhìn hẩn, người này đúng là chẳng có lòng tốt gì!

Cảnh Dật lấy xâu kẹo hồ lô đang ăn dở, nói: “Trời lạnh, ăn nhiều sẽ dễ bị ho.” Lại đỡ tay nàng, bưng bát trà lên: “Uống thêm ngụm nữa, uống xong chúng ta lại đi tiếp.”

Đại nương ngồi ở hàng trà bên cạnh cười tủm tỉm nhìn hai người, tình cảm của đôi vợ chồng son này thật là tốt!

Hai người giẫm lên lớp tuyết mỏng, vừa tới một ngã ba thì Cảnh Dật đột nhiên dừng bước, hai hàng mày nhúu chặt lại. Hẩn kéo Kiều Sơ Huân chạy như bay tới trước cửa một quán ăn: “Chờ ta ở đây, đừng đi lung tung.” Nói xong thì lập tức chạy về hướng khác, dáng vẻ giống như đang đuổi theo người nào đó.

Kiều Sơ Huân đứng trước cửa quán ăn, vào không được mà ra cũng không xong. Trên người nàng không mang theo hầu bao, cũng không tiện đi vào trong cửa hàng của người ta uống trà. Nhưng nếu nàng đi đến chỗ khác, bên ngoài đang có tuyết rơi thì chưa nói, lỡ như Cảnh Dật về không tìm thấy nàng thì làm sao đây... Đang lưỡng lự thì chợt nghe ở phía sau có tiếng hỏi han ân cần của chủ quán: “Cô nương có mấy người? Quán ta vừa mới nấu xong một nồi bánh trôi có vị mới, có muốn nếm thử một bát không?”

Kiều Sơ Huân xoay người gật đầu chào hỏi với chủ quán: “Ông chủ, thật ngại quá, ta đã hẹn với một vị bằng hữu sẽ đứng đây đợi hẩn. Ngài xem, bên ngoài tuyết đang rơi, có thể để ta đứng ở đây...” Kiều Sơ Huân lộ ra một nụ cười áy náy: “Sẽ không cản trở khách vào cửa hàng, có được không?”

Chủ quán là một nam tử trung niên, thấy trang phục trên người Kiều Sơ Huân không giống kẻ xuất thân bần hàn, lại nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, cũng có chút không đành lòng, gật đầu đồng ý: “Được rồi, nếu như cô nương chờ một thì có thể vào trong quán ăn chút gì đó rồi từ từ chờ tiếp.”

Kiều Sơ Huân vội vàng khom người, nhẹ giọng nói tạ ơn. Ông chủ quán kia cũng không nói gì thêm, quay vào bên trong.

Đứng khoảng chừng hơn một khắc, chân bắt đầu lạnh tới mức mất cảm giác. Nàng cũng không mang theo lò sưởi tay ra ngoài... Kiều Sơ Huân vươn tay lên miệng thổi hơi, lại nhìn về phía Cảnh Dật rồi đi, trong

lòng vẫn có cảm giác bất an, hắn chưa suy nghĩ kĩ càng đã đuổi theo như vậy, lại chẳng có ảnh vệ nào bên người, chắc sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ!...

Đang nghĩ ngợi miên man thì chợt cảm thấy phía trước có một bóng người chắn lại. Kiều Sơ Huân nhũn mày ngẩng đầu lên, đột nhiên tròn to mắt: “Kiều...”

Người nọ mặc một bộ đồ đen toàn thân, khoác một chiếc áo choàng xanh thẫm, đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, khuôn mặt trắng nõn nhợt nhạt như đang mắc bệnh, giữa hai hàng mày lộ vẻ u sầu nhưng vẫn khê mỉm cười: “Sơ Huân, cuối cùng cũng tìm được nàng rồi.”

Kiều Sơ Huân lùi lại một bước, trùng hợp phía sau lại là ngưỡng cửa, người nàng ngã ngửa về phía sau, trên mặt khó mà che giấu được vẻ hoảng sợ. Người nọ nín thở cánh tay Kiều Sơ Huân lại, kéo nàng tới trước mặt mình, trên môi chứa ý cười nhưng không hiểu sao lại khiến người ta có cảm giác rất lạnh lùng: “Đã lớn thế này rồi, sao lại vẫn cứ bất cẩn thế chứ!”

Kiều Sơ Huân vùng tay lên giấy giữa, giọng nói loáng thoáng vẻ run rẩy: “Người buông tay ra! Buông ra...”

Người nọ trở tay vặn một cái, ép hai cánh tay Kiều Sơ Huân ra sau người, ép nàng dính sát lấy người mình, cúi đầu kề sát gò má đã cóng tới mức xanh xao của nàng: “Sao mà vừa thấy ta đã thành ra thế này rồi, không phải trước kia chạy nhanh lắm sao? Hử? Cho rằng lên kiệu của Tiểu Hầu gia rồi thì ta không đuổi theo nàng được nữa sao? Chạy tới Giang Nam rồi thì ta sẽ không tìm ra nàng được nữa sao?”

Nam tử vừa nói chuyện vừa kề lại sát hơn, chữ cuối cùng được phun ra, môi hắn đã dán lên mặt Kiều Sơ Huân, những nụ hôn nồng nàn liên tục rơi xuống, sau đó lại lui ra một chút, nhìn nàng: “Nha đầu ngọc, việc gì phải chạy chứ? Tại sao lại phải trốn vào kiệu của nam tử khác chứ? Chỉ cần nàng chờ thêm một khắc nữa, kiên trì thêm một khắc nữa thôi...”

Kiều Sơ Huân cảm thấy trên vai truyền đến một cơn đau đến tê dại, hai mắt không khỏi lóe lên ánh nước, thế nhưng vẫn cố trốn mắt trừng nam tử kia: “Chuyện mà ta không hối hận nhất đời này chính là chạy từ Kiều phủ tới cửa thành. Còn cho ta một cơ hội nữa thì ta sẽ còn chạy, cho ta gặp hắn nữa thì ta sẽ còn trèo lên kiệu hắn! Người buông ra!”

Nam tử kia dường như bị câu nào đó chọc giận, tay càng ra sức bẻ, ghì lấy trán nàng, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nha đầu người cứ nhất quyết phải chọc ta tức giận sao!”

Kiều Sơ Huân hất mặt đi, dùng hết sức lực kêu to về phía con phố bên cạnh: “Cứu mạng! Cứu ta, ta không biết người này, cứu mạng!”

Trên đường vốn đã có mấy người chú ý tới động tĩnh của hai người, bây giờ nghe thấy cô nương ở đó cao giọng kêu cứu thì không khỏi bước lên trước xem xét. Có nam tử lớn gan đã lên tiếng ngăn lại: “Vị công tử này, giữa ban ngày ban mặt sao có thể ép buộc một cô nương chưa chồng...”

Nam tử hơi buông lực ghì trên tay, lại ôm trọn cả thắt lưng Kiều Sơ Huân, trên mặt lộ nụ cười bất đắc

dĩ: “Các vị đừng nghe tiểu nương tử nói bậy, chẳng là hôm nay bận rộn làm ăn, không thể đi ăn cùng nàng nên nàng mới nổi cáu với ta thôi.”

“Không phải! Ta không biết hần!” Kiều Sơ Huân giãy giụa muốn tránh thoát, đôi mắt đỏ lợm: “Các vị giúp ta một tay, ta không biết người này. Ta là người của Cảnh phủ ở thành bắc... A!”

Đại huyệt trên gáy truyền đến cảm giác đau nhức, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, cả người ngã vào trong lòng nam tử kia. Người vây xem xung quanh không ít nhưng không ai nhìn thấy động tác trên tay nam tử kia, chỉ thấy nữ tử đột nhiên ngất xỉu, mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng lại không nhìn ra được điểm quái lạ trong đó, chỉ biết ngẩn ra nhìn nam tử kia ôm người nàng lên, nhẹ nhàng giải thích với mọi người mấy câu, sau đó nghênh ngang ôm người rời đi.

Nam tử ôm người đi vào một cái hẻm nhỏ, khom lưng chui vào một chiếc xe ngựa, thấp giọng ra lệnh cho người bên ngoài đánh xe. Bốn phía xung quanh chiếc xe ngựa đều che rèm đen kín mít, ngay cả đồ trang trí trên nóc xe cũng là màu đen thui, không thể nhìn ra được bên trong có treo thứ gì, chỉ nghe tiếng vang thanh thúy do bánh xe va chạm với mặt đường, nếu vừa nghe qua sẽ khiến người ta cảm thấy sợ tới mức nổi da gà. Xe ngựa đi rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã biến mất giữa bóng đêm mờ mịt, chỉ để lại hai hàng bánh xe trên nền tuyết.

...

Cảnh Dật trở lại cửa quán ăn, nhìn khắp bốn phía đều không thấy người đâu. Vào bên trong quán, lật tung toàn bộ tầng hai lên nhưng cũng không hề thấy người, vẻ mặt lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, lại nghe chủ quán nói có một vị cô nương mặc áo choàng trắng nói là muốn chờ bằng hữu, trong lòng lại càng lạnh lẽo hơn.

Đi tới đi lui cả con đường ba lần, trong lòng cũng biết rõ nếu không phải đã xảy ra chuyện gì thì chắc chắn nàng sẽ không chạy lung tung. Trái tim hần treo lơ lửng giữa không trung, đập thình thịch, lồng ngực quặn đau, càng lúc càng thất lại. Từ thuở chào đời tới nay đây là lần đầu tiên Cảnh Dật cảm thấy lo sợ như vậy.

Cảm giác lo sợ bất an và hoảng hốt càng lúc càng rõ ràng, thậm chí hần đã quên mất biện pháp hữu hiệu nhất đáng lẽ là đến nha môn và gọi người trong nhà tới hỗ trợ. Nhưng mà trong lòng cứ có một giọng nói, không muốn thừa nhận rằng hần đã làm lạc mất nàng!

Bởi vì truy đuổi cái người rất có thể là giáo chủ của Thất Sinh Giáo kia, hần đã bỏ lại nàng một mình giữa đường cái, và kết quả là bây giờ không còn thấy người nữa. Sắc mặt Cảnh Dật càng lúc càng trở nên tái nhợt, trái tim như bị vò thành một nắm, trong lòng lại càng bất an, trực giác cảm thấy chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan tới vụ án mà hần vẫn đang điều tra.

Vọt tới nha môn với tốc độ nhanh nhất, leo tường vào xách Y Thanh Vũ ra khỏi phòng, phái thuộc hạ tới nhà mình gọi người, ra thời hạn trong vòng nửa chén trà mọi người đều phải có mặt ở nha môn, sau đó lại nhảy lên lưng ngựa đuổi về phía cửa thành.

Cũng may cửa thành đã đóng từ nửa canh giờ trước, theo lời kể của ông chủ quán ăn thì khi đó Kiều Sơ

Huân vẫn còn đứng ở cửa quán. Cảnh Dật cắn răng thấp giọng nguyên rủa, nha đầu này sao lại thật thà nghe lời như vậy chứ! Bảo nàng đứng ở cửa đợi, sao nàng cũng không biết đi vào bên trong mà ngồi, bên ngoài trời lạnh như vậy, tuyết lại đang rơi, cứ đứng cho cóng người cả hồi lâu như vậy, giờ lại còn không biết là đã bị ai bắt đi...

Đến trước cửa thành, Cảnh Dật phi thân lên trên cổng thành, móc lệnh bài điều động quân thủ thành, mọi người đều phải lập tức tham gia tìm người. Miêu tả tỉ mỉ tướng mạo và cách ăn mặc của Kiều Sơ Huân xong, hần thấp giọng dặn dò hai gã tướng lĩnh mấy câu, sau đó phóng ngựa quay lại nha môn.

32. Chương 32: Ôn Nghĩa Một Bữa Cơm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên bả vai truyền đến cảm giác đau rát, trên môi dường như có thứ gì đó ướt át lướt qua... Trong đầu thoáng qua những cảnh tượng vẫn thỉnh thoảng xuất hiện:

Một tiểu cô nương với hai búi tóc tết đuôi sam bưng một bát bánh trứng chưng nóng hổi cho một tên ăn xin mặt mũi lem luốc; thiếu niên mười mấy tuổi sắc mặt tái nhợt lên trèo tường, tặng cho nữ hài mấy lá phong để kẹp sách; hai người một trước một sau lên lút chạy ra khỏi nhà, vừa mới ra tới cửa chính đã bị hạ nhân phát hiện ra báo cho lão gia, nữ hài bị giam lỏng cấm túc trong phòng, thiếu niên cắn răng chịu đòn giữa trời tuyết; vài năm sau, nam tử kia đứng ở trước cửa, cao ngạo thể bản thân chắc chắn sẽ rời khỏi Kiều gia tự mình lập nghiệp, người có tài tuyệt đối sẽ không cam lòng cúi đầu làm việc cho kẻ ngu dốt; mấy tháng trước, hần dẫn theo gia đình truy đuổi nữ tử mặc hi phục đỏ thắm, đứng bên ngoài kiệu lạnh giọng đòi mang người về để làm thiếp cho một kẻ chưa từng gặp mặt...

Cảm giác ẩm ướt trên môi càng lúc càng rõ ràng, trên người dường như có vật nặng gì đó đè lên, Kiều Sơ Huân giật giạt mí mắt, vừa mở mắt ra đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho hoảng sợ đến mức kêu lên thành tiếng. Quay mặt tránh đi nụ hôn cả người kia, nhất thời mặt mũi choáng váng, cánh tay yếu ớt giơ lên rồi lại nặng nề rũ xuống. Nàng nhắm mắt, giọng nói run run thốt ra từ kẽ răng: “Người... cho ta uống cái gì?”

Nam tử kia dán môi lên gò má lạnh lẽo của nàng, hít một hơi sâu, giọng nói hơi khàn: “Không phải nàng đã biết rồi sao? Lần đầu tiên luyện thuốc này, đoá mạn đà la màu trắng kia chẳng phải do chính tay nàng hái cho ta sao... Không còn nhớ sao?”

Đôi mắt nhắm chặt của Kiều Sơ Huân thấm ra một giọt nước mắt, bầm lấy hàng mi đang run rẩy: “Mạn đà la có độc, cũng là thuốc tốt để trị bệnh cứu người, người lại... lấy nó để hại người... Nếu sớm biết người sẽ trở thành như bây giờ...”

Nam tử kia vươn một tay kéo cả người Kiều Sơ Huân lên, ghì lấy trán nàng, hỏi: “Nếu sớm biết ta sẽ trở thành như bây giờ, nàng muốn thế nào? Hỏi hận vì đã cứu ta sao?”

Kiều Sơ Huân cắn chặt môi không nói, mắt cũng nhắm chặt lại, như thể kẻ vô tri vô giác để mặc hần lắc trái lắc phải. Cả người nàng yếu ớt mất sức, cho dù có muốn chạy thì cũng phải chờ cho thuốc hết tác dụng, trong miệng vẫn đầy vị đắng chát, chứng tỏ nàng vừa mới bị hần cho uống thuốc chưa lâu, theo thói quen chế được trước kia của hần thì ít nhất cũng phải sáu canh giờ nữa được hiệu mới kết thúc.

Nam tử biết nàng không muốn để ý tới mình, nhú mày lại một cái, há miệng cắn lên hai cánh môi đã mất đi huyết sắc. Kiều Sơ Huân kêu lên một tiếng đau đớn, giọt nước mắt tràn qua khóe mi, hàm răng ra sức cắn chặt, cố gắng để mình không hét lên vì sợ hãi.

Nam tử kia lại hiểu lầm dự tính của Kiều Sơ Huân, cho rằng nàng đã biết rõ tình huống này nên mới khóa môi lại từ chối, suy đoán đã nảy sinh trong lòng trước đó được xác nhận, lửa giận cùng với tình cảm điên cuồng vẫn cố nén trong lòng rốt cuộc đã tìm được lối ra. Một tay bóp lấy cằm nàng, bốn ngón tay giữ lấy

một nửa khuôn mặt, tay còn lại kẹp lấy người nàng kéo lại, cắn lên cánh môi đã bật máu, đầu lưỡi ra sức xông vào phía trong.

Thế nhưng mặc dù đã mệt đến rã rời nhưng Kiều Sơ Huân vẫn ra sức cắn chặt hai hàm răng, cho dù hẳn có cắn có liếm thế nào nàng cũng không chịu hé miệng. Lửa giận trong lòng nam tử càng tăng lên, dứt khoát đánh chiếm đôi môi mềm mại đã khát vọng nhiều năm, hôn một mạch từ miệng xuống cằm, vừa hôn vừa gặm cắn cắn cổ trắng nõn, tay cũng di chuyển ra phía trước, nắm lấy nơi mềm mại kia mà xoa nắn.

Kiều Sơ Huân vẫn nín hơi bế khí, răng chuyển thành cắn chặt đầu lưỡi mình, mùi máu tanh dần lan khắp khoang miệng, từ cổ họng xông lên vị ngai ngái khó chịu. Người nọ ra sức tàn sát bữa bãi trên người nàng khiến nàng có cảm giác buồn nôn, cảnh tượng trước mắt biến thành màu đen, sau đó nàng ngất đi.

Nam tử đã cởi lớp xiêm y bên ngoài, vươn tay vào trong tìm kiếm, đột nhiên cảm thấy người trong lòng có gì đó bất thường, vội ngược mắt lên, trong lòng hốt hoảng, vươn ngón tay lên đặt trước chóp mũi nàng. Tất cả khát vọng bị quét sạch trong chớp mắt, hẳn chỉ có thể đặt nàng nằm xuống giường, khép lại vạt váy, lấy chăn đắp lên rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

...

Bên kia, tất cả nha sai ở nha môn và quân thủ thành đều được điều động, cùng với tất cả ảnh vệ dưới tay Cảnh Dật, ba ngày ba đêm lật tung toàn bộ thành Việt Châu nhưng không hề phát hiện ra chút dấu vết nào.

Tất cả các con phố chủ chốt khắp đông tây nam bắc thành đều dán tranh vẽ Kiều Sơ Huân, cùng với tranh vẽ nam tử kia dựa trên lời kể của dân chúng vây xem ở ngoài cửa quán ăn hôm đó, còn treo thưởng một số tiền lớn cho bất kỳ ai có tin tức về nam tử xa lạ kia. Cho dù chỉ mới nhìn thấy mặt một lần hay từng chứng kiến hẳn đã từng ăn cơm, uống trà ở nơi nào đó, Cảnh Dật cũng đều thưởng tiền. Nhưng kể cả như thế thì ngoài mấy kẻ cung cấp vài ba tin tức thật giả lẫn lộn để lừa gạt tiền ra thì cũng chẳng hề thu được chút tin tức nào về người kia.

Đến chạng vạng ngày thứ ba, Cảnh Dật tìm đến bản ghi chép trong khoảng nửa tháng nay của binh sĩ thủ thành, cẩn thận kiểm tra tất cả các thương nhân vào thành có khả năng liên quan. Khuôn mặt lạnh lùng, vẻ mặt u ám như quỷ dữ, đôi mắt hằn tở máu, trọn ba ngày qua, tất cả đội quân thủ thành lẫn thuộc hạ dưới tay đều tránh hẳn như tránh tà, có chuyện gì cũng chỉ đi tìm Y Thanh Vũ, xúi hấn đưa cơm rồi thuận tiện báo cáo tình hình cho Tiểu Hầu gia biết.

Bởi vì vẫn còn trong tháng giêng nên bản ghi chép người ra vào thành cũng không nhiều, xem đi xem lại ba lần, Cảnh Dật gấp quyển sổ ghi chép lại, xoa xoa mi tâm. Nhớ tới người nào đó đã từng cầm lấy tay mình, lòng bàn tay mềm mại, giọng nói ngọt ngào ấm áp, nhẹ nhàng bảo hẳn xoa bóp huyết đạo ở nơi nào thì có thể bớt mệt mỏi, khuôn mặt vốn đã u ám lại càng trở nên tối tăm hơn.

Vừa ngược mắt lên thì thấy Y Thanh Vũ đã đứng ở bên cạnh từ lúc nào, nâng chén trà lên, đưa tới trước mặt hẳn bằng hai tay, cười xòa: “Uống chút nước cho nhuận họng.”

Cảnh Dật nhận lấy chén trà, chỉ ném một chút rồi để sang một bên, mở quyển sổ ra định nhìn lại lần nữa, sau đó sẽ thăm dò một vòng quanh quán ăn kia rồi cân nhắc dự định tiếp theo. Y Thanh Vũ ở bên cạnh “ai” một tiếng, giọng nói có phần nóng nảy: “Ta nói này Tiểu Hầu gia, ngài cũng nên ăn chút gì đi chứ! Đùng có chưa tìm được Kiều tiểu thư về thì ngài đã hôn mê, chuyện này mà truyền ra ngoài thì mất mặt cỡ nào kia chứ, có phải không? Nào, cái khác ăn không vào thì ăn chén tổ yến này đi, ta đã cố ý dặn dò đầu bếp làm thanh đạm một chút, mấy ngày nay mọi người ai cũng nóng trong người cả...”

Cảnh Dật nghe được hai chữ “tổ yến” thì lật quyển sổ một cái, còn chưa liếc mắt nhìn đã quăng ra một câu lạnh lùng: “Bưng đi.”

Y Thanh Vũ ngẩn ra, giơ tay lên vỗ sau gáy, cũng kịp nhận ra món này không thích hợp, đây không phải là càng khiến Tiểu Hầu gia nhìn cảnh nhớ người sao! Hẳn xui mặt bưng chén tổ yến quay ra, thế nào rồi cũng sẽ bị đám người kia chê cười, hẳn đúng là phủ doãn thâm hiểm nhất Đại Tổng mà, bị Tiểu Hầu gia chèn ép, bị đám thuộc hạ ghét bỏ, bây giờ còn bị một đám ảnh vệ võ công cao cường dùng vũ lực và cả lời nói để uy hiếp...

Ủ rũ cúi đầu bưng chén tổ yến ra tới cửa thì suýt đụng phải Cao Linh hốt hải chạy vào, Y Thanh Vũ vội vàng vịn người, ôm cái chén vào trong ngực như đang ôm bảo bối, miệng còn lẩm bẩm: “Cái chén này tính sơ sơ cũng năm mươi lượng vàng đấy!”

Cao Linh ngay cả xin lỗi cũng chẳng thèm nói, dịch chân nhường đường cho Y Thanh Vũ đi qua rồi bước vội tới trước bàn đọc sách, nói: “Công tử, thuộc hạ nhớ ra rồi! Hẳn ta chính là người vẫn luôn đuổi theo Kiều tiểu thư ở thành Biện Kinh khi đó, lúc ở bên ngoài kiệu hắc còn nói chuyện với thuộc hạ!” Mấy ngày nay hắc nhìn bức tranh kia vẫn loáng thoáng có cảm giác như đã từng gặp người này ở đâu, kết quả vừa rồi nói chuyện với Tiểu Lục về lúc còn ở Biện Kinh, trong đầu hắc mới đột nhiên lóe lên ý nghĩ này...

Cảnh Dật nhũm mày lại, ngón tay chỉ lên một cái tên trên quyển sổ: “Người này sao?”

Lúc này Y Thanh Vũ cũng buông chén tổ yến chạy đến, thấy Cảnh Dật chỉ vào ba chữ “Kiều Tử An” thì không khỏi ngạc nhiên: “Cũng họ Kiều? Là ca ca của Kiều tiểu thư sao?”

Cao Linh cũng nhìn rõ cái tên trên quyển sổ, vội vàng lắc đầu: “Không phải, Kiều tiểu thư không có ca ca, chỉ có đệ muội, lại còn là do nhị nương sinh ra.” Sau đó hai mắt sáng ngời nhìn Cảnh Dật: “Công tử, rất có thể chính là người này. Hôm đó hắc dẫn một đám người truy tìm Kiều tiểu thư, ta nghe thấy bên cạnh có người gọi hắc là quản gia.”

Thông thường người có tiền mua hạ nhân, sau khi ký khế ước bán thân thì sẽ dùng họ nhà mình để đặt cho hạ nhân. Tên Kiều Tử An này tới thành mười ngày trước, trên quyển sổ còn ghi là buôn bán dược liệu. Kiều Tử An, Kiều Sơ Huân... Cảnh Dật sầm mặt lại, chợt đứng lên: “Sơ An Đường!”

Mấy ngày nay mọi người tra xét khắp nơi, kể cả Cảnh Dật lẫn Y Thanh Vũ và đám ảnh vệ đều cho rằng việc Kiều tiểu thư bị bắt chắc chắn có liên quan tới Thất Sinh Giáo, vốn không hề nghĩ rằng là do người nhà nàng đuổi tới. Mặc dù đã tìm được một chút manh mối nhưng mọi người lại không dám buông lỏng chút nào, bởi vì nếu chỉ là một kẻ buôn bán dược liệu bình thường thì vốn không thể nào vượt qua được truy binh trùng điệp lại không để sót chút tung tích nào như vậy. Tên Kiều Tử An này chắc chắn không có ý tốt!

Kiều Sơ Huân tỉnh lại lần nữa thì trong phòng chỉ còn là một mảnh đen kịt. Thử nhúc nhích tay chân, thân thể đã khôi phục chút tri giác, nàng chống tay lên thành giường gắng gượng ngồi dậy thì trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh lửa. Nàng theo bản năng vươn tay lên che trước mắt, lại chậm rãi thả tay xuống, thấy mấy ngọn đèn bằng sáp ong trong phòng đã được châm lửa. Kiều Tử An bưng một cái chung bằng sứ trắng, mỉm cười đi tới: “Tỉnh rồi sao? Mấy ngày nay không ăn gì rồi, có đói bụng không?”

Sống lưng Kiều Sơ Huân tỏa ra một luồng hơi lạnh, nàng ngửa cổ lên nhìn hắc: “Mấy ngày?”

Tại sao nàng không hề có chút cảm giác gì? Lần trước tỉnh lại, nàng cho rằng chỉ mới là sáng ngày hôm sau. Chẳng lẽ là nàng đã miên man suốt mấy ngày rồi sao... Không thể nào, nếu là như thế thì đáng lẽ cảm giác tê dại trên người phải nặng hơn mới đúng, hơn nữa vết thương nơi đầu lưỡi vẫn còn, cho nên sau khi bị hắc bắt đi, nàng đã hôn mê suốt cho mãi tới ban ngày hôm nay mới tỉnh lại sao.

Nghĩ như vậy xong, Kiều Sơ Huân không khỏi rung mình một cái: “Người đã làm gì với ta?”

Nếu như chỉ điểm hai huyệt trên người nàng thì cùng lắm cũng chỉ sẽ hôn mê nửa ngày, nếu không phải do thuốc hoặc cái khác phụ trợ thì sao nàng có thể hôn mê suốt mấy ngày không hề hay biết gì?

Kiều Tử An mỉm cười, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý: “Qua đêm nay, trong lòng nàng sẽ không còn bóng dáng của bất kỳ ai khác, nàng sẽ chỉ là Sơ Huân của một mình ta.”

Kiều Sơ Huân vịn lấy thành giường, đôi mắt ửng đỏ, trừng lên nhìn nam tử tác phong lỗi lạc trước mắt: “Người điên rồi!”

Kiều Tử An vẫn khẽ mỉm cười, như thể không nghe được câu nói vừa rồi của nàng, kéo ghế tới ngồi xuống bên cạnh giường, múc một muống bánh ngọt đưa tới bên môi, thổi hơi nóng rồi thong dong đưa tới bên miệng Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân quay mặt đi, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng chung sứ bị đặt xuống cái “cạch”, sau đó người kia nắm vai nàng kéo lại, cúi đầu xuống ngậm môi nàng.

Hiện giờ Kiều Sơ Huân đã khôi phục được một chút sức lực, quay mặt né tránh môi của hắn, hai tay ra sức đánh vào lồng ngực nam tử kia: “Tránh ra!”

Kiều Tử An đã kéo hai cánh tay nàng lên trên đỉnh đầu, nhân lúc nàng há miệng ra nói chuyện thì dán chặt lấy miệng nàng, đầu lưỡi vươn ra đẩy bánh ngọt đi vào.

Kiều Sơ Huân lắc đầu nôn ra ngoài, bởi vì giãy giụa mà bị sặc, ho khan không ngừng, khuôn mặt tái nhợt đỏ lên, khóe mắt cũng trào lệ.

Nam tử rời ra một chút, đưa ngón tay lau quanh khóe mắt ửng đỏ của nàng, đặt lên đầu lưỡi nếm nếm, dịu dàng hỏi: “Không thích vị bánh ngọt sao? Lần đầu tiên gặp ta, nàng đã bưng cho ta một bát bánh trứng chưng, còn dùng khăn lụa lau mặt cho ta, xin quán gia trong nhà thu ta về làm gia đình. Lúc đó nàng mới chỉ hơn năm tuổi, đã lâu nên quên mất rồi sao?”

Kiều Sơ Huân cảm thấy được miếng bánh ngọt hắn dút vào miệng nàng có mùi vị khác thường, lại nhớ rõ giọng điệu đe dọa trước đó của hắn, dòng nước mắt vẫn cố kiềm nén bỗng chốc tuôn ra, cắn môi không nói lời nào. Nàng không muốn quên Cảnh Dật, quên mọi người, quên mười tám năm trước kia, ngay cả khi không còn nhớ nổi những hồi ức tốt đẹp nhất thì vẫn có những người dù có chết nàng cũng không muốn quên. Nếu như quên hết tất cả quá khứ, phần sinh mệnh còn lại chỉ có người trước mắt này, vậy thì thà giết nàng đi còn hơn!

Nam tử vươn tay bóp lấy cằm nàng, kịp thời ngăn lại hành vi tự sát của nàng, hôn lên vầng trán của nàng, loáng thoáng phát ra tiếng thở dài: “Nha đầu ngốc, chỉ mới ăn một miếng thôi mà, được hiệu không lớn như thế đâu... Hơn nữa, ta cũng không nỡ để nàng quên mất hồi ức giữa hai chúng ta...”

Dược hiệu của mạn đà la trong người còn chưa hết, lại thêm miếng bánh ngọt mà hắn mới dút vào, nỗi tuyệt vọng lẫn sợ hãi trong người nàng càng lớn hơn, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy trong đầu càng thêm hỗn loạn, thuở còn bé cô độc lẻ loi không nơi nương tựa, thời niên thiếu ngồi trên lầu các tập điểm trà, nhị nương và đệ muội thỉnh thoảng lại đến tiểu viện khiêu khích và mắng chửi... Đôi mắt đầm lệ mông lung, nam tử trước mắt biến thành một người khác, người đó đôi khi sẽ nở một nụ cười hư hỏng, sẽ hôn trộm lên mặt nàng, sẽ lo nàng bị đau chân nên đưa nàng đến suối nước nóng để xoa bóp, sẽ ôm nàng phóng ngựa giữa rừng mai, chậm rãi bước theo nàng cùng hái hoa...

Thân thể dần mất đi sự khống chế, dòng ký ức hỗn loạn đảo quanh, Kiều Sơ Huân càng ra sức giãy giụa, dùng cả tay chân mà đấm mà đá người đang ôm nàng trong lòng, rít lên thành tiếng như kẻ điên: “Người mau buông ra, buông ta ra, buông ta ra! Ta không muốn quên hắn, không muốn... Bà bà, Tiểu Tụ, cứu ta với... Cảnh Dật...”

Nam tử nhú mày càng lúc càng chặt, nghe đến cái tên sau cùng, vẻ mặt bỗng dưng trở nên dữ tợn, một lần nữa điểm huyết quanh người nàng, xốc cả người Kiều Sơ Huân lên trên vai. Lúc đứng dậy, vạt áo hắn hất đổ cái chum đặt trên ghế, kèm theo tiếng “choang” giòn giã, bánh ngọt bên trong đổ vãi ra trên mặt đất, bị người ta đạp lên không chút thương tiếc.

Mười mấy năm trước, buổi trưa một ngày đông ẩm áp, đã có một tiểu nữ hài bưng bát bánh trứng chưng mình còn chưa kịp ăn cho một tên ăn mày đang run lấy bầy. Hai người kẻ đứng người ngồi dưới chân tường ngợp bóng râm, tiểu nữ hài đang đứng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho rằng người trước mắt cần bát bánh trứng này hơn mình, tên ăn mày đang co rúm lại âm thầm lập lời thề rằng, tương lai hắn nhất định sẽ báo đáp nàng thật tốt, dù có phải dùng trọn cả đời mình.

Thời gian trôi qua như nước chảy, nam hài năm đó lặng lẽ lập lời thề đã quên mất ước nguyện ban đầu, ơn nghĩa một bữa cơm, cuối cùng lại lấy cướp đoạt và tổn thương để báo đáp.

* Mạn đà la (cà độc dược - danh pháp khoa học: *datura meel*) là một vị thuốc quý, có tác dụng chữa ho, hen, thấp khớp, sưng chân, chống co thắt giảm đau lở loét trong dạ dày, ruột, chữa trĩ, say sảng, say máy bay.

33. Chương 33: Một Bát Cháo Hoa

Giữa lúc ý thức mơ hồ có một bóng người đi tới, mặc một bộ đồ đen, tay bưng một bát canh màu trắng, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy cả người rã rời, ngay cả sức lực giơ tay lên cũng không có. Người nọ càng lúc càng tới gần, đứng lại bên cạnh giường, nhẹ nhàng khuấy cái thìa nhỏ, khom lưng cúi xuống bên người nàng.

Không muốn... Nàng không muốn uống bát thuốc kia... Kiều Sơ Huân muốn hét lên thành tiếng nhưng lại phát hiện ra cổ họng bị nghẹn cứng, làm cách nào cũng không thể phát ra âm thanh. Tay người kia đã chạm đến cánh tay nàng, ôm nàng ngồi vào trong lòng. Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng mấp máy môi, nước mắt như chuỗi hạt châu lăn xuống bên gò má...

Người nọ dường như thở hắt ra một hơi, vươn ngón tay lên khẽ vuốt ve gò má nàng, lại dùng thứ gì đó lau nước mắt cho nàng... Thân thể bị người ta vòng ở trong ngực, cái bát được bưng lên càng lúc càng gần, tay cầm chiếc thìa múc lên một muỗng nước thuốc đen thui, đưa tới bên môi nàng... Từ trong đáy lòng Kiều Sơ Huân muốn hét lên một tiếng chói tai, chẳng biết lấy được sức lực từ đâu ra, cánh tay mềm nhũn đẩy đẩy, quay mặt đi nức nở: “Không muốn... Ta không muốn uống...”

Dường như người nọ không hề nghĩ rằng nàng còn có sức lực mà đẩy ra nên cái thìa trong tay bị lệch ra một chút, thuốc trong thìa đổ xuống chiếc chăn gấm màu lam nhạt. Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ, người nọ đặt bát thuốc sang một bên, ôm nàng vào sát hơn, tiến đến bên tai nàng thì thầm gì đó... Hắn nói rất nhiều, nhưng nàng không hề nghe được câu nào, cũng chẳng hề muốn nghe, chỉ giãy giụa muốn thoát ra, từ cổ họng phát ra tiếng nức nở rất nhỏ: “Tránh ra...”

Thân thể lại càng bị ôm chặt hơn, một nụ hôn in xuống gò má, mang theo sự vội vàng muốn trấn an lòng người. Kiều Sơ Huân vừa né tránh, vừa mở mắt lại có dòng lệ tuôn trào, dường như cảnh tượng trước mắt đã rõ ràng hơn một chút: tấm rèm màu trắng, chăn gấm màu lam nhạt, cách đó không xa là chiếc sập bằng gỗ hoa lê và bàn trà cùng màu, trên bàn đặt hai bát trà bằng sứ...

Không dám tin vào mắt mình, đầu ngón tay bấu chặt lớp vải màu đen dưới tay, chặt vật quay đầu lại, ngửa đầu nhìn về phía người vẫn đang ôm lấy mình. Thân thể nàng gần như xụi lơ trong lòng người kia, cứ nhìn như thế mãi một hồi lâu không thể quay đầu sang phía khác, hít mũi một cái, nước mắt lại càng trào ra nhiều hơn... Đường như người kia rốt cuộc cũng hiểu rõ ý của nàng, ôm nàng xoay người lại, nâng khuôn mặt nàng lên, đặt lên môi nàng một nụ hôn: “Nhìn rõ rồi?”

“Là ta. Không phải là người khác.”

Kiều Sơ Huân ra sức chớp mắt, không muốn để nước mắt làm nhòe mờ cảnh tượng trước mặt, nhưng mãi vẫn không thể làm được. Chỉ một câu thì thâm đơn giản đã khiến tất cả cảm giác sợ hãi và oan ức suốt mấy ngày qua biến thành nước mắt, lăn chả rơi xuống vạt áo người kia... Kiều Sơ Huân siết chặt ống tay áo của hắn, rốt cuộc cũng bật khóc thành tiếng.

Mãi một lúc lâu sau tiếng khóc mới dần ngưng lại. Cảnh Dật lấy một tấm khăn từ bên cạnh lên, lau nước mắt trên mặt nàng, nói: “Thuốc đã nguôi rồi, để ta bảo người múc một bát khác tới.”

Nói xong liền buông vòng tay ra, đỡ người nàng dựa vào gối, đứng dậy đi ra cửa gọi người đến, nhỏ giọng dặn dò mấy câu. Quay người trở lại bên giường thì đã thấy người kia đang bám chặt lấy mép giường, cắn môi vô cùng đáng thương, đôi mắt đỏ ửng, ánh mắt mông lung nhìn hắn, trên mặt ánh lên vẻ hoảng sợ, bất an và nhiều hơn hết là sự mơ màng.

Biết là do được hiệu chưa hết, Cảnh Dật mắng thầm trong lòng mấy tiếng, bước nhanh lên trước đỡ lấy nàng. Vừa ngồi xuống, thân thể mềm mại kia đã chủ động nhào vào lòng hắn, hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ hắn, giọng nói mang theo âm mũi nồng đậm, lại bởi vì thân thể hư nhược mà tiếng nói trở nên nhỏ xíu: “Công tử...”

Cảnh Dật nghe thấy tiếng gọi này, trong lòng như bị ai nhéo, ngay sau đó là cảm giác đau nhói, không phải là trời đất sụp đổ, mà là cảm giác bị cái miệng nhỏ nhắn của nàng gặm cắn từng mẩu từng mẩu. Biết hiện giờ ý thức của nàng không rõ ràng lắm, có nói gì cũng chưa chắc nàng đã nghe được, cho nên hắn chỉ nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng, lặng lẽ dỗ dành.

Kiều Sơ Huân ôm chặt, mặt dán lên gáy Cảnh Dật, nhỏ giọng nói: “Công tử, có phải ta đang nằm mơ không...” Hiện giờ trên người nàng chẳng có chút sức lực nào, cũng không cảm giác được hơi ấm trên người Cảnh Dật, cho dù có kề sát người hắn thì cũng không hề có cảm giác chân thật. Nếu như đây là mơ, vậy chẳng phải khi tỉnh lại sẽ lại phải đối diện với người kia, tiếp tục đối chọi với hắn, cho dù thế nào cũng không thể ăn bất cứ thứ gì hắn cho...

Cảnh Dật dựng thẳng hàng mày, nắm thắt lưng nàng đẩy ra một chút, một cánh tay vẫy sau lưng nàng, tay kia xoa lên gương mặt tái nhợt lạnh băng của nàng, nhìn vào mắt nàng mà nói: “Có cảm nhận được không?”

Vừa rồi đại phu tới đây bắt mạch đã nói, trong vòng mười mấy canh giờ sau khi tỉnh lại, nàng có thể sẽ bị thoái hóa thị giác và thính giác, cho dù tạm thời tê liệt xúc giác cũng là điều bình thường. Lúc bọn họ đuổi tới nơi, Kiều Tử An đang dùng ngón châm để phong bế mấy huyệt trên đầu và cổ nàng, có ý định phong bế toàn bộ trí nhớ của nàng. Hơn nữa mấy ngày liên tục bị đứt các loại đồ ăn mang độc có được tính lâu

dài nên chắc chắn trong thời gian tới nàng sẽ có cảm giác tay chân không có sức. Nàng lại không có nội lực nhờ luyện võ công nên lần này đã làm tổn thương tới toàn bộ cơ thể, sẽ cần rất nhiều thời gian điều dưỡng mới có thể phục hồi lại như trước đây.

Kiều Sơ Huân có thể cảm giác được có thứ gì đó đang dán lên mặt mình, nhưng lại không cảm giác được hơi ấm từ bàn tay Cảnh Dật, chỉ giống như có một miếng gỗ đang kề sát da mặt. Thế nhưng cảm giác thỏa mãn trong lòng có thể thay thế được sự khiếm khuyết về xúc giác, Kiều Sơ Huân lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng mấp máy cánh môi: “Cảm giác được.”

Cảnh Dật bình tĩnh nhìn nàng một cái, bàn tay vỗ về gò má nàng chuyển thành nâng gương mặt lên, tiến tới hôn lên môi nàng. Đầu tiên là nhẹ nhàng mút lấy cánh môi, sau đó tiến vào quần lấy đầu lưỡi nàng, bá đạo đánh cướp từ trong ra ngoài như mưa giông gió bão. Đôi mắt vẫn mở to, mỗi lần hơi lui ra đều có thể nhìn thấy đôi mắt Kiều Sơ Huân đang trừng to vì kinh ngạc, sau đó sẽ lại tiến tới tiếp tục tùy ý hành động.

Hàng mi dài lướt qua khuôn mặt tái nhợt, hơi thở nóng hổi phun lên bờ môi ẩm ướt... Hơi thở hai người dần trở nên gấp gáp, ban đầu chỉ là Kiều Sơ Huân pháp phòng thở dốc, lui về phía sau rồi lại tiến lên, mút lấy, Cảnh Dật cũng bắt đầu không khống chế được. Tay đè sau gáy nàng, miệng gầm nhẹ một tiếng, đầu lưỡi tiến thẳng một mạch tới tận cổ họng của người trong lòng, hút lấy đầu lưỡi mảnh mai của nàng, bàn tay đặt sau lưng cũng liên tục dịch chuyển, như thể chỉ hận không thể khảm nàng vào trong lòng mình...

Lại lần nữa buông cánh môi đã bị mình hôn thành màu đỏ rực ra, Cảnh Dật nâng gò má nàng lên, hơi thở dồn dập, giọng nói khàn khàn: “Bây giờ cảm nhận được rồi chứ?”

Gương mặt tái nhợt thoáng ửng đỏ, đôi mắt vốn mê man trở nên trong suốt, khuôn mặt vẫn luôn dịu dàng lúc này lại loáng thoáng vẻ kiêu mị, thở hổn hển gật đầu: “Ừm.”

Cảnh Dật nhếch môi một cái, dịu dàng dỗ dành: “Lát nữa ngoan ngoãn uống thuốc, đừng nghĩ ngợi gì cả, ngủ một giấc thật ngon.”

Kiều Sơ Huân nhú mày lại, vội vàng muốn tiến lên trước, vẻ mặt hoảng sợ như muốn khóc lên.

Trong lòng Cảnh Dật trầm xuống, biết nàng lại không nghe rõ, vội vàng che hai tai nàng lại, hôn môi nàng một cái, sau đó đỡ nàng chậm rãi nằm xuống. Bên ngoài nhanh chóng vang lên tiếng gõ cửa, Cảnh Dật đứng dậy đi lấy thuốc tới, trong khay còn có một bát cháo hoa.

Một lần nữa đỡ nàng ngồi dựa vào trong ngực mình, Cảnh Dật giúp nàng vén mấy sợi tóc bên gò má ra sau tai, múc một muỗng thuốc, nhẹ nhàng thổi, đưa tới bên môi Kiều Sơ Huân. Bởi vì từ trước tới giờ chưa từng hầu hạ ai uống thuốc cho nên mấy muỗng đầu tiên chỉ vào miệng được gần một nửa, còn lại đều bị tràn từ môi xuống cằm.

Kiều Sơ Huân hơi ngượng ngùng, giơ tay lên muốn lau đi nhưng lại bị Cảnh Dật giữ tay lại không cho lộn xộn. Hắn vừa cầm khăn tay lau cho nàng, vừa kề tới bên tai nàng thấp giọng đùa giỡn: “Có muốn đổi cách dứt khác không?”

Kiều Sơ Huân đang tựa bên hõm vai Cảnh Dật, vì vậy cũng có thể dễ dàng nhìn hẵn hơn, hơi nghiêng mặt sang giương mắt lên nhìn hẵn, không hiểu hẵn nói đổi cách khác là có ý gì.

Cảnh Dật cong môi, múc một muống thuốc cho vào miệng mình, sau đó còn chưa đợi Kiều Sơ Huân kịp phản ứng thì đã dán lên môi nàng. Kiều Sơ Huân chỉ biết ngây ngô hé mở cánh môi, cảm giác nước thuốc cùng đầu lưỡi hẵn tiến vào trong miệng mình, sau đó nước thuốc bị nuốt hết xuống cổ họng. Người kia vẫn lưu luyến chần chờ thêm một lát, liếm liếm cánh môi mềm mại rồi mới chịu rời đi, lại bưng bát thuốc lên uống một ngụm nữa.

Lần này thì Kiều Sơ Huân đã hoàn toàn hiểu được ý định của hẵn, vội vàng quay đầu đi né tránh, thế nhưng cả người mềm nhũn chẳng làm được gì, lại bị hẵn kéo, chẳng thể tránh đi đâu được. Chỉ chốc lát sau Cảnh Dật đã dùng cách thức miệng đối miệng như vậy mà hút hết cả bát thuốc cho nàng.

Cánh môi bị hôn tới sưng đỏ, khuôn mặt mang theo màu đỏ ửng xinh đẹp, Kiều Sơ Huân tựa lên bả vai Cảnh Dật, hai mắt nén giận nhìn hẵn bắt đầu múc cháo.

Cảnh Dật mỉm cười, nhìn nàng nói: “Có cần hút như lúc uống thuốc vừa nãy không?”

Kiều Sơ Huân hoảng sợ, vội vàng lắc đầu, mím môi nhỏ giọng oán giận: “Không cần... Công tử đừng có cứ bắt nạt ta...”

Cảnh Dật múc một muống cháo lên thổi thổi, đưa đến bên môi nàng, nhẹ giọng cười nói: “Nha đầu ngốc, thế này mà gọi là bắt nạt sao?”

Kiều Sơ Huân nghe được lời này, lại nhớ tới trước đó bị người kia nhốt ở trong phòng, hẵn bẻ cánh tay nàng, thô lỗ muốn chiếm đoạt nàng làm của riêng, bỗng dưng khóe mắt cay cay, giọt nước mắt tràn ra rơi xuống gò má.

Cảnh Dật nhìn thấy dáng vẻ oan oan ức ức của nàng, viền mắt ửng đỏ lên, cánh môi hơi sưng, ánh mắt như con thỏ con thì trong lòng lại không tránh khỏi ngứa ngáy, buông thìa xuống, vươn ngón tay lên lau nước mắt dính trên mặt nàng, lại nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng khóc.”

Kiều Sơ Huân mím môi gật đầu, ngoan ngoãn dựa vào lòng Cảnh Dật chờ hẵn hút cháo. Bên trong cháo hoa không có gì, chỉ có hạt gạo mịn màng mang theo mùi thơm nhàn nhạt. Chậm rãi hút từng muống từng muống, thỉnh thoảng lại đưa khăn lên lau khóe môi, cháo đi vào miệng, trong miệng dần cảm nhận được mùi vị, có mùi thơm ngát của gạo tẻ lẫn với vị đắng của thuốc uống trước đó.

Trên người dần cảm nhận được vòng ôm của người kia và nhiệt độ của chính mình, mùi thuốc thoang thoang, lồng ngực ấm áp quen thuộc và mùi dược liệu từ túi thơm mà nàng đã làm cho hẵn khiến Kiều Sơ Huân dần an tâm hơn một chút. Sau khi ăn cháo xong cũng không muốn ngủ, đầu óc hơi mơ màng nhưng tai lại không nghe rõ âm thanh, ngón tay nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo Cảnh Dật, đầu ngón tay vẽ theo hoa văn hình mây trên đó.

Cảnh Dật đặt bát cháo sang một bên, ném cái chăn dính nước thuốc lên sạp, kéo cái chăn lông cừu ở bên kia giường sang, vây kín từ trên xuống dưới người nàng. Thấy đáng vẽ mơ màng mặt mày mông lung của nàng cùng với bàn tay đang kéo vạt áo hần như đứa bé kia, hần cũng biết lúc này nàng vẫn đang mơ hồ, dứt khoát kéo chăn nằm xuống cùng nàng.

Người bị vây kín như nhộng kia nằm trong lòng, đầu ngón tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng vẽ xuống lồng ngực hần, bên môi vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt, hàng mi dần chậm rãi khép lại, thế nhưng ngón tay vẫn không quên nắm lấy vạt áo hần.

Cảnh Dật nhìn người trong lòng, cố gắng hạn chế mọi cử động, giơ tay lên cởi dây trâm trên tóc mình, vén màn lên, búng ngón tay dập tắt mấy ngọn đèn. Trong phòng trở nên tối đen, tóc hai người hòa vào nhau, cả hai nhanh chóng tiến vào giấc mộng.

34. Chương 34: Canh Bò Câu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau mãi tới gần trưa Kiều Sơ Huân mới mơ màng tỉnh giấc. So với tối hôm qua, hiện giờ trên người đã bớt cảm giác mông lung mơ màng. Ôm chăn ngồi dậy, đưa tay vén rèm lên, trong phòng không một bóng người. Trên cái sạp gần đó chỉ đặt một bát trà vẫn còn bốc hơi nóng, chắc hẳn là mới được pha chưa lâu.

Ôm chăn ngồi một hồi, đầu óc dần tỉnh táo lại, nhớ tới việc hôm qua mình vừa ôm người kia vừa khóc lóc không chịu buông tay, Kiều Sơ Huân không khỏi nóng bừng mặt, nhẹ nhàng mím môi lại, ký ức về nụ hôn triền miên nóng bỏng kia bỗng dưng ập đến khiến hơi nóng trên mặt nàng càng tăng lên.

Giơ tay lên xoa xoa mặt, Kiều Sơ Huân xốc chăn lên, dịch sang mép giường. Chuyện tối qua về sau thế nào nàng đã không còn nhớ rõ, hình như sau khi được dứt ăn hết bát cháo hoa thì nàng lập tức thiếp đi. Liếc mắt nhìn xuống giường không thấy giày của mình, trên người chẳng biết từ lúc nào đã được thay một bộ y phục bằng tơ lụa màu trắng mềm mại, trên cổ áo còn thêu viền một vòng hoa nhỏ màu vàng rực.

Đầu ngón tay đang vuốt ve cổ áo hơi run lên, không dám nhớ tới chuyện tối qua nữa, Kiều Sơ Huân vịn mép giường đứng lên, chân mềm nhũn, lòng bàn chân chạm vào gạch lát sàn, truyền tới cảm giác lạnh buốt.

Ngẩng đầu lên nhìn bát trà đặt trên sạp, cảm giác khô rát trong họng rồi cuộc cũng áp đảo sự yếu ớt của cơ thể. Lảo đảo bước tới giữa phòng, hai chân đã run rẩy đến nỗi không thể đứng vững, phải lấy tay chống để giữ thăng bằng, đang định quay trở lại giường thì nghe thấy cánh cửa bị người ta đẩy từ bên ngoài, phát ra một tiếng “két”, sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng và một bóng người cao lớn xuất hiện bên cạnh bình phong.

Nàng còn chưa kịp mở miệng lên tiếng thì cả người đã bị ôm quay trở lại giường. Cảnh Dật kéo chăn đắp lên người nàng, đặt hai chân nàng lên đùi mình, nhíu mày: “Ai cho nàng xuống giường? Tỉnh rồi sao không lên tiếng? Bên ngoài nhiều người như vậy, cần gì nàng phải tự xuống giường?”

Kiều Sơ Huân bị hần mắng vậy thì co rúm người lại, cắn môi không dám lên tiếng. Cả bàn chân và bắp chân đều được hần nâng trong tay, bàn tay vuốt ve qua lại giúp nàng sưởi ấm, Kiều Sơ Huân siết chặt góc chăn, cả người cứng ngắt chẳng dám động đậy.

Cảnh Dật cảm thấy chính mình trút ra một hơi thở dài: “Vừa rồi xuống giường định làm gì?”

Kiều Sơ Huân muốn rụt chân lại, tay nắm mép chăn nhỏ giọng trả lời: “Ta chỉ muốn uống nước.”

Cảnh Dật nắm lấy hai bàn chân trần lạnh ngắt của nàng, đành phải thuận theo nàng cho chân vào trong chăn, lấy một chiếc khăn sạch đi tới bên sạp bưng bát trà lên, đi tới đặt bên môi nàng.

Kiều Sơ Huân đưa tay lên đỡ bát trà, ngược mắt nhìn Cảnh Dật: “Không cần phiền công tử, ta có thể cầm được.”

Cảnh Dật ngồi xuống bên giường, một tay vòng ra sau lưng ôm nàng vào trong ngực, tay kia thì hơi nghiêng bát, có vẻ như muốn dứt cho nàng. Kiều Sơ Huân không lay chuyển được hấn, chỉ đành thuận theo động tác trên tay Cảnh Dật, ngoan ngoãn nhấp một hớp.

Cảnh Dật lấy khăn lên giúp nàng lau hai bên khóe môi, thấy trên môi nàng chẳng có chút huyết sắc thì không kìm được vươn đầu ngón tay ấm áp chạm lên môi nàng, hơi thở cũng theo câu hỏi nhẹ nhàng của hấn mà phả lên má nàng: “Không uống nữa sao?”

Kiều Sơ Huân hơi nghiêng đầu tránh tay hấn, rũ mắt xuống gật đầu, hai hàng mi cũng hơi run rẩy như thể cánh bướm trong mưa. Cảnh Dật dời tay từ trên môi nàng xuống giữ lấy cằm nàng, ép nàng phải quay mặt sang nhìn hấn: “Hối hận rồi sao?”

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn hấn, trong mắt lộ vẻ mơ màng không hiểu.

Cảnh Dật nhẹ nhàng vuốt ve gò má và môi nàng, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nàng, hàng mi run run của nàng khiến hấn khó chịu trong lòng: “Chuyện tối hôm qua, đã hối hận rồi sao?”

Ánh mắt nàng lộ vẻ bối rối, cố né tránh tầm mắt truy đuổi của hấn, khuôn mặt tái nhợt dần ửng đỏ. Chuyện tối hôm qua thoáng xuất hiện trong đầu, mặc dù khi đó ý thức hơi mơ màng, cả thính giác lẫn thị giác đều lúc thì mờ nhạt lúc thì rõ nét, nhưng những chuyện nàng đã làm đều xuất phát từ tận đáy lòng, hơn nữa đến giờ nàng vẫn còn nhớ rõ. Bây giờ khi tất cả giác quan đều hoàn toàn rõ ràng, nhớ đến chuyện nàng và hấn thân mật như vậy, Kiều Sơ Huân càng nghĩ càng cảm thấy thẹn thùng, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại không dám nhìn hấn nữa.

Cảnh Dật không nắm chắc tâm tư của nàng, vào lúc nàng nhắm mắt lại hấn chỉ biết hôn lên hai cánh môi mềm mại tái nhợt của nàng, nói nhỏ: “Không cho nàng hối hận. Tối qua đã hôn ta và ngủ với ta rồi, từ nay không được phép vô duyên vô cớ né tránh ta nữa!”

Kiều Sơ Huân vừa mới dịch ra sau, muốn nói chuyện đằng hoàng với hấn thì sau gáy đã bị một bàn tay ấn chặt, đồng thời hai cánh môi bị cạy mở, đầu lưỡi nóng rực chẳng chờ nàng kịp lên tiếng đã tiến vào thăm dò kèm theo một nụ hôn sâu nóng bỏng. Kiều Sơ Huân vừa thẹn lại vừa hoảng, vươn tay lên muốn đẩy Cảnh Dật, hấn thể này thì nàng nói chuyện thế nào được! Hơn nữa bây giờ đang là ban ngày ban mặt, lỡ như bị người ta bắt gặp...

Cảnh Dật vốn vì trong lòng không chắc chắn mà cảm xúc hơi kích động, vừa nghe tiếng hừ mềm nhũn kia của nàng thì trong lòng như có đám lửa vừa bùng lên, quần lấy lưỡi nàng vừa cắn vừa mút. Kiều Sơ Huân xấu hổ muốn chết, bàn tay trước ngực Cảnh Dật vốn muốn đẩy hấn ra biến thành nắm lại đâm vào ngực hấn.

Chút lực này căn bản chẳng làm được gì Cảnh Dật, nhưng hành động muốn khước từ của nàng lại làm cho hấn hơi phiền, dứt khoát nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng xoay ra sau, đè nàng ngã xuống giường. Tấm rèm che màu trắng bên giường bị động tác của Cảnh Dật làm cho lay động, cùng lúc đó cửa bị người ta đẩy ra, tiếng cười hì hì của Y Thanh Vũ từ bên ngoài truyền đến: “Hầu gia, cơm canh đều đã chuẩn bị xong, ta đặc biệt mang đến cho Kiều tiểu thư...”

Mới vừa vòng qua bình phong thì đã thấy bóng Tiểu Hầu gia đang quần quýt trên người Kiều tiểu thư, hai cái bóng đen in trên tấm rèm, nửa câu sau của Y Thanh Vũ bị nghẹn lại trong họng, chẳng phải hấn đi vào rất không đúng lúc sao? Y đại nhân đứng ngây ra, cả người đổ mồ hôi lạnh, lấp ba lấp bắp cố hạn chế cảm giác tồn tại của bản thân: “Ta ta ta ta không thấy cái gì hết! Không đúng không đúng, ta chưa hề tới đây...”

Nói xong thì lập tức lão đảo chạy ra khỏi phòng! Chúc phủ doãn này hấn còn muốn làm lâu dài, hấn cũng chưa ăn đủ cơm do Kiều tiểu thư nấu đâu! Ôi ôi, hấn không muốn vì nhất thời nổi lòng tốt mà mất mạng đâu!

Cả người Cảnh Dật cũng chờ, vẻ mặt chỉ hận không thể giết người, hai tay chống xuống để ngồi dậy, lơ đãng liếc bóng người nào đó vừa hoảng hốt chạy ra khỏi phòng, hít sâu một hơi cố nén cơn tức đang bùng lên trong ngực, vừa quay sang đã nhìn thấy đôi môi Kiều Sơ Huân bị hấn hôn cho đỏ ửng đang ra sức thở dốc, đôi mắt lại hiện lên vẻ mong lung mơ màng như tối qua, Cảnh Dật bỗng chốc lại cảm thấy bụng dưới căng lên.

Kiều Sơ Huân vừa ngồi dậy đã đẩy cánh tay Cảnh Dật đang định ôm nàng ra. Cảnh Dật hí mắt kéo nàng vào trong ngực, cả ngày chưa ăn gì, ngay cả sắc mặt cũng xanh xao rồi còn muốn náo loạn cái gì nữa?

Kiều Sơ Huân đẩy Cảnh Dật ra lùi về sau, giọng nói vốn mềm mại lúc này còn mang theo giọng mũi nhàn nhạt: “Công tử đừng...” Cho dù nàng thật lòng thích hắn thì cũng không thể cả ngày lẫn đêm đều cứ dính lấy nhau dây dưa không ngớt như thế được! Hơn nữa lại vừa bị người ta nhìn thấy cảnh này, bây giờ trong lòng Kiều Sơ Huân thậm chí muốn chết, thế mà người này vẫn cứ như thể chẳng hề cảm thấy có vấn đề gì, lại còn cứ kéo nàng dán chặt trong ngực hắn.

Cảnh Dật nhú mày, ôm nàng ngồi lên đùi, vén sợi tóc mai của nàng: “Rốt cuộc là làm sao thế?” Không phải tối hôm qua vẫn còn tốt sao! Chủ động ôm hấn hôn hắn, lúc chìm vào giấc ngủ còn cười ngọt ngào như vậy, chẳng lẽ là vì ý thức mơ màng nên mới bằng lòng tiếp nhận hắn, sang ngày hôm sau thì hối hận rồi?

Kiều Sơ Huân vùi trong ngực hắn, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Sau này công tử có thể đừng có động một tí là lại như thế này không?”

Cảnh Dật cúi đầu nhìn chằm chằm gò má nhiễm đỏ của nàng, hỏi: “Không thích ta làm như thế với nàng sao?”

Kiều Sơ Huân không biết phải nói làm sao, một lúc sau mới nhẹ giọng đáp lại: “Bị người ta nhìn thấy thì không tốt.”

Trong lòng Cảnh Dật khẽ xao động, thăm dò: “Sơ Huân ghét ta làm thế sao?”

Kiều Sơ Huân nhắm mắt lại, lắc đầu trong lòng hắn.

Cảnh Dật thấy vậy thì trong lòng vui mừng tới nỗi khóe môi không nhịn được cong lên, vẻ phiền muộn trên mặt cũng hoàn toàn mất tăm mất tích, lại khôi phục dáng vẻ biếng nhác thích đùa giỡn như thường: “Sơ Huân cũng thích ta phải không?”

Kiều Sơ Huân cắn môi dưới, lại khẽ gật đầu một cái.

Cảnh Dật nhìn người trong lòng không chớp mắt, cái gật đầu khe khẽ của nàng khiến hắn cảm thấy như thể pháo hoa đang nổ tung trong lồng ngực, khắp người đều cảm thấy vui sướng, dường như mọi lời lẽ đều là dư thừa, chỉ cần được ôm nàng trong lòng, chẳng còn cầu điều gì hơn nữa.

Ôm nàng một lúc nữa, hắn mới đặt nàng xuống bên mép giường rồi đi tới bên sập lấy một bộ xiêm y mới tinh và đồ dùng hằng ngày, bao gồm cả giày sạch, đặt vào trong tay Kiều Sơ Huân: “Ta đi ra ngoài bưng cơm. Nàng tự mình thay xiêm y.” Sau đó bưng nước nóng ở trên lò và chậu nước lạnh bên cạnh cùng dầu thơm đặt cạnh nhau.

Kiều Sơ Huân vẫn không chịu ngẩng đầu lên, chỉ khẽ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Lúc Cảnh Dật quay trở lại thì đã thấy nàng xiêm y chỉnh tề ngồi bên cạnh giường, bộ xiêm y màu hồng nhạt thanh nhã khiến sắc mặt nàng trông tốt hơn rất nhiều, chỉ là mái tóc vẫn còn buông xõa sau lưng, hơn nữa rõ ràng nghe được tiếng hắn bước vào phòng mà nàng cũng không hề ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Đặt khay lên bàn, Cảnh Dật đi tới bên giường, móc từ trong tay áo ra một cây trâm bạc trần châu đưa tới. Kiều Sơ Huân trừng mắt, kinh ngạc ngẩng mặt lên, cầm lấy cây trâm trong tay như đang cầm bảo bối: “Ta còn tưởng là...”

Cảnh Dật thấy nàng coi trọng món đồ hắn tặng như vậy thì không khỏi cười một tiếng, vuốt tóc nàng: “Nha đầu ngốc, cho dù có mất thì cũng có làm sao.” Tối hôm qua sau khi đưa nàng về, cả đám người bạn tới bạn lui mời đại phu bắt mạch, sắc thuốc, sau khi bảo Tiểu Đào Nhi thay y phục cho nàng, hắn sợ nàng nằm xuống trâm sẽ đâm vào đầu nàng nên mới rút ra cho vào trong tay áo mình.

Nhận lấy chiếc lược ngà do Cảnh Dật đưa tới, Kiều Sơ Huân nhanh chóng vấn tóc lên, sau đó lại được hân ôm tới bên bàn cơm. Cảnh Dật bưng một bát thuốc tới, dùng thìa quấy đều sau đó đặt vào trong tay nàng: “Uống thuốc trước đã.”

Cả ngày nay không xuất hiện cảm giác mất thính giác và hiện tượng thị lực mơ hồ như tối hôm qua, không có nghĩa là sau này sẽ không xuất hiện nữa. Đại phu đã dặn dò rằng thuốc này phải uống ít nhất là nửa tháng liên tục mới được dừng, nhưng vẫn phải căn cứ vào tình trạng của Kiều Sơ Huân để điều chỉnh phượng thuốc, nếu cần thiết có lẽ còn phải châm cứu mới có thể loại bỏ hoàn toàn gốc rễ chứng bệnh, tránh để lại di chứng sau này.

Kiều Sơ Huân không hề có vẻ sợ uống thuốc, bưng bát thuốc lên chậm rãi uống hết mà không hề than đặng tiếng nào. Cảnh Dật thấy nàng vừa nuốt xong ngụm thuốc cuối cùng thì lập tức đưa mai ướp tới bên môi đút cho nàng ăn.

Kiều Sơ Huân chậm rãi nhắm nháp quả mai ướp, trong mắt ngoài vẻ e lệ còn lộ ra một chút buồn bã.

Cảnh Dật mở nắp chung canh ra, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy vẻ mặt đỏ của Kiều Sơ Huân thì cau mày lại, bưng chung canh tới trước mặt nàng, cất tiếng: “Không được nghĩ ngợi vớ vẩn, chăm sóc sức khỏe cho tốt rồi nghĩ sau, có được không?”

Thấy Kiều Sơ Huân vẫn không động đậy, Cảnh Dật nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, ý bảo nàng ăn trước: “Y Thanh Vũ tìm người chưng, nói là dùng thịt chim bồ câu ninh cùng với dược liệu suốt cả buổi trưa, ăn vào sẽ có lợi cho sức khỏe của nàng. Nhân lúc còn nóng thì ăn trước đã.”

Kiều Sơ Huân không còn bướng bỉnh nữa, múc một muỗng canh cho vào trong miệng. Thịt bồ câu vốn đã bổ dưỡng, lại được ninh cùng câu kỷ tử và củ mài, đều là những món đại bổ đối với cơ thể. Nước canh ngọt ngào lại đậm đà, ăn vào không có vị đắng của thuốc, lại còn có thể cảm nhận được người nấu hẳn đã tốn không ít công sức trong lúc nêm nếm gia vị.

Ăn hết một chén canh, vừa buông thìa xuống thì trước mặt lại xuất hiện một khối bánh ngọt trắng như tuyết. Cảnh Dật nói: “Bánh làm từ củ mài và phần phục linh.”

Kiều Sơ Huân gấp bánh lên, cả củ mài và phần phục linh đều có mùi vị hơi ngọt nên bánh cũng không hề khó ăn mà ngược lại còn rất kích thích khẩu vị. Ăn hết bánh trong miệng, Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Dật, nhẹ giọng hỏi: “Sao công tử không ăn?”

Cảnh Dật mỉm cười chỉ chỉ bát đĩa để sẵn bên cạnh: “Không vội, chờ nàng ăn xong rồi ta ăn.”

Kiều Sơ Huân liếc nhìn cái bát lớn, nhẹ giọng hỏi: “Là mì sao?” Thấy Cảnh Dật gật đầu, nàng vội vươn tay lấy một đôi đũa khác trên bàn: “Mì để lâu sẽ không ăn được nữa, công tử không cần lo cho ta, mau ăn trước đi!”

Cảnh Dật phủ tay lên tay nàng, mỉm cười: “Không vội, nàng cứ ăn của nàng trước đi.”

Kiều Sơ Huân liếc mắt nhìn bánh trong bát, lại nhìn hai cái đĩa khác trên bàn: “Bánh này rất ngon, công tử nếm thử một chút đi!” Không biết là tìm được đầu bếp nhà ai mà tốt như vậy, cả canh lẫn bánh ngọt đều làm không hề thua kém nàng ngày thường, lại còn nắm vững hiệu quả trị liệu lẫn giá trị dinh dưỡng của các loại nguyên liệu nấu ăn.

Cảnh Dật nắm tay nàng đáp lại một tiếng được, sau đó cầm đũa lên gắp một miếng ăn cùng nàng.

Trời mùa đông, ánh nắng ấm áp bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt bàn khiến người ta hơi lóa mắt. Cảnh Dật híp mắt nhìn người đang cúi đầu ăn bên cạnh, từ ngày đó tới giờ hẳn mới nếm được vị cơm nước trong miệng. Mùi vị không tệ, chỉ là vẫn không ngọt ngào ấm áp bằng người nào đó.

* Củ mài (Hoài sơn, Sơn dược, Thự dự - Tên khoa học: Dioscorea persimilis Prain et Burk) là vị thuốc quý có tác dụng bồi bổ tỳ vị, tăng cường chức năng tiêu hóa, bổ thận, bổ phổi, điều trị các chứng ho hen, sinh tân dịch, cân bằng âm dương trong cơ thể, cổ tinh, điều trị xuất tinh sớm, điều trị bệnh tiểu đường,...

35. Chương 35: Thế Mai Như Tuyết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ăn xong bữa trưa, Cảnh Dật ôm thẳng nàng tới chỗ cái sạp, lại kéo chăn ra đắp cho nàng rồi ngồi xuống bên cạnh, vươn tay vuốt tóc bên tai nàng: “Có lạnh không?”

Kiều Sơ Huân khép hờ mắt dựa vào sạp, cảm môi lắc đầu. Trước kia đều là Cảnh Dật nửa nằm nửa ngồi như vậy, nàng xách ghế tới ngồi bên cạnh châm trà rót nước phục vụ cho hắn, bây giờ thì đảo ngược lại, hơn nữa quan hệ giữa hai người cũng không còn đơn thuần như trước nữa, mặc dù trong lòng nàng vui mừng nhưng vẫn cảm thấy có chút thiếu tự nhiên.

Cảnh Dật thấy nàng mãi không chịu ngước mắt lên thì vươn tay tới đặt dưới cằm nàng, nhẹ giọng hỏi: “Sao tới tận giờ vẫn còn không chịu ngước mắt lên? Không thích nhìn ta sao?”

Còn nhớ lúc hai người mới quen, nha đầu kia mở to mắt nhìn chăm chăm hắn hồi lâu, rõ ràng là vừa kinh ngạc vừa lo sợ, thế nhưng vẫn cứ bướng bỉnh không chịu chớp mắt hay rơi lệ. Thế nhưng sau khi đi theo hắn, nàng lại rất hiếm khi đối diện với hắn, cho dù là trong lúc ăn cơm hay nói chuyện thì nàng đều cúi thấp đầu, mỗi lần thấy nàng như vậy hắn đều bực bội một mình.

Kiều Sơ Huân lắc đầu, liếc mắt nhìn Cảnh Dật có chút quở trách: “Công tử dung mạo tuấn mỹ cả thiên hạ đều biết...”

Cảnh Dật vừa nghe cái lý do này thì cười giễu một tiếng, giữa hai hàng mày xuất hiện vẻ xem thường, nhìn vào mắt nàng mà nói: “Nàng thích gương mặt này của ta sao?”

Kiều Sơ Huân nhú mày, hơi khó hiểu trước câu hỏi của hắn, nhưng vẫn thành thật đáp lại: “Dung mạo của công tử quả thật quá xuất chúng, sợ là hiếm có nữ tử nào nhìn mà không thích.”

“Dựa vào dung mạo thì có thể khiến người ta sinh lòng ái mộ ngay từ lần đầu gặp gỡ; nhưng nếu muốn thật lòng yêu thích thì vẫn phải dựa vào thời gian tiếp xúc lâu dài.” Lúc nói đến hai chữ “yêu thích”, mặc dù biết rõ mình không chỉ nói riêng tình cảm nam nữ nhưng Kiều Sơ Huân vẫn nhin không được mà hạ thấp giọng, nét mặt cũng lộ vẻ ngượng ngùng.

Cảnh Dật nhìn ánh mắt cuốn hút của nàng, sắc mặt dịu dàng, nghe nàng chậm rãi bày tỏ cách nhìn về hắn thì cánh môi cong lên, giọng nói cũng không còn bẽn nhẹn khó nghe như vừa rồi nữa: “Trải qua tiếp xúc lâu dài, Sơ Huân cảm thấy ta là người như thế nào?”

Kiều Sơ Huân nghĩ ngợi một hồi rồi mới chậm rãi đáp: “Công tử mưu trí hơn người, văn võ song toàn, đối với bằng hữu và thuộc hạ đều có tình có nghĩa, đối với người xa lạ cũng sẵn lòng giúp đỡ, làm việc tốt cho bách tính mà không mưu cầu danh lợi.” Nói tới đây, Kiều Sơ Huân hơi ngước mắt lên nhìn Cảnh Dật rồi mới tiếp: “Công tử là người tốt.”

Cảnh Dật lặng lẽ nhìn nàng một lát, tiếng nói hơi khàn đi: “Ta không thêm để ý người ta nói ta tốt hay xấu, từ trước tới nay đều chỉ cần không thẹn với đất trời. Ta cũng không sợ nàng cảm thấy ta làm việc dùng thủ đoạn nham hiểm, chỉ cần nàng đừng rời bỏ ta, vẫn tiếp tục ở lại bên cạnh ta, như vậy là đủ rồi.”

Nói xong lại nhích lại gần thêm một chút, nâng mặt Kiều Sơ Huân lên, hôn môi của nàng, nói: “Hãy đồng ý sẽ ở bên cạnh ta cả đời.”

Kiều Sơ Huân mở to mắt, cảm giác hai người dán sát vào nhau, đôi mắt đen nhánh kia vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, trên môi không ngừng truyền đến cảm giác mềm mại. Cứ như thể bị mê hoặc, Kiều Sơ Huân tranh thủ thời gian giữa hai nụ hôn, thì thào lên tiếng đáp lại: “Ta đồng ý với chàng, cả đời đều sẽ ở bên cạnh chàng.”

Động tác của Cảnh Dật bị khựng lại, cánh môi vẽ ra một độ cong đầy vui mừng, ti sát vào trán nàng, nói: “Nhớ kỹ những lời này của nàng, không được phép quên.”

Bên ngoài cửa truyền tới tiếng gõ đầy thận trọng, sau đó là tiếng hỏi nhỏ dè dặt của Tiểu Đào Nhi: “Công tử, Sơ Huân tỷ tỷ, ta đưa thuốc tới...”

Cảnh Dật lui ra một khoảng nhưng vẫn nắm tay Kiều Sơ Huân: “Đi vào đi.”

Cánh cửa bị đẩy ra gây nên âm thanh có phần kỳ lạ, kèm với tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng riu ra riu rít cổ đê thấp. Cảnh Dật hơi nghiêng người nhìn sang, thấy một đám người chen nhau đi vào, tấm bình phong bị đẩy cho lắc lư, được Tiểu Văn và Tiểu Lai đứng ở phía sau cùng vươn tay ra giữ thì mới đứng vững được. Người lên tiếng lúc này là Tiểu Đào Nhi không biết đã bị chen vào góc nào, trái lại chỉ thấy Cao Linh chỉ huy cho đám ảnh vệ đứng lại thành hàng.

Cảnh Dật dường như đã sớm đoán ra được nên cũng không trách mắng, chỉ thản nhiên ra lệnh: “Mỗi người một câu, nói xong thì đi ra, không được tranh giành cãi cọ ầm ĩ, không được nhắc đến chuyện nấu cơm.”

Tiểu Văn dẫu môi, lải nhải: “Ta chỉ muốn nói là mặc dù cơm trưa cũng ngon nhưng mà thật sự không thể so với cơm do Kiều tiểu thư làm... Như vậy cũng không được sao.”

Cảnh Dật liếc hần một cái: “Một câu của người đã nói xong. Người tiếp theo.”

Tiểu Văn “a” một tiếng, đáng thương chen lên phía trước: “Nhưng mà ngay cả Kiều tiểu thư ta cũng còn chưa được gặp mà...”

Tiểu Bôi đứng bên cạnh bịt miệng hần lại rồi đá một cú đẩy hần ra ngoài, xoay người lại, thấp giọng nói: “Kiều tiểu thư không cần phải lo lắng chuyện làm cơm, hãy nghỉ ngơi cho tốt, muốn ăn cái gì thì cứ phân phó, chúng ta sẽ đi mua.”

Tiểu Lục nguyền hần một cái: “Công tử đã nói là không được nói đến chuyện cơm nước!” Vừa quay sang thì thấy Cảnh Dật nhìn hần với vẻ âm trầm, xong rồi, có phải một câu của hần cũng đi tong luôn rồi không? Hơn nữa, hình như hần cũng nhắc tới chữ “cơm” rồi...

Mười bảy tên ảnh vệ mỗi người một câu chẳng bao lâu đã nói xong, nội dung ngoài chuyện bảo Kiều Sơ Huân nghỉ ngơi cho tốt thì chính là “không vội” ăn cơm Kiều tiểu thư làm, Cảnh Dật nghe thấy thì sắc mặt càng lúc càng âm trầm, Cao Linh trừng mắt, đầu óc của đám người này...

Tiểu Đào Nhi bị chen xuống cuối cùng, hai tay bưng khay cũng tê mất rồi, miệng cứ nhỏ giọng oán thầm. Vừa rồi người đẩy ta ta đẩy người không ai dám gõ cửa, cuối cùng gọi nàng tới làm bia đỡ đạn, nói nàng còn nhỏ tuổi lại là một cô nương, cho dù công tử có tức giận thì cũng sẽ không nổi cơn với nàng, kết quả là vừa vào đến phòng thì người nào người nấy chen nhau đẩy nàng xuống cuối cùng, cả đám người cao lớn chắn ngang trước, từ lúc vào phòng tới giờ ngay cả góc áo của Kiều Sơ Huân nàng còn chưa được thấy!

Kiều Sơ Huân lại bởi vì mấy ngày không gặp, nghe mọi người người một câu ta một câu ân cần thăm hỏi dặn dò và trêu ghẹo lẫn nhau mà cảm thấy vô cùng thân thiết, cười gật đầu nói: “Cảm ơn mọi người. Thật ra cũng không có gì đáng ngại, ngày mai ta sẽ làm...”

“Không được.” Cảnh Dật lạnh lùng cắt ngang lời đồng ý của Kiều Sơ Huân, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người: “Đại phu đã nói rồi, ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng một tháng. Trong vòng một tháng này, các người thích cái gì thì đi ăn cái đó, bạc không đủ thì bảo Cao Linh chi cho các người.”

Đã biết rõ Kiều Sơ Huân dễ mềm lòng mà hết người này tới người khác đều giả bộ đáng thương trước mặt nàng. Cứ giả bộ đi, sau này nàng khỏe lại rồi cũng không làm cho các người ăn nữa! Trước kia Cảnh Dật vốn đã hơi bất mãn vì chuyện mỗi ngày Kiều Sơ Huân phải làm ba bữa cơm cho hơn hai mươi người, một mặt là vì thương nàng quá vất vả, mặt khác là vì việc này gián tiếp khiến thời gian Kiều Sơ Huân ở cạnh hần bị rút ngắn đi, chỉ là trước giờ hần vẫn không tìm được lý do thích hợp. Bây giờ thì tốt rồi, nhân cơ hội này mời một đầu bếp khác, hoặc là ra ngoài quán ăn cũng không sợ thiếu bạc, sau này thỉnh thoảng làm cho cái đám tham ăn kia một bữa là được rồi.

Đám ảnh vệ đồng loạt rút cổ lại, ủ rũ cúi đầu lên tiếng trả lời dưới ánh mắt uy hiếp lạnh lùng của Cảnh Dật, sau đó ỉu xiu kéo nhau ra khỏi phòng. Biết làm sao được, chủ tử là lớn nhất mà! Sau này nếu chủ tử có ra lệnh bảo bọn họ không được ăn đồ Kiều tiểu thư nấu nữa thì bọn họ cũng chỉ có nước vâng lời mà thôi, chỉ là vừa mới nghĩ đến khả năng này thôi mà mọi người đã nhin không được nước mắt lưng tròng, rõ ràng mùa đông đã sắp qua mà sao cuộc sống tốt đẹp trước kia không còn trở lại nữa!

Cảnh Dật chỉ gọi Cao Linh ở lại, bảo hần đóng cửa lại trước, sau đó đứng dậy đi ra giữa phòng, ghé tai dặn dò hần mấy chuyện.

Tiểu Đào Nhi thấy thế thì vội vàng khom người về phía Cảnh Dật, sau đó nhanh chóng bưng khay tới bàn trà, nhắc chung thuốc ra. Mở nắp chung, đặt thìa bên cạnh, sau đó bưng tới trước mặt Kiều Sơ Huân, đôi mắt to tròn hơi đỏ, nhỏ giọng hỏi: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ cảm thấy thế nào rồi? Đầu có còn đau nữa không? Trên người có chỗ nào khó chịu hay không?”

Nàng nghe đám ảnh vệ kia nói là cái tên xấu xa đó đã dùng ngân châm đâm vào mấy huyệt đạo trên đầu Kiều Sơ Huân, sau đó còn đút cho tỷ ấy không ít thuốc mê. Lúc Cảnh Dật ôm người về, là nàng đã giúp Sơ Huân tỷ tỷ thay xiêm y, thấy trên hai cánh tay và bên hông tỷ ấy đều hằn những dấu tay bầm đen, lúc đó nàng đã bị dọa cho sợ tới mức suýt thì hét ra tiếng.

Mấy ngày nay mọi người đều không về nhà, nàng làm cơm đưa tới phủ nha cũng hiếm khi gặp được ai, mọi người đều đi khắp thành tìm người. Nàng vốn lo muốn chết, nhưng ngay cả một người để nói chuyện cùng cũng không có, cũng chẳng có lòng dạ nào mà về nhà. mấy ngày liên tiếp như vậy, mắt tiểu nha đầu cũng có quầng, khuôn mặt vốn phúng phính đã gầy đi trông thấy.

Kiều Sơ Huân thấy tiểu nha đầu như thế sắp khóc tới nơi thì vành mắt cũng nóng lên, nhưng vẫn vờ vờ lưng tiểu nha đầu, nhẹ giọng an ủi: “Đừng khóc mà, ta không sao. Trên người đã tốt hơn nhiều rồi, thật sự không nghiêm trọng thế đâu.”

Tiểu nha đầu thấy sắc mặt Kiều Sơ Huân tái nhợt, nhớ lại những vết bầm mà mình nhìn thấy tối hôm trước, lại liên tưởng đến tình cảnh đáng sợ mà đám ảnh vệ miêu tả thì môi dẩu lên, nước mắt rơi xuống tí tách, sau đó nhào vào lòng Kiều Sơ Huân nức nở thành tiếng. Bên kia Cảnh Dật vừa mới dọn xong, quay người lại thì sắc mặt đen kịt nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ bày cái vẻ mặt khó coi nhìn hai người đang ôm nhau khóc kia.

Kiều Sơ Huân vuốt ve đầu Tiểu Đào Nhi, cũng không kịp lau nước mắt trên mặt mình, nhẹ giọng dỗ dành một lúc thì tiểu nha đầu mới dần dần ngừng khóc. Cao Linh đứng cạnh đó thấy sắc mặt Cảnh Dật càng lúc càng khó coi thì ho khan một tiếng, cao giọng gọi Tiểu Đào Nhi: “Để Kiều tiểu thư uống thuốc trước đã, nếu không cứ thế lại phải sắc lên lần nữa.”

Tiểu Đào Nhi nghe vậy thì vội vàng đứng lên, giơ tay lau mặt, bưng chung thuốc đặt vào trong tay Kiều Sơ Huân, giọng nói còn lẫn tiếng nức nở: “Sơ Huân tỷ tỷ mau uống thuốc đi.”

Kiều Sơ Huân nhận lấy chung thuốc, cười yếu ớt nhìn nàng một cái: “Đừng khóc nữa, mặt lem luốc như con mèo con rồi, đi ra ngoài đó bị các ca ca cười rồi lại chạy đến tố cáo với ta.”

Tiểu Đào Nhi ngượng ngùng, mặt đỏ ửng lên, bàn tay đưa lên che miệng: “Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ cười ta!”

Trong lúc hai người nói chuyện, Kiều Sơ Huân cũng đã uống sạch chung thuốc. Tiểu Đào Nhi thấy Cao Linh đứng bên cạnh liên tục nháy mắt ra hiệu với mình thì cũng chợt hiểu ra, nói thêm với Kiều Sơ Huân mấy câu nữa rồi theo Cao Linh một trước một sau đi ra khỏi phòng, tiện thể bưng chung thuốc đi.

Cảnh Dật thấy trong khay vẫn còn hai đĩa thì mới nhắc lên nhìn thử. Một đĩa là quýt ướp, một đĩa khác là mấy cái bánh ngọt màu sắc sặc sỡ.

Lớp vỏ bánh mịn màng, cứ cách một tầng trắng tinh như tuyết dày chừng một ngón tay lại có một tầng màu hoa hồng, từng tầng từng tầng xếp chồng lên nhau như vậy cho đến khi cao chừng ba tấc, tầng trên cùng màu trắng rải mấy cánh hoa nhỏ vun, có thể loáng thoáng ngửi thấy mùi hoa hồng nhàn nhạt.

Bởi vì vẻ bên ngoài của bánh này khá giống với mai ngâm tuyết lúc mặt trời lặn ngày đông, hơn nữa tiền triều từng có câu thơ “thể hạ lạc mai như tuyết loạn”, cho nên mới được đặt cho cái tên rất thanh nhã là “thể mai như tuyết”, thật ra đây cũng chẳng phải mai đỏ mà chỉ là cánh hoa hồng.

Cảnh Dật hơi nhếch môi, nhắc siêu nước trên lò xuống, rót ra hai cốc nước nóng, sau đó dùng thìa xúc một miếng bánh ngọt, đưa tới bên môi Kiều Sơ Huân: “Trước kia ta thích nhất là món này, nếm thử xem.”

Kiều Sơ Huân hơi ngượng ngùng nhưng vẫn nghe lời há miệng ra, ngậm lấy miếng bánh ngọt kia. Bánh vừa vào miệng đã nếm được mùi sữa thơm lừng cùng mùi hoa hồng, bánh được làm rất mịn, bông xốp như kem. Chậm rãi nhai nuốt cánh hoa hồng, sau đó nuốt bánh xuống cổ họng, trong miệng lập tức tràn đầy mùi sữa bò, cảm giác như thể mùi hương đọng lại khắp chốn.

“Có thích không?” Cảnh Dật nhìn vẻ mặt của Kiều Sơ Huân, lại xúc thêm một miếng nữa, chỉ là lần này lại cho vào miệng mình.

Kiều Sơ Huân thấy thế thì gò má hơi nóng lên nhưng vẫn thành thật gật đầu, quả thật đây là một món điểm tâm rất đặc biệt, chắc chắn sau khi làm xong đã lập tức được ướp lạnh, hơn nữa cũng may bây giờ bên ngoài trời cũng khá lạnh, nếu không thì với thành phần của bánh như vậy, chỉ sợ làm chưa được bao lâu đã nhão ra như bùn rồi.

Thấy trên môi hần dính một chút sữa, Kiều Sơ Huân do dự một lúc lâu rồi vươn ngón tay trở lên nhẹ nhàng lau đi giúp hần, cũng không dám ngược lên nhìn mặt Cảnh Dật, vội vàng buông mắt xuống nhẹ giọng giải thích: “Dính... dính sữa.”

Cảnh Dật cong môi, bắt lấy bàn tay đang rút về của nàng, nắm ngón tay dính sữa đưa lên môi mình, vươn đầu lưỡi ra liếm đầu ngón tay nàng. Thấy gò má nàng thoảng chốc như bị lửa thiêu, hần lại càng nổi lên tâm tình đùa giỡn, buông thìa xuống, dịch người lại gần một chút, dùng môi mình cọ lên cánh môi mềm mại ngào ngạt hương thơm của nàng, thấp giọng nói: “Sao mà Sơ Huân lại dễ đỏ mặt như vậy chứ...”

Kiều Sơ Huân quay mặt đi muốn né tránh môi hần, không ngờ lại bị hần nhanh chóng hôn lên, tay nàng đặt trước ngực Cảnh Dật nhẹ nhàng đẩy hần ra, hơi ngọ nguậy muốn phản đối: “Lúc trưa công tử đã đồng ý với ta...”

“Ta đồng ý với nàng cái gì?” Cảnh Dật vừa liếm môi vừa cất giọng đùa cợt.

Kiều Sơ Huân bị hần ôm trong ngực, làm thế nào cũng không tránh nổi hai cánh môi đang không ngừng truy đuổi của hần, viền mắt hơi ươn ướt, nhỏ giọng oán giận: “Công tử cứ thích bắt nạt ta... Rõ ràng chàng đã nói sẽ không như vậy...”

Cảnh Dật thấy mình mà còn tiếp tục đùa nữa thì nàng thật sự sẽ khóc, không khỏi cảm thấy buồn cười, chỉ đành nén đám lửa đang bùng cháy trong lồng ngực xuống, vươn tay kéo nàng lại. Tháo cây trâm trên đầu Kiều Sơ Huân xuống, nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc bị rơi ra ngoài của nàng, giọng chứa ý cười: “Được rồi, không lộn xộn nữa. Không được khóc, còn khóc nữa ta sẽ hôn thật.”

Kiều Sơ Huân bị hần nói như vậy thì lại hơi ngượng ngùng. Quả thật từ tối qua tới giờ nàng gần như chẳng làm gì khác, chỉ biết rơi nước mắt, thật sự rất sợ sẽ khiến cho Cảnh Dật phiền chán. Kiều Sơ Huân vội vàng gật đầu: “Ta không khóc nữa.”

Cảnh Dật nghe thấy giọng điệu đó của nàng thì biết là nha đầu này lại muốn né tránh rồi, nhưng mà hần cũng không vướng mắc chuyện này thêm nữa. Ngồi dậy tựa vào sập, ôm nàng ngồi lên đùi, một tay vòng sau lưng nàng, tay còn lại bưng bát trà dứt cho nàng uống mấy ngụm nước, sau đó mới chậm rãi nói: “Nàng và hần quen biết nhau từ nhỏ sao?”

Vừa nghe Cảnh Dật nhắc tới người kia, cả người Kiều Sơ Huân lập tức căng cứng. Im lặng một lát, nàng vươn tay giật giật vạt áo Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: “Công tử, ta có chuyện... muốn nói với chàng.”

Cảnh Dật đặt bát trà sang một bên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, ý bảo chính mình đang lắng nghe.

Kiều Sơ Huân cắn chặt môi, vừa nghĩ tới chuyện rất có thể Cảnh Dật sẽ vì chuyện này mà ghét nàng, trong lòng nàng đã xuất hiện cảm giác đau nhói. Mãi cho tới khi đầu lưỡi nếm được mùi máu tanh nhàn nhạt, nàng mới bỗng dưng hoàn hồn, hít sâu một hơi, lúc mở miệng thì giọng nói hơi run run: “Lúc trước, khi ta gặp công tử, chính là đang tránh người hôm qua. Hần tên là Kiều Tử An, là quản gia trong phủ... Hôm đó...” Kiều Sơ Huân nhắm mắt lại, trán tựa vào ngực Cảnh Dật, dường như muốn tranh thủ thêm chút hơi ấm từ cơ thể hần: “Hôm đó, ta bị người nhà ép gả cho một... người hơn bốn mươi tuổi, làm thiếp...”

Bàn tay đang vuốt tóc nàng của Cảnh Dật vẫn không dừng lại, hần nhìn hàng mi đang không ngừng run rẩy của nàng, cảm giác được nàng khẽ sát vào ngực hần thì liền cúi đầu hôn lên gò má nàng: “Đừng sợ, không phải sau đó nàng đã gặp ta sao?”

Kiều Sơ Huân dựa vào ngực Cảnh Dật, giọng nói hơi phiền muộn: “Công tử... không chê ta sao?”

Cảnh Dật nhướn mày lại, lúc này mới hiểu tại sao trước kia nàng lại cứ do dự. Hần đặt tay lên bàn tay đang nắm chặt vạt áo hần, ý bảo nàng ngừng đầu lên nhìn hần: “Đáng vẻ ta lúc này giống như chê bai nàng

sao?”

Môi dưới đã bị cắn tới mức rỉ ra tơ máu, Kiều Sơ Huân chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy Cảnh Dật đang bình tĩnh nhìn nàng chăm chú, ánh mắt vẫn trầm tĩnh như trước kia, không hề có chút nào giống như ghét bỏ hay chê bai. Chỉ là đầu mày vẫn hơi nhíu lại, sau đó cúi xuống kẻ sát khuôn mặt nàng.

Bốn cánh môi nhẹ nhàng dán vào nhau, Cảnh Dật chậm rãi cọ xát môi nàng, nói: “Đó là sai lầm của người nhà nàng, có liên quan gì tới nàng chứ? Nếu nàng đã hạ quyết tâm trốn chạy thì chúng tôi là nàng không hề muốn gả cho một người như vậy. Nếu ta không thích thì cũng là không thích người nhà của nàng, chỉ là đôi lúc, sinh ra trong một gia đình như thế nào không phải là chuyện chúng ta có thể tự lựa chọn được.”

Giống như hắn từ khi còn nhỏ đã chán ghét cái vẻ ngoài giống hệt phụ thân và huynh trưởng của mình, không chỉ một lần muốn thoát khỏi cuộc sống ngày ngày phải gặp mặt hai người kia. Năm mười lăm tuổi ấy bị Triệu Lâm bày mưu hạ độc, ném cho hai ả kỹ nữ, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt giống hệt hắn ta hiện ra ở trong gương, rốt cuộc hắn đã nhận không được mà nôn mửa.

Vác giáo lên vai phóng ngựa tới cổng thành, nhìn thấy bầu trời trong xanh như kéo dài vô tận, thế nhưng thân thể hắn dường như lại lơ đãng từ trong ra ngoài. Hắn thờ ơ dẫn quân đi tiên phong, đã từng cho rằng mình chắc chắn sẽ chết trên chiến trường, không ngờ chiến trận kéo dài cả năm trời, hắn không chỉ không bị thương mà còn thắng trận trở về, lại bởi vì có công lớn mà được gia quan tấn tước.

Về đến nhà, nhìn bộ mặt xấu xí của hai kẻ kia, nghe những âm thanh dâm dăng phóng túng không phân biệt ngày đêm trong phủ, chẳng cần nghĩ cũng biết những nữ tử trẻ tuổi kia đã bị chà đạp làm nhục cho tới lúc biến mất không chút dấu vết trên đời, thế nhưng hắn lại không cách nào ngăn cản được.

Nói chuyện với thánh thượng trong ngự thư phòng suốt cả đêm, nửa tháng sau, hắn có phủ đệ riêng của mình. Mặc dù nằm ở vùng ngoại ô cách thành Biện Kinh không xa, nhưng có thể thoát ra khỏi cái nơi chẳng khác gì địa ngục nhân gian đó đã đủ khiến hắn cảm thấy vô cùng may mắn.

Tám năm sau đó, hắn đi khắp trời nam biển bắc, leo núi vượt biển, rất hiếm khi trở về Biện Kinh, cũng quen được không ít bằng hữu đủ nghề đủ tính. Hằng năm chỉ có dịp đầu mùa hè hắn mới trở về viếng mộ mẫu thân, vào hoàng cung, tới vài ba phủ đệ, gặp gỡ mấy vị trưởng bối trong hoàng tộc cùng những người bằng hữu chí cốt từ thuở niên thiếu.

Mãi cho tới mùa hè năm nay.

Mất ba người huynh đệ, chính mình thì bị đánh trọng thương nhốt vào đại lao, vào cái khoảnh khắc ý thức tỉnh táo trở lại kia, hắn mới đột nhiên hiểu ra, né tránh không phải là biện pháp giải quyết vấn đề. Chính bởi vì hắn vẫn luôn né tránh không chịu đối diện nên mới khiến các huynh đệ cũng phải chịu khổ cùng mình, cũng hại biết bao bách tính vô tội bị giày vò chà đạp oan ức. Tám năm gom góp cùng chờ đợi, trọn bốn mươi ngày không ngủ không nghỉ tìm cách, thậm trọng dẫn quân vào cuộc, tính toán tỉ mỉ bày ra cục diện kia, thế phải khiến cho hai người kia bị ném xuống tận mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không có cách nào xoay người.

Các vị trưởng bối ra sức giúp đỡ, bằng hữu chí cốt phối hợp một cách vô điều kiện, cuối cùng ngay cả thiên tử đương triều cũng bị hắn tính vào kế hoạch, đem mạng của mười tám huynh đệ và cả của chính hắn ra đánh cuộc vào lần độ sức cuối cùng này. Vào khoảnh khắc nghe được lời tuyên án kia, hắn nôn ra một ngụm máu, nhìn bầu trời cao trong xanh bên ngoài phủ nha, hắn lại cảm thấy, thật ra cứ thế mà chết cũng không sao cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-huan-tam-y>